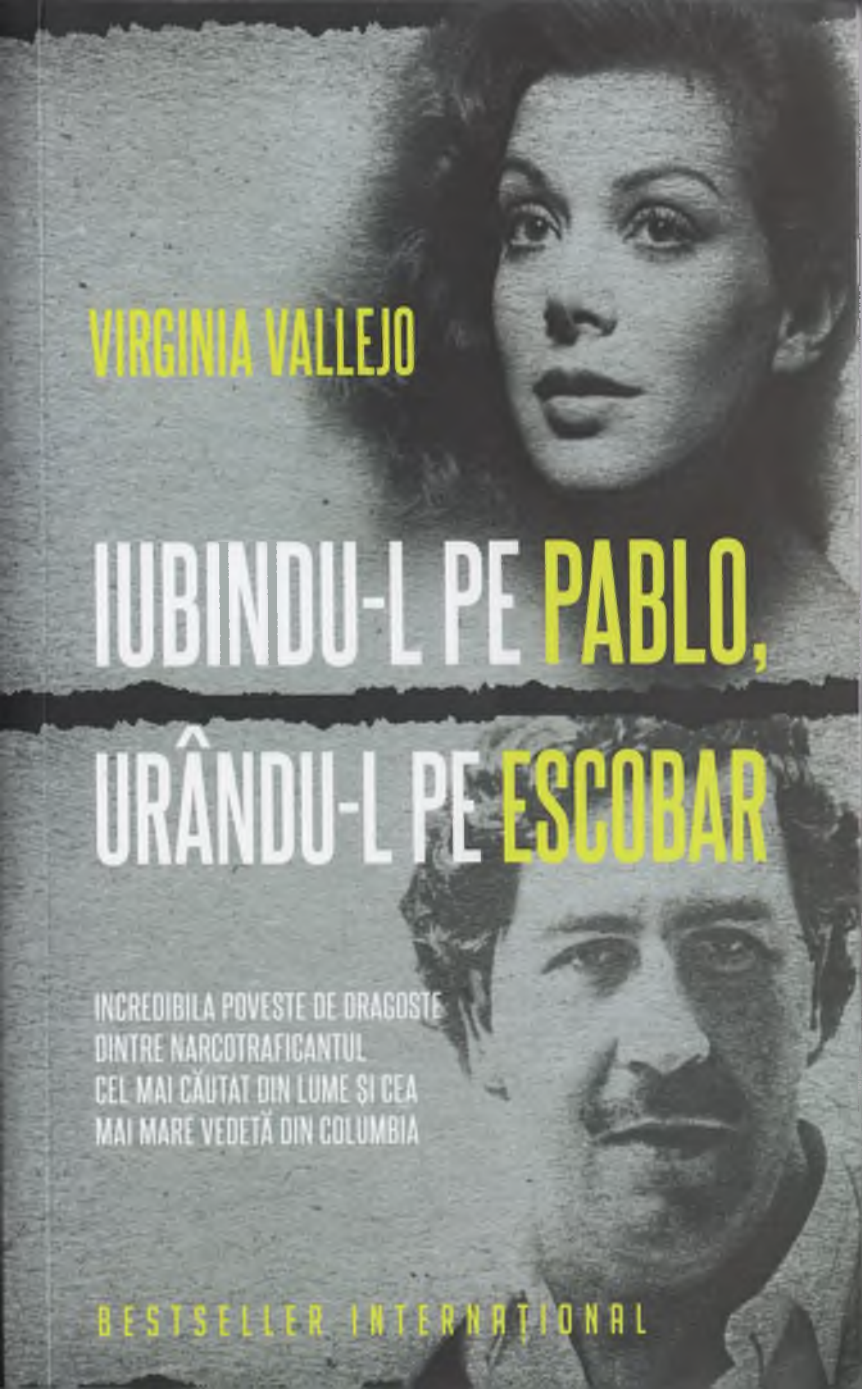
VIRGINIA VALLEJO
IUBINDU-L PE PABLO,
URÂNDU-L PE ESCOBAR
INCREDIBILA POVESTE DE DRAGOSTE
DINTRE NARCOTRAFICANTUL
CEL MAI CĂUTAT DIN LUME ȘI CEA
MAI MARE VEDETĂ DIN COLUMBIA
BESTSELLER INTERNAȚIONAL

VIRGINIA VALLEJO

IUBINDU-L PE PABLO, URÂNDU-L PE ESCOBAR

VIRGINIA VALLEJO

IUBINDU-L PE PABLO, URÂNDU-L PE ESCOBAR

Traducere din limba spaniolă
OANA BALAȘ

LITERA

Amando a Pablo, odiando a Escobar
Virginia Vallejo

Copyright © 2007 Virginia Vallejo

Ediție publicată pentru prima dată de
Random House Mondadori, 2007

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Iubindu-l pe Pablo, urându-l pe Escobar
Virginia Vallejo

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba spaniolă:
Oana Balaș/ Graal Soft

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Isabella Prodan, Georgiana Harghel
Corectori: Elena-Anca Coman, Georgiana Enache
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VALLEJO, VIRGINIA
Iubindu-l pe Pablo, urându-l pe Escobar / Virginia Vallejo;
trad.: Oana Balaș – București Litera, 2017
ISBN 978-606-33-2071-2
I. Balaș, Oana (trad.)
821.111-31=135.1

A mis muertos,
a los héroes y a los villanos.

Todos somos uno,
una sola nación.

Sólo un átomo
reciclándose al infinito
desde siempre y para siempre.[1]

[1] „Morților mei,/ eroilor și ticăloșilor./ Cu toții suntem unul,/ o singură națiune./ Suntem un atom/ reciclându-se la nesfârșit/ dintotdeauna și pentru totdeauna." (n.tr.)

Cuprins

Introducere 9

Partea întâi
Zilele nevinovăției și ale iluziei

Regatul aurului alb 19
Aspirații la președinție 41
Cere-mi orice vrei! 56
Moarte răpitorilor! 69

Partea a doua
Zilele splendorii și ale spaimei

Mângâierea unui revolver 85
Doi viitori președinți și *Douăzeci de poeme de iubire* 95
Amanta eliberatorului 113
În brațele demonului 126
Un lord și un „drug lord“ 134
Al șaptelea cel mai bogat om din lume 150

Cocaine blues 170
Nu porcul ăla mai bogat decât mine! 191
Sub cerul de la Nápoles 221
Palatul în flăcări 244
Tarzan *vs* Pancho Villa 271
Ce repede ai uitat Parisul! 300
Un diamant și un adio 328

Partea a treia
Zilele absenței și ale tăcerii

Conexiunea cubaneză 359
Regele terorii 382
Azi e sărbătoare în infern 419

Introducere

Este ora șase dimineața, marți, 18 iulie 2006. Trei automobile blindate ale Ambasadei Americane vin să mă ia de la apartamentul mamei mele din Bogotá pentru a mă conduce la aeroport, unde mă așteaptă, cu motoarele pornite, un avion ce se îndreaptă spre o destinație necunoscută din Statele Unite. Suntem precedați și urmați de automobile care se deplasează cu mare viteză și în care se află agenți de pază, înarmați cu mitraliere. Cu o seară înainte, șeful securității de la Ambasada Americană m-a avertizat că sunt niște persoane dubioase în parcul de vizavi de clădire și mi-a adus la cunoștință faptul că are misiunea de a mă proteja. Nu trebuie să mă apropii de ferestre sau să deschid ușa sub nici o formă. O altă mașină cu bunurile mele de preț a plecat cu o oră înainte; îi aparține lui Antonio Galán Sarmiento, președintele Consiliului din Bogotá, fratele lui Luis Carlos Galán, candidatul la președinție asasinat în august 1989, la ordinele lui Pablo Escobar Gaviria, șeful cartelului din Medellín.

Escobar, fostul meu amant, a fost împușcat pe 2 decembrie 1993. Pentru a-l captura și ucide, după un an și jumătate de urmărire, a fost nevoie de o recompensă de 25 de milioane de dolari, de banii câtorva dintre cele mai bogate persoane din Columbia, de avioane americane cu radare speciale și de intervenția unui comando al poliției columbiene special

antrenat pentru această operațiune și de cea a aproximativ 8 000 de persoane aparținând unor organisme de securitate ale statului, a cartelurilor de droguri rivale, a unor grupări paramilitare, a mai multor efective DEA, FBI, CIA, Navy Seals din Marina Americană și a trupelor Delta din Armata Americană.

Cu două zile înainte, l-am acuzat în periodicul *The New Herald* din Miami pe Alberto Santofimio Botero, fost senator, ministru și candidat la președinție, că a instigat la asasinarea lui Luis Carlos Galán și că a facilitat contacte între marii capi ai traficului de droguri și președinții Columbiei. Jurnalul din Florida a acordat relatării mele o pătrime din prima pagină a ediției de duminică și o pagină integrală în interior.

Álvaro Uribe Vélez, care tocmai a fost reales președinte al Columbiei cu peste 70 la sută dintre voturi, se pregătește să preia funcția pe 7 august. După ce i-am propus procurorului general să depun mărturie în procesul aflat pe rol împotriva lui Santofimio, care ar fi trebuit să se mai prelungească două luni, judecătorul care se ocupa de caz l-a închis brusc. În semn de protest, fostul președinte, ambasador al Columbiei la Washington, și-a dat demisia din funcție. Uribe s-a văzut silit să anunțe numirea celuilalt fost președinte în funcția de ambasador al Columbiei în Franța. Un nou ministru al afacerilor externe a fost numit în locul celui anterior, care a devenit ambasador al Columbiei la Washington.

Guvernul Statelor Unite știe foarte bine că, dacă îmi refuză protecția, s-ar putea să-mi pierd viața în zilele ce urmează, cum i s-a întâmplat celuilalt din cei doi martori unici în procesul împotriva lui Santofimio. Știe, de asemenea, că dețin informații esențiale despre unele dintre cele mai cumplite crime din istoria recentă a Columbiei și despre pătrunderea influenței traficanților de droguri în rândurile celor mai puternici și de neatins, care controlează puterile prezidențială, politică, juridică, militară și mediatică.

De o parte și de alta a scării avionului se află funcționari ai Ambasadei Americane. Vor urca în avion valizele și pachetele pe care am reușit să le pregătesc în câteva ore, cu ajutorul unor prieteni. Mă studiază plini de curiozitate, parcă întrebându-se de ce o femeie de vârstă mijlocie, cu înfățișare istovită, trezește un asemenea interes în rândul presei și, acum, la nivelul guvernului american. Un agent special al DEA (agenția de combatere a drogurilor), înalt de doi metri, se identifică drept David C. Poartă o cămașă hawaiiană și mă informează că a fost însărcinat să mă însoțească pe teritoriul american. De asemenea, adaugă că zborul cu avionul până la Guantánamo – baza armatei americane în Cuba – va dura șase ore, iar, după o escală pentru alimentarea cu combustibil, încă două ore până la Miami.

Nu-mi găsesc liniștea până când nu văd în cala avionului două cutii care conțin dovezile infracțiunilor comise în Columbia de către condamnații Thomas și Dee Mower, proprietari ai Neways International din Springville, Utah, o corporație multinațională pe care o înfrunt într-un proces estimat la 30 de milioane de dolari (echivalentul din 1998). Cu toate că, în numai opt zile, un judecător american i-a găsit pe frații Mower vinovați de o parte dintre infracțiunile pe care de opt ani încerc să le dovedesc înaintea instanțelor columbiene, toate ofertele mele de colaborare înaintate biroului lui Eileen O'Connor de la Departamentul de Justiție din Washington (DOJ, acronimul acesteia în engleză) și celor cinci atașați ai IRS[1] de la Ambasada Americană din Bogotá au fost întâmpinate prin reacția furioasă a biroului de presă, care, aflând de telefoanele pe care le dăduserm la DOJ, IRS și FBI, a jurat să blocheze orice încercare de comunicare cu agențiile guvernamentale ale SUA.

Cele întâmplate nu au nici o legătură cu Mower, ci cu Pablo Escobar: în cadrul Biroului pentru Drepturile Omului al ambasadei lucrează un fost colaborator, apropiat al lui

[1] Internal Revenue Service, autoritățile fiscale din Statele Unite (n.tr.)

Francisco Santos, vicepreședinte al republicii, a cărui familie deține concernul de presă *El Tiempo*. Membrii acestuia reprezintă 25 la sută din cabinetul ministrului Álvaro Uribe, ceea ce le îngăduie accesul la o parte uriașă din spațiile publicitare ale statului – cel mai mare agent de publicitate columbian – în ajunul vânzării sale către unul dintre principalele grupuri editoriale de limbă spaniolă. Alt membru al familiei, Juan Manuel Santos, tocmai a fost numit ministru al apărării, cu sarcina de a reforma Forțele Aeriene Columbiene. O asemenea generozitate din partea statului față de o singură familie de moguli media îndeplinește un scop care merge dincolo de asigurarea sprijinului necondiționat al celei mai importante publicații periodice din țară față de guvernul lui Álvaro Uribe: garantează tăcerea absolută față de trecutul pătat al președintelui republicii. Este un trecut pe care guvernul Statelor Unite îl cunoaște. Îl știu și eu, și încă foarte bine.

*

Ajungem la Miami după aproape nouă ore de la decolare. Începe să mă îngrijoreze durerea abdominală care mă supără de o lună încoace, părând să se intensifice de la o oră la alta. N-am mai fost la medic de șase ani, fiindcă Thomas Mower m-a lipsit în întregime de modestul meu patrimoniu, de dreptul la pensie și de veniturile moștenite provenite din operațiunea sa sud-americană, în fruntea căreia m-am aflat.

Hotelul este mare și impersonal, la fel și camera mea. Câteva minute mai târziu, se înființează șase funcționari ai DEA. Mă privesc cercetător, în timp ce examinează conținutul celor șapte valize Gucci și Vuiton, pline de costume vechi de la Valentino, Chanel, Armani și Saint Laurent, și de modesta colecție de gravuri pe care le am de aproape 30 de ani. Mă informează că, în zilele următoare, mă voi întâlni cu

câțiva dintre superiorii lor și cu Richard Gregorie, procuror în procesul împotriva generalului Manuel Antonio Noriega, ca să discut cu ei despre Gilberto și Miguel Rodríguez Orejuela, capii cartelului din Cali. Procesul împotriva celor mai înverșunați dușmani ai lui Escobar, condus de același procuror care a obținut condamnarea președintelui Republicii Panama, va începe peste câteva săptămâni într-un tribunal din Florida. Dacă vor fi găsiți vinovați, guvernul american va putea solicita o condamnare pe viață sau echivalentul acesteia, precum și confiscarea averilor celor doi: două miliarde o sută de milioane de dolari, sumă deja blocată. Pe un ton mai politicos, le cer funcționarilor o aspirină și o periuță de dinți, dar mi se spune că trebuie să le cumpăr. Când îi lămuresc că nu am decât două monede de douăzeci și cinci de cenți, îmi fac rost de o periuță mică de dinți, asemenea acelora care se distribuie în avion.

–Se pare că n-ați mai stat de multă vreme într-un hotel american...

–Într-adevăr. În apartamentele de la hotelul The Pierre, din New York, sau de la Bel Air, din Beverly Hills, au întotdeauna aspirină și periuță de dinți. Mai au și buchete de trandafiri și șampanie rosé! le spun, suspinând cu nostalgie. Acum, mulțumită unuia dintre condamnații din Utah, sunt atât de nevoiașă, încât o simplă aspirină a devenit un articol de lux.

–În țara asta, nu mai există aspirină în hoteluri: este un drog și, din acest motiv, se vinde numai cu rețetă. Știți, cu siguranță, că în felul acesta devine foarte scumpă. Dacă vă doare capul, încercați să suportați durerea și dormiți. Veți vedea că până mâine vă trece. Nu uitați că tocmai v-am salvat viața. Din motive de siguranță, nu puteți părăsi camera și nici vorbi cu cineva, cu atât mai puțin cu presa. Mă refer inclusiv la ziariștii de la *Miami Herald*. Guvernul Statelor Unite nu vă poate promite nimic, deocamdată. De acum înainte, totul depinde de dumneavoastră.

Îmi exprim recunoștința și le spun că nu au de ce să-și facă griji, deoarece nici nu aș avea unde să mă duc. Le reamintesc că eu m-am oferit să depun mărturie în cadrul mai multor proceduri judiciare de o importanță excepțională, atât în Columbia, cât și în Statele Unite.

David – agentul DEA – și ceilalți se retrag pentru a stabili programul din ziua următoare.

– Nici n-ați ajuns bine și deja aveți pretenții de la guvernul american? îmi reproșează Nguyen, șeful poliției, care a rămas cu mine în cameră.

– Da, fiindcă mă chinuie o durere abdominală cumplită și fiindcă știu că pot fi de folos guvernului țării dumneavoastră în două feluri: cele două cutii de acolo conțin dovezi referitoare la partenerul columbiano-mexican implicat într-o fraudă împotriva IRS, pe care o estimez la sute de milioane de dolari. După decesul tuturor martorilor și plata a 23 de milioane de dolari, procesul colectiv intentat de victimele de naționalitate rusă împotriva Neways International s-a încheiat. Închipuiți-vă ce proporții a căpătat evaziunea fiscală în 36 de țări, în detrimentul distribuitorilor și al Fiscului!

– Evaziunea fiscală din alte state nu e treaba noastră, noi facem parte din divizia antidrog.

– Dacă ați primi informații despre locul în care se află zece kilograme de cocaină, mi-ați face imediat rost de aspirină, nu-i așa?

– Se pare că nu pricepeți că nu suntem Fiscul sau FBI din Utah, ci DEA din Florida. Nu ne confundați cu o farmacie!

– Nguyen, ceea ce am înțeles deja este că procesul SUA *versus* Rodríguez Orejuela este de douăzeci de ori mai important decât actualul proces SUA *versus* Mower!

Agenții de la DEA se întorc și mă informează că toate canalele de televiziune transmit știri despre plecarea mea din Columbia. Le răspund că, în ultimele patru zile, am refuzat aproape două sute de cereri de interviu, sosite de la mijloace

de comunicare din întreaga lume, și că nu mă interesează absolut deloc ceea ce ar putea spune. Îi rog să închidă televizorul, deoarece n-am mai dormit de unsprezece nopți și n-am mai mâncat de două zile. Sunt istovită și vreau doar să încerc să mă odihnesc câteva ore, pentru ca, a doua zi, să fiu în stare să ofer tot sprijinul posibil.

În sfârșit, rămân singură, doar cu bagajele și durerea cumplită. Mă pregătesc mental pentru ceva mai grav decât o eventuală apendicită. Mă întreb în repetate rânduri dacă guvernul american mi-a salvat cu adevărat viața sau dacă acești agenți de la DEA își propun, mai degrabă, să mă stoarcă de informații înainte de a mă trimite înapoi în Columbia, pretextând că tot ce știu despre Rodríguez Orejuela datează de dinainte de 1997 și că Utah e alt stat. Știu foarte bine că, dacă mă întorc în Columbia, toți cei pe care trecutul îi face vulnerabili mă vor folosi drept învățătură de minte pentru orice informator sau martor care ar încerca să-mi calce pe urme: la aeroport mă vor aștepta agenți de securitate cu un „ordin de arestare" emis de Ministerul Apărării sau de instituțiile de securitate ale statului. Mă vor urca într-un SUV cu ferestre întunecate și, după ce vor isprăvi cu mine, mijloacele de comunicare controlate de familiile prezidențiale columbiene, cu legături printre cartelurile de droguri sau aflate în slujba președintelui reales, îi vor acuza de torturarea, moartea sau dispariția mea pe cei din familia Rodríguez Orejuela – urmăriți de Pablo Escobar – sau pe soția șefului cartelului.

Nu m-am simțit nicicând mai singură, mai bolnavă și mai săracă. Sunt perfect conștientă că, dacă mă întorc în Columbia, nu voi fi nici prima, nici ultima persoană care își va pierde viața fiindcă și-a oferit ajutorul Ambasadei SUA de la Bogotá. Plecarea mea din țară cu un avion al DEA pare să fi devenit știre în întreaga lume, ceea ce înseamnă că sunt mult mai vizibilă decât un César Villegas, alias „Bandi", sau un Pedro Juan Moreno, două personaje care au cunoscut mult mai bine

trecutul președintelui. De aceea, iau hotărârea să nu îngădui nici unui guvern și nici unui criminal să mă transforme într-un Carlos Aguilar, alias „El Mugre", ucis după ce a depus mărturie împotriva lui Santofimio. Nici în doamna Pallomari, contabila familiei Rodríguez Orejuela, asasinată după ce soțul său a plecat în Statele Unite cu un avion al DEA, cu toate că se afla sub protecție maximă, asigurată de procuratura columbiană.

Știu foarte bine că, spre deosebire de unele dintre aceste persoane, Dumnezeu să le ierte, eu n-am comis nici o crimă. Pentru miile de vieți pierdute astfel, am datoria de a supraviețui. Îmi spun în sinea mea: „Nu știu cum o să fac, dar n-o să-i las să mă ucidă și n-o să mă las să mor".

PARTEA ÎNTÂI

ZILELE NEVINOVĂȚIEI ȘI ALE ILUZIEI

All love is tragedy. True love suffers and is silent.[1]
OSCAR WILDE

[1] „Dragostea e o tragedie. Dragostea adevărată suferă în tăcere." (n.tr.)

Regatul aurului alb

La jumătatea anului 1982, existau, în Columbia, mai multe grupări de gherilă. Luptătorii de gherilă erau cu toții marxiști sau maoiști și admiratori înflăcărați ai modelului cubanez. Trăiau din subvențiile primite din Uniunea Sovietică, din răpirea de persoane pe care le socoteau bogate și din furtul de vite de la ferme. Cea mai importantă grupare de gherilă era FARC[1] (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia), născută din violența anilor 1950, o perioadă de o nemărginită cruzime și sălbăticie, imposibil de descris fără să te simți rușinat că aparții speciei noastre. ELN (Ejército de Liberación Nacional)[2] și EPL (Ejército Popular de Liberación)[3] aveau efective mai reduse. EPL avea să se retragă mai apoi, pentru a deveni partid politic. În 1984, urma să ia naștere gruparea armată Quintín Lame, inspirată de figura curajosului luptător cu același nume, dedicată cauzei rezervațiilor amerindiene.

De asemenea, mai exista M-19: gruparea loviturilor spectaculoase, cinematografice, definită de o combinație de profesori universitari și profesioniști, intelectuali și artiști, fii de burghezi și de militari, precum și luptători care, în argoul trupelor armate,

[1] Forțele Armate Revoluționare din Columbia (n.tr.)

[2] Armata de Eliberare Națională (n.tr.)

[3] Armata Populară de Eliberare (n.tr.)

sunt denumiți *troperos*[1]. Spre deosebire de ceilalți răzvrătiți, care operau pe câmpiile și în pădurile ce acoperă jumătate din teritoriul columbian, M-19 era o mișcare cu precădere urbană și număra, printre cadrele de conducere, femei de seamă, la fel de iubitoare de publicitate precum camarazii lor.

În anii ce au urmat operațiunii Condor din sudul continentului, regulile de confruntare armată din Columbia erau limpezi ca lumina zilei: dacă oricare dintre membrii acestor grupări ajungea pe mâinile militarilor sau ale serviciilor de securitate ale statului, era aruncat în închisoare și, adesea, torturat până la moarte, fără nici un proces și fără rezerve. În același fel, atunci când o persoană cu bani ajungea în mâinile luptătorilor de gherilă, nu era eliberată până când familia nu plătea răscumpărarea, de multe ori după ani de negocieri. Cel care nu plătea era ucis, iar cadavrul său era rareori găsit. Cu rare excepții, această situație este la fel de des întâlnită și astăzi. Orice columbian poate număra printre prieteni, rude sau angajați peste douăsprezece persoane răpite, dintre care unele s-au întors tefere și nevătămate, iar altele au dispărut pe vecie. Persoanele din urmă se împart între cele pentru care familia nu a avut posibilitatea de a satisface cererile răpitorilor, cele pentru care s-a plătit o răscumpărare mare, dar n-au fost eliberate și cele pentru care nu a vrut nimeni să cedeze averea strânsă în generații întregi sau pe durata unei vieți de muncă cinstită.

*

Am adormit cu capul pe umărul lui Aníbal și mă trezesc din cauza zdruncinăturii avionului care aterizează pe pistă. El mă mângâie pe obraz și, când dau să mă ridic, mă apucă ușor de braț, dându-mi de înțeles că trebuie să rămân așezată. Îmi zice să mă uit spre hublou și nu-mi vine să-mi cred ochilor: de

[1] „Soldați" (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

o parte și de alta a pistei de aterizare, 24 de bărbați tineri, cu ochelari de soare și cu o expresie încruntată din pricina luminii puternice de după-amiază, înconjoară micul avion, țintesc spre noi cu mitraliere, cu atitudinea unor oameni obișnuiți mai întâi să tragă și abia apoi să pună întrebări. Alții sunt pe jumătate ascunși după tufe, iar doi dintre ei se joacă cu niște mitraliere Uzi de mici dimensiuni cum ne-am juca noi cu cheile de la mașină. Nu mă pot gândi decât la ce s-ar întâmpla dacă una dintre ele ar cădea pe jos și ar trage 600 de rafale pe minut. Bărbații, tineri cu toții, sunt îmbrăcați comod și modern, cu tricouri polo colorate, blugi și adidași de import. Nici unul dintre ei nu poartă uniformă sau costum de camuflaj.

În timp ce micul avion înaintează pe pistă, calculez valoarea pe care am putea s-o avem pentru grupul de luptători de gherilă. Logodnicul meu este nepotul fostului președinte, Julio César Turbay, a cărui guvernare (1978–1982) s-a caracterizat printr-o violentă represiune militară a grupurilor insurgente, mai ales a celui numit M-19, ai cărui membri au sfârșit, în mare parte, în închisoare. Însă Belisario Betancur, președintele care tocmai a preluat funcția, a promis eliberarea și amnistierea tuturor celor care susțin Procesul său de Pace. Îi privesc pe copiii lui Aníbal și mi se strânge inima: Juan Pablo, de unsprezece ani, și Adriana, de nouă, sunt copiii vitregi ai celui de-al doilea cel mai bogat om din Columbia, Carlos Ardila Lülle, proprietarul tuturor fabricilor de îmbuteliere de băuturi carbogazoase din țară. Cât despre prietenii care ne însoțesc, Olguita Suárez, care peste câteva săptămâni se va căsători cu simpaticul cantautor spaniol Rafael Urraza, organizator al călătoriei, este fiica unui crescător de vite milionar de pe coasta Atlanticului, iar sora ei este logodită cu Felipe Echevarría Rocha, membrul uneia dintre cele mai importante dinastii industriale din Columbia. Nano și Ethel sunt decoratori și comercianți de opere de artă, Ángela este fotomodel, iar eu sunt una dintre cele mai cunoscute prezentatoare de televiziune din țară. Știu

foarte bine că, dacă am ajunge pe mâinile gherilei, toți cei din avion ne-am încadra în definiția de „oligarhi" și, prin urmare, de persoane „potrivite pentru răpire", o expresie la fel de specific columbiană pe cât sunt prefixul „narco-" și substantivul „narcotraficant", despre care vom vorbi mai târziu.

Aníbal a rămas fără grai și este de-o paloare neobișnuită. Nu mă sinchisesc să aștept răspunsurile și-l potopesc cu întrebări:

–De unde ai știut că acesta era avionul trimis pentru noi? Nu-ți dai seama că e posibil să fim răpiți? Câte luni or să ne țină când o să afle cine e soția ta? Nu sunt luptători de gherilă săraci: uite ce arme și ce haine au! De ce nu mi-ai spus să-mi iau și eu încălțări mai comode? O să mă silească să străbat toată selva în sandale italienești și fără pălărie de paie! De ce nu m-ai lăsat să pun în bagaj articole sport? De ce accepți invitații de la persoane pe care nu le cunoști? Gărzile de corp ale celor pe care îi știu nu îndreaptă mitraliere către musafiri! Am căzut într-o capcană fiindcă, din cauza cocainei, nu mai deosebești fantezia de realitate! Dacă scăpăm cu viață, nu mă căsătoresc cu tine, fiindcă o să faci un infarct și n-am de gând să rămân văduvă!

Aníbal Turbay este bine făcut, chipeș și liber, iubitor până la saturație și generos cu cuvintele, banii și timpul său, cu toate că nu este miliardar, la fel ca toți foștii mei iubiți. E adorat de grupul său eclectic de prieteni – precum Manolito de Arnaude, căutător de comori – și de sute de femei ale căror vieți se împart în „înainte de Aníbal" și „după Aníbal". Singurul său defect este dependența incurabilă de praful alb; eu îl urăsc, însă el îl adoră mai presus de copii, de mine, de bani, de toate. Înainte ca bietul om să apuce să-mi răspundă, ușa avionului se deschide și în interior pătrunde boarea tropicală care te poftește să te bucuri de ceea ce, în țara mea fără anotimpuri, se numește

Tierra Caliente[1]. În avion urcă doi indivizi înarmați și, după ce ne cercetează expresiile stupefiate, exclamă:

– Dumnezeule! N-o să vă vină să credeți: așteptam niște cuști cu o panteră și mai multe tigroaice, dar se pare că au fost trimise cu alt avion. Vă cerem mii de scuze. Ce rușine față de doamne și față de copii! Când o să afle șeful, o să ne omoare!

Ne lămuresc că pe domeniu există o grădină zoologică foarte mare și, evident, s-a făcut o greșeală de coordonare între zborul cu care soseau invitații și cel care aducea animalele. În vreme ce indivizii înarmați se întrec în a ne cere scuze, piloții coboară din avion cu expresia indiferentă a celui care nu e silit să dea explicații străinilor, deoarece răspunderea sa se limitează la a respecta planul de zbor și nu ține de verificarea încărcăturii.

Trei jeepuri ne așteaptă pentru a ne conduce la vilă. Îmi pun ochelarii de soare și pălăria de safari, cobor din avion și, fără să știu sau fără să-mi dau seama, fac primul pas în locul care urmează să-mi schimbe viața pentru totdeauna. Ne urcăm în mașini și, când Aníbal îmi petrece calm brațul pe după umeri, mă liniștesc și mă pregătesc să mă bucur de fiecare clipă a plimbării.

– Ce loc minunat! Pare enorm. Cred că această călătorie o să merite bătaia de cap, îi spun cu voce scăzută, arătând spre doi stârci care-și iau zborul de pe un mal îndepărtat.

Absorbiți de gânduri și cufundați într-o tăcere desăvârșită, contemplăm peisajul minunat, pământul, apa și văzduhul care par să se aștearnă până dincolo de orizont. Mă năpădește un val de fericire, dintr-acelea care te cuprind, te învăluie și apoi se retrag fără veste. De la o cabană din depărtare ajung până la noi acordurile melodiei *Caballo viejo*, de Simón Díaz, și vocea inconfundabilă a lui Roberto Torres, imnul câmpiei venezuelene pe care cei mai în vârstă l-au adoptat drept imn

[1] Zonele calde din Columbia, aflate la o înălțime de sub 1 000 de metri deasupra nivelului mării (n.tr.)

al întregului continent și pe care-l cântă la urechea mânzelor roaibe când vor să dea drumul frâielor, cu speranța că și ele vor face același lucru. *Cuando el amor llega así, de esta manera, uno no tiene la culpa...*[1], observă trubadurul în vreme ce istorisește faptele mărețe ale bătrânului armăsar de prăsilă. *Cuando el amor llega así, de esta manera, uno no tiene la culpa...*, se justifică, pentru a încheia cerându-i speciei umane să-i urmeze exemplul, *porque después de esta vida no hay otra oportunidad*[2], pe un ton plin de înțelepciune populară, cadențe ritmice, complice al unei adieri calde aducătoare de promisiuni.

Sunt prea fericită și prinsă de spectacol pentru a întreba care sunt numele, viața și miracolele gazdei noastre.

–Proprietarul trebuie să fie unul dintre acei politicieni vicleni și bătrâni, plini de bani și de femei, care se socotesc regii norodului, zic eu, sprijinindu-mi din nou capul pe umărul lui Aníbal, un zdrahon hedonist a cărui dragoste pentru aventură a murit odată cu el, cu doar câteva săptămâni înainte să-mi adun puterile pentru a relata povestea aceasta, întrețesută de clipele păstrate pe cărările memoriei mele, populată de mituri și de monștri care n-ar trebui readuși nicicând la viață.

*

Deși enormă, ferma este lipsită de rafinamentele marilor moșii tradiționale din Columbia. Nu se întrezăresc capela, manejul și terenul de tenis; cai, cizme de călărie și câini de rasă; argintărie veche sau opere de artă din secolele al XVIII-lea, al XIX-lea și XX; picturi în ulei înfățișând fecioare și sfinți sau frizele de lemn aurit de pe uși; colonade în stil colonial

[1] „Când dragostea se ivește astfel, nu ai nici o vină." (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

[2] „Fiindcă după această viață nu mai există altă șansă." (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

sau figurine smălțuite din ieslele strămoșilor; cufere bătute în ținte sau covoare persane de toate dimensiunile; porțelan franțuzesc pictat manual sau fețe de masă brodate de măicuțe, trandafiri sau orhidee îngrijite de stăpâna mândră a casei.

Nu se zăresc pe nicăieri nici servitorii umili de pe tradiționalele moșii bogate din țara mea, aproape întotdeauna moșteniți împreună cu proprietatea, oameni încercați de viață, resemnați, cu o dulceață nesfârșită, care, de-a lungul generațiilor, au ales siguranța în locul libertății. Țăranii aceia înveliți în *ruana* (un poncho scurt din lână de culoare cafenie), știrbi, dar veșnic zâmbitori, care răspundeau fără șovăială la orice rugăminte, descoperindu-și capul cu o adâncă plecăciune – „Imediat, domnia voastră!", „Eleuterio González la ordinele domniei voastre!" –, și care nu aflaseră de existența bacșișurilor au dispărut astăzi aproape în întregime, deoarece luptătorii de gherilă le-au spus că, într-o zi nu foarte îndepărtată, odată cu triumful Revoluției, aveau să se bucure și ei de pământuri și de vite, arme, băuturi și femei ca ale stăpânilor, frumoase și fără varice.

Încăperile vilei dau într-un coridor foarte larg și sunt decorate spartan: două paturi, o noptieră cu o scrumieră din ceramică locală, o veioză oarecare și fotografii de pe moșie. Slavă Domnului, baia separată din camera noastră are apă rece și caldă, nu doar rece, ca aproape toate vilele din Tierra Caliente. Terasa, nesfârșită, e înțesată de zeci de mese cu umbrele de soare și sute de scaune albe, rezistente. Dimensiunile zonei destinate socializării – aceleași ca pentru orice club rural – nu lasă urmă de îndoială, vila a fost proiectată pentru a găzdui sute de persoane; judecând după numărul camerelor de oaspeți, se poate deduce că, la sfârșit de săptămână, invitații se numără cu zecile.

– Oare cum or fi petrecerile? ne întrebăm. Cu siguranță, îl aduc pe regele *vallenato*[1]-ului din Valledupar, laolaltă cu zeci de acordeoniști!

[1] Muzică populară columbiană (n.tr.)

– Nuuu, ci pe Sonora Matancera și Los Melódicos! corectează cineva pe un ton de dispreț, prin care răzbate o undă de pizmă.

Administratorul domeniului ne informează că proprietarul este reținut de o problemă de ultimă oră și va ajunge abia a doua zi. E limpede că angajații au primit sarcina de a ne face întru totul pe plac, pentru ca șederea să fie comodă și plăcută. Totuși, ne dau de înțeles, de la bun început, că turul proprietății exclude etajul doi, la care se află camerele pe care le ocupă familia. Toți angajații sunt bărbați și par să simtă o mare admirație față de proprietar. Nivelul lor de trai, cu mult mai ridicat decât cel al servitorilor altor familii bogate, se reflectă în atitudinea lor plină de siguranță și în lipsa desăvârșită a umilinței; țăranii aceștia par să facă parte din familie, poartă haine de lucru bune, de calitate și mai discrete decât cele ale tinerilor de pe pista de aterizare. Spre deosebire de primul grup, nu sunt înarmați. Ne adunăm în refectoriu pentru cină. Masa principală, din lemn, este enormă.

– Cât pentru un batalion! observăm noi.

Servețelele sunt din hârtie albă, iar felurile de mâncare sunt servite în vase tipice zonei de către două femei eficiente și tăcute, singurele pe care le-am zărit de la sosire. Așa cum prevăzuserăm, meniul constă dintr-o delicioasă *bandeja paisa*, fel de mâncare tipic din Antioquia și element esențial al bucătăriei columbiene: fasole, orez, carne tocată și ou prăjit, însoțite de felii de avocado. Nu se zărește nici un detaliu care să trădeze grijă pentru crearea unei atmosfere primitoare, rafinate sau luxoase: totul la această proprietate de aproape 3 000 de hectare, situată între Doradal și Puerto Triunfo, pe încinsul platou Magdalena Medio din Columbia, pare să fi fost conceput în stilul practic și impersonal al unui hotel enorm din Tierra Caliente, nu în stilul unei vile mari de țară.

Așadar, nici un amănunt din noaptea aceea tropicală și caldă, prima petrecută la Hacienda Nápoles, nu m-ar fi putut pregăti pentru lumea de proporții colosale pe care urma să o

descopăr a doua zi și nici pentru dimensiunile acelui regat, diferit de toate cele pe care avusesem ocazia să le cunosc până atunci. Nimeni nu m-ar fi putut preveni în privința ambițiilor nemăsurate ale omului care o clădise din praf de stele, cu spiritul din care sunt alcătuite miturile, care schimbă pentru totdeauna istoria națiunilor și destinul oamenilor.

*

La micul dejun suntem informați că gazda noastră va sosi spre prânz, pentru a avea plăcerea de a ne arăta personal grădina zoologică. Între timp, vom face o plimbare pe mișie în *boogies*, vehiculele acelea proiectate pentru tineri lipsiți de răspundere, care le permit să se deplaseze cu viteză pe nisip. Sunt alcătuite dintr-o caroserie cu garda foarte joasă, aproape de nivelul solului, și extrem de rezistentă, două fotolii, un volan, o cutie de viteze, un rezervor și un motor care scoate un zgomot infernal. Lasă în urmă vălătuci de praf și fum, dar și o undă de invidie, întrucât cel aflat la volanul unui *boogie* arată radiant și e bronzat, în pantaloni scurți și cu ochelari de soare, însoțit de o fată frumoasă și nițel speriată, cu părul fluturând în vânt, sau de omniprezentul prieten pe jumătate beat. Un *boogie* este singurul vehicul care poate fi condus pe plajă în stare avansată de ebrietate, fără ca ocupanții să pățească nimic grav, fără să se răstoarne și, mai ales, fără ca poliția să-l azvârle în închisoare pe țicnitul de la volan, deoarece are un avantaj suplimentar: frânează brusc.

Prima dimineață a acelui sfârșit de săptămână a trecut cât se poate de firesc. Totuși, mai apoi, au început să se petreacă lucruri stranii, ca și cum un înger păzitor ar fi încercat să mă prevină că desfătările din prezent și aventurile nevinovate sunt aproape întotdeauna măști care ascund chipul viitoarelor suferințe.

Aníbal e socotit drept unul dintre cei mai nebuni oameni din lume, etichetă care mă distrează, deoarece am spirit de

aventurieră, dar din pricina căreia toate prietenele mele îmi prevestesc că logodna nu se va sfârși la altar, ci într-o prăpastie. Nu a avut nici un accident, deși conduce Mercedesul pe drumuri șerpuitoare de munte cu doar două benzi, la aproape 200 de kilometri pe oră, cu paharul de whisky într-o mână și cu o gustare pe jumătate isprăvită în cealaltă. Eu merg într-un *boogie*, fericită, ținând-o în brațe pe fetița lui, în vreme ce o adiere de vânt îmi mângâie obrajii și îmi răsfiră pletele. Simt o delectare sublimă, bucuria de nedescris pe care o ai când străbați sute de kilometri de șes sălbatic cu mare viteză, fără ca nimic să te oprească sau să-ți stea în cale, deoarece la orice altă moșie columbiană întinderile nemăsurate ar fi fost rezervate vitelor și ar fi fost îngrădite, cu porți cu drugi și zăvoare, pentru miile de vaci cu privire tâmpă și pentru duzinile de tauri în perpetuă stare de neliniște.

Preț de aproape trei ore am străbătut kilometri în șir de șes, în toate nuanțele posibile de verde, întrerupte ici și colo de o lagună sau de un pârâu, zărind când un deal ușor rotunjit, parcă de catifea, de culoarea mustarului, când o ușoară denivelare, semănând cu pășunile, unde, ani mai târziu, i-am văzut pe Meryl Streep și pe Robert Redford în *Out of Africa*, dar fără baobabi. Ținutul este populat în întregime de copaci, plante și animale mici, specifice tropicelor americane, imposibil de zugrăvit în detaliu, deoarece fiecare scenă ni se înfățișează mai înainte ca ultima să ne fi trecut pe dinaintea ochilor, în peisaje care s-au succedat la început cu zecile, dar acum par să alterneze cu sutele.

Ne îndreptăm cu o viteză amețitoare spre o zănoagă deasă și pe jumătate sălbatică, lată de aproximativ 500 de metri, pentru a ne răcori câteva clipe departe de soarele arzător al amiezii, sub evantaiele uriașe ale unei pădurici de *guaduas*. Câteva clipe mai târziu, stoluri de păsări în toate culorile curcubeului își iau zborul țipând strident, mașinuța saltă peste o groapă, ascunsă de frunze, un par de doi metri lungime și aproape un

centimetru grosime pătrunde cu viteza unui glonț prin fața vehiculului, străbate cu vreo 100 de kilometri pe oră spațiul îngust dintre genunchiul Adrianei și al meu și se oprește la exact un milimetru de obrazul meu și la o jumătate de centimetru de ochi. Nu se întâmplă nimic, deoarece mașinuțele acestea frânează brusc și se pare că Dumnezeu mi-a rezervat o soartă cu adevărat deosebită.

În ciuda distanțelor străbătute și grație invenției numite walkie-talkie, pe care o socotisem întotdeauna o dovadă de snobism, un obiect superfluu și cu desăvârșire inutil, în vreo 20 de minute, câteva jeepuri sosesc pentru a ne salva și a recupera cadavrul primului *boogie* stricat și imposibil de folosit din istoria omenirii. O jumătate de oră mai târziu, ne aflăm la micul spital al moșiei, unde suntem tratați cu injecții antitetanos și cu pansamente cu iod, pe zgârieturile de pe genunchi și obraz, în vreme ce toată lumea răsuflă ușurată că eu și Adriana am scăpat tefere și nevătămate. Aníbal, cu o expresie de copil dojenit, bombăne pe tema costului reparației afurisitei de mașini și a eventualității de a o înlocui cu una nouă, pentru care este nevoie, înainte de toate, să se verifice cât costă să fie adusă cu vaporul din Statele Unite.

Suntem anunțați că elicopterul proprietarului moșiei a sosit de ceva vreme, deși nici unul dintre noi nu-și amintește să-l fi auzit. Ușor neliniștiți, eu și logodnicul meu ne pregătim să-i prezentăm scuze pentru pagubele provocate și să întrebăm despre posibilitățile de despăgubire. Câteva clipe mai târziu, gazda noastră își face intrarea în salonașul unde ne-am adunat cu restul invitaților. Chipul i se luminează când ne vede cât de surprinși suntem că este atât de tânăr. Cred că intuiește ușurarea mea și a logodnicului meu „boogiecid" la auzul faptului că are vârsta medie a celor care constituie grupul, fiindcă un fel de expresie năzdrăvană i se așterne pe chip, în vreme ce pare să se lupte să nu râdă, un râs dintr-acelea care preced un hohot neînfrânat.

În urmă cu câțiva ani, la Hong Kong, venerabilul și elegantul căpitan Chang îmi spusese despre mașinile sale Rolls Royce Silver Ghost – cu șofer cu șapcă, uniformă gri și pantofi negri, staționate în fața hotelului meu 24 de ore din 24: „Nu vă faceți griji, dragă doamnă, fiindcă avem alte șapte pentru invitații noștri, iar automobilul acesta este al dumneavoastră!"

Pe același ton, tânăra și zâmbitoarea noastră gazdă exclamă cu o mișcare disprețuitoare a mâinii:

– Nu vă faceți griji pentru *boogie*, avem zeci! alungând cu un gest categoric orice urmă de îndoială referitoare la resursele, ospitalitatea sau disponibilitatea sa deplină de a împărtăși cu noi, în momentul acela și pe parcursul întregului sfârșit de săptămână rămas, nenumăratele surse de distracție pe care le promite paradisul acela.

Apoi, pe un ton care mai întâi ne liniștește, apoi ne dezarmează și, în cele din urmă, ne seduce, pe femei, bărbați și copii deopotrivă – însoțit de un zâmbet care ne face să ne simțim complici la o trăsnaie pregătită cu grijă, pe care doar el o știe – mândrul proprietar al Hacienda Nápoles ne salută:

– Îmi pare foarte bine să vă cunosc personal, în sfârșit! Ce vă fac rănile? Promitem să-i recompensăm pe copii cu vârf și îndesat pentru timpul pierdut: nu se vor plictisi nici o clipă. Îmi pare foarte rău că nu am reușit să ajung mai devreme. Pablo Escobar, îmi pare bine.

Deși e un bărbat scund de statură – are sub 1,70 metri –, sunt absolut convinsă că nu i-a păsat niciodată de asta. Este robust, cu o constituție care prevestește că, în câțiva ani, va tinde să se îngrașe. Gușa lui, precoce și vizibilă, și gâtul gros, neobișnuit de scurt, îl fac să pară mai în vârstă decât este, dar imprimă o oarecare autoritate, un aer respectabil de domn în vârstă cuvintelor măsurate cu grijă care ies pe gura lui dreaptă și fermă, deoarece vorbește cu o voce senină, nici ridicată, nici adâncă, educată și foarte plăcută, cu siguranța deplină că dorințele lui sunt porunci și că stăpânește la perfecțiune

subiectele care-l privesc. Are mustață sub nasul care, din profil, pare aproape grecesc și, laolaltă cu vocea, e singura trăsătură deosebită în prezența fizică a unui bărbat tânăr care, în alt cadru, ar putea fi descris drept perfect obișnuit, mai degrabă urât decât frumos, și s-ar confunda cu oricare dintre milioanele de oameni de pe stradă din orice țară latino-americană. Are părul negru și destul de creț, cu o buclă care-i cade pe frunte și pe care o dă la o parte din când în când cu un gest iute; are tenul destul de deschis, nu e bronzat ca noi, care suntem așa tot anul, deși locuim în Tierra Fría[1]. Ochii îi sunt foarte apropiați și are o privire deosebit de evazivă. Când nu se simte observat, pare întoarsă spre adâncuri insondabile, sub sprâncenele nu foarte groase, pentru a distinge acolo gesturile care ar putea trăda gândurile celor din exterior. Bag de seamă că privirea i se îndreaptă tot timpul spre Ángela, care-l observă cu un dispreț politicos, de la ai săi 23 de ani, 1,75 metri – o frumusețe mândră.

Ne urcăm în jeepuri și ne îndreptăm spre grădina zoologică de pe moșie. Escobar se află la volanul uneia dintre mașini, însoțit de două brazilience în tanga, frumoase, mici de statură, cu șolduri fără cusur, care nu scot o vorbă și se mângâie între ele, deși din ce în ce mai discret, din pricina prezenței copiilor și a frumuseților elegante care acum atrag toată atenția gazdei. Aníbal observă indiferența desăvârșită a ambelor față de ceea ce se petrece în jurul lor, lucru care, pentru o autoritate în domeniul său, este un semn incontestabil că au tras ceva pe nas. Băgăm de seamă că cele două fete, cu adevărat necoapte, ca niște îngerași pe cale să adoarmă, poartă pe degetul arătător al mâinii drepte câte un inel cu diamant de un carat.

În depărtare se ivesc trei elefanți, poate prima atracție a oricărui circ sau grădini zoologice care se respectă. Deși eu n-am reușit niciodată să fac diferența între elefanții asiatici

[1] Zona muntoasă a Columbiei (n.tr.)

și cei africani, Escobar ne lămurește că aceștia sunt asiatici. Ne informează că toți masculii din grădina lui zoologică care aparțin speciilor mai importante, aflate pe cale de dispariție, au două sau mai multe femele și că, în cazul zebrelor, cămilelor, cangurilor și al cailor *appaloosa* sau al altora mai puțin costisitori, femelele sunt mult mai numeroase. Apoi adaugă cu un zâmbet malițios:

– De-asta sunt așa de mulțumiți, nu atacă și nu sunt violenți.

– Nu, Pablo, nu e din cauza surplusului de femele, ci din pricina întinderilor sublime care seamănă cu șesurile Africii. Uite cum aleargă hipopotamii și rinocerii spre râu: fericiți, ca și cum ar fi acasă! îi spun, arătând spre animale, fiindcă-mi place la nebunie să contrazic bărbații care supraevaluează sexul și fiindcă, sinceră să fiu, cel mai frumos aspect al grădinii lui zoologice este libertatea cu care animalele uriașe aleargă în spații deschise sau se retrag pe pășunile mănoase aflate la mare înălțime, unde, în momentul cel mai neașteptat, s-ar putea ivi și pantera, și tigroaicele de ieri.

La un moment dat, pe traseu, ne dăm seama că brazilience au dispărut grație „escortelor" serviabile, nume pe care îl primesc în Columbia gărzile de corp înarmate. Băgăm de seamă că Ángela ocupă acum locul de onoare alături de gazda noastră, care este mai vesel decât noi toți laolaltă. Aníbal e și el fericit, deoarece își propune să-i ofere elicopterele pe care le fabrică prietenul său, contele Agusta, și deoarece Escobar tocmai i-a spus că prietena noastră este cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o în ultima vreme.

Ajungem la trioul de girafe și nu rezist ispitei de a-l întreba pe proprietarul lor cum se pot importa animale de asemenea dimensiuni, cu gâturile lor kilometrice, de pe șesurile din Kenya; unde le comandă, cât costă, cum sunt urcate pe vapor, dacă au rău de mare, cum sunt coborâte, în ce fel de mijloc de transport călătoresc până la moșie, fără a trezi curiozitatea, și cât durează până se adaptează la schimbarea de continent.

– Cum le-ai aduce tu? mă întreabă pe un ton sfidător.

– Judecând după lungimea gâtului și având în vedere că sunt pe cale de dispariție, ar fi riscant să le aduc prin Europa. Ar trebui să străbată Africa subsahariană până într-o țară precum Liberia. De pe Coasta de Fildeș până pe coastele Braziliei sau poate ale Guayanelor, cred că ar ajunge fără probleme în Columbia străbătând Amazonul, câtă vreme se plătesc câteva teancuri de bancnote la fiecare post de control câtorva sute de polițiști mulțumiți de-a lungul drumului, de la Manaus la Puerto Triunfo. Nu e chiaaar așa de complicat!

– Sunt absolut scandalizat de înclinația ta către infracțiuni transfrontaliere, Virginia! Când îmi dai și mie niște lecții? Girafele mele sunt importate pe cale legală, ce vrei să insinuezi? Au venit din Kenya pe ruta Cairo – Paris – Miami – Medellín până la Hacienda Nápoles, cu certificate de proveniență și vaccinate la zi! Ar fi imposibil și de neconceput să le aduc prin contrabandă, deoarece gâturile astea nu sunt pe arc, știai? Sau crezi că se duc cuminți la culcare, ca niște copii de cinci ani? Am eu față de individ care face contrabandă cu girafe?

Și, înainte să apuc să răspund, exclamă fericit:

– Iar acum, la scăldat! Haideți să vedeți un colț din paradisul pe pământ înainte de masa de prânz!

Dacă există ceva care pune pe fugă o persoană civilizată din Tierra Fría este perspectiva unui *sancocho* însoțit de o plimbare pe un râu din Tierra Caliente (*sancocho* este o supă consistentă de găină sau pește, însoțită de manioc, orez și cartofi; fiecare regiune din Columbia se mândrește cu propria rețetă). Cum nu-mi aduc aminte să mă fi cufundat, din copilărie încoace, în altceva decât în ape de culoare turcoaz, mă simt teribil de ușurată să descopăr că nuanțele de verde ale acestui Río Claro, hrănit de zeci de izvoare de pe proprietate, sunt limpezi. Curg lin printre bolovani uriași, rotunjiți, iar adâncimea pare ideală pentru scăldat. Ici-colo se zărește câte un norișor de țânțari, care îmi iau sângele drept miere.

Pe mal ne așteaptă rude sau prieteni de-ai gazdei noastre și vreo 24 de gărzi de corp cu câteva șalupe. Concepute pentru cursele care, acum știu, sunt pasiunea lui Escobar și a vărului său, Gustavo Gaviria, aceste ambarcațiuni de oțel ating viteze impresionante și pot purta peste 12 persoane echipate cu căști de protecție, veste de salvare și antifoane, pentru a le feri de zgomotul asurzitor al motorului, care este închis într-o cușcă metalică în partea posterioară a caroseriei.

Pornim iute ca gândul, cu Escobar la volanul ambarcațiunii noastre. Hipnotizat de plăcere, zboară pe râu ferindu-se de obstacole, ca și cum ar cunoaște fiecare cotitură și fiecare piatră, fiecare vârtej mai mic sau mai mare, fiecare copac căzut sau trunchi plutitor. Ar vrea să ne impresioneze cu îndemânarea lui de a ne feri de primejdii pe care doar le întrezărim trecând în zbor pe lângă ele și care dispar în câteva clipe, asemenea unor năluciri. Excursia aventuroasă durează aproape o oră și, când ajungem la destinație, ne simțim de parcă am fi petrecut o viață coborând în rapel pe cataractele Niagarei. Fascinată, îmi dau seama că, în fiecare secundă din ceasul care tocmai a trecut, viețile noastre au atârnat de îndemânarea acestui bărbat, care pare născut anume pentru a sfida limitele propriei supraviețuiri sau pentru a sări în ajutorul altora, bucurându-se, în felul acesta, de admirația, recunoștința sau de aplauzele lor. Întrucât intensitatea împărtășită este unul dintre cele mai splendide daruri care se pot oferi celor care își trăiesc și ei viața cu simțul aventurii, mă întreb dacă gazda noastră și-a pus toată priceperea histrionică în slujba unui spectacol emoționant și irepetabil, supunându-se doar pasiunii sale de a cuceri primejdia, nevoii de a expune în fiecare clipă nenumăratele forme pe care le îmbracă generozitatea lui sau ceea ce ar putea fi un amor propriu nemărginit.

Ajungem acolo unde vom lua prânzul și sunt fericită să mă relaxez în apă, în vreme ce se pregătesc *sancocho* și cărnurile la grătar. Înot pe spate și, cufundată în propriile gânduri și vrăjită

de frumusețea văzduhului, nu bag de seamă cum cercurile concentrice ale unui vârtej s-au strâns treptat în jurul meu. Când simt forța bulboanei reci paralizându-mi picioarele și sorbindu-mă spre adâncuri, îmi agit brațele și îi strig pe logodnicul meu și pe prietenii care se află pe mal, la vreo 80 de metri depărtare. Crezând că îi invit la scăldat, râd cu toții, fiindcă nu-și doresc decât să sărbătorească la un pahar odiseea trăită și să se încălzească delectându-se cu un delicios prânz cald. Sunt la un pas de moarte, în prezența a peste 40 de prieteni și de gărzi de corp care refuză să privească dincolo de propria comoditate, de mitraliere sau de pahare, când, aproape epuizată, privirea mea o întâlnește pe cea a lui Pablo Escobar. Doar cel care este mai ocupat, conducând spectacolul și dând ordine, dirijorul orchestrei, „stăpânul plimbării" – cum s-ar spune, în spaniola columbiană –, bagă de seamă că sunt într-un vârtej din care n-o să scap cu viață. Fără să stea pe gânduri, se aruncă în apă și, în câteva secunde, ajunge la locul în care mă aflu. Folosind mai întâi cuvinte care mă liniștesc, apoi mișcări atât de precise, încât par coregrafiate și, în cele din urmă, o forță ce pare să fie îndoită față de cea a bulboanei, bărbatul acesta sigur și curajos mă smulge din ghearele morții ca pe o pană, ca și cum fapta aceasta ar fi doar una dintre răspunderile sale de gazdă galantă, ca și cum ar fi fost imun la o primejdie pe care o alungă, cu mine agățată mai întâi de mâna lui, apoi de antebraț și, în cele din urmă, de piept, în vreme ce Aníbal ne privește de la depărtare, parcă întrebându-se de ce naiba nu mă desprind de cineva pe care l-am cunoscut abia în urmă cu câteva ore și care, cu cinci minute mai devreme, stătea de vorbă cu el.

Când eu și Escobar atingem fundul apei cu picioarele, ne îndreptăm împleticit spre mal. Mă înșfacă zdravăn de braț, iar eu îl întreb de ce, dintre atâtea persoane, doar el și-a dat seama că eram în primejdie de moarte.

– Fiindcă am citit disperarea din ochii tăi. Prietenii tăi și oamenii mei ți-au văzut doar brațele agitându-se.

Îl privesc și îi spun că nu a fost doar singurul care mi-a văzut spaima, ci și singurul căruia i-a păsat de viața mea. Pare surprins, încă și mai mult când adaug cu primul zâmbet pe care sunt în stare să-l schițez după sperietură:

–Acum o să fii răspunzător pentru viața mea cât timp o să trăiești, Pablo...

Îmi petrece un braț protector pe după umeri, care-mi tremură necontrolat. Apoi, cu o expresie zâmbitoare, exclamă:

–Cât timp o să trăiesc? Ce te face să crezi că voi muri primul?

–E doar o vorbă din popor... Atunci, s-o lăsăm la cât trăiesc eu, ca să fim liniștiți, iar tu să plătești cheltuielile pentru înmormântarea mea!

Râde și spune că asta se va întâmpla peste un veac, fiindcă întâmplările din ultima oră par să arate că am mai multe vieți decât o pisică. Pe mal mă las înfășurată în prosopul pe care-l desfac brațele iubitoare ale lui Aníbal; e călduț și uriaș, astfel încât mă împiedică să zăresc ceea ce el nu vrea să descopăr în ochii lui.

Carnea la grătar este pe măsura celei din Argentina, iar locul în care luăm prânzul este, efectiv, de vis. Ceva mai retrasă față de restul grupului, contemplu în tăcere umbrișul stufos, cu ochii unei Eve iertate dinaintea celei de-a doua vederi a paradisului. În anii ce au urmat aveam să recompun în amintire, în repetate rânduri, frumoasa construcție din tec orientată spre zona mai liniștită a acelui Río Claro, devenit pentru mine lac de smaralde, și spre desișul de pe malul opus, cu soarele strălucind pe fiecare frunză și pe aripile fluturilor. Multe luni mai târziu aveam să-l rog pe Pablo să ne întoarcem acolo, dar el avea să-mi spună că nu mai e cu putință deoarece zona colcăia de luptători de gherilă. Apoi, după o zi oarecare și după alte două decenii, aveam să înțeleg sau să accept, în sfârșit, că nu trebuie să te întorci în locurile splendid de frumoase unde, cândva, ai simțit o fericire intensă preț de câteva

ore, fiindcă nu mai ești același și tot ce rămâne este nostalgia culorilor și, mai ales, a hohotelor de râs.

*

Totul, la Hacienda Nápoles, pare să fie de dimensiuni colosale. Acum ne aflăm lângă Rolligon, un tractor uriaș cu roți de un diametru de aproape doi metri, cu o cabină la înălțime în care încap vreo cincisprezece persoane și o forță comparabilă cu cea a trei elefanți.

– Pariu că nu-i faci față, Pablo! strigăm, arătând spre un copac cu trunchi nu foarte gros.

– Pariu că și pe ăsta îl doborâm! strigă Escobar, încântat, culcând la pământ fără pic de milă bietul copac, cu argumentul că tot ceea ce nu-i opune rezistență nu merită să trăiască și trebuie să se transforme în pulbere ca să devină hrană.

Pe drumul de întoarcere la vilă trecem pe lângă un automobil ciuruit de gloanțe, care pare să fie un Ford de la sfârșitul anilor 1920.

– E automobilul lui Bonnie și Clyde! ne informează, mândru.

Îl întreb dacă e al cuplului sau dacă e cel din film, iar el îmi răspunde că e originalul, deoarece nu cumpără falsuri. Când comentăm, cu toții, că pare ciuruit de mitraliere, Escobar ne lămurește că cei șase polițiști care i-au prins pe amanți pentru a încasa recompensa au tras cu mitralierele mai bine de o oră și au lăsat, în jurul mașinii, peste 100 de cartușe.

Clyde Barrow, „Robin Hood al Americii", era, în 1934, inamicul public numărul unu al guvernului american. Jefuia bănci și, cu patru luni înainte de moartea sa, a pus la cale, cu succes, evadarea mai multor membri din banda sa. Bonnie Parker îl însoțea în atacuri, dar n-a participat niciodată la asasinarea polițiștilor, crime care au devenit tot mai numeroase

pe măsură ce urmărirea se întețea prin tot mai multe state, iar valoarea recompensei creștea. Când au murit, ea avea 24 de ani, iar el, 23. Trupurile goale ale celor doi au fost expuse dinaintea a sute de fotografi, pe podeaua de la morgă, un spectacol care a trezit proteste înflăcărate nu doar din pricina caracterului său morbid, ci și din pricina zecilor de răni de gloanțe de pe trupul tinerei, a cărei singură crimă și al cărei unic destin fuseseră să-l iubească pe eternul fugar din calea justiției. Bonnie și Clyde au fost primul cuplu din lumea infractorilor imortalizat în literatură și film, iar legenda lor i-a transformat într-o adevărată versiune modernă a lui Romeo și a Julietei. Douăzeci de mii de persoane au însoțit cortegiul funerar al lui Bonnie care, la hotărârea mamei sale, nu a putut fi înmormântată alături de Clyde, așa cum îi fusese dorința.

Când ne apropiem de vilă, zărim, staționată pe poarta enormă, asemenea unui uriaș fluture echilibrist, o avionetă monomotor vopsită în alb. Escobar încetinește și se oprește. Aud cum deasupra noastră se deschide o trapă și, cu coada ochiului, bag de seamă că însoțitorii mei se retrag în lateral și în spatele automobilului. În fracțiuni de secundă, conținutul câtorva bidoane de apă rece ca gheața se revarsă peste mine, năucindu-mă, lăsându-mă fără răsuflare și pe jumătate înecată. Când îmi recapăt graiul, reușesc doar să întreb, dârdâind de frig:

– Vechitura aia de început de secol era aeroplanul lui Lindbergh sau al Ameliei Earhart, Pablo?

– E chiar al meu și mi-a adus mult noroc, așa cum ai avut tu când ți-am salvat viața. Ha, ha, ha, ha, ha, ha! Întotdeauna primesc înapoi favorurile pe care le fac, iar tu ai fost „botezată"! Acum suntem chit, draga mea Virginia! exclamă hohotind, în vreme ce acoliții săi se amuză pe seama celor întâmplate.

În seara aceea, în timp ce mă aranjez pentru cină, cineva bate foarte discret la ușa camerei mele. Crezând că e fetița lui Aníbal, îi spun să intre; însă persoana care își vâră timid capul fără a da

drumul clanței este tocmai gazda noastră. Pe un ton îngrijorat, care pretinde a fi sincer, îmi cere scuze și mă întreabă cum mă simt. Răspund că mă simt mai curată ca niciodată, fiindcă în ultimele douăsprezece ore m-am văzut silită să fac cinci băi la temperaturi diferite. El râde, ușurat, iar eu îl întreb de animale, pe care nu le-am văzut pe nicăieri în timpul plimbării.

– Ah, animalele... Îți mărturisesc că în grădina mea zoologică nu există animale de pradă: le-ar înfuleca pe celelalte, care sunt greu de importat... pe cale legală. Dar, dacă mă gândesc mai bine, mi s-a părut totuși că zăresc o panteră furioasă, dârdâind de frig și udă leoarcă, sub o avionetă, și trei tigroaice în salon, cam acum zece minute. Ha, ha, ha!

Și dispare. Dându-mi seama că toată tărășenia cu pista de aterizare a fost un montaj, nu pot să nu mă gândesc, zâmbind cu neîncredere, că priceperea acestui om de a pune la cale farse este comparabilă doar cu îndrăzneala lui. Când intru în salon, bronzată și radiind în tunica mea de mătase turcoaz, Aníbal îmi laudă înfățișarea și exclamă, de față cu toată lumea:

– E singura femeie din lume care se trezește întotdeauna proaspătă ca un trandafir. E ca și cum aș vedea un miracol al Facerii în fiecare dimineață...

– Uită-te la ei, îi zice Rafael Urraza lui Escobar, cele două simboluri sexuale laolaltă...

Pablo ne cercetează cu un zâmbet, apoi își ațintește privirea asupra mea, iar eu plec ochii.

*

Când ne întoarcem în camera noastră, Aníbal comentează, cu voce scăzută:

– Un tip capabil să aducă trei girafe de contrabandă din Kenya până aici e capabil să introducă tone de orice marfă în Statele Unite!

– Cum ar fi tone de ce anume, dragul meu?

– De cocaină. Pablo este Regele Cocainei, iar cererea este atât de ridicată, încât e pe cale să devină cel mai bogat om din lume! exclamă, ridicând din sprâncene, în semn de admirație.

Comentez că aș fi jurat că stilul lui de viață era finanțat din activități politice.

– Nu, scumpa mea, e tocmai invers: finanțează întreaga politică din așa ceva!

Închizând ochii pe jumătate, topit de plăcere după cea de-a patruzecea doză de peste zi, îmi arată un pachețel de cocaină de 50 de grame, primit în dar de la Pablo.

Sunt istovită și mă cufund într-un somn adânc. Când mă scol a doua zi, Aníbal este tot aici, dar pachețelul a dispărut. Are ochii injectați și mă privește cu nesfârșită tandrețe. Eu știu doar că-l iubesc.

Aspirații la președinție

Câteva săptămâni mai târziu, Aníbal primește un telefon de la Escobar. Parlamentarul vrea să ne invite să cunoaștem moșia și grădina zoologică a bunului său prieten și asociat în proiectul social Medellín sin Tugurios[1], Jorge Luis Ochoa, aflate în apropierea coastei caraibiene a Columbiei. Pablo trimite un avion după noi și, la aterizare, băgăm de seamă că ne așteaptă deja și că este însoțit doar de echipajul avionului său. Acum nu joacă rolul de gazdă, așadar este limpede că a venit să ni se alăture ca invitat al grupului care, și de această dată, o include pe prietena noastră Ángela. Nu i-am putut lua pe copiii lui Aníbal, deoarece mama lor a reacționat cu oroare sinceră auzind povestirea aventurilor trăite la Hacienda Nápoles și i-a interzis categoric să mai ia copiii cu noi, „pentru a petrece la sfârșit de săptămână cu persoane extravagante, îmbogățite peste noapte".

Șoseaua care duce de la aeroport către comuna unde se află moșia e foarte puțin circulată. După câteva minute de drum sub un soare nemilos, cu Escobar la volanul vehiculului decapotabil, ajungem la un post de control unde se plătește o taxă de drum echivalentă cu trei dolari americani. Șoferul încetinește, îl salută pe taxator cu un zâmbet larg și merge drept mai

[1] Medellín fără barăci (n.tr.)

departe, fără rezerve și cu viteză redusă, lăsându-l stupefiat pe băiatul care, mai întâi, rămâne cu gura căscată și cu bonul în mână, apoi o rupe la fugă după noi, agitând în zadar din brațe și făcându-ne semne să ne oprim. Surprinși, îl întrebăm pe Pablo de ce n-a plătit taxa de autostradă.

– Fiindcă nu plătesc, dacă nu sunt polițiști în gheretă. Respect autoritățile doar când sunt înarmate! exclamă triumfător pe tonul unui învățător care le dă o lecție micilor săi elevi.

Cei din familia Ochoa sunt cunoscuți crescători și exportatori de cai campioni; mii de asemenea animale se află pe moșia La Loma, în apropiere de Medellín, gospodărită de capul familiei, Fabio. Pe această moșie, La Veracruz, se cresc tauri de coridă și, cu toate că dimensiunile sale sau ale grădinii zoologice nu se pot compara cu cele de la Hacienda Nápoles, vila e frumos decorată și pretutindeni se zăresc mașinuțe electrice Ferrari sau Mercedes, galbene și roșii, care sunt visul multor copii. Cel mai mare dintre cei trei frați Ochoa, Jorge Luis, este un bărbat afabil, de-o seamă cu Pablo, căruia prietenii îi spun „El Gordo", și este însurat cu o femeie înaltă și frumoasă, María Lía Posada, verișoară cu doamna ministru a comunicațiilor, Noemí Sanín Posada. Deși Jorge nu face paradă de calitățile electrizante ale lui Escobar când are chef de distracție, sare în ochi faptul că cei doi sunt legați de o mare afecțiune și de un respect profund, născut dintr-o loialitate pusă la încercare în repetate rânduri, de-a lungul anilor.

Când ne luăm rămas-bun, îi mărturisesc lui Jorge dorința mea de a-i cunoaște faimoșii cai campioni. Cu un zâmbet larg, îmi promite că va programa ceva special în curând și că nu voi fi dezamăgită.

Ne întoarcem la Medellín cu unul dintre avioanele lui Escobar și, cu toate că eforturile sale de a o cuceri pe Angelita nu au dat nici acum rezultate, cei doi par să fi devenit foarte buni prieteni. Medellín este Orașul Eternei Primăveri, iar

pentru *paisas*[1], mândrii săi locuitori, este capitala departamentului, capitala industrială a țării și capitala lumii. Stăm la Hotelul Intercontinental, aflat în frumosul cartier El Poblado, în apropiere de vila-birou a lui Pablo și Gustavo, proprietate a directorului general al metroului din Medellín, foarte bun prieten cu amândoi. Această parte a orașului se caracterizează prin străzi nesfârșite care șerpuiesc printre coline învești mântate într-o exuberantă vegetație semitropicală. Pentru vizitatorii asemenea nouă, obișnuiți cu străzile drepte din Bogotá, numerotate precum cele din New York, acesta e un adevărat labirint. *Paisas*, în schimb, le străbat cu viteză la deal și la vale, prin cartierele rezidențiale înconjurate de copaci și grădini și prin centrul zgomotos al orașului.

– Azi e duminică și toată lumea se duce la culcare devreme, așa că, la miezul nopții, vă voi invita la o plimbare în viteză cu automobilul lui James Bond, anunță Pablo.

Când ne prezintă bijuteria colecției sale, suntem profund dezamăgiți. Deși nu este un Aston Martin și prezintă nenumărate detalii care-i trădează anonimatul automobilistic, tabloul de bord este presărat cu butoane. Văzând curiozitatea zugrăvită pe chipurile noastre, proprietarul cel mândru începe să înșire calitățile a ceva ce nu ar fi putut fi conceput decât cu gândul la poliție.

– Ăsta ridică o perdea de fum care-i silește pe urmăritori să se oprească; ăsta eliberează gaz lacrimogen care-i face să tușească și să caute apă cu disperare; ăla picură ulei ca să-i facă să patineze în zigzag și să cadă în hău; iar ăsta aruncă sute de cuie și de piuneze ca să le spargă anvelopele; ăsta este un aruncător de flăcări care se activează după butonul care împroașcă benzină; ăla aprinde explozivele, iar de o parte și de alta se află mitralierele, pe care azi le-am demontat

[1] Termen folosit pentru a-i desemna pe locuitorii departamentelor columbiene Antioquia, Caldas, Risaralda, Quindío, Tolima și Valle del Cauca. (n.tr.)

prevăzător, gândindu-mă că mașina ar putea ajunge pe mâinile vreunei pantere stăpânite de dorința de răzbunare. A! În eventualitatea în care toate cele de mai devreme dau greș, ultimul buton emite un sunet la o frecvență care sparge timpanele. Haideți să facem o demonstrație a utilității practice a comorii mele; din păcate, doar doamnele și Ángela, care va fi copilotul meu, încap în mașina lui Bond. Bărbații și Virginia vor merge în urma noastră.

Pornește foarte lent, pe când noi pornim în viteză. După câteva minute, îl vedem prinzându-ne din urmă ca vântul și ca gândul. Nu știm dacă trece zburând pe deasupra noastră, dar câteva secunde mai târziu, se află în față. Încercăm în repetate rânduri să-l depășim, dar, de fiecare dată când suntem la un pas de a reuși, accelerează și se pierde pe după cotiturile străzilor pustii din El Poblado pentru a reapărea în cel mai neașteptat moment. Mă rog la Dumnezeu să nu-i iasă în cale nici un vehicul, fiindcă va sări peste parapetul șoselei, dându-se peste cap, sau va fi strivit de asfalt. Jocul se prelungește preț de aproape o oră și, când facem pauză ca să ne tragem sufletul, automobilul lui Escobar răsare zgomotos din umbre și ne învăluie într-un nor de fum care ne silește să ne oprim. Ne ia câteva minute să găsim drumul și când, în cele din urmă, reușim, trece pe lângă noi ca o săgeată și ne trezim învăluiți în nori de gaz de eșapament, care par să devină din ce în ce mai mari, cu fiecare secundă care trece. E ca și cum vapori de acid sulfuric ne-ar pârjoli gâtlejul și ar urca pe nări în sus pentru a ne înceța vederea și a ne îneca fiecare circumvoluțiune a creierului. Tușim și la fiecare înghițitură de aer otrăvit senzația de arsură sporește. În spate, auzim gărzile de corp văitându-se, pe când, din depărtare, răsună hohotele de râs ale ocupanților automobilului lui James Bond, care a părăsit locul cu 200 de kilometri la oră.

Pe marginea drumului, nu știu cum, dăm peste un hidrant. Băieții lui Escobar coboară în grabă din mașini, blestemând

și împiedicându-se unii de alții, în vreme ce se ceartă pentru o gură de apă. Văzându-i plângând, mă trag la o parte și, ca să le dau un exemplu, mă așez ultima la rând. Apoi îmi înfig mâinile în șolduri și, cu firicelul de voce care mi-a rămas, strig la ei cu tot disprețul de care mă simt în stare:

– Fiți bărbați, ce drăcia dracului! Se pare că singurul om curajos de aici sunt eu, o femeie! Nu vă e rușine? Păstrați-vă demnitatea! Parcă sunteți niște fetițe!

Pablo și complicii săi se întorc și, dând cu ochii de această scenă, izbucnesc în hohote de râs. Ne jură în repetate rânduri că a fost vina copilotului, fiindcă el l-a autorizat să arunce înspre noi doar perdeaua de fum, în vreme ce afurisitul, fără a se opri din râs, mărturisește că „a apăsat din greșeală butonul pentru gaz lacrimogen". Apoi, pe un ton milităresc, el le poruncește oamenilor săi:

– Păstrați-vă demnitatea! Parcă sunteți niște fetițe! Și lăsați doamna să treacă!

Tușind și înghițindu-mi lacrimile, îi spun că le cedez rândul „domnișoarelor" și că o să beau apă la hotel, care se află la două minute depărtare. Adaug că biata lui rablă este doar un sconcs puturos și-mi iau la revedere.

*

Într-o altă călătorie la Medellín, în a doua jumătate a anului 1982, Aníbal mi-a prezentat un șef foarte diferit de Pablo și de asociații săi, numit Joaquín Builes. „Joaco" este leit Pancho Villa[1], iar familia lui se trage din monseniorul Builes. Este extrem de bogat, foarte simpatic și se laudă că ar fi teribil de afurisit, „cu adevărat al dracului, nu ca Pablito", și că a comandat asasinarea a sute și sute de persoane prin vărul

[1] Francisco „Pancho" Villa (1878–1923), general mexican, una dintre figurile de seamă ale Revoluției Mexicane (1910–1920) (n.tr.)

său Miguel Ángel, atât de multe, încât păreau să însumeze întreaga populație a unei comune din Antioquia. Eu și Aníbal nu credem o iotă, dar Builes izbucnește în hohote de râs și jură că e adevărat.

–Joaco e o cutie muzicală, aveam să-l aud spunând, mai târziu, pe Pablo, dar este atât de zgârcit, încât preferă să piardă o după-amiază întreagă încercând să-ți vândă un covor persan, pentru a câștiga 1 000 de dolari, decât să investească același timp și efort în a expedia 500 de kilograme de cocaină care i-ar permite să deschidă zece magazine de covoare.

La acea întrevedere plăcută cu Joaco, Aníbal și cu „El Cantautor" (Rafael Urraza), aflu că Pablo, pe când era doar un tinerel, își începuse cu succes cariera politică în calitate de hoț de lespezi funerare. După ce pilea numele defuncților de pe ele, el și asociații săi le vindeau ca noi. Și nu o dată, ci de mai multe ori. Mie toată povestea mi se pare ridicolă, fiindcă mi-i închipui pe toți acei *paisas* avari răsucindu-se în mormânt aflând că moștenitorii lor au plătit o avere pe o lespede care nici măcar nu e de mâna a doua, ci de a treia sau a patra. Îi aud, de asemenea, vorbind cu admirație despre indiscutabilul și lăudabilul talent al lui Escobar de a demonta în câteva ore automobile furate, orice marcă, pentru a le vinde mai apoi pe bucățele, drept „piese de schimb cu reducere". În sinea mea, îmi spun că aceste cunoștințe enciclopedice în materie de mecanică auto de care dă dovadă parlamentarul supleant i-au îngăduit să comande acel produs „exclusiv, unic, lucrat în întregime manual", mașina lui James Bond.

Cineva comentează că noul nostru prieten a fost, de asemenea, un fel de pistolar în timpul conflictelor Marlboro, dar, când întreb ce înseamnă asta, nimeni nu știe să mă lămurească și toți schimbă subiectul. Îmi închipui că trebuie să fi fost un fel de spărgător de tutungerii – fiindcă 1 000 de pachete de Marlboro de contrabandă cântăresc, categoric, mai puțin decât o lespede funerară – și conchid că viața lui Pablito chiar

seamănă cu sloganul de la țigaretele Virginia Slims: *You've come a long way, baby!*[1]

*

Câteva zile mai târziu, primim o invitație de la frații Ochoa să facem o călătorie la Cartagena. Acolo ne așteaptă una dintre nopțile cele mai extraordinare pe care-mi amintesc să le fi trăit. Suntem cazați în apartamentul prezidențial la hotelul Hilton Cartagena și, după ce luăm cina la cel mai bun restaurant din oraș, ne pregătim pentru ceea ce Jorge și familia sa doresc să ne dăruiască, în ideea de a respecta promisiunea făcută cu câteva zile în urmă: o plimbare pe străzile orașului – în centrul vechi și în zona nouă, în trăsuri trase de cai aduși din La Loma.

Scena pare ruptă din *O mie și una de nopți*, ticluită de un șeic arab cu ocazia nunții singurei sale fiice, pusă în scenă de un regizor la Hollywood, pe potriva fastului unei petreceri la o impozantă moșie mexicană de secol al XIX-lea.

Trăsurile trase de cai nu sunt asemenea celor din Cartagena sau New York și nici măcar ca ale unui *Grande de España* la Feria de Sevilla. Acestea au două felinare care încadrează un vizitiu în uniformă, impecabil, dar fiecare dintre cele patru trăsuri este trasă de șase percheroni campioni, albi ca zăpada, împodobiți și cu pieptul scos în afară, asemenea cailor de la trăsura Cenușăresei, mândri nevoie mare de proporțiile și de frumusețea lor uluitoare. Tropotind cu strictețea profundă și senzuală a 24 de *bailaores* de flamenco, înaintează în sincron pe străzile istorice. Pablo ne informează că fiecare valorează un milion de dolari, însă, din punctul meu de vedere, emoția pe care o simt prețuiește tot aurul din lume. Priveliștea trezește o undă de uimire printre cei care o urmăresc: oameni care se arată la balcoanele albe ale vechiului oraș,

[1] „Ai ajuns departe, scumpo!" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

turiști încântați, bieți vizitii de-ai locului, toți urmăresc cu gura căscată defilarea ostentativă.

Nu știu dacă spectacolul a fost pus la cale în virtutea generozității lui Jorge față de asociatul lui și față de noi sau la sugestia subtilă a lui Pablo, cu speranța de a reuși să o seducă pe Angelita cu ceva atât de romantic și de unic sau pentru a-și exprima recunoștința față de familia Ochoa, pentru curajul, strategia și rezultatele obținute de Escobar când a avut loc răpirea și apoi operațiunea de salvare a surorii lui Jorge, în urmă cu un an. Știu doar că nici unul dintre marii magnați columbieni pe care îi cunosc n-ar putea organiza vreodată, la nunta unei fiice, un asemenea spectacol superb, precum cel pe care această familie s-a priceput să ni-l ofere, cu o eleganță de netăgăduit.

La sfârșit de săptămână, am făcut o călătorie la Santa Marta, aflată în Marea Caraibilor, leagăn al legendarei *Samarian Gold*. Acolo i-am cunoscut pe frații Dávila, regii marijuanei. Spre deosebire de regii cocainei, care, cu puține excepții, precum familia Ochoa, provin din familii în clasa de jos sau din cea mijlocie, familia Dávila face parte din vechea aristocrație latifundiară de pe coasta Atlanticului. Spre deosebire de *coqueros*[1], care sunt puțin atrăgători – sau, cum ar spune Aníbal, „cu trăsături grosolane" –, aproape toți acești bărbați sunt înalți și chipeși, deși au ceva rudimentar; unele femei din familie s-au căsătorit cu personalități precum președintele López Pumarejo, fiul președintelui Turbay, și Julio Mario Santo Domingo, cel mai bogat bărbat din Columbia.

Aníbal îmi spune că aeroportul din Santa Marta se închide la șase după-amiaza, dar familia Dávila se bucură de o asemenea influență, încât se deschide anume pentru ei peste noapte. În felul acesta pot trimite fără probleme avioane care transportă ceea ce se spune că ar fi cea mai bună marijuana din lume. Îl întreb cum reușesc și îmi spune că „ungând" pe

[1] Cultivatori de arbuști de coca și producători de cocaină (n.tr.)

toată lumea: turnul de control, poliția și câte un ofițer din marină. Cum deja îi cunosc pe mulți dintre prietenii lui proaspăt îmbogățiți, comentez:

– Credeam că toți traficanții de droguri au propria pistă de aterizare la moșie...

– Nu, scumpete. Doar cei mai mari! Din *marimba*[1] nu se câștigă așa de bine și deja îi face mare concurență cea adusă din Hawaii. Să nu crezi că e ceva la îndemâna tuturor, ca să-ți deschizi propria pistă ai nevoie de o sumedenie de aprobări. Știi câtă hârțogăraie trebuie să învârți ca să obții un număr de înmatriculare pentru o mașină în țara asta, nu? Înmulțește numărul procedurilor cu o sută și vei obține un număr de înmatriculare pentru un avion; apoi, înmulțește-le din nou cu o sută și vei obține aprobarea pentru o pistă particulară.

Îl întreb, atunci, cum de Pablo a reușit să aibă propria pistă și flotă de avioane, să scoată din țară tone de cocaină, să aducă girafe și elefanți din Africa și să strecoare vehicule Rolligon și iahturi de șase metri înălțime, toate acestea prin contrabandă.

– În domeniul lui nu există concurență, iar el e cel mai bogat dintre toți deoarece, scumpa mea, e un Jumbo: îl are la mână pe omul-cheie de la Direcția Aeronautică Civilă, un tinerel, fiul unuia dintre primii traficanți de droguri... Un tip, Uribe, văr cu frații Ochoa... Álvaro Uribe, mi se pare. De ce crezi că toți indivizii ăștia finanțează campaniile candidaților la președinție? Crezi că vor doar să dea mâna cu noul președinte? Nu fi atât de naivă!

– Ca să vezi unde-a ajuns băiatul! Probabil că toți indivizii ăștia îl curtează.

– Asta-i viața, draga mea: faima rea se petrece, arginții rămân.

*

[1] Marijuana (n.tr.)

Zilele acelea au fost stropite cu vin și presărate cu trandafiri, miere și râsete, cu prietenii adorabile. Totuși, nimic nu durează o veșnicie, iar într-o bună zi, acordurile cântecului se sting la fel de brusc pe cât au început.

Din pricina dependenței lui Aníbal, care părea să sporească cu fiecare pachețel de cocaină primit de la Pablo, declarațiile publice de dragoste și dovezile de afecțiune au fost înlocuite, treptat, de cele mai absurde și stânjenitoare scene de gelozie. Rezervate, înainte, necunoscuților, acum au loc de față cu prietenii comuni și cu admiratorii mei. După fiecare ceartă, urmată de o despărțire de 48 de ore, Aníbal caută consolare în brațele unei foste iubite, ale două luptătoare în noroi sau ale trei *bailaoras* de flamenco. În a treia zi mă imploră să mă întorc la el; ore de rugăminți fierbinți, zeci de trandafiri și o lacrimă fugară reușesc să-mi învingă împotrivirea... Și totul o ia de la capăt.

Într-o seară, în vreme ce stăm de vorbă cu ceilalți într-un bar elegant, iubitul meu scoate un revolver și-l ațintește spre doi admiratori care îmi ceruseră un autograf. Când, aproape o oră mai târziu, prietenii noștri reușesc să-i ia arma, îi rog să mă însoțească acasă. De această dată, când Aníbal mă sună, încercând să justifice cele întâmplate, îi spun:

– Dacă renunți azi la cocaină, o să am grijă de tine și-o să te fac fericit pentru tot restul vieții. Dacă nu, te părăsesc din clipa asta.

– Dar, scumpa mea... Trebuie să înțelegi că nu pot trăi fără „albă-ca-zăpada" și că n-o să renunț la ea niciodată!

– Atunci, nu te mai iubesc. Până aici ne-a fost.

Astfel, cât ai clipi, în prima săptămână din ianuarie ne-am spus adio.

*

În 1983, în Columbia nu există, deocamdată, canale private de televiziune. Fiecare guvernare alocă spațiile prin licitație

producătorilor privați, iar TV Impacto – compania pe care o dețin împreună cu renumita reporteră Margot Ricci – a primit mai multe spații în intervale AA și B. Însă Columbia trece printr-o perioadă de recesiune economică și marile companii fac reclame doar în spațiile AAA, adică de la 7 la 9 și jumătate seara. La un an după ce ne-am început activitatea, din lipsă de fonduri suficiente pentru a acoperi costurile Institutului Național de Radio și Televiziune, practic toate companiile media de mici dimensiuni sunt în pragul falimentului. Margot propune să ținem o ședință ca să hotărâm ce vom face, dar, când ajunge luni la birou, primul lucru pe care mi-l spune este:

– E adevărat că Aníbal a tras în tine vineri?

Îi răspund că, dacă ar fi fost așa, aș fi la cimitir sau la spital, nu la birou.

– Asta se zvonește în tot orașul! exclamă pe un ton care dă de înțeles că vorbele altora atârnă mai greu decât ceea ce-i văd ochii.

Răspund că nu pot schimba realitatea doar pentru a le face pe plac celorlalți. Adaug că, deși Aníbal nu a tras cu arma, l-am părăsit pentru totdeauna și am plâns necontenit în ultimele trei zile.

– În sfârșit! Ce ușurare! Acum pregătește-te să plângi cu adevărat, fiindcă avem datorii în valoare de 100 000 de dolari. În ritmul ăsta, peste câteva săptămâni va trebui să vând apartamentul, mașina, copilul! Firește că, înainte de a-mi vinde propriul copil, o să te vând pe tine beduinului cu cele cinci cămile, fiindcă nu știu cum ieșim din încurcătura asta!

Cu opt luni înainte, la o invitație din partea guvernului israelian, eu și Margot călătoriserăm în Israel și apoi vizitaserăm Egiptul, pentru a vedea piramidele. Pe când ne aflam în bazarul din Cairo, tocmindu-ne pentru un colier de turcoaze, un beduin sfrijit și fără dinți, de vreo 70 de ani, cu toiag de păstor și duhnind a capre, mă urmărea cu priviri lascive, dându-ne ocol agitat și străduindu-se să atragă atenția vânzătorului. După

ce a schimbat câteva cuvinte cu bătrânul, vânzătorul i s-a adresat lui Margot în engleză, cu cel mai fermecător zâmbet al său:

–Domnul bogat dorește să-i dăruiască tinerei colierul. Și nu doar atât: dorește să se însoare cu ea și să se tocmească de îndată pentru zestre. E dispus să ofere, în schimbul ei, cinci cămile!

Jignită de cifră, dar teribil de amuzată din pricina unei asemenea propuneri, îi transmisesem lui Margot să ceară pentru mine măcar 30 de cămile și să-i spună mumiei aceleia din a IV-a Dinastie că tânăra nu mai era neprihănită: fusesem căsătorită, și nu doar o dată, ci de două ori. Exclamând că doar un șah are 30 de cămile, bătrânul alarmat o întrebase pe Margot dacă îngropasem deja doi soți. După ce-i zâmbise cu înțelegere curtezanului meu și îmi șoptise să mă pregătesc să o iau la fugă, asociata mea i se adresase vânzătorului cu o expresie triumfătoare:

–Spuneți-i domnului bogat că domnișoara nu i-a îngropat. Tinerica asta de 32 de ani s-a descotorosit deja de doi soți cu 20 de ani mai tineri decât el, de 20 de ori mai arătoși și de 20 de ori mai bogați!

După care ne-am pierdut prin mulțime, în vreme ce bătrânul ne urmărea urlând ceva în arabă și agitând furios toiagul prin aer. Am tot râs până am ajuns la hotel și am admirat din camera noastră, fericite, legendarul Nil de culoarea jadului strălucind în lumina stelelor.

*

Beduinul îmi amintește de un colecționar de dromaderi care nu e nici septuagenar, nici furios, nici puturos, nici știrb. Și îi spun lui Margot:

–Cunosc pe cineva care are mai mult de cinci cămile, care mi-a mai salvat o dată viața și care ne-ar putea salva și compania.

–Șah sau proprietar de circ? întreabă ea, ironică.

– Șah cu 30 de cămile. Dar, mai întâi, trebuie să cer părerea cuiva.

Îl sun pe „El Cantautor", îi explic că eu și Margot suntem la un pas de sechestru și îi spun că am nevoie de numărul de telefon al lui Pablo, ca să îl rog să ne ofere reclame pentru una dintre companiile sale sau să-i vând compania noastră de producție.

– Singura companie a lui Pablo pe care o cunosc și care își face reclamă e Coca-Cola! Totuși, vorbim despre genul de probleme pe care lui îi place să le rezolve dintr-o trăsătură de condei... Stai cuminte unde ești, că o să te sune imediat.

Câteva minute mai târziu, îmi sună telefonul. După un dialog scurt, mă duc la biroul asociatei mele și îi spun, cu cel mai radios zâmbet al meu:

– Margarita: parlamentarul Escobar Gaviria e la telefon și dorește să știe dacă suntem de acord să trimită un avion după noi mâine, la trei după-amiaza.

*

La întoarcerea de la Medellín, găsesc o invitație la cină din partea Olguitei și a lui „El Cantautor". Ea e dulce și fină, el este cel mai simpatic și mai deschis andaluz din întreaga lume. Când ajung la ei, nici nu apuc să mă așez, că Urraza mă întreabă cum a mers totul. Îi răspund că, mulțumită spațiului publicitar pentru reclama la Bicicletas Osito pe care ne-a oferit-o Pablo, vom putea plăti toate datoriile companiei și că săptămâna viitoare mă voi întoarce să înregistrez cu el o emisiune la groapa de gunoi a comunei.

– Pentru banii ăștia sunt în stare să mănânc și gunoiul! O să se transmită la televizor? Să fiu al naibii!

Îl lămuresc că orice reporter face în fiecare săptămână interviuri cu cel puțin șase membri insipizi ai Congresului,

iar Pablo este deputat; supleant, într-adevăr, dar parlamentar. Și adaug:

– Este pe cale să dăruiască 2 500 de case „locuitorilor" de la groapa de gunoi și tot atâtea celor din barăci. Dacă în Columbia asta nu e știre, îmi retez o mână!

Vrea să știe dacă Pablo a solicitat întâlnirea drept condiție și îi spun că nu: eu cerusem asta drept condiție pentru a accepta reclama, el voia doar un spațiu de cinci minute. Adaug că simt o asemenea recunoștință pentru generozitatea lui și o asemenea admirație pentru ceea ce reușește să facă în cadrul proiectului Medellín sin Tugurios, încât o să-i acord întreaga oră rezervată emisiunii mele de luni, de la 6 la 7 seara, care se va emite peste trei săptămâni.

– Ai obrazul gros! Și mi se pare că Pablo e interesat de tine...

Răspund că pe mine mă interesează doar să-mi salvez compania și să-mi văd mai departe de carieră, fiindcă este tot ce am.

– Dacă Pablo se îndrăgostește de tine și tu, de el, cum cred că se poate întâmpla, nu va trebui să-ți mai faci griji pentru carieră, viitor sau pentru afurisita de televiziune! O să-mi fii recunoscătoare tot restul vieții, crede-mă...

Râzând, îi spun că n-o să se întâmple una ca asta; am și acum inima zdrobită, iar Pablo a fost întotdeauna fascinat de Ángela.

– Nu ți-ai dat seama că era doar o joacă de copii? Ea e genul de fată care o să fie întotdeauna îndrăgostită de vreun jucător de polo. Pablo știe că Angelita nu e pentru el, fiindcă nu e idiot... Are aspirații politice foarte înalte și are nevoie de o femeie adevărată, elegantă, care să știe să vorbească în public, nu de un fotomodel sau de o fată din clasa lui socială, ca ultima iubită... Știi că i-a lăsat două milioane de dolari? Ce nu i-ar oferi unei prințese ca tine cineva care vrea să fie președinte și care, la 33 de ani, e pe cale să devină unul dintre cei mai bogați oameni din lume?

Comentez că bărbaților atât de bogați le-au plăcut dintotdeauna fetele foarte tinere, iar eu am deja 33 de ani.

– Nu mai spune tâmpenii, arăți de 25! Iar miliardarilor le-au plăcut întotdeauna femeile senzaționale, care au prezență, nu fetișcanele care n-au despre ce vorbi și nu știu să facă dragoste! Ești un simbol sexual și te mai așteaptă 20 de ani de frumusețe. La ce-ți trebuie mai mult? Știi vreun bărbat căruia să-i pese de vârsta Sophiei Loren, neroado? Ești o *professional beauty*[1] a acestei țări, o femeie rasată, ceva ce Pablo n-a avut niciodată! Și eu, care te credeam femeie deșteaptă...

Pentru a încheia tirada cu cireașa de pe tort, exclamă îngrozit:

– Și dacă ai de gând să te duci la groapa de gunoi în Gucci și Valentino, te previn că n-o să reușești să scoți mirosul mai devreme de-o săptămână! Habar n-ai ce e acolo...

[1] „O profesionistă frumoasă" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

Cere-mi orice vrei!

Seamănă cu duhoarea a 10 000 de leșuri pe un câmp de bătălie, la trei zile după o înfrângere istorică. Începe să se simtă de la kilometri depărtare, înainte să ajungem. Groapa de gunoi din Medellín nu e un munte îngropat în gunoi, ci un munte alcătuit din milioane și milioane de tone de gunoi în descompunere. E duhoarea materiei organice adunate în zeci de ani, în toate etapele de putrefacție care preced lichefierea finală. E mirosul gazelor care îi urmează acesteia și emană de peste tot. E putoarea a tot ce rămâne din lumea animală și vegetală când se amestecă cu reziduurile chimice. E mirosul mizeriei la superlativ și al formelor extreme de sărăcie lucie. E duhoarea nedreptății, a corupției, a aroganței și a indiferenței totale. Impregnează fiecare moleculă de oxigen și aproape o vezi când ți se lipește de piele, îți pătrunde prin pori până în măruntaie și îți cutremură străfundurile ființei. E miasma dulceagă a morții care ne pândește pe toți, parfumul ideal pentru ziua Judecății de Apoi.

Pornim în urcuș pe același drum cenușiu folosit de camioanele care descarcă gunoiul tocmai în vârf. Ca de obicei, Pablo e la volan. Simt că mă cercetează la fiecare minut, scrutându-mi reacțiile: ale trupului, ale inimii, ale minții. Știu ce gândește, iar el știe ce simt: o privire furișă ne surprinde, un zâmbet anume

o confirmă. Știu că, avându-l alături, voi putea înfrunta fără probleme tot ce ne așteaptă. Însă, pe măsură ce ne apropiem de destinație, încep să mă întreb dacă asistenta mea, Martita Brugés, și cameramanul vor putea lucra preț de patru sau cinci ore în atmosfera aceea grețoasă, în locul acela lipsit de oxigen, în căldura strânsă între pereții metalici ai unei zile înnorate, apăsătoare și sufocante ca nici o alta pe care să mi-o aduc aminte.

Mirosul a fost doar prologul unui spectacol care l-ar sili să dea înapoi, de rușine, pe cel mai dur dintre bărbați. Infernul lui Dante care ni se așterne dinainte pare să se întindă pe câțiva kilometri pătrați, iar culmea este groaza în deplina ei splendoare: deasupra noastră, pe un fundal de un gri murdar pe care nimeni întreg la minte nu l-ar putea numi cer, zburătăcesc mii de vulturi pleșuvi și vultani cu ciocurile ca niște junghere sub ochi mici plini de cruzime și pene atât de murdare, încât au încetat de ceva vreme să mai fie negre. Cu o atitudine de superioritate, de parcă prin preajmă s-ar roti în zbor acvile, membrii dinastiei care împărățește peste această sublume evaluează în câteva secunde starea noastră de sănătate, înainte de a-și continua festinul printre cai, ale căror măruntaie umede lucesc în lumina soarelui. Dedesubt, sute de câini abia sosiți ne arată colții ascuțiți de-o foame cronică, alături de alți veterani care, mai puțin costelivi și mai nepăsători, dau din coadă sau își scarpină blana rărită, năpădită de purici și de căpușe. Întregul munte pare cutremurat de o fojgăială unduioasă și frenetică: sunt mii de șobolani cât o pisică și milioane de șoareci de toate dimensiunile. Roiuri de muște se așază pe noi și nori de țânțari sărbătoresc sosirea sângelui proaspăt. Aici pare să fie paradisul hranei pentru toate speciile lumii animale inferioare.

În depărtare, încep să se zărească niște ființe cenușii, diferite de toate celelalte. Mai întâi se ițesc micuții cu pântecele umflat, plin de limbrici; apoi bărbați cu privire ursuză și, în cele din urmă, femei atât de sfrijite, încât numai cele însărcinate par în viață; din fericire pentru cineva pe lumea asta,

aproape toate femeile mai tinere sunt însărcinate. Ființele acestea cenușii par să răsară de peste tot, mai întâi cu zecile, apoi cu sutele; ne împresoară pentru a ne tăia calea sau a ne împiedica să fugim și, în câteva minute, ne trezim înconjurați. Brusc, mareea aceea unduitoare și deasă izbucnește într-un strigăt de bucurie și nenumărate străluciri albe le luminează chipurile.

– El e, *don* Pablo! A venit *don* Pablo! A adus-o pe doamna de la televiziune! O să apărem la televizor, *don* Pablo?

Acum radiază de fericire și de entuziasm. Vin cu toții să îl salute, să îl îmbrățișeze, să îl atingă, parcă vrând să rețină o parte din el. La prima vedere, doar zâmbetul acela miraculos desparte ființele murdare și famelice de regnul animal care pare să-i fi transformat într-o simplă specie în acel habitat al fiarelor; dar, în orele următoare, aveam să primesc de la ei una dintre cele mai splendide lecții pe care mi le-a dăruit viața.

*

– Vreți să vedeți pomul meu de Crăciun, domnișoară? mă întreabă o micuță, trăgându-mă de mâneca bluzei de mătase.

Îmi închipui că o să-mi arate o ramură de la vreun brad căzut, dar este un brăduț de Crăciun cu promoroacă, aproape nou, *Made in USA*.

Pablo mă lămurește că acolo Crăciunul vine cu o întârziere de două săptămâni, că toate bunurile acelor oameni provin din gunoaie și că resturile celor bogați sunt comorile și materialele de construcție ale celor mai săraci.

– Vreau să-ți arăt și eu ieslea mea de Crăciun! zice altă fetiță. E terminată, în sfârșit!

Pruncul e un uriaș șchiop și chior, Fecioara, de statură medie, iar Sfântul Iosif, cam pitic. Măgărușul și boul de plastic, evident, provin de la două magazine diferite. Încerc să-mi

reţin râsul la vederea acestei versiuni atât de simpatice a unei familii contemporane şi-mi continui plimbarea.

–Vă pot invita să-mi vedeţi casa, doamnă Virginia? mă întreabă o doamnă amabilă, cu siguranţa oricărei femei din clasa de mijloc din Columbia.

Îmi închipui o colibă din carton şi conserve, precum barăcile din Bogotá, dar mă înşel: căsuţa e construită din cărămizi lipite cu ciment, iar acoperişul e din ţigle de plastic. Înăuntru, o bucătărie şi două camere, cu mobile uzate, dar curate. În una din ele, băiatul de 12 ani îşi face temele pentru şcoală.

–Din fericire, au aruncat la gunoi tot setul de mobilă pentru sufragerie, îmi spune ea. Priviţi vesela, sunt şase modele diferite, dar le folosim şase persoane. Tacâmurile şi paharele nu se asortează, ca ale dumneavoastră, în schimb le-am obţinut gratis!

Zâmbesc şi întreb dacă îşi găsesc de mâncare tot în gunoi. Ea răspunde:

–Vai, nu! Am muri! În orice caz, peste mâncarea din gunoi dau mai întâi câinii. Noi coborâm la piaţă şi cumpărăm mâncare cu ce mai câştigăm din reciclare.

Un tânăr cu înfăţişare de şef de bandă de tineri delincvenţi, cu blugi americani şi tenişi moderni impecabili, îmi arată cu mândrie lanţul lui de aur de 18 carate; ştiu că, în orice magazin de bijuterii, ar costa vreo 700 de dolari şi îl întreb cum a reuşit să găsească ceva atât de valoros, dar şi atât de mic, între milioanele de tone de gunoi.

–L-am găsit cu hainele astea într-o pungă de plastic. Nu l-am furat, doamnă, să mă trăsnească Dumnezeu! Vreo femeie furioasă l-o fi aruncat pe tip în stradă cu tot ce avea... *Paisas* astea sunt afurisite rău, Ave Maria!

–Care e cel mai ciudat lucru pe care l-aţi găsit? întreb grupul de copii care se ţine după noi.

Se uită unii la alţii, după care răspund aproape la unison.

–Un bebeluş mort! Când am ajuns, îl mâncau şobolanii! Am mai găsit şi cadavrul unei fetiţe violate, dar mult mai

departe, aproape de unde izvorăște apa, acolo sus, și-mi arată locul. Dar astea sunt lucruri pe care le fac oamenii răi de afară. Oamenii de aici sunt foarte buni, nu-i așa, *don* Pablo?

–Așa este, sunt cei mai buni din lume! zice el, cu o convingere absolută și fără urmă de paternalism.

Douăzeci și patru de ani mai târziu, am uitat aproape tot ce-mi spunea Pablo Escobar în acel interviu, primul pe care îl acorda unui post național de televiziune, despre cele 2 500 de familii care-și duceau viața în acel infern. Trebuie să fi rămas pe undeva caseta pe care se aud cuvintele lui pline de entuziasm și în care se zărește fața mea scăldată în sudoare. Din orele acelea, care mi-au schimbat pentru totdeauna scara valorilor materiale și percepția asupra lucrurilor de care au nevoie oamenii pentru a se bucura de puțină fericire, îmi rămân doar amintirile inimii și ale simțurilor. Alături de duhoarea aceea omniprezentă, mâna lui călăuzitoare transmițându-mi forță prin antebraț; poveștile acelor supraviețuitori – câțiva destul de curați, aproape toți destul de murdari, mândri de istețimea lor și recunoscători pentru norocul care dăduse peste ei – despre originea sărmanului lor avut sau descoperirea unor mici comori; chipuri de femei ce se luminau când descriau casele pe care, în curând, aveau să le poată numi ale lor; bărbați entuziasmați de ideea de a redobândi respectul unei societăți care-i tratase ca pe niște lepădături; copii încântați de perspectiva de a putea părăsi acel loc pentru a deveni oameni adevărați. Visuri colective de credință într-un lider care să-i inspire și un politician care să nu-i trădeze.

Întreg muntele e năpădit de bucurie, iar în aer pare să plutească o adiere întru câtva de sărbătoare. Impresia mea inițială despre oroare a făcut, treptat, loc altor emoții și altor gânduri. Demnitatea acestor ființe umane, curajul, noblețea, capacitatea neștirbită de a visa în niște condiții care ne-ar arunca pe oricare dintre noi în cele mai adânci genuni ale disperării și înfrângerii mi-au preschimbat compasiunea în admirație. La un moment dat, pe drumul acela prăfuit, pe care poate îl voi

regăsi în alt timp și spațiu, o nesfârșită tandrețe față de ei toți bate dintr-odată la porțile conștiinței mele și-mi inundă fiecare fibră a spiritului. Nu-mi mai pasă nici de duhoarea, nici de groaza care răsar din groapa de gunoi, nici de cum obține Pablo tonele lui de bani, ci numai de cele o mie și una de forme de magie pe care le înfăptuiește slujindu-se de ei. Prezența lui alături de mine alungă ca prin minune amintirea oricărui bărbat pe care l-am iubit până atunci, nu mai există decât el, el este prezentul, trecutul, viitorul meu, singurul meu tot.

– Cum ți s-a părut? mă întreabă, în timp ce coborâm spre locul unde lăsaserăm mașinile.

– Sunt profund mișcată. A fost o experiență mai bogată decât oricare alta. Din depărtare, păreau să trăiască asemenea unor animale... De aproape, par îngeri... Tu o să-i readuci la condiția umană, nu-i așa? Mulțumesc că m-ai invitat și mi i-ai prezentat. Și mulțumesc pentru ce faci pentru ei.

Urmează o tăcere lungă. Apoi îmi petrece brațul pe după umeri și spune:

– Nimeni nu-mi zice asemenea lucruri... Ești atât de diferită! Ai vrea să iei cina cu mine în seara asta? Cred că știu care o să fie răspunsul tău, așa că... M-am încredințat că salonul de înfrumusețare e deschis până la ce oră vrei tu, ca să-ți poți scoate din păr mirosul ăsta de sconcs puturos...

Îi spun că și el este la fel de puturoșel și, râzând fericit, exclamă că n-ar putea fi niciodată ceva mititel, deoarece este, nici mai mult nici mai puțin decât... *Zorro*!

*

Sosirea noastră la restaurant este însoțită de priviri uluite și de un crescendo de murmure. Suntem așezați la masa cea mai îndepărtată de intrare, de unde se poate vedea cine pătrunde în local. Îi mărturisesc că n-am mai luat niciodată

masa cu o persoană pe care am intervievat-o, cu atât mai puțin cu un politician, iar el îmi răspunde că în orice există o primă dată. Apoi mă privește țintă și adaugă cu un zâmbet:

– Știi? În ultima vreme, ori de câte ori sunt trist sau îngrijorat, mă gândesc la tine. Îmi amintesc de tine strigând la toți bărbații aceia duri, în mijlocul norului de gaz lacrimogen: „Unde vă este demnitatea? Nu vă e rușine? Smiorcăiți ca niște fetițe!", de parcă ai fi fost Napoleon la Waterloo... E cea mai comică imagine pe care am văzut-o în viața mea! Râd singur o bucată de vreme și apoi...

Face o pauză ca să-mi ațâțe curiozitatea, iar eu pregătesc în sinea mea un răspuns.

– Rămân cu gândul la tine, împroșcată cu apă înghețată și furioasă ca o panteră cum erai, cu tunica lipită de trup... Și mai râd o vreme. Îmi spun că ești cu adevărat o femeie foarte... foarte... curajoasă.

Înainte să apuc să răspund că nimeni nu mi-a mai recunoscut această virtute, continuă:

– Și ești capabilă de o recunoștință cu totul ieșită din comun, fiindcă femeile frumoase nu au obiceiul de a mulțumi vreodată pentru ceva.

Îi spun că, într-adevăr, sunt capabilă de o recunoștință nemăsurată deoarece nu sunt frumoasă și, prin urmare, nimeni nu mi-a oferit niciodată nimic și nici nu mi-a recunoscut vreun talent. Atunci el mă întreabă ce sunt, iar eu răspund că o sumă de defecte rar întâlnite, deocamdată puțin vizibile, dar pe care trecerea timpului va avea grijă să le scoată la iveală. Mă roagă să-i povestesc de ce m-am asociat cu Margot, pentru programul de televiziune.

Îl lămuresc că, în 1981, părea singura alegere care îmi oferea independență din punct de vedere profesional. Renunțasem să mai fiu prezentatoare la emisiunea de știri *24 Horas*, de la șapte seara, deoarece, pentru a face referire la M-19, regizorul Mauricio Gómez voia să mă silească să spun „șleahtă de

răufăcători", iar eu schimbam termenii cu „grup de gherilă, de insurgenți, de rebeli sau subversivi". Mauricio mă certa aproape zilnic, amenința că mă concediază și-mi reamintea că primesc echivalentul a 5 000 de dolari pe lună. Îi răspundeam că o fi fiind el nepotul celui mai conservator președinte al Columbiei și fiul lui Álvaro Gómez, posibil următorul președinte, dar deocamdată era doar un reporter. Într-o bună zi, îmi ieșisem din fire și renunțasem la cea mai bine plătită slujbă din televiziune. Știu că am făcut o greșeală uriașă, dar mai degrabă aș muri decât să recunosc asta în fața altcuiva.

El îmi mulțumește pentru încredere și mă întreabă dacă „insurgenții, rebelii sau subversivii" știu asta. Îi spun că habar n-am, deoarece nici măcar nu-i cunosc. În orice caz, mi-am dat demisia nu din simpatii politice, ci din principiu, din motive de rigoare jurnalistică și lingvistică.

– Ei nu-ți împărtășesc principiile: au răpit-o pe sora lui Jorge Ochoa, printre alții. Eu îi cunosc foarte bine... Iar, acum, mă cunosc și ei pe mine.

Mărturisesc că am citit câte ceva despre eliberare și-l rog să-mi explice cum au reușit.

– Am făcut rost de 800 de oameni și i-am așezat lângă fiecare dintre cele 800 de telefoane publice din Medellín. Apoi i-am urmărit pe toți cei care au dat telefon la șase seara, ora fixată de răpitori pentru a negocia telefonic modalitatea de plată a răscumpărării de 12 milioane de dolari. Prin supraveghere constantă, i-am eliminat treptat pe cei nevinovați, până am dat de unul dintre luptătorii de gherilă. L-am localizat pe șeful grupării și i-am răpit întreaga familie. Am salvat-o pe Martha Nieves, iar „rebelii, insurgenții sau subversivii" au aflat, astfel, că nu e bine să se pună cu noi.

Uluită, îl întreb cum a reușit să facă rost de 800 de persoane de încredere.

– E o simplă chestiune de logistică. Deși n-a fost ușor, era singura modalitate. În zilele următoare, dacă îmi permiți

să-ți prezint celelalte proiecte civice și sociale, vei înțelege de unde au apărut toți acei oameni. Dar, în seara asta, vreau să vorbim despre tine: ce s-a întâmplat cu Aníbal? Păreați foarte fericiți împreună.

Îi spun că, mulțumită pachețelelor cu cocaină pe care i le dăruia, am hotărât că nu puteam trăi cu un dependent de droguri. Adaug că, din principiu, nu vorbesc despre un bărbat pe care l-am iubit cu altul. Comentează că, într-adevăr, este o calitate destul de rară și mă întreabă dacă e adevărat că am fost măritată cu un regizor argentinian cu 20 de ani mai în vârstă decât mine. Îi mărturisesc că, din păcate, sunt și acum măritată cu el.

–Deși am făcut separarea de bunuri, refuză categoric să semneze actele de divorț, ca să nu mă pot recăsători. Și pentru a nu se vedea silit să se însoare cu femeia care acum știe cu cât de puțin mă mulțumeam eu.

Mă privește în tăcere, parcă memorând ultima frază. Apoi expresia pare să i se transfigureze și, pe un ton care nu lasă loc la comentarii, îmi spune ce trebuie să fac:

–Mâine, avocatul tău o să-l sune pe David Stivel ca să-i spună că are termen până miercuri să semneze actele de divorț. Dacă nu, va suporta consecințele. Ne auzim după ce se închid notariatele și-mi spui ce s-a întâmplat.

Cu ochii strălucind din pricina luminii aurii a lumânărilor, întreb dacă Zorro ar fi în stare să-l ucidă pe căpcăunul care ține prințesa închisă în turn. Cuprinzându-mi mâna între ale lui, răspunde foarte serios:

–Doar dacă e curajos. Fiindcă eu nu irosesc gloanțele pe lași. Dar pentru tine merită să mor... Sau nu, draga mea?

Aceste două propoziții de încheiere, privirea lui întrebătoare și pielea lui în contact cu a mea mi-au spus că începeam să fim prieteni, deoarece eram sortiți să fim amanți.

*

Miercuri seara, când mă sună, n-am să-i dau veşti bune.

– Vasăzică, nu semnează... Căpos mai e, *che*, nu? Vrea să ne complice viaţa... Ce problemă serioasă! Înainte de a vedea cum rezolvăm, trebuie să te întreb ceva: când o să fii, în sfârşit, femeie liberă, vei lua cina cu mine în restaurantul prietenului meu, „Pelusa" Ocampo?

Răspund că e destul de puţin probabil să fiu liberă până în anul 2000, iar el exclamă:

– Nu, nu, nu! Eu vorbesc de vineri, de poimâine, înainte ca alt căpcăun să-mi taie calea.

Comentez, cu un suspin de resemnare, că asemenea probleme nu se rezolvă în 48 de ore.

– Poimâine vei fi femeie liberă şi vei fi aici, cu mine. Noapte bună, dragoste!

*

Vineri, când mă întorc acasă la prânz, după ore în şir petrecute la studio, editând emisiunea despre groapa de gunoi, portăreasa mă anunţă că domnul Hernán Jaramillo a sunat de trei ori, vrând să vorbească urgent cu mine. Când îl sun, avocatul meu exclamă:

– Azi-dimineaţă a sunat Stivel, disperat, să-mi spună că trebuie să semneze afurisitele de acte de divorţ înainte de prânz sau e mort! Bietul om a ajuns la notariat alb ca varul şi tremurând ca varga; părea la un pas de infarct. Tremura atât de tare, încât abia a reuşit să semneze. Apoi, fără un cuvânt, s-a făcut nevăzut cât ai clipi din ochi. Nu-mi vine să cred că ai fost măritată vreme de trei ani cu un asemenea laş! Dar, în fine... Eşti femeie liberă! Te felicit şi rămân la dispoziţia ta pentru următorul, dar de data asta să fie bogat şi arătos!

La două şi jumătate după-amiaza, portăreasa mă anunţă că au sosit şase bărbaţi din Antioquia cu nişte flori; aranjamentul

nu încape în ascensor și cer voie să-l urce pe scări, lucru care ei i se pare suspect. Îi spun că, într-adevăr, e posibil să nu provină de la un individ suspect, ci de la vreun criminal și o rog ca, pentru liniștea noastră, să coboare iute la poartă și să verifice cine le trimite. Urcă și îmi aduce nota care le însoțește:

Pentru pantera mea regină eliberată,
de la El Zorro P.

După ce pleacă bărbații, portăreasa, stând în fața a o mie de orhidee *Cattleyas trianae*, floarea națională a Columbiei, în toate nuanțele, de la violet, lavandă, lila, roz, cu orhidee-molii albe pe ici și colo, reușește doar să comenteze, cu brațele încrucișate și cu o expresie încruntată:

–Indivizii ăia nu mi-au plăcut nici cât negru sub unghie... Iar prietenele dumneavoastră ar fi de părere că e cel mai ostentativ buchet pe care l-au văzut vreodată!

Știu că, dacă le-aș arăta ceva atât de splendid, într-adevăr, ar crăpa de invidie și îi explic că nu putea fi conceput decât de renumiții florari din Medellín, de către cei care participă la *Feria de las Flores*.

La trei după-amiaza, sună telefonul. Nu mă obosesc să verific cine este, întreb unde a pus revolverul. La celălalt capăt al firului aud mai întâi surprinderea lui și, apoi, fericirea. Mă întreabă la ce oră vreau să vină să mă ia de la hotel ca să mergem la cină. Mă uit la ceas, îi amintesc că aeroportul din Medellín se închide la șase seara și că la ultimul zbor din vinerea aceea trebuie să fie deja vreo 20 de persoane pe lista de așteptare.

–Fir-ar să fie... Nu mi-am dat seama. Iar eu speram să-ți putem sărbători libertatea! Ce păcat! În fine, atunci luăm cina în altă zi, în anul 2000.

Și închide. Cinci minute mai târziu, telefonul sună din nou. De data aceasta, mă rog lui Dumnezeu să nu fie vreuna dintre prietenele mele, când, fără să aștept să se prezinte, spun că cele o mie de orhidee ale sale se revarsă pe ferestrele din salon și sunt cel mai minunat lucru pe care l-am văzut în viața mea. Îl întreb de cât timp a fost nevoie ca să le culeagă.

– Sunt la fel ca tine, dragostea mea. Și le culeg din... ziua în care te-am văzut cu plasturi pe față și pe genunchi, îți amintești? Voiam doar să-ți spun că Pegas te așteaptă de aseară. Poți călători cu el azi, mâine, poimâine, peste o săptămână, o lună, un an, fiindcă nu se va clinti de acolo până nu te urci în el. Eu o să aștept... O să te aștept.

Asta chiar e o caleașcă pentru o Cenușăreasă modernă: un Learjet nou-nouț, alb, strălucitor, cu trei piloți chipeși și zâmbitori, în loc de șase percheroni albi. E cinci și un sfert după-amiaza și avem timp pentru a ajunge la Medellín tocmai înainte să se închidă aeroportul. L-aș fi putut lăsa să aștepte o săptămână sau o lună, dar și eu îl iubesc și nu mai pot aștepta nici o zi. În timp ce plutesc printre nori, mă întreb dacă și el mă va face să sufăr ca alți bărbați cruzi, poate mai bogați decât el, pe care i-am iubit cu multă vreme în urmă. Atunci îmi amintesc cuvintele lui Françoise Sagan: „E mai bine să plângi într-un Mercedes decât într-un autobuz" și-mi spun, fericită:

– E mai bine să plâgi în Learjet decât într-un Mercedes!

Nu există calești trase de unicorni, nici cine la lumina lunii, la picioarele Turnului Eiffel, nici bijuterii cu smaralde sau rubine, nici jocuri pirotehnice. Doar el, ținându-mă în brațe, mărturisind că prima dată când m-a simțit lipită de trupul lui în acel Río Claro a știut că mi-a salvat viața nu ca să fiu a altuia, ci ca să fiu a lui, cerșind, rugând, implorând, repetând la nesfârșit, ca și cum ar fi fost Dumnezeu:

– Cere-mi ce vrei, orice vrei! Spune-mi doar ce mai vrei!

Iar eu i-am răspuns că e doar un om și că nici măcar el n-ar putea opri timpul în loc, n-ar putea încremeni spațiul

sau prelungi preț de o secundă ploaia aceea de momente aurite pe care generozitatea splendidă a zeilor a vrut să o reverse asupra noastră.

Noaptea aceea secretă de la Hacienda Nápoles este ultima noapte a naivității mele și prima noapte a visării. Când el adoarme, ies pe balcon și admir luceferii care licăresc peste întinderea aceea insondabilă de un albastru cobalt. Copleșită de fericire, zâmbesc amintindu-mi dialogul dintre Pilar și Maria, din *Pentru cine bat clopotele*, și mă gândesc la cutremurele de sub trupurile amanților de pe pământ. Apoi mă întorc la brațele care mă așteaptă, universul meu de carne și oase, singurul pe care îl am, singurul care există.

Moarte răpitorilor!

Mă întorc la Bogotá pentru a înregistra emisiunile pentru televiziune și, la sfârșit de săptămână, revin la Medellín. Programul acesta se va repeta vreme de 15 luni, cele mai fericite din viața mea și, din punctul de vedere al lui Pablo, cele mai pline din a lui. Nici unul din noi nu știe, însă, că perioada aceasta scurtă va cuprinde ultimele zile perfecte și simple din viețile noastre.

– Cele 11 avioane și două elicoptere ale mele sunt la dispoziția ta. Îmi poți cere orice dorești. Orice, dragostea mea. Ce îți trebuie pentru a începe?

Îi răspund că o să am nevoie doar de unul dintre avioane, pentru a-mi aduce asistentul și cameramanul. Vreau să mai filmez câteva scene care lipsesc și mi-ar plăcea să-i pun niște întrebări suplimentare în alt cadru, poate la o demonstrație politică.

Insistă în repetate rânduri să-mi facă un cadou fabulos, spunând că sunt prima femeie care nu i-a cerut nimic în prima săptămână. Îmi spune să aleg cel mai frumos apartament din Bogotá și Mercedesul pe care mi-l doresc.

– Cum aș justifica asta dinaintea Ministerului Finanțelor Publice? În fața prietenilor, a colegilor, a familiei? Aș părea o întreținută, iubitule. În afară de asta, nu conduc, fiindcă, dacă m-aș așeza la volan, aș fi aruncată pe viață în închisoarea pentru șoferi. Mulțumesc, Pablo, dar am un mic Mitsubishi cu șofer și

nu am nevoie de mai mult. Automobilele nu mi-au plăcut și nu m-au impresionat niciodată; e evident că nu am talent la șofat, iar în țara asta un automobil de lux este o invitație la răpire.

Stăruie într-atât încât hotărăsc să-i prezint două opțiuni: sau un Pegas asemănător cu al lui, sau un milion de sărutări. Izbucnește în hohote de râs și alege a doua variantă, dar nu le numără din unu în unu, ci din o sută în o sută, apoi din o mie în o mie și, în cele din urmă, din o sută de mii în o sută de mii. După ce termină în vreo două minute, îl acuz că e un hoț de sărutări care merită condamnat și-l întreb ce-i pot dărui eu în schimb. Se gândește câteva clipe și-mi spune că l-aș putea învăța să se prezinte bine la interviuri, fiindcă, de-a lungul vieții, va trebui să acorde mai mult de unul; le elogiază pe ale mele și mă întreabă care e secretul. Îi răspund că secretele sunt trei la număr: primul, să aibă ceva important, interesant sau original de spus; de asemenea, ceva amuzant, fiindcă oamenilor le place să râdă. Cât despre al doilea și al treilea, fiindcă sunt o femeie care nu se lasă din prima, refuz categoric să i le împărtășesc după doar o săptămână.

Ia mănușa cu un zâmbet pe jumătate șmecher, pe jumătate vinovat, și-mi jură că, dacă îi dezvălui secretele mele profesionale, o să-mi spună și el câteva dintr-ale lui.

Îi dezvălui de îndată că al doilea secret este să nu răspundă la toate întrebările pe care i le pune reporterul, ci să spună ce vrea; însă insist că pentru a juca bine tenis e nevoie de ani de exercițiu, cu alte cuvinte... de ani de celebritate. De aceea, cineva ca el n-ar trebui să acorde interviuri decât editorilor sau directorilor mijloacelor de comunicare – care știu unde se termină curiozitatea și unde începe insulta – sau unor reporteri prieteni.

– Taurii de rasă sunt pentru toreadorii de excepție, nu pentru *banderilleros*. În sfârșit, cum deocamdată ești ceea ce un intern de la Hollywood ar numi *civilian*[1], îți recomand ca,

[1] „Civil" (n.tr.)

deocamdată, să acorzi interviuri doar unui maestru, care să-ți cunoască secretele profesionale și, în ciuda acestui lucru, să țină la tine din toată inima. Iar acum o să-mi spui cum ai renunțat la furtul de lespezi de mormânt și la dezmembrat mașini furate pentru a te apuca de export de „tutun". Fiindcă asta e o cotitură în activitatea ta filantropică... Nu-i așa, dragul meu?

Mă privește jignit și coboară privirea. Știu că l-am luat prin surprindere și că am depășit o limită; mă întreb dacă am atins prea devreme călcâiul lui Ahile. Pe de altă parte, știu că Pablo n-a mai fost îndrăgostit de o femeie de vârsta lui sau de categoria mea și că, dacă ne vom iubi în deplină egalitate, va trebui să-i arăt de la bun început unde se încheie distracția de copii mari și unde începe relația între un bărbat și o femeie în toată firea. Primul lucru pe care i-l dau de înțeles este că, pentru a deveni senator, va trebui să se supună tirului presei, care, în cazul lui, va fi implacabil.

– În regulă, ce vrei să știi? Haide să jucăm tenis, zice ridicând capul într-o atitudine sfidătoare.

Îl lămuresc că, atunci când se va difuza emisiunea despre groapa de gunoi, toată țara se va întreba nu numai cum și-a făcut averea, ci și care este scopul unei asemenea generozități. Un simplu telefon la Medellín îi va permite oricărui reporter să afle câteva secrete. Îl avertizez că directorii din presă vor fi nemiloși când va începe să facă paradă cu milioanele sale și cu proiectele de caritate dinaintea celor care le-au asigurat existența vreme de un veac, iar generozitatea lui va fi o palmă peste obrazul meschin al aproape tuturor puterilor cunoscute din Columbia.

– Din fericire, ai o agerime a minții formidabilă, Pablo. Poți pleca de la premisa că nici unul dintre marii magnați columbieni n-ar putea mărturisi pe de-a-ntregul adevărul despre originea averii lui; de aceea, oamenii putred de bogați nu acordă interviuri, nici aici, nici în alte părți ale lumii. Te deosebești

de ei prin amploarea proiectelor tale sociale și la asta va trebui să recurgi când toți se vor năpusti asupra ta.

Entuziasmat, începe să-mi relateze povestea lui: pe când era încă un copil, organizase o mare strângere de fonduri pentru a construi școala din cartierul La Paz, din Envigado, fiindcă nu avea unde să învețe, iar rezultatul fusese o clădire care putea găzdui 800 de elevi. Încă de mic închiria biciclete, mai târziu vindea automobile la mâna a doua și în tinerețe a început să facă speculă cu terenuri în Magdalena Medio. La un moment dat, se oprește și întreabă dacă am impresia că totul e o minciună; răspund că, deși știu că e adevărat, nimic din toate acestea nu poate fi sursa unei averi colosale și îl rog să-mi spună cu ce se ocupau părinții lui. Răspunde că tatăl era angajat pe moșia tatălui lui Joaquín Vallejo, cunoscut industriaș, iar mama era o învățătoare de la țară.

Îi recomand ca, în cazul acesta, să înceapă astfel: „De la tata, un țăran cinstit din Antioquia, am învățat de mic copil ce înseamnă munca grea, iar de la mama, care s-a dăruit educației, importanța solidarității față de cei neajutorați". Îi reamintesc că nimănui nu-i place să i se insulte inteligența, așa că trebuie să se pregătească pentru ziua în care, dinaintea unei camere de filmat și a țării întregi, un ziarist hârșit îl va întreba:

– De câte lespezi de marmură e nevoie ca să cumperi o bicicletă nouă? Sau invers: câte biciclete de mâna a doua se pot cumpăra cu o lespede pe cinste, de lux, onorabil părinte al patriei?

El susține că, fără a șovăi vreo clipă, ar răspunde:

– De ce nu vă duceți să vă interesați cât costă fiecare și să faceți socoteala? Apoi faceți rost de un grup de tineri care nu se tem de morți sau de gropar, intrați noaptea în cimitir și cărați afurisitele alea de lespezi, care cântăresc o tonă!

Exclam că, înaintea unor argumente atât de lapidare, reporterul s-ar vedea silit să-i recunoască talentul unic, talentul înnăscut de conducător, curajul eroic și forța ieșită din comun.

Pablo mă întreabă dacă m-aș fi îndrăgostit de el în cazul în care l-aș fi cunoscut sărac și anonim, iar eu îi răspund, categoric, că nu: nu ne-am fi cunoscut niciodată! Nimănui în deplinătatea facultăților mintale nu i-ar fi trecut prin cap să-mi facă cunoștință cu un bărbat însurat, fiindcă în vreme ce el pilea lespezi funerare, eu ieșeam cu Gabriel Echevarría, cel mai chipeș bărbat din Columbia, fiul unuia dintre cei zece cei mai bogați oameni din țară, iar pe când el dezmembra automobile, eu ieșeam cu Julio Mario Santo Domingo, burlac, moștenitorul celei mai mari averi din țară și cel mai chipeș bărbat din generația lui.

El comentează că, dacă astea sunt standardele mele, înseamnă că-l iubesc foarte mult. Îi mărturisesc că tocmai din cauza acestor termeni de comparație îl iubesc atât de mult. Cu o mângâiere și un zâmbet recunoscător, îmi spune că sunt cea mai brutal de onestă femeie pe care a cunoscut-o și cea mai generoasă.

După ce am repetat la nesfârșit răspunsurile, serioase sau hazlii, prin care avea să-și justifice public donațiile, avioanele și, mai ales, girafele, am ajuns la concluzia că va trebui să se slujească de parametri din domeniul logicii, folosiți în urmă cu 2 500 de ani de către greci: pentru a-și justifica averea, va trebui să uite de „speculă cu terenuri în Magdalena Medio" și să se gândească la ceva de genul „investiții în bunuri imobiliare în Florida", chiar dacă nu-l va crede nimeni și, mai încolo, l-ar putea lua la bani mărunți DIAN (Dirección de Impuestos y Aduanas Nacionales)[1] din Columbia sau chiar IRS-ul și Pentagonul din Statele Unite.

– Celebritatea, bună sau rea, este veșnică, dragul meu. De ce nu păstrezi, cel puțin deocamdată, un profil discret și nu-ți exerciți puterea din umbră, cum procedează toți *capi di tutti capi* din întreaga lume? De ce trebuie să devii cunoscut, dacă este mai bine să fii tetramiliardar decât celebru? În Columbia,

[1] Direcția de taxe și impozite din Columbia (n.tr.)

celebritatea atrage după sine valuri nesfârșite de invidie. Uită-te la mine.

–La tine? Toate femeile din țara asta și-ar dori să fie în locul tău!

Răspund că o să vorbim despre asta în altă zi, nu astăzi. Îl rog să schimbăm subiectul și îi mărturisesc că mi-e greu să cred că salvarea Marthei Nieves Ochoa se datorează doar supravegherii constante. Pare surprins de sinceritatea mea și-mi răspunde că vom vorbi despre asta altă dată.

Îl rog să mă lămurească ce e cu MAS. Coboară privirea și, pe un ton hotărât, începe să-mi explice că gruparea ¡Muerte a Secuestradores![1] a luat naștere la sfârșitul anului 1981 și a fost înființată de către marii traficanți de droguri. Are deja mulți adepți printre moșierii înstăriți și câteva instituții ale statului: DAS (Departamento Administrativo de Seguridad)[2], divizia B-2 a armatei (serviciile secrete militare), GOES (Grupo Operativo Antiextorsión y Secuestro)[3] și F2 din poliție. Pentru a împiedica banii celor bogați să ajungă la Miami, precum și pentru a nu bloca în străinătate fondurile asociaților și ale colegilor, MAS este hotărâtă să înlăture o molimă ce există doar în Columbia.

–Vrem cu toții să facem investiții în țara noastră, dar nu se poate când sabia lui Damocles ne atârnă deasupra capului! De aceea, nu vom lăsa nici un răpitor în libertate: de câte ori înșfăcăm unul, îl predăm armatei, ca să se ocupe de el. Nici un traficant de droguri nu mai vrea să treacă prin ce-am trecut eu din cauza răpirii tatălui meu, sau prin ce au trecut frații Ochoa când le-a fost răpită sora, sau prin tortura pe care a suferit-o, pe propria piele, prietenul meu Carlos Lehder del Quindío. Cu toții

[1] „Moarte răpitorilor" (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

[2] Departamentul Administrativ pentru Securitate (n.tr.)

[3] Grupul Operativ Antișantaj și Antirăpiri (n.tr.)

se grupează în jurul MAS și al lui Lehder și aduc contribuții semnificative: avem deja o armată de aproape 2 500 de oameni.

Îi sugerez ca, începând de acum, din moment ce colegii lui sunt, de asemenea, agricultori, comercianți, exportatori sau industriași, să facă referire la ei ca la „breasla mea". Îi mărturisesc groaza pe care mi-o trezesc cele întâmplate cu tatăl lui și întreb dacă și pe el a reușit să-l elibereze în timp record.

–Da, da. L-am adus înapoi teafăr și nevătămat, slavă Domnului! Îți povestesc mai târziu cum.

Învăț deja să las pe altă zi întrebările despre ceea ce par a fi unele mijloace de salvare excepțional de categorice și de eficace. Totuși, îmi exprim scepticismul în legătură cu capacitatea MAS de a obține aceleași rezultate la fiecare dintre cele 3 000 de răpiri care au loc anual în Columbia. Îi spun că, pentru a-i elimina pe toți răpitorii, ar trebui să dispună mai întâi de grupări de gherilă de peste 30 000 de oameni; în 25 de ani, nu numai că Armata nu le-a făcut față, ci numărul lor pare să sporească de la o zi la alta. Îi arăt că bogătașii vor fi mulțumiți de MAS, fiindcă nu va trebui să plătească în nici un fel, cu bani, cu armament sau cu viața, în vreme ce el își va asuma costurile, dușmanii și decesele.

Ridică din umeri și răspunde că nu-și face griji pentru asta, fiindcă îl interesează doar să-și conducă breasla și să primească sprijin din partea ei pentru a susține un guvern care să respingă Tratatul de Extrădare cu Statele Unite.

–În domeniul meu de activitate, toți sunt bogați. Acum vreau să te odihnești și să fii frumoasă pentru diseară. Am invitat doi asociați, pe vărul meu, Gustavo Gaviria, și pe cumnatul meu, Mario Henao, precum și un mic grup de prieteni. Mă duc să văd cum înaintează lucrările la terenul de fotbal care va fi gata săptămâna viitoare. Îmi vei cunoaște întreaga familie. Gustavo mi-e ca un frate; este extrem de inteligent și, practic, el conduce afacerea. În felul acesta, am timp să

mă ocup de lucrurile care mă interesează cu adevărat: cauzele mele, proiectele mele sociale și... lecțiile tale, draga mea.

– Care este următorul tău obiectiv, după Senat?

– Ți-am povestit destul de multe lucruri pentru ziua de azi. Pentru a completa milionul de sărutări, o să avem nevoie de vreo mie și una de nopți. Ne vedem mai târziu, Virginia.

La scurt timp după aceea, aud elicele elicopterului său îndepărtându-se peste întinderea aceea vastă care este mica lui republică și mă întreb cum va proceda acest bărbat cu inimă de leu pentru a-și împăca interesele contradictorii și a atinge obiective de asemenea dimensiuni în doar o viață de om.

– La vârsta lui, are toată viața înainte... suspin, urmărind un stol de păsări care piere dincolo de un orizont ce pare nesfârșit.

Știu că sunt martoră la nașterea unei serii de procese care vor frânge țara în două. Știu că bărbatul pe care îl iubesc va fi personajul principal în multe dintre ele și că nimeni, deocamdată, nu pare să-și fi dat seama de acest lucru. Nu știu dacă omul acesta, pe care Dumnezeu sau soarta mi l-a scos în cale, atât de sigur pe sine, atât de ambițios și de pasionat de fiecare dintre cauzele sale și de tot, o să mă facă să vărs într-o bună zi o mare de lacrimi, în același fel în care mă face acum să râd; însă are toate calitățile necesare pentru a deveni un lider formidabil. Din fericire pentru mine, nu e chipeș, educat sau un bărbat de lume: Pablo este, pur și simplu, fascinant. Și îmi spun: „Are cea mai masculină personalitate pe care am întâlnit-o. E un diamant brut și cred că n-a mai avut niciodată o femeie ca mine; o să încerc să-l șlefuiesc și să-l învăț tot ce am învățat și eu. O să îl fac să aibă nevoie de mine ca de apă în deșert."

*

Prima mea întâlnire cu asociații familiei lui Pablo are loc în aceeași seară, pe terasa de la Hacienda Nápoles.

Gustavo Gaviria Rivero este impenetrabil, tăcut, rezervat, distant. La fel de sigur pe sine precum vărul său, Pablo Escobar Gaviria, acest campion al curselor automobilistice zâmbește arareori. Deși de vârsta noastră, este categoric mai matur decât Pablo. De la primul schimb de priviri cu acest bărbat scund și subțire, cu părul lins și mustața fină, totul la el mă avertizează că nu vorbește despre afaceri de față cu civilii. Pare a fi un bun observator și știu că se află acolo ca să mă evalueze. Intuiția îmi dezvăluie repede faptul că este interesat nu numai de statutul la care aspiră Pablo, ci că încep să-l îngrijoreze cheltuielile exorbitante ale asociatului său pe proiecte sociale. Spre deosebire de vărul său liberal, Gustavo face parte din Partidul Conservator. Amândoi beau extrem de puțin și bag de seamă că nu sunt interesați nici de muzică, nici de dans: atenția lor este concentrată doar pe afaceri, politică, putere și control.

O divă de excepție, înrudită cu familiile Holguín, Mosquera, Sanz de Santamaría, Valenzuela, Zuleta, Arango, Caro, Pastrana, Marroquín și, prin profesie, strâns legată de elita puterii politico-economice, este ultima achiziție în materie de cunoștințe bine plasate pentru acești capi intrați de curând în lumea celor putred de bogați și a celor încă și mai ambițioși; din acest motiv, ca și cum ar fi fost hipnotizați, în următoarele șase ore nici unul dintre cei trei bărbați nu avea să îndrăznească să privească nici măcar o clipă spre altă masă, spre altă femeie, spre alt bărbat sau în altă direcție.

Mario Henao, fratele Victoriei, soția lui Pablo, este un priceput cunoscător și un pasionat admirator al operei. Îmi dau seama că vrea să mă impresioneze cu ultimul subiect din lumea asta care i-ar putea interesa pe Pablo sau pe Gustavo. Deoarece știu că este, de asemenea, ultimul aliat la care aș putea aspira din poziția mea, fără urmă de considerație față de Caruso, Toscanini sau Divina, față de legendara pasiune a unui Capone sau Gambino pentru cei trei zei, orientez discuția direct spre domeniile în care au excelat Pablo

și Gustavo. Îmi ia câteva ore să-l conving pe acest campion de gheață să lase garda jos, însă concentrarea dă roade: după aproape 150 de minute de interviu îndârjit și aproape tot atâtea lecții entuziasmate despre cum se pot dobândi disciplina și precizia absolut necesare pentru a controla o mașină care gonește cu 250 de kilometri pe oră și despre hotărârile de viață și de moarte care trebuie luate într-o fracțiune de secundă, pentru a ignora întrecerea și a ajunge primul la final, știm amândoi că am câștigat, dacă nu afecțiunea, cel puțin respectul unui aliat-cheie. Eu am aflat de unde au Pablo și asociatul său hotărârea neștirbită de a fi întotdeauna pe primul loc, trecând peste oricine li se pune de-a curmezișul, și care pare să cuprindă toate aspectele vieții lor.

În jurul nostru, două duzini de mese sunt ocupate de persoane cu prenume de familie precum Moncada sau Galeano, ale căror nume și chipuri mi-ar fi imposibil să mi le amintesc azi. Spre miezul nopții, doi băieți înarmați cu arme automate cu bătaie lungă ajung, transpirați, la locul unde ne aflăm și ne aduc cu picioarele pe pământ.

– Nevasta lui Cutare îl caută – îl anunță pe Pablo –, iar el e aici cu amanta. Închipuiți-vă ce problemă, șefule! Femeia e foc și pară! Se îndreaptă spre noi cu două prietene și ne cere să o lăsăm să treacă. Ce facem?

– Spuneți-i să învețe să fie o doamnă. Nici o femeie care se respectă nu va căuta un bărbat – soț, logodnic sau amant – nicăieri, cu atât mai puțin noaptea. Să se ducă frumos acasă și să-l aștepte acolo, cu tigaia și făcălețul, ca să-l ia la bătaie când se întoarce. Aici nu are ce căuta.

Băieții se întorc în scurt timp și îl anunță pe Pablo că femeile sunt hotărâte să intre, fiindcă el le cunoaște.

– Știu foarte bine femeile de teapa lor... zice el suspinând, ca și cum și-ar fi amintit brusc un episod care îl întristează profund. Apoi, fără a șovăi sau a se arăta intimidat de prezența mea, poruncește: Trageți două focuri în aer foarte

aproape de automobil. Dacă trec de semnul STOP, îndreptați armele spre ele. Dacă înaintează, deschideți foc liber fără să stați pe gânduri. E clar?

Auzim patru focuri de armă. Deduc că vor reapărea cu cel puțin trei cadavre și mă întreb care va fi al patrulea.

Douăzeci de minute mai târziu, băieții se întorc gâfâind, ciufuliți și scăldați în sudoare. Sunt acoperiți de zgârieturi pe față, mâini și antebrațe.

– Ce mai înfruntare, șefule! Nu le-au speriat focurile de armă: au tăbărât pe noi cu pumnii și cu picioarele, ar fi trebuit să vedeți ce unghii aveau tigroaicele! A trebuit să le dăm afară sub amenințarea armei, ajutați de încă doi colegi. Ce-l așteaptă pe bietul om când o să ajungă beat acasă!

– Da, da, ai dreptate. Pregătiți-i o cameră, să petreacă noaptea aici, poruncește Pablo, etalându-și solidaritatea masculină față de unul dintre fârtații lui aflați la ananghie. Dacă nu, mâine va trebui să-l îngropăm!

– *Paisas* astea sunt ale dracului, Ave Maria! spun, cu un suspin de resemnare, cei trei îngerași care mă însoțesc.

Asemenea lui Alice în Țara Minunilor, cunosc, treptat, lumea lui Pablo. Învăț că pe mulți dintre bărbații aceștia foarte duri și foarte bogați nevestele îi tratează efectiv cu bătaia... Cred că știu de ce. Mă întreb care e cealaltă fiară despre care a spus că o cunoaște foarte bine și ceva îmi spune că nu e soția lui.

Într-o duminică, hotărâm să ieșim cu un grup de prieteni de-ai lui Pablo și Gustavo ca să ne jucăm cu vehiculul de teren Rolligon. Privind de jur împrejur, în vreme ce doborâm copăcei cu uriașul automobil-omidă, mi se face dor de hohotele de râs ale prietenilor mei din urmă cu șapte luni și simt nostalgie pentru *my beautiful people*[1], aceia împreună cu care am trăit întotdeauna și alături de care mă simt în largul meu oriunde în lume, indiferent de limba care se vorbește acolo. Adevărul

[1] „Oamenii mei frumoși" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

este că nu prea am timp să le duc dorul deoarece, când lovim un trunchi, un nor negru și bâzâitor se năpustește spre noi. Nu știu de ce – poate fiindcă Dumnezeu mi-a rezervat o soartă cu totul deosebită – într-o fracțiune de secundă sar din Rolligon, mă ascund printre ierburile înalte și stau atât de liniștită, încât îndrăznesc să respir doar un sfert de oră mai târziu.

Ceea ce par a fi un milion de viespi zboară înnebunite după cele 18 persoane care-și câștigă existența din traficul cu cocaină. Ca prin miracol, nu sunt înțepată. Când, o oră mai târziu, oamenii lui Pablo mă găsesc grație rochiei mele mov, aflu că unii dintre invitați au avut nevoie de spitalizare.

În anii următori, aveam să petrec nenumărate ore alături de el și poate tot atâtea în brațele lui, dar – din motive pe care le-am putut înțelege parcă un veac mai târziu – nu aveam să ne mai întoarcem la Hacienda Nápoles, pentru a ne distra împreună în compania prietenilor în locul acela, unde am fost la un pas de moarte de trei ori și unde aproape că am murit de fericire. Doar o dată – și pentru a împărtăși ziua perfectă din viețile noastre – aveam să trăim din nou ceasuri lipsite de griji în paradisul acela unde, cândva, mă smulsese dintr-o bulboană fiindcă mă voia pentru el și unde, la scurt timp mai apoi, mă smulsese din brațele altui bărbat pentru a pune stăpânire pe spațiile neexplorate din imaginația mea, pe vremurile deja uitate din memoria mea și pe fiecare centimetru de piele care îmi cuprindea ființa pe atunci.

Unsprezece ani mai târziu, toți acei bărbați care aveau vârsta lui Hristos urmau să fie morți. Această cronicară a Indiilor le-a supraviețuit tuturor, așa este; dar, dacă cineva ar dori să zugrăvească azi portretul lui Alice în Țara Minunilor în acel salon al mirajelor, ar vedea reflectate la infinit doar repetări fragmentate ale diferitelor versiuni ale *Țipătului* de Munch, cu palmele lipite peste urechi, pentru a nu auzi zumzetul fierăstraielor electrice și rugămințile fierbinți ale celor torturați, exploziile și gemetele celor în agonie, zgomotul avioanelor și hohotele de plâns ale mamelor; iar eu stau cu gura

deschisă într-un urlet neputincios, care doar 25 de ani mai târziu devine sonor, cu ochii căscați de groază și spaimă, sub cerul însângerat al unei țări incendiate.

Moșia aceea uriașă mai există și acum, e adevărat, însă din locul de vis unde, pentru un răgaz foarte scurt, am cunoscut cele mai minunate expresii ale libertății și frumuseții, cele mai adorabile clipe ale bucuriei și generozității și toate cele ale pasiunii și tandreții, magia s-a risipit la fel de repede pe cât s-a înfiripat. Din văzduhul acela vrăjit rămâne doar nostalgia simțurilor pământești după culori, mângâieri, luceferi și hohote de râs. Hacienda Nápoles avea să devină, mai apoi, scenariul conspirațiilor legendare care urmau să schimbe pentru totdeauna soarta țării mele și a relațiilor sale cu lumea, dar – precum în acele prime scene din versiunile cinematografice ale *Cronicii unei morți anunțate* sau ale *Casei spiritelor* – azi acel paradis de blestemați este populat numai de năluci.

Acei bărbați tineri au murit deja de multă vreme. Despre iubirile și urile lor de când nu erau fantome, despre cauzele și utopiile, luptele și războaiele, victoriile și înfrângerile, plăcerile și durerile, aliații și rivalii, loialitățile și trădările, viețile și morțile lor vorbește această poveste pe care nici în vise n-aș îndrăzni să o schimb cu un timp mai scurt sau un spațiu mai puțin plin.

PARTEA A DOUA

ZILELE SPLENDORII ȘI ALE SPAIMEI

Courage, could you not as well
Select a second place to dwell,
Not only in that golden tree
But in the frightened heart of me?[1]

Bătrânul poet citându-l
pe Robert Frost în
Noaptea iguanei

[1] „O, tu, Curaj, n-ai putea oare,/ Să-ți făurești două cuibare,/ Unul în pomul aurit,/ Altul în sufletul meu chinuit?" (Tennessee Williams, *Noaptea iguanei*, București, Art, 2016, p. 322, traducere în limba română de Antoaneta Ralian) (n.tr.)

MÂNGÂIEREA UNUI REVOLVER

Pablo Escobar se numără printre puținii copii privilegiați care știu, încă de la o vârstă fragedă, ce vor să devină când se vor face mari. Știa și ce nu vrea să fie: Pablito n-a visat niciodată să fie pilot, pompier, medic sau polițist.

–Voiam doar să fiu bogat, mai bogat decât familia Echevarría din Medellín și decât oricare altul dintre bogătașii din Columbia, slujindu-mă de toate resursele și de uneltele pe care viața avea să mi le pună la îndemână. Mi-am jurat că, dacă la 30 de ani nu am un milion de dolari, mă sinucid cu un glonț în tâmplă, îmi mărturisește într-o zi, în vreme ce ne urcăm în Learjetul staționat în hangarul său privat de pe aeroportul din Medellín, alături de celelalte avioane din flota sa. În curând, o să-mi cumpăr un Jumbo pe care o să-l amenajez ca pe un birou, cu mai multe dormitoare, băi cu duș, salon, bar, bucătărie și loc de luat masa. Un fel de iaht zburător. În felul acesta, vom putea călători prin lume fără ca nimeni să știe sau să ne poată deranja.

În avion, îl întreb cum ne vom mobiliza pe ascuns într-un palat cu aripi. Îmi răspunde că o să aflu la întoarcere, deoarece, de acum înainte, de câte ori ne vom vedea, îmi va pregăti o surpriză de neuitat. Îmi spune că a observat ceva foarte ciudat și, pe măsură ce-mi dezvăluie secretele sale, ale mele

par să mi se perinde pe chip și, mai ales, în privire. Adaugă că, atunci când mă bucur descoperind ceva, veselia și entuziasmul meu îl fac să se simtă de parcă tocmai ar fi câștigat o cursă automobilistică, iar eu sunt șampania.

–Ți-a spus cineva vreodată că ești cea mai spumoasă femeie din lume, Virginia?

–Întotdeauna! exclam eu, fericită, fiindcă știu că, în absența modestiei, am găsit amândoi omul pe potriva celuilalt. De acum înainte, va trebui să închid ochii dacă vreau să-mi protejez secretele cele mai intime. Le vei putea afla doar extreeem de lent... Cu un tirbușon special pentru *Perrier Jouët Rosé*!

Îmi răspunde că nu va fi nevoie, deoarece pentru următoarea surpriză are de gând să mă lege la ochi și e posibil chiar să fie nevoit să-mi pună cătușe. Cu un zâmbet larg, îi mărturisesc că n-am mai fost legată la ochi sau încătușată și îl întreb dacă nu cumva e un sadic, dintr-aceia pe care îi vedem în filme.

–Sunt un sadic depravat de o mie de ori mai afurisit decât cei din filmele de groază. Nu ți-a spus nimeni, scumpa mea? îmi șoptește la ureche.

Apoi îmi cuprinde fața în mâini și mă țintuiește cu privirea, ca și cum s-ar uita într-o genune adâncă, în care caută să-și ostoiască cele mai aprinse dorințe. Îl mângâi și îi spun că suntem cuplul perfect, fiindcă sunt masochistă. Mă sărută și îmi răspunde că a știut asta dintotdeauna.

Când sosește ziua surprizei, Pablo mă ia de la hotel pe la zece seara. Ca de obicei, patru dintre oamenii săi ne urmăresc într-o mașină, păstrând o distanță prudentă.

–Nu-mi vine să cred că o femeie ca tine nu știe să conducă, Virginia, zice, demarând în viteză. În ziua de azi, e o neputință rezervată bolnavilor mintal!

Îi răspund că orice șofer pe jumătate analfabet poate conduce un autobuz cu cinci viteze, iar eu, care sunt aproape chioară, n-am nevoie de coeficientul meu intelectual de 146 pentru a conduce o mașină, ci pentru a-mi vârî în cap zece mii

de ani de civilizație și pentru a memora în cinci minute știri de o jumătate de oră, fiindcă nu văd să citesc de pe teleprompter. Mă întreabă la cât îi estimez coeficientul de inteligență și îi răspund că, probabil, este în jur de 126.

– Nici pomeneală: minimul confirmat este 156. Nu fi așa obraznică!

Îi spun că va trebui să-mi demonstreze asta și îi cer să mai reducă viteza gândului, fiindcă, la 180 de kilometri pe oră, vom fi două minuni dispărute înainte de vreme.

– Știm că nici unul din noi nu se teme de moarte. Sau nu, domnișoară „știe-tot"? O să vezi imediat ce te așteaptă fiindcă ești autosuficientă. Azi sunt foarte prost dispus și sătul de gărzile de corp care ne însoțesc peste tot. Nu se dezlipesc de mine nici o clipă și m-au plictisit. Cred că nu există decât o singură cale să scăpăm de ei: vezi cealaltă parte a autostrăzii, acolo jos, în stânga mea? Ți-ai pus centura, nu? Ține-te bine, fiindcă, în 30 de secunde, vom ajunge acolo, pe contrasens. Dacă nu ne iese figura, ne vedem în viața următoare, Einstein! Unu, doi, trei!

Mașina pornește ca din pușcă și gonește pe povârnișul acoperit de pietriș. După o rotire completă de 180 de grade, urmată de un triplu salt, se oprește câțiva metri mai jos. Mă lovesc destul de tare la cap de două ori, dar nu scot un cuvânt. Pablo își revine în câteva secunde, însă dă în marșarier, cu scârțâit de anvelope, și continuă cursa pe contrasens, conducând ca un nebun spre apartamentul lui. Ajungem în câteva minute, mașina intră în garaj ca un bolid, poarta coboară în spatele nostru cu un pocnet metalic și Pablo pune frână brusc, la câțiva milimetri de zid.

– Puuufff! zice expirând. I-am pierdut, dar cred că mâine va trebui să-i concediez. Îți închipui ce s-ar fi întâmplat, în cazul în care cineva ca mine ar fi încercat să mă răpească?

Zâmbesc în sinea mea și tac chitic. Mă doare capul, dar n-o să-i fac plăcerea de a-i spune ce se așteaptă să audă. Încă

nu s-a născut altcineva cu sângele lui rece. Urcăm în apartament, unde nu e nimeni, și observ o cameră de filmat în fața intrării în dormitor. Mă așez pe un scaun cu spătarul jos, iar el se oprește dinaintea mea, cu brațele încrucișate. Pe un ton amenințător și cu o expresie înghețată, îmi spune:

–Vezi cine are coeficientul de inteligență mai ridicat, nu? Și cine e bărbatul. Dacă te prind că te plângi sau că faci vreo mișcare greșită în timp ce pregătesc surpriza, o să-ți sfâșii rochia, o să filmez ce urmează și-o să vând înregistrarea presei. Priceput, Marilyn? Sunt un om de cuvânt, așa că vom începe prin a te lega la ochi. Cred că o să avem nevoie și de o rolă de leucoplast, adaugă, fredonând *Feelin' Groovy,* de Simon și Garfunkel, și petrecându-mi peste ochi o față neagră, pe care o leagă bine, cu nod dublu. Și niște cătușe... Unde le-oi fi pus?

–Nu, Pablo! Stabilisem că mă legi la ochi și atât. Sunt amețită și nu are sens să mă încătușezi. Cât despre căluș, ar trebui să aștepți măcar să-mi revină circulația între cap și corp!

–Prea bine. O să te încătușez doar dacă încerci să sari de pe scaun, fiindcă nu subestimez niciodată o panteră cu aere de geniu.

–N-aș putea sări, fiindcă nu subestimez niciodată un criminal cu aere de schizofrenic.

După o tăcere care pare să țină o eternitate, zic brusc:

–Să vedem dacă e adevărat că orbii au auzul foarte ascuțit...

Îi aud pantofii căzând pe covor și, imediat după aceea, mecanismul unui seif care se deschide la a patra rotire. Apoi, sunetul inconfundabil a șase gloanțe care pătrund în încărcătorul unui revolver, unul după altul, și pocnetul armei, când îi îndepărtează siguranța. Se așterne tăcerea. Câteva secunde mai târziu, e în spatele meu și-mi șoptește la ureche, în timp ce-mi mângâie gâtul de mai multe ori cu țeava revolverului:

–Știi că acelora din breasla mea ni se spune „Magicienii" fiindcă facem miracole. Sunt regele magicienilor, așa că numai eu cunosc formula secretă pentru a lipi la loc trupul

ăsta care-mi ia mințile de capul acesta pe care îl ador. Abracadabra... Să ne închipuim că le lipim cu un colier de diamante... Pe gâtul acesta de lebădă... Atât de subțire... Atât de delicat, încât l-aș putea frânge cu mâinile... Abracadabra... O dată... două... trei... Cum se simt?

Îi răspund că diamantele sunt înghețate, mă împung și sunt prea mici pentru gusturile mele. Adaug că nu asta îmi promisese și că nu se pune la socoteală, deoarece e o improvizație.

– Între noi, totul este îngăduit, scumpa mea. N-ai mai simțit niciodată un revolver pe piele... Pe pielea asta mătăsoasă... aurie... perfect îngrijită... Fără o zgârietură... fără o cicatrice, nu-i așa?

– Fii atent la față, fiindcă o să-mi cadă și o să strice surpriza secolului, Pablo! Cred că ar trebui să știi că fac exerciții de tir cu poliția din Bogotá – cu un pistol Smith & Wesson – și că antrenorul meu e de părere că țintesc mai bine decât unii militari cu vedere 20/20.

Îmi spune că sunt o cutioară cu surprize și că una este să știi un revolver în mână, dar cu totul alta să îl vezi în mâna unui ucigaș, lipit de tâmpla ta. Adaugă că și el a trecut prin asta și întreabă dacă nu este o experiență absolut îngrozitoare.

– Dimpotrivă: e absolut excepțională! Ooo... e divină... sublimă... spun eu, dând capul pe spate și suspinând de plăcere, în vreme ce el îmi desface nasturii de la bluză, iar țeava armei coboară treptat în josul gâtului, înspre inimă... În orice caz, ești doar un sadic, nu un ucigaș.

– Asta crezi tu, scumpa mea. Sunt un ucigaș în serie... Acum spune-mi de ce îți place atât de mult. Surprinde-mă tu pe mine... Haide!

Cu lentoare, îi spun că o armă de foc este întotdeauna... o tentație... un dulce măr al Evei... un prieten intim care ne oferă posibilitatea de a pune capăt la toate... de a ne ridica la ceruri când nu mai este cale de scăpare... sau de a coborî în infern, în cazul ucigașilor care au mărturisit.

–Și mai ce? Vorbește în continuare, până îți îngădui să taci... zice cu voce răgușită, dând la o parte gulerul bluzei, pentru a mă săruta pe ceafă și pe umeri.

Mă supun și continui:

–E silențios, asemenea complicelui ideal. Când tragi, sună... Lasă-mă să mă gândesc... precum... precum... gratiile închisorii San Quentin! Exact, gratiile închisorilor americane sună ca niște focuri de armă, dimineața, la prânz și seara. Asta trebuie să fie cu adevărat îngrozitor. Nu-i așa, iubitule?

–Așa, carevasăzică, femeiușcă perversă... acum descrie-mi-l fizic... dacă taci, îți lipesc o bandă de leucoplast peste nas și gură, vei rămâne fără răsuflare, iar eu nu răspund pentru ce ți-ar putea face mai apoi acest mic sadic! poruncește și începe să mă mângâie cu mâna stângă, iar revolverul coboară lent în linie dreaptă peste sânul meu, apoi peste diafragmă, pentru a-mi trece peste talie, înspre abdomen.

–Pare mare... Cred că e masculin... E foarte dur... Și are un canal în centru... Dar e rece, fiindcă e metalic... Nu este din aceeași plămadă ca tine, nu-i așa? Acum, că ai auzit ce voiai, jur, Pablo, că dacă mai cobori un milimetru, mă ridic din scaun, mă întorc în Bogotá și nu mă mai vezi niciodată.

–Bine, bine, zice cu un hohot de râs vinovat, plin de resemnare. Răutățile îți vin în minte când ai în mâini un simbol sexual cu desăvârșire lipsit de apărare... Fie, să mergem mai departe... Totuși, te avertizez că trebuie să aștepți să-mi termin treaba cu leucoplastul, fiindcă sunt la fel de perfecționist ca tine.

–Iar tu trebuie să înțelegi că, pentru cineva ca mine, toate jocurile astea sunt cât se poate de simpliste. Aștept surpriza de zile întregi. Vai de tine dacă n-o să fie pe măsura așteptărilor!

Pe un ton energic, mă anunță că el este singurul în măsură să ia hotărâri și că nu e deloc simplist.

–Știu ce o să-mi arăți: colecția ta de arme, fiindcă o să-mi faci una cadou! Asemenea fetelor Bond! Pot să-mi dau jos legătura, ca s-o aleg pe cea mai ucigătoare și mai frumoasă?

– Îți dai jos legătura când îți spun eu! Încă nu ți-ai dat seama că aici poruncesc doar eu, ucigașul stăpân pe revolver, stăpânul sadic al camerei de filmat, masculul stăpân pe forța brută și bogătașul stăpân peste teritoriu, nu o biată femeiușcă de 55 de kilograme, cu un coeficient de inteligență evident inferior? Mai ai de așteptat doar câteva minute. O să ascund originea acestor patru și... suntem gata! Este pentru binele tău: închipuie-ți că, în viitor, cineva te va tortura în mod îngrozitor, zile în șir, ca să obțină de la tine informații despre ceea ce vei vedea în continuare. Sau dacă într-o bună zi vei deveni Mata Hari și mă vei trăda?

– Sunt diamante furate, dragul meu! Mii și mii de carate!

– Nu fi atât de optimistă! Nu ți-aș arăta niciodată așa ceva, fiindcă mi le-ai fura pe cele mai mari, le-ai înghiți, iar eu m-aș vedea silit să te spintec cu foarfecele astea ca să ți le smulg din pântece!

Dinaintea perspectivei de a mă îneca cu diamante, nu pot să mă abțin să râd. Apoi îmi vine în minte altă explicație.

– Știu! Cum de nu m-am gândit mai devreme? O să-mi arăți două kilograme de cocaină *made in Colombia* și împachetate, gata pentru a fi expediate în Statele Unite! Le sigilează cu leucoplast? În sfârșit, o să aflu cum sunt! E adevărat că seamănă cu un pachet de două livre de unt și pe ele scrie „La Reina"?

– Câtă lipsă de imaginație! Mă dezamăgești, serios... Oricine poate vedea așa ceva: asociații mei, oamenii mei, piloții mei, clienții mei, chiar și DEA-ul. Ți-am spus că o să-ți arăt ceva ce n-a văzut nimeni – și nici nu va vedea –, nimeni pe lume în afară de tine. Gata! Acum mă pot așeza la picioarele scumpei mele ca să-i văd reacția... Promit că nu vei uita niciodată seara aceasta. Unu... doi... trei... Îți poruncesc să-ți dai jos legătura!

Sunt albastre, verzi, vișinii, maro, negre. Înainte să pot sări de pe scaun, ca să le cercetez de aproape, o cătușă de oțel se închide cu un clic în jurul gleznei drepte și mă trezesc legată de piciorul scaunului. Nu mă prăbușesc cu tot cu scaun, deoarece

el sare imediat și mă prinde din zbor. Mă strânge în brațe și mă potopește cu sărutări, râzând neîncetat, în vreme ce exclamă:

– Știam că ești primejdioasă, panteră șarlatană! O să mi-o plătești! Dacă vrei să le vezi, trebuie să-mi spui, mai întâi, că mă iubești cum n-ai mai iubit pe nimeni! Ha, ha, ha! Ha, ha, ha! Spune-mi că mă adori. Haide, spune! Dacă nu, nu te las să te uiți la ele nici de departe, nici de aproape!

– Nu-ți spun ce vrei să auzi fără să primesc ce vreau, ne-am înțeles? Ești... ești... ești un geniu, Pablo! Ești o minune a lumii!

Și cu o voce aproape imperceptibilă, ca și cum cineva ne-ar fi putut asculta, dau drumul unui șir de întrebări urmate de rugăminți, despre care știu că îi plac la nebunie.

– Sunt toate ale tale? Câte sunt? Cât costă? Cum se obțin? Lasă-mă să văd fotografiile și numele! Dă-mi cheile de la cătușe, Pablo, mă doare glezna! Lasă biata oarbă să le poată privi de aproape, nu fi așa de sadic, te implor! Vreau să înlătur leucoplastul de pe numele tuturor țărilor, ca să le văd!

– Nu, nu, nu! Pun pariu că tu, o minune din lumea bună, n-ai fi crezut că cineva din lumea mea ar putea fi atât de popular încât paisprezece țări să-i acorde cetățenia!

– Uau! Acum știu la ce folosesc banii în combinație cu un coeficient crescut de inteligență criminală... Se pare că jumătate din ONU își dispută onoarea! Dar nu văd pe nicăieri pașaportul de Statele Unite, care, în profesia ta, ar trebui să fie prioritatea numărul unu, nu?

– Mă rog... Roma nu a fost clădită într-o zi! Iar șapte la sută dintre țările lumii nu e rău, pentru început, la vârsta mea fragedă... Deocamdată, nu poți vedea decât fotografiile. Îmi vei afla numele și cetățeniile pe măsură ce le folosim. Nici eu nu le știu încă foarte bine.

– Îți dai seama? Sunt singura persoană de încredere care te poate ajuta cu pronunția corectă în cinci limbi! La frageda vârstă de 17 ani predam fonetica la Instituto Colombo-Americano. Nu-i așa că sunt o comoară de iubită? Cum să călătorim

într-o țară străină, dacă nu știi să-ți pronunți numele, Pablo? Trebuie să ne apucăm să exersăm pronunția de pe acum, ca să nu trezești bănuieli mai târziu. Trebuie să înțelegi că e spre binele tău, dragostea mea.

– Nu și nu, și gata. Azi te mai așteaptă ultima etapă, după care urmează premierea cu șampanie. Dintr-aceea *rosé*, care are cea mai frumoasă sticlă dintre toate, nu?

Fără a-mi da jos cătușele, mă silește să mă așez din nou pe scaun și îngenunchează în fața mea, în spatele celor două șiruri de pașapoarte răsfirate pe jos, la câțiva metri distanță. A acoperit cu leucoplast numele țărilor și, pe filele interioare, numele lui și datele de naștere. Apoi, ca un copil cu jucării în dimineața zilei de 25 decembrie, începe să-mi arate fiecare dintre cele 14 fotografii, în vreme ce eu, fascinată, văd cum mi se perindă pe dinaintea ochilor versiuni de neînchipuit ale chipului bărbatului pe care îl iubesc.

– Aici sunt ras în cap. Aici port ochelari și bărbuță, ca un intelectual marxist. În asta am pieptănătură africană. Groaznic, nu? Aici sunt arab; mi-a făcut rost de costum prințul saudit, un prieten de-al meu. Pentru ăsta m-am vopsit blond; pentru ăsta, roșcat, a trebuit să merg la un coafor unde femeile se uitau la mine de parcă aș fi fost un poponar. Aici port perucă. Aici sunt fără mustață, iar aici, cu barbă deasă. Ce zici de ăsta, unde sunt chel în creștet, dar cu părul lung și am ochelari, ca profesorul Tournesol din Tintin? Genial, nu-i așa? În aproape toate arăt groaznic, dar nu m-ar recunoaște nici maică-mea! Care-ți place cel mai mult?

– Toate, Pablo, toate! Arăți extrem de comic. N-am văzut niciodată o colecție mai senzațională! Ești cel mai mare infractor pe care-l știu, cel mai mare bandit care a călcat pe fața pământului, îl laud, hohotind de râs, în vreme ce el așază pașapoartele la locul lor. Cum aș putea să mă plictisesc cu tine sau să nu-mi placă faptul că mă distrez de minune cu tine?

El încuie seiful, lasă revolverul pe birou și se îndreaptă spre mine. Îmi mângâie fața cu nesfârșită blândețe și, fără un cuvânt, îmi înlătură cătușele. Îmi sărută glezna – pe care acum se desenează o dungă roșie cât se poate de evidentă – de mai multe ori. Apoi mă așază în pat și-mi masează cu delicatețe capul, unde mă lovisem în timpul cursei de mai devreme.

–Deși nu crezi, ce iubesc cel mai mult pe lume nu sunt capul și trupul acestea atât de... bogate în dimensiuni, îmi spune el, cu vocea sa obișnuită, și atât de lovite, adaugă râzând, ci aurul ăsta al tău, lipit de mine, așa cum stăm acum.

Surprinsă, îi spun că, dacă există cineva în încăpere care nu are nici un gram de aur, aceea sunt eu. El îmi șoptește la ureche că am o inimă de aur, cea mai generoasă inimă din lume, fiindcă încep să devin sfidarea lui: în ciuda tuturor încercărilor cumplite la care mă supune, nu mă plâng niciodată și sfârșesc prin a deveni premiul său.

–Inima mea se află acum în inima ta, așa că știu totul despre tine. Acum, că am câștigat amândoi, ne putem pierde mințile împreună, nu? Abracadabra, Maria Antoaneta mea răsfățată...

După ce adoarme, cercetez revolverul. Are șase gloanțe. Ies pe terasă și zăresc patru automobile cu gărzi de corp parcate la fiecare colț de stradă. Știu că și-ar da viața pentru el; și eu, fără a sta pe gânduri. Mă liniștesc și adorm fericită. Când mă trezesc, el deja nu mai e lângă mine.

Doi viitori președinți și *Douăzeci de poeme de iubire*

Al doilea scop al lui Pablo, după obținerea unei averi colosale, este să-și folosească banii pentru a deveni cel mai popular lider politic al tuturor timpurilor. Cum să nu fie un act de schizofrenie declarată, un delir de măreție, un cult exagerat al personalității, o extravaganță fără precedent, risipă nicicând visată, exorbitantă și, mai ales, inutilă, să aspire la a dărui 10 000 de case celor fără adăpost și să pună capăt foametei într-un oraș de un milion de locuitori? Mai ales în Columbia, țara cu magnații cei mai avari și mai lipsiți de măreție din întreaga Americă Latină?

Cei care dețin capitaluri fabuloase trăiesc cu eterna îndoială dacă nu cumva sunt iubiți doar pentru banii lor; de aceea, sunt aproape la fel de nesiguri și de neîncrezători în materie de dragoste precum femeile celebre pentru frumusețea lor, care se întreabă tot timpul dacă bărbații au cu adevărat nevoie de ele ca soții sau logodnice ori vor doar a se făli cu ele, la fel cum fac cu proprietățile lor sau cu trofeele de vânătoare. Pablo, în schimb, este cu desăvârșire convins de faptul că susținătorii lui, armata lui, femeile sale, prietenii lui și, evident, eu îl iubim pentru el însuși, nu de dragul averii lui. Deși are dreptate, mă

întreb dacă sensibilitatea lui extremă, în combinație cu ceea ce pare a fi o personalitate bolnav de obsesivă, o să fie pregătită pentru celebritatea care se apropie și, mai ales, pentru valurile de antagonism pe care le va aduce cu sine într-o țară în care oamenii crapă, proverbial, „nu de cancer, ci de pizmă".

Îl văd pe Pablo în public pentru a doua oară, cu ocazia inaugurării unui teren de fotbal. Întrucât mișcarea sa politică, Civismo en Marcha[1], promovează petrecerea timpului liber într-un mod sănătos, iar el este pasionat de sporturi, și-a propus să doteze cu terenuri de baschet toate cartierele din Medellín și Envigado, comuna învecinată unde a crescut, și să introducă stâlpi de iluminat pe toate terenurile de fotbal din oraș. Când ne-am cunoscut, donase deja câteva zeci. În seara aceea, îmi prezintă toată familia – persoane din clasa de mijloc sau de jos, fără urmă de răutate pe chipurile foarte serioase, și pe soția lui de 23 de ani, Victoria Henao, mama lui Juan Pablo, băiețelul lui de șase ani. Tata, cum îi spun toți, nu e frumoasă, în schimb, pe chipul ei, este zugrăvită o expresie demnă. Numai cerceii ei – două diamante de dimensiuni nemaivăzute – ar putea trăda faptul că este soția unuia dintre cei mai bogați oameni din țară. Poartă părul tuns foarte scurt, e brunetă și mărunțică, iar sfiala ei vădită contrastează cu dezinvoltura lui. Spre deosebire de noi doi, care, în mijlocul mulțimilor, ne simțim ca peștele în apă, ea nu pare să se bucure prea mult de eveniment și ceva îmi spune că începe a privi cu neliniște crescândă popularitatea din ce în ce mai sporită a soțului ei. Mă salută cu răceală și cu aceeași neîncredere pe care o deslușesc în ochii aproape tuturor membrilor familiei lui Pablo. Ea îl privește cu adorație deplină, el o contemplă răpit, iar eu îi urmăresc zâmbind, fiindcă n-am fost niciodată geloasă pe cineva. Din fericire, nu-l iubesc pe Pablo

[1] Civism în acțiune (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

cu o pasiune exclusivistă sau posesivă, ci cu inima și sufletul, cu capul și cu trupul, nebunește, dar nu irațional, fiindcă, mai presus de el, mă iubesc pe mine însămi. Perspicacitatea mă face să mă întreb dacă, după opt ani de căsnicie, privirile acelea de logodnici vrăjiți nu țin, de fapt, de nevoia de a risipi în public orice îndoială cu privire la relația lor.

În timp ce îi cercetez familia din perspectiva întreită pe care mi-o îngăduie condiția de amantă, obiectivitatea de jurnalist și distanța de spectator, mi se pare că surprind un fel de umbră uriașă care se așterne peste idilica scenă de familie și mulțimea care se apropie de Pablo, pentru a-i mulțumi pentru miile de pachete pe care le distribuie săptămânal printre nevoiași. Mă cuprinde brusc o tristețe inexplicabilă, înțesată de îndoieli, dintr-acelea care preced premonițiile, și mă întreb dacă nu cumva scenele acelea triumfaliste, cu baloane multicolore și muzică răsunând strident din boxe, ar putea fi doar năluciri, jocuri pirotehnice, castele din cărți de joc. Când umbra se îndepărtează, văd limpede ceea ce nimeni altcineva nu pare să fi băgat de seamă: peste întreaga familie a lui Pablo, dichisită, cu haine noi și bijuterii îngăduite de o avere formidabilă, de curând dobândită, se așternu temeri față de ceva ce se pregătește de mai multă vreme și care ar putea exploda în orice clipă, cu forța unui vulcan de proporții biblice.

Senzațiile neliniștitoare mă străbat și pun stăpânire pe mine în vreme ce el se bucură de căldura mulțimii, de admirație și de aplauze. Pentru mine, toate acestea sunt lucruri obișnuite, specifice meseriei mele de prezentatoare de televiziune și de nenumărate evenimente, obișnuită de la 22 de ani cu uralele dintr-o sală de teatru și cu huiduielile de pe un stadion. Pentru Pablo, în schimb, sunt oxigenul, singura rațiune a existenței sale, primele trepte ale drumului spre celebritate. E evident că discursul lui politic înflăcărat pătrunde adânc în inimile

oamenilor. În vreme ce îl ascult, îmi vine în minte Shakespeare, cuvintele lui Antoniu la înmormântarea lui Iuliu Cezar: „Ce face rău un om trăiește încă/ și după moartea lui. Adesea însă/ se-ngroapă binele cu el."[1] Mă întreb care va fi soarta acestui amestec de mecena și bandit, atât de tânăr și de naiv, de care m-am îndrăgostit și eu. Va ști să-și joace cărțile? Va învăța vreodată să vorbească în public cu un accent mai puțin evident și pe un ton mai educat? Va putea diamantul meu brut să-și șlefuiască discursul elementar, pentru a transmite un mesaj puternic, care să depășească granițele provinciei? Va reuși să găsească o formă de pasiune mai controlată, pentru a obține ce-și propune, și una mai inteligentă, pentru a păstra ce a dobândit? După câteva minute, fericirea care cuprinde toate acele familii cu puține resurse mă molipsește de iluzii și speranțe. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru existența singurului binefăcător laic căruia i-a dat naștere Columbia de când mă știu și, plină de entuziasm, mă alătur sărbătorii populare.

Emisiunea despre groapa de gunoi provoacă un cutremur la nivel național. Toți colegii mei vor să-i ia interviuri lui Pablo Escobar, pentru a vedea de unde obține banii un parlamentar supleant de 33 de ani care pare să dispună de resurse inepuizabile, alături de o generozitate nemaiîntâlnită și cu un neliniștitor talent de lider politic, rezultat al unui amestec insolit de bani și de suflet. Mulți vor să afle, de asemenea, care este natura relației lui cu o vedetă de televiziune care și-a apărat întotdeauna aprig viața intimă. Neg categoric orice relație sentimentală cu un bărbat însurat și-l sfătuiesc pe Pablo să nu acorde interviuri înainte de testul pe care îmi propun să i-l fac dinaintea unei camere de filmat, în studioul lui de televiziune. Acceptă, dar cam în silă.

[1] William Shakespeare, *Iuliu Cezar*, București, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, 1955, p. 336, traducere în limba română de Tudor Vianu (n.tr.)

– Săptămâna viitoare te voi invita la prima ediție a Forumului împotriva Tratatului de Extrădare, aici, la Medellín, spune el. Și la următoarea ediție, în Barranquilla, o să-i cunoști pe cei mai importanți oameni din breasla mea, care acum sunt și cei mai bogați din țară. Aproape toți sunt cu noi în MAS, hotărâți să scape de absurditatea asta, cum s-o putea. Cu sânge și gloanțe, dacă e necesar.

Îl fac să înțeleagă că un limbaj atât de belicos îi va atrage prea mulți dușmani în etapa inițială a ascensiunii sale politice. Îl sfătuiesc să studieze *Arta războiului,* a lui Sun Tzu, ca să învețe despre tactică și răbdare. Îl învăț câteva maxime ale înțeleptului chinez, precum: „Nu ataca niciodată când ești pe val", iar el comentează că, în materie de strategii, se adaptează foarte repede la cerințele momentului. Cărțile îl plictisesc teribil, așa că, pentru a învăța toate aceste lucruri fără a le studia, mă are pe mine, care am citit cu nesaț din copilărie. Știe că e ultimul lucru pe care vrea să-l audă o femeie tânără și îndrăgostită, prin urmare adaugă pe ton sărbătoresc:

– Pun pariu că nu ghicești ce nume de cod ți-am ales, ca să fiu informat prin radio când ajungi la aeroport! Nici mai mult, nici mai puțin decât „Belisario Betancur", numele președintelui, să pătrunzi cu stil în lumea de jos! Nu te poți plânge!

Și râde cu aerul acela strengar care mă dezarmează, îmi alungă toate frământările și mă topește în brațele lui ca o înghețată cu caramel, vanilie și bucățele de ciocolată, părăsită în voia vremii într-o după-amiază de vară.

Persoanele care călătoresc cu mine în avion reprezintă un grup din ce în ce mai eterogen. Acesta tocmai a discutat cu Kim Ir-Sen, în Coreea de Nord. Celălalt se întoarce de la ultima întâlnire la nivel înalt a țărilor nealiniate. Altul o cunoaște pe Petra Nelly, fondatoarea Partidului Ecologic din Germania, pe care Pablo își propune să o invite ca să-i vadă

grădina zoologică și proiectele sociale. Altul este prieten apropiat cu Yasser Arafat. În biroul lui Pablo și Gustavo, albastrul înlocuiește roșul, ochelarii de soare sunt peste tot, iar nuanțele de verde nu sunt tocmai cele ale ecologiștilor europeni: grupul acela este din divizia F2 a poliției, invitatul din Paraguay este apropiat al ginerelui lui Stroessner, cei de dincolo sunt generali mexicani cu trei stele, cei cu valizele sunt vânzători de arme israelieni, iar cei din spate au venit din Liberia. Viața lui Pablo, în acele luni de la începutul lui 1983, pare o Adunare Permanentă a Națiunilor Unite. Eu învăț treptat că omul pe care îl iubesc are, mai mult decât talentul de a se deghiza și de a-i cumpăra pe oameni, o capacitate cameleonică de a-și adapta convingerile politice la publicul consumator: extrema stângă pentru publicul sărac, partidele politice, mijloacele de comunicare și export; cea mai radicală și represivă orientare de dreapta pentru a-și apăra familia, afacerea, bunurile și interesele dinaintea asociaților miliardari sau a aliaților în uniformă, și ambele extreme pentru a expune dinaintea femeii-provocare de care s-a îndrăgostit înzestrările sale de păpușar al istoriei, controlând la perfecțiune sforile multicolore ale acelui formidabil imperiu pe care îl construiește. A ales-o drept observatoare a procesului său de evoluție și posibilă complice a existenței sale, pentru a-i arăta cum în ființa lui converg toate formele pe care le poate îmbrăca puterea masculină. Transformând-o într-un martor de excepție al capacității sale de a subjuga bărbații, îi dezvăluie și capacitatea sa de a seduce femeile.

Prima ediție a Forumului împotriva Extrădării are loc la Medellín. Pablo mă invită să iau loc la prezidiu, alături de preotul Elías Lopera, care se așază în dreapta lui. Acolo aud pentru prima dată discursul lui naționalist înfocat împotriva acelui act juridic. Cu timpul, lupta împotriva extrădării va deveni obsesia lui, cauza și destinul lui, calvarul unei națiuni,

a milioane de compatrioți, soldat cu mii de victime, crucea vieții lui și a vieții mele. În Columbia, unde justiția întârzie aproape întotdeauna cu 20 de ani sau chiar mai mult – atunci când se face, deoarece adesea sfârșește prin a ajunge la cheremul celui mai bun ofertant –, sistemul este conceput pentru a-l proteja pe delincvent și a slăbi victima, ceea ce înseamnă că o persoană cu resursele financiare ale lui Pablo se poate bucura pentru tot restul vieții de o incredibilă impunitate. Totuși, la orizontul lui și al întregii bresle tocmai s-a ivit un nor întunecat: posibilitatea ca orice acuzat columbian să poată fi extrădat la cererea guvernului Statelor Unite, pentru a fi judecat pentru infracțiuni înfăptuite și pe teritoriul SUA de către un stat cu un sistem judiciar eficient, cu închisori de maximă securitate, cu pedepse pe viață cumulate și cu pedeapsa cu moartea.

La acea primă ediție a Forumului, Pablo vorbește în fața concetățenilor săi într-un limbaj mult mai contondent decât cel pe care i-l cunoșteam. Nu-i tremură vocea când îl atacă violent pe promițătorul lider politic Luis Carlos Galán, candidat la președinția Republicii, fiindcă l-a eliminat de pe listele mișcării sale, Înnoirea Liberală (Renovación Liberal)[1], a cărei principală cauză este lupta împotriva corupției. Pablo nu va ierta niciodată faptul că, după ce a descoperit adevărata origine a averii sale în 1982, Galán a anunțat că va fi expulzat, înaintea a mii de persoane adunate în parcul Berrío din Medellín, deși fără a-i menționa numele.

Îl cunoscusem pe Luis Carlos Galán cu 12 ani în urmă, acasă la una dintre cele mai simpatice femei pe care mi le amintesc, frumoasa și eleganta Lily Urdinola, din Cali. Eu aveam 21 de ani și tocmai divorțasem de Fernando Borrero Caicedo, un arhitect care semăna leit cu Omar Sharif și era cu 25 de ani mai în vârstă decât mine. Lily se despărțise de

[1] Partid columbian liberal-conservator de centru-dreapta (n.tr.)

proprietarul unei plantații de trestie-de-zahăr din Valle del Cauca și avea acum trei pretendenți. Într-o seară, i-a invitat pe toți la cină și ne-a rugat, pe mine și pe fratele ei, Antonio, să o ajutăm să aleagă între milionarul elvețian cu lanțul de brutării, evreul bogat cu lanțul de magazine de confecții și tânărul timid, cu nas acvilin și ochi mari și albaștri, al cărui singur capital părea să fie un viitor politic strălucit. Cu toate că în seara aceea nici unul dintre noi nu a votat pentru Luis Carlos Galán, câteva luni mai târziu, la 26 de ani, tânărul tăcut cu privire străvezie avea să devină cel mai tânăr ministru din istorie. Nu i-am vorbit niciodată lui Pablo despre această „înfrângere"; dar pentru tot restul vieții aveam să mă căiesc fiindcă nu votasem pentru Luis Carlos în seara aceea. Dacă Lily s-ar fi lăsat curtată de el, am fi rezolvat, cu siguranță, problema aia afurisită cu Pablo, iar, în acest fel, s-ar fi putut evita mii de morți și milioane de grozăvii.

Fotografia cu noi, la prima ediție a Forumului împotriva Extrădării, devine prima din alte câteva sute care aveau să documenteze acele luni de început din perioada cea mai cunoscută a relației noastre. Câteva luni mai târziu, revista *Semana* avea s-o folosească drept ilustrație la articolul „El Robin Hood Paisa" și, pornind de la acel calificativ generos, Pablo avea să înceapă să-și construiască legenda, mai întâi în Columbia și apoi în restul lumii. În timpul întâlnirilor noastre ce au urmat, după ce mă săruta și mă îmbrățișa, rotindu-mă de două ori în aer, întreba întotdeauna:

– Ce se spune în Bogotá despre mine și Reagan?

Eu aveam să-i povestesc cu lux de amănunte ce credeau toți despre el, fiindcă ce se spune despre președintele Reagan o interesează doar pe astroloaga nevestei sale, Nancy, și pe congresmenii republicani din Washington și Delaware.

La a doua ediție a Forumului împotriva Extrădării am călătorit la Barranquilla și ne-am cazat în apartamentul prezidențial al unui hotel foarte mare, inaugurat de curând, și nu la Prado, care fusese dintotdeauna preferatul meu. Lui Pablo îi plac doar lucrurile moderne, iar mie îmi plac doar cele elegante. Aveam să ne certăm întotdeauna din pricina a ceea ce el numește „stil învechit" și ceea ce eu consider „stil *magic*". Evenimentul are loc în splendida reședință a lui Ivan Lafaurie, minunat decorată de prietena mea, Silvia Gómez, care mi-a decorat și mie toate apartamentele de când aveam 21 de ani.

Cu această ocazie, nici un reprezentant al presei nu a fost invitat. Pablo mă lămurește: cel mai sărac dintre participanți are o avere de zece milioane de dolari, în vreme ce averile asociaților săi – cei trei frați Ochoa și Gonzalo Rodríguez Gacha, „El Mexicano" – însumează, împreună cu a lui și a lui Gustavo Gaviria, câteva miliarde de dolari și le depășesc cu vârf și îndesat pe cele ale magnaților de tradiție din Columbia. În vreme ce el mă informează că aproape toți cei de față sunt membri MAS, citesc pe chipurile multora nedumerire, din pricina prezenței la forum a unei cunoscute prezentatoare de televiziune.

– Azi vei fi martoră la o declarație de război istorică. Unde preferi să te așezi? În primul rând de jos, ca să ne privești pe mine și pe șefii mișcării pe care i-ai cunoscut deja la Medellín? Sau la masa principală, observându-i pe cei 400 de oameni care vor scălda țara în sânge, dacă se aprobă Tratatul de Extrădare?

Deoarece m-am obișnuit deja cu terminologia lui napoleonică, aleg să mă așez la dreapta mesei principale, în capăt, nu atât pentru a-i cunoaște pe cei 400 de proaspăt miliardari, care, în viitor, i-ar putea înlocui la putere – și chiar urca pe eșafod – pe prietenii și pe foștii mei iubiți din oligarhia tradițională (ceea ce-mi provoacă emoții contrarii, de la teamă profundă la plăcere sublimă), ci pentru a încerca să citesc pe

chipurile lor dure și neîncrezătoare ce cred ei cu adevărat despre bărbatul pe care îl iubesc. Nu-mi place deloc ce văd, iar ceea ce aud îmi îngheață sângele. Fără ca eu să știu, în seara aceea înstelată și în conacul acela împresurat de grădini de lângă Marea Caraibilor, asist ca martor de excepție, singura femeie și posibila viitoare cronicară a istoriei, la botezul de foc al narcoparamilitarismului columbian.

Când discursurile se încheie și forumul ia sfârșit, cobor de la tribună și mă îndrept spre piscină. Pablo a rămas să stea de vorbă cu amfitrionii și cu asociații lui, care îl felicită cu efuziune. Un roi de curioși mă împresoară și câțiva dintre cei de față mă întreabă ce caut acolo. Un bărbat cu înfățișare de latifundiar și crescător tradițional de vite de pe coastă – cu unul dintre numele acelea de familie precum Lecompte, Lemaître sau Pavajeau –, care prinsese curaj după câteva pahare de rom sau de whisky, spune cu voce tare, ca să fie auzit de toată lumea:

– Eu sunt prea în vârstă ca un băiețaș să vină și să-mi spună cu cine trebuie să votez! Eu sunt un membru al Partidului Conservator, retrograd și înapoiat, dintre cei de dinainte și de-o viață, așa că votez cu Álvaro Gómez și cu asta, basta! E un om cu adevărat serios, nu ca șmecherul ăla de Santofimio! De unde a răsărit parvenitul ăsta de Escobar ca să-mi dea mie ordine? Oare crede că are mai mulți bani și mai multe vaci decât mine?

– Acum, când știu că banii proveniți din cocaină îți pot cumpăra o vedetă de televiziune, o dau afară pe Magola, nevastă-mea, ca să mă însor cu actrița Amparito Grisales! se fălește altul în spatele meu.

– Oare biata fată știe că el a fost „pistolar" și are pe conștiință mai bine de 200 de morți? pomenește pe un ton de batjocură, cu voce scăzută, un al treilea, în mijlocul unui grup restrâns care îl susține cu chicoteli nervoase, înainte de a se retrage repede.

– *Doña* Virginia, îmi atrage atenția un bărbat în vârstă care pare să-i urmărească fără nici o plăcere pe cei de mai devreme, fiul meu a fost răpit de FARC acum mai bine de trei ani. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe Escobar, Lehder și pe toți domnii aceștia curajoși și hotărâți! Țara asta are nevoie de oameni ca ei, fiindcă armata e prea săracă pentru a lupta singură împotriva acelei gherile care s-a îmbogățit din răpiri. Acum, că ne unim, pot visa din nou să-mi văd fiul înainte să mor. El își va putea îmbrățișa nevasta și îl va cunoaște, în sfârșit, pe nepotul meu!

Pablo îmi face cunoștință cu Gonzalo Rodríguez Gacha, „El Mexicano", care e însoțit de câțiva căutători de smaralde din Boyacá. Primește felicitări călduroase de la aproape toți cei de față și petrecem o vreme cu prietenii și cu asociații lui. Când ne întoarcem la hotel, nu-i spun nimic despre ce am auzit și comentez doar că unii dintre participanți – ca niște oameni de dreapta, cum e evident că sunt – par să fie profund neîncrezători în cineva atât de liberal precum Santofimio, candidatul lui.

– Stai să vezi ce se întâmplă dacă i se răpesc fiecăruia pe rând copiii sau dacă primul membru al grupului este extrădat. O să vezi cum dau fuga să voteze cu cine le spunem!

După ce a fost exclus din mișcarea lui Luis Carlos Galán, Pablo Escobar s-a alăturat grupării senatorului Alberto Santofimio, șeful liberal al Departamentului Tolima. Santofimio este un apropiat al fostului președinte Alfonso López Michelsen, fiind vărul soacrei acestuia. Gloria Valencia de Castaño, „prima doamnă a televiziunii columbiene", este fiica nerecunoscută a unui unchi de-ai lui Santofimio și singura ei fiică, Pilar Castaño, e măritată cu Felipe López Caballero, editorul revistei *Semana*.

La fiecare scrutin prezidențial sau senatorial columbian, numărul voturilor în favoarea lui Santofimio reprezintă o parte

substanțială din totalul obținut de candidatul Partidului Liberal, care întrece Partidul Conservator la număr de voturi și de președinți aleși. Santofimio este charismatic și renumit pentru talentul său oratoric, fiind, în egală măsură, cel mai abil, mai ambițios și mai perspicace politician din țară. Are în jur de 40 de ani și se profilează ca aspirant sigur la președinția Republicii. E un om scund, cu siluetă durdulie, cu o expresie de satisfacție pe chip și aproape întotdeauna zâmbitor. N-am fost niciodată prieteni, dar mă simpatizează, iar eu i-am spus întotdeauna pe numele mic. (În 1983, toți îmi spun Virginia, iar eu mă adresez personalităților pe numele mic: le spun *doctor* doar celor față de care prefer să păstrez distanța și „domnule președinte" șefilor de stat. În 2006, după 20 de ani de ostracizare, lumea avea să-mi spună „doamnă", iar eu aveam să le spun tuturor *doctora* și *doctor*, iar foștii președinți, zărindu-mă din depărtare, aveau să spele putina.)

Cu câteva luni înainte să ne cunoaștem, Escobar și Santofimio asistaseră cu alți membri ai Congresului columbian la învestirea prim-ministrului spaniol, socialistul Felipe González, al cărui om de încredere, Enrique Sarasola, este căsătorit cu o columbiană. Lui González îi luasem un interviu pentru televiziune în 1981, iar pe Sarasola îl cunoscusem la Madrid, în timpul primei mele călătorii în luna de miere. Cu o expresie teribil de serioasă, Pablo mi-a descris scena în care alți parlamentari de la întâlnire i-au cerut cocaină într-o discotecă din Madrid, iar el s-a arătat jignit. Mi-a confirmat ceea ce știam: că Regele Cocainei pare să deteste, aproape la fel de mult ca și mine, produsul de export pe baza căruia clădește un imperiu fără impozite. Singura persoană căreia Pablo i-a dăruit pachetele de cocaină fără să fie nevoie să i se ceară este fostul logodnic al soției sale, și nu a făcut-o tocmai din motive umanitare sau filantropice.

Deoarece în 1983 senatorii liberali Galán și Santofimio sunt cele două opțiuni mai sigure pentru mandatul prezidențial 1986–1990, Pablo și Alberto au devenit aliați îndârjiți împotriva candidaturii la președinție a lui Luis Carlos Galán. Escobar mi-a mărturisit că, pentru alegerile parlamentare din 1984, injectează milioane în mișcarea politică condusă de Santofimio. Încerc să-l conving că e timpul să-i spună destinatarului donațiilor sale pe numele mic, așa cum procedează Mario Santo Domingo cu Alfonso López, dar Pablo îi va spune întotdeauna *doctor* candidatului său. În anii următori, „El Santo" avea să fie legătura permanentă a lui Escobar și a grupului său cu clasa politică, cu birocrația, cu Partidul Liberal și, mai ales, cu Casa López; inclusiv cu părți ale armatei, deoarece un alt văr al lui Santofimio, însurat cu fiica lui Gilberto Rodríguez Orejuela, este fiul unui cunoscut general din armată.

*

Azi radiez de fericire. Pablo vine la ședințele Congresului din Bogotá și, în sfârșit, îmi va vedea apartamentul. Și spune că-mi mai aduce o surpriză! Petalele fiecărui trandafir sunt fără cusur, la fel ca restul: muzica mea *bossa nova* răsună din casetofonul stereo, șampania *rosé* în frigider, parfumul meu preferat, rochia de la Paris și cele *Douăzeci de poeme de iubire* ale lui Pablo Neruda pe măsuța de cafea. Clara, cea mai bună prietenă a mea din perioada respectivă, a venit de la Cali, deoarece vinde antichități și își propune să-i ofere lui Pablo un Hristos de secol al XVIII-lea pentru părintele Elías Lopera. Deocamdată, doar ea, Margot, Martita și asociații lui Pablo știu despre relația noastră.

Se aude soneria, iar eu cobor iute scările care despart biroul și cele trei dormitoare de zona de primire a apartamentului meu, care are 220 de metri pătrați. Când ajung în salon, dau nas în nas nu doar cu candidatul și cu sponsorul

acestuia, ci și cu vreo șase gărzi de corp care mă măsoară din cap până-n picioare cu o expresie insolentă, înainte de a ieși din lift pentru a-și aștepta șeful la garaje sau la intrarea în clădire. Liftul urcă din nou cu alte 12 persoane și coboară cu șase. Scena se repetă de trei ori, și de trei ori Pablo citește neplăcerea pe chipul meu. Totul în expresia mea de reproș îl avertizează că este prima și ultima dată când îi permit să intre cu gărzi de corp sau cu necunoscuți în locul unde urmează să ne întâlnim sau unde îl aștept.

De-a lungul anilor, îl voi vedea pe Pablo de vreo 220 de ori, dintre care de 80 de ori înconjurat de o armată de prieteni, susținători, angajați sau gărzi de corp. Însă din ziua aceea avea să urce în apartamentele noastre ori în al meu complet singur sau, când ajungea la casele de țară, le poruncea oamenilor săi să dispară înainte ca eu să apuc să-i văd. În seara asta a înțeles în câteva clipe că, pentru a o vizita pe femeia pe care o iubește – și care este o divă –, un bărbat însurat nu se poate purta ca un general, ci trebuie să se poarte ca orice îndrăgostit. De asemenea, a înțeles și că recunoașterea fundamentală pe care un amant i-o datorează amantei sale este o încredere aproape oarbă. Aveam să-i fiu recunoscătoare pentru restul zilelor noastre prin gesturi, niciodată prin cuvinte, pentru acceptarea tacită a condițiilor impuse în seara aceea prin doar trei priviri.

Eu și Clara îi salutăm pe Gustavo Gaviria, Jorge Ochoa și pe frații lui, pe Gonzalo, „El Mexicano", pe Pelusa Ocampo, proprietarul restaurantului unde luăm uneori cina, pe Guillo Ángel și pe fratele lui, Juan Gonzalo, și pe Evaristo Porras, printre alții. Mi se pare că acesta din urmă este destul de speriat fiindcă îi tremură falca, dar Pablo mă lămurește că a consumat cocaină în cantități industriale. Întrucât lui Aníbal Turbay nu i-au clănțănit niciodată dinții, conchid că Evaristo trebuie să fi luat la bord cel puțin un sfert de kilogram. După ce îl dojenește

discret, Pablo îi cere o casetă video și îl invită să plece, împingându-l ușurel spre lift ca pe un copil certat și spunându-i să se întoarcă la hotel și să-i aștepte acolo. Apoi îmi zice că ar trebui să vedem înregistrarea împreună, deoarece trebuie să-mi ceară un favor urgent. Îi las pe invitați în grija Clarei și urcăm în birou.

De câte ori ne vedem, eu și Pablo petrecem împreună șase, opt sau mai multe ore și deja mi-a dezvăluit niște informații generale despre afacerea lui. În seara aceea, mi-a explicat că Leticia, capitala Amazonului columbian, a devenit un punct-cheie pentru transportul pastei de coca din Perú și Bolivia spre Columbia și că Porras este omul lui de încredere din ramura de sud-est a organizației. Îmi spune că, pentru a-și justifica averea în fața Fiscului, Evaristo a cumpărat de trei ori bilete de la câștigătorii la loterie și de aceea i s-a dus buhul că ar fi cel mai norocos om din lume!

Pornim televizorul și pe ecran apare figura unui bărbat tânăr care discută cu Porras despre ceea ce pare a fi o afacere legată de agricultură; imaginile filmate pe timp de noapte sunt destul de șterse și nici dialogurile nu se aud foarte clar. Pablo îmi spune că e vorba de Rodrigo Lara, mâna dreaptă a lui Luis Carlos Galán și, prin urmare, dușmanul lui înverșunat. Mă lămurește că Evaristo scoate dintr-un pachet un cec de un milion de pesos – vreo 20 000 de dolari la vremea aceea – obținuți din mită, și îmi mărturisește că montajul a fost plănuit cu grijă de el, de asociatul său și de cameraman. După ce vedem înregistrarea, Pablo îmi cere să-l denunț pe Lara Bonilla în cadrul emisiunii mele *¡Al ataque!* Eu refuz. Categoric și fără drept de apel.

– Ar însemna să-l denunț și pe Alberto, care e jos, fiindcă a primit de la tine sume cu mult mai mari; și pe Jairo Ortega, legătura ta în Camera Reprezentanților, și cine știe pe câți alții! Ce-ar fi dacă mâine mi-ai da banii pentru Hristosul Clarei, iar cineva m-ar filma ca să poată spune că a fost rezultatul

unei afaceri cu cocaină, doar fiindcă am primit banii de la tine? De-a lungul vieții am căzut victimă multor calomnii și de aceea nu-mi folosesc microfonul pentru a le face rău altora. De unde știu că Lara nu încheie o afacere legală cu Porras, cu atât mai mult cu cât îmi spui că e un montaj făcut de voi? Trebuie să înțelegi că una e să prezint în cadrul emisiunii groapa aia de gunoi infernală și proiectele tale sociale impresionante, și cu totul alta este să devin complice la montaje concepute pentru a-ți ataca dușmanii, fie ei vinovați sau nevinovați. Eu vreau să fiu îngerul tău păzitor, dragostea mea. Cere-i altcuiva să fie vipera ta.

Mă privește stupefiat și coboară privirea fără un cuvânt. Văd că nu vrea să mă înfrunte, așa că adaug: îl înțeleg mai bine decât oricine altcineva, fiindcă și eu sunt genul care nu iartă și nu uită niciodată, dar dacă într-o bună zi am hotărî cu toții să-i distrugem pe cei care ne-au făcut rău, lumea ar rămâne nepopulată în câteva clipe. Încerc să-l conving că șansa lui în afaceri, familie, politică și dragoste ar trebui să-l facă să se socotească cel mai norocos om din lume și îl rog să dea uitării spinul pe care-l poartă în inimă și care i-o va otrăvi.

Se ridică în picioare parcă împins de un resort. Mă cuprinde în brațe și mă leagănă îndelung. Nu există nimic, absolut nimic pe lume care să mă facă mai fericită deoarece, din ziua în care Pablo mi-a salvat viața, brațele sale îmi transmit siguranța și protecția la care visează o femeie. Mă sărută pe frunte, îmi adulmecă parfumul, mă mângâie pe spate și-mi spune că nu vrea să mă piardă, fiindcă are nevoie de mine alături de el pentru o mulțime de lucruri. Apoi, privindu-mă în ochi, cu un zâmbet întipărit pe față, spune:

– Ai toată dreptatea. Iartă-mă! Să ne întoarcem în salon.

Îmi vine inima la loc. Mă gândesc că noi doi creștem în continuare împreună, ca doi copăcei de bambus.

Mulți ani mai apoi aveam să mă întreb dacă în spatele acelor tăceri ale lui Pablo se ascundea, într-adevăr, setea aceea de răzbunare despre care-mi vorbea întotdeauna sau doar presimțiri înspăimântătoare și de nerostit. Oare premonițiile nu sunt, cumva, trăiri anticipate ale viitorului care se repede asupra noastră ca o locomotivă, fără să putem face nimic pentru a ne feri, a o stăvili sau a o devia de la traseu?

Când coborâm în salon, vedem că toată lumea e veselă, iar Clara și Santofimio recită cele mai faimoase versuri din *Douăzeci de poeme de iubire* ale lui Neruda.

Eu și Pablo i-am întrerupt și i-am rugat să ne lase să le alegem pe ale noastre.

– Dedică-mi versurile astea, îi spun eu râzând: „Îmi doresc doar aripile tale, cele douăzeci și patru de aripi ale tale, de la unsprezece avioane și de la Jumbo!"

– Carevasăzică, asta vrei, hoață, să fugi de mine? Nici să nu visezi! Și cine a zis că mi-e de ajuns pieptul tău? Eu te vreau în întregime, iar versul tău e altul, tot de Neruda. Ți-l dedic, cu autograf cu tot!

După ce semnează cu numele lui, spune că acum vrea să-mi dăruiască un poem scris de el doar pentru mine. După ce se gândește câteva clipe, scrie:

Virginia:
Nu te gândi că, dacă nu te sun,
nu-ți duc dorul,
Nu te gândi că, dacă nu te văd,
Nu-ți simt lipsa.

Pablo Escobar G.

Mi se pare că atâția de „nu" sună cam ciudat, dar îmi păstrez părerea pentru mine; îi admir agerimea și îi mulțumesc pentru dar cu cel mai radios zâmbet. Santofimio îmi dedică,

și el, cartea: „Virginia, pentru tine, o voce discretă, o siluetă de doamnă, (două cuvinte ilizibile) a lui Pablo al nostru. A.S."

Spre opt seara, *capi di tutti capi* își iau rămas-bun, deoarece au o obligație socială „de nivel foarte, foarte înalt". Clara e fericită fiindcă i-a vândut Hristosul lui Pablo cu 10 000 de dolari și a scris pe cartea de poezii că abia așteaptă să-l vadă devenit președintele Republicii. După ce ea se retrage, iar asociații lui coboară, el îmi mărturisește că grupul se îndreaptă acum spre apartamentul fostului președinte Alfonso López Michelsen și al soției sale, Cecilia Caballero de López, dar mă roagă să nu spun asta nimănui.

– Așa merg lucrurile! De ce îți faci griji pentru galaniștii ăia, când ai acces la cel mai puternic, influent, inteligent, bogat și, mai ales, practic președinte din întreaga țară? Nu te mai gândi la Galán sau la Lara. Mergi înainte cu Civismo en Marcha și Medellín sin Tugurios, fiindcă Biblia zice: „După roadele lor îi vei cunoaște".

Mă întreabă dacă-i voi însoți în campania electorală și, cu un sărut, îi spun că poate conta pe mine pentru așa ceva. Întotdeauna.

– Începem săptămâna viitoare. Vreau să știi că nu te pot suna în fiecare zi ca să-ți mărturisesc nebuniile care-mi trec prin cap, fiindcă telefoanele mele sunt supravegheate. Dar mă gândesc la tine tot timpul.

Amanta eliberatorului

Pe 28 aprilie 1983, mă aflu în biroul meu, când primesc un telefon de la Pablo. Mă anunță că o să-mi dea o veste de importanță istorică, însă mă roagă să nu o dezvălui și să nu o împărtășesc nici unui ziarist; doar lui Margot, dacă vreau. Pe un ton de un entuziasm neobișnuit pentru el, Escobar mă anunță că avionul lui Jaime Bateman Cayón, șeful mișcării de gherilă M-19, tocmai s-a prăbușit la Tapón de Darién, în timpul unui zbor de la Medellín la Ciudad de Panamá. Îl întreb cum a aflat, iar el îmi spune că știe tot ce se petrece pe aeroportul din Medellín. Însă adaugă că moartea lui Bateman este doar una dintre noutățile care vor apărea peste câteva ore la toate emisiunile de știri din lume: cealaltă este că liderul mișcării subversive avea la el o servietă cu 600 000 de dolari bani gheață, care a dispărut. Îmi exprim nedumerirea față de ceea ce-mi spune, deoarece de unde poate ști cineva, la câteva ore de la un accident aerian care a avut loc în una dintre cele mai dese păduri de pe planetă, dacă o valiză a apărut sau nu printre resturile avionului ori lângă cadavrele incinerate? La celălalt capăt al firului, Escobar râde strengar și adaugă că știe perfect despre ce vorbește, pentru simplul motiv că unul dintre avioanele sale a localizat deja rămășițele lui Bateman!

– Pablo, durează săptămâni, dacă nu luni, să găsești avioane prăbușite în selvă. Piloții tăi sunt cu adevărat o minunăție!

– Într-adevăr, draga mea. Cum și tu ești unică, îți las informațiile, ca să pui totul cap la cap. Salută-le din partea mea pe Margot și pe Martita, ne vedem sâmbătă.

Guvernul columbian avea să recupereze cadavrele după nouă luni. La moartea lui Bateman s-a aflat că contul mișcării M-19 fusese deschis la o bancă din Panama pe numele mamei întemeietorului mișcării, Ernestina Cayón de Bateman, o luptătoare importantă pentru drepturile omului. Mai apoi, ea și liderii grupului aveau să se implice într-o înfruntare amară pentru milionul de dolari depus de fiul ei în bancă și, după mulți ani, un bancher ecuatorian delegat ca mediator avea să pună mâna pe aproape toată suma.

Eu și Pablo nu aveam să mai vorbim despre misterioasa servietă. Însă una dintre cele mai valoroase lecții pe care am învățat-o de la singurul hoț de lespezi, mecanic auto *Summa Cum Laude* și stăpân peste o flotă aeriană pe care l-am cunoscut vreodată este că avioanele mici și elicopterele persoanelor foarte controversate și cu mulți dușmani se prăbușesc rareori din pricina unor probleme tehnice de origine divină. Dimpotrivă, aproape întotdeauna se prăbușesc din pricina unor erori tehnice provocate de oameni. De aici, importanța supravegherii constante. În legătură cu acei 600 000 de dolari – cifră de acum 25 de ani –, azi n-aș putea decât să citez vorbele acelui faimos american, care sună așa: „Dacă măcăie ca o rață, înoată ca o rață și merge ca o rață... e o rață!"

La mișcarea lui Santofimio s-au alăturat nenumărați senatori și membri ai Camerei Reprezentanților, printre care mulți cunoscuți de-ai mei din Bogotá, precum María Elena de Crovo, una dintre cele mai bune prietene ale fostului președinte López, Ernesto Lucena Quevedo, Consuelo Salgar de Montejo, verișoară a tatei, și Jorge Durán Silva, „comisarul poporului" și vecinul meu de la etajul cinci. Petrecem

multe sfârșituri de săptămână în campanie, iar grupului nostru de santofimiști i se alătură conducătorii liberali și lopiștii din fiecare regiune pe care o vizităm.

Într-o bună zi, aud în spatele meu hohote sonore de râs și o întreb pe Lucena care e gluma. Șovăind, îmi dezvăluie că Durán Silva mă umilește în public spunând că Escobar trimite avionul să mă ia de câte ori vrea să se culce cu mine. Fără a clipi și fără a mă întoarce, exclam cu voce tare ca să mă audă toți:

– Bărbații din ziua de azi nu știu nimic despre femei! Eu sunt cea care trimite după cel mai mare dintre cele unsprezece avioane de câte ori vreau să mă culc cu proprietarul!

Se așterne o tăcere mormântală. După o scurtă pauză, adaug:

– Ce naivi sunt săracii! și mă retrag.

Vecinul meu pare să nu știe că toți bărbații îndrăgostiți ascultă, mai presus de oricine, de femeia care doarme alături de ei. Escobar nu e o excepție. Eu și Pablo suntem conștienți de faptul că, prin natura afacerii care alimentează campania santofimistă și din pricina condiției mele de femeie celebră, suntem expuși la tot felul de batjocuri și de critici, motiv pentru care ne apărăm cu ferocitate. El are de condus un imperiu și nu poate fi prezent la toate campaniile și întâlnirile politice, așa că ne vedem aproape întotdeauna seara sau a doua zi, iar eu îi prezint un raport detaliat a celor întâmplate pe parcursul zilei. Când îi povestesc întâmplarea cu Durán Silva, reacționează ca un leu.

– De ce trimit un avion care consumă mii de dolari pe cherosen după femeia pe care o ador, dacă ea locuiește în alt oraș? Pentru ca o frumusețe ca tine să-mi dea lecții de catolicism? Ești Sfânta Maria Goretti, cumva? Nenorocitul ăla îmi tot cere bani de câteva săptămâni... N-o să mai vadă un sfanț de la mine cât o trăi! Și dacă se mai apropie de mine la mai puțin de 500 de metri, trimit o duzină de oameni să-l dea afară în șuturi și poruncesc să fie castrat! Fiindcă e poponar și imbecil!

Pe măsură ce campania înaintează, încep să-mi dau seama de influența impresionantă pe care o exercită Santofimio

asupra lui Pablo. Încă din seara în care am citit din *Douăzeci de poeme de iubire* l-am auzit spunând de mai multe ori că Luis Carlos Galán este singurul care se pune de-a curmezișul între ei și putere. Acum îmi este cât se poate de clar nu numai că Santofimio e hotărât să devină următorul președinte, ci și că Pablo își propune să fie urmașul lui la tronul lui Bolívar. Nici unul din cei doi nu se străduiește defel să-și ascundă intențiile de a pune capăt galanismului, cu orice preț. Discursurile lor înflăcărate includ, mai presus de orice conținut programatic, atacuri înverșunate împotriva lui Galán „fiindcă a scindat Partidul Liberal, care a ajuns întotdeauna unit la alegeri, și fiindcă l-a costat președinția pe distinsul Alfonso López Michelson, cel mai bine pregătit om din țară și unul dintre cei mai iluștri de pe continent!" Îl califică pe Galán drept „trădător de patrie fiindcă a apărat un Tratat de Extrădare care-i predă pe fiii mamelor columbiene unei puteri imperialiste, nici mai mult, nici mai puțin decât acelorași americani care ne-au luat Panama fiindcă alt apatrid i-a vândut-o lui Teddy Roosevelt pe un pumn de arginți!" Și toată lumea strigă:

–Jos cu imperialismul yancheu! Trăiască Partidul Liberal! Santofimio, președinte în '86, și Escobar, în '90! Pablito e un patriot care nu se lasă învins de americani sau de oligarhie fiindcă are mai mulți bani decât toți exploatatorii ăia laolaltă! Pleacă urechea la strigătele noastre, Pablo Escobar Gaviria, tu ai răsărit din sânul poporului încercat! Dumnezeu și Fecioara să te păzească! Și pe tine, Virginia, ca data viitoare să îi aduci pe toți artiștii din televiziune, care sunt și ei din popor! Trăiască Columbia!

Țin și eu discursuri și vorbesc aproape întotdeauna înaintea candidatului. Atac de fiecare dată oligarhia.

–Eu o cunosc din interior și știu cum exploatează poporul cele patru familii pe care le interesează doar să-și rezerve posturi în ambasade și în spațiile publicitare ale statului! Pe bună dreptate există atâția luptători de gherilă, dar, cu voia

lui Dumnezeu, Santofimio și Pablito sunt democrați și vor lua puterea prin intermediul urnelor, pentru a păși pe urmele Eliberatorului și a transforma în realitate visul unei Americi Latine unite, puternice și demne! Trăiască mamele columbiene și Mama Patrie, care va plânge cu lacrimi de sânge în ziua în care primul său fiu va fi extrădat!

– Vorbești ca Evita Perón! îmi spune Lucena. Felicitări!

Mă felicită și ceilalți și, fiindcă știu că tot ce spun e adevărat, cred. Când îi povestesc aceste lucruri lui Pablo într-o seară, în fața șemineului din apartamentul meu, el zâmbește mândru și păstrează tăcerea. După o pauză, mă întreabă cine e personajul american pe care-l iubesc cel mai mult. Fără să ezit vreo clipă, îi spun că Eliberatorul. Cu toată seriozitatea, îmi zice:

– Asta e mai bine, fiindcă nici mie, nici ție nu ne place prea mult Perón. Sau mă înșel? Eu sunt căsătorit deja, scumpa mea... Dar tu ești foarte curajoasă, așa că destinul tău în viață va fi altul: o să fii Manuelita mea. Îți repet la ureche, lent, ca să nu uiți niciodată: tu, Virginia, o să fii Manuelita mea...

Imediat după aceea, se apucă să treacă în revistă toate detaliile conspirației din acel septembrie în care Manuela Sáenz, amanta ecuatoriană a lui Simón Bolívar, i-a salvat viața. Mărturisesc că nu mă mai gândisem la femeia aceea curajoasă și frumoasă de când terminasem școala. Știu că Pablo nu e un Eliberator și că nimeni cu scaun la cap n-ar putea face altceva decât să râdă în fața imaginii pe care o are despre sine și a enormității visurilor și ambițiilor sale. Însă oricât de absurd ar putea părea în lumina ororilor care aveau să urmeze, am fost întotdeauna recunoscătoare pentru omagiul și iubirea profundă implicate de acea idealizare a noastră în calitate de cuplu, cea mai înaltă cu putință. Cât voi trăi voi purta în inimă vocea lui Pablo Escobar șoptindu-mi aceste cuvinte și măreția unei clipe mărunte de tandrețe.

*

În Columbia, oricine e cineva într-o zonă a țării este văr de gradul întâi, doi, trei și așa mai departe cu restul. De aceea nu mă surprinde faptul că, într-o seară, după una dintre inaugurările vreunui teren de sport, Pablo mi-l prezintă pe fostul primar al orașului Medellín, a cărui mamă este verișoară cu familia Ochoa; fostul primar îi spune „El Doptor Varito", iar pe mine mă simpatizează imediat, deoarece cred că este unul dintre prietenii lui Pablo cu înfățișare de om de treabă și, din câte-mi aduc aminte, singurul cu expresie de om cu carte. A fost director al Autorității Aeronautice Civile între 1980 și 1982, iar acum, la 31 de ani, toată lumea îi prevestește o carieră politică strălucită și mai mulți se avântă să susțină că, într-o bună zi, ar putea ajunge la Senat. Îl cheamă Álvaro Uribe Vélez, iar Pablo îl idolatrizează.

– Eu și asociații mei ne ocupăm cu transportul, la 5 000 de dolari pe kilogram, îmi explică mai apoi Pablo, iar afacerea se bazează pe un singur lucru: piste de aterizare, avioane și elicoptere. Băiatul ăla de aur, cu ajutorul directorului executiv César Villegas, ne-a acordat zeci de permise pentru primele și sute pentru cele din urmă. Fără piste și fără avioane proprii, am aduce în continuare din Bolivia pastă de cocaină ascunsă în jante, înotând până la Miami ca să le ducem marfa americanilor. Mulțumită lui sunt la curent cu tot ce se petrece la Autoritatea Aeronautică Civilă din Bogotá și pe aeroportul din Medellín, fiindcă succesorul lui a fost instruit să colaboreze cu noi în toate privințele. De aceea, conducerea Autorității Aeronautice Civile este unul dintre favorurile pe care eu și Santo le-am cerut ambilor candidați la ultimele alegeri. Tatăl lui, Arturo, este de-ai noștri, iar dacă într-o zi ni s-ar pune cineva de-a curmezișul, mie și lui Santofimio, în drumul spre președințe, băiatul ăsta ar fi candidatul meu. Așa cum îl vezi, cu fața lui de seminarist, e un luptător înfocat.

În luna iunie a acelui an, tatăl lui Alvarito moare într-o tentativă de răpire a FARC, iar fratele său, Santiago, este

rănit. Deoarece elicopterul familiei Uribe a fost afectat, Pablo îi împrumută unul de-al lui, ca să aducă trupul de la moșie la Medellín. Vreme de mai multe zile este nespus de trist. Într-o seară, când este la pământ, îmi mărturisește:

– E adevărat că traficul de droguri e o mină de aur, de aceea se spune: „Nu există nici fost poponar, nici fost traficant de droguri". Dar e o afacere pentru bărbați adevărați, draga mea, fiindcă e o defilare de morți după morți. Cine spune că banii din traficul de cocaină se obțin cu ușurință nu știe nimic despre lumea noastră și nu o cunoaște din interior, așa ca tine. Dacă mi se întâmplă ceva, vreau să-mi spui povestea. Dar mai întâi trebuie să știu dacă ești în stare să transmiți tot ce gândesc și ce simt.

Pablo a suferit întotdeauna de o afecțiune ciudată: a știut care aveau să-i fie dușmanii înainte să-i dea prima lovitură, tot ce avea să se întâmple în jurul lui în următorii doi ani și la ce folosea fiecare om care-i ieșea în cale. Începând din seara aceea, întâlnirile noastre fericite și pasionate de la hotel sunt urmate aproape întotdeauna de ședințe de lucru.

– Până săptămâna viitoare, vreau să-mi descrii ce ai văzut și ce ai simțit la groapa de gunoi.

Sâmbăta următoare, îi aduc șase pagini scrise de mână. Le citește cu atenție și exclamă:

– Bine, dar... îți vine să dai fuga cu batista la gură ca să nu vomiți! Tu scrii din mațe, nu?

– Asta e ideea, Pablo... Iar eu scriu din măruntaie, mațe or fi ale tale.

O săptămână mai târziu, îmi cere să descriu ce simt când... face dragoste cu mine. La următoarea întâlnire îi aduc cinci pagini și jumătate și rămân cu privirea la el, fără să mi-o desprind nici o secundă, în vreme ce le devorează.

– Dar... e cel mai scandalos lucru pe care l-am citit vreodată! Dacă n-aș urî atât de mult poponarii, mai c-aș spune

că vreau să fiu femeie... O să ajungi pe indexul Vaticanului. Astea, sincer... duc la erecții în serie!

–Asta e ideea, Pablo... Și nu trebuie să-mi spui.

A treia oară îmi cere să scriu ce aș simți dacă aș afla că a murit. Opt zile mai târziu îi aduc șapte pagini și, de această dată, în timp ce le citește, eu privesc în tăcere pe fereastră, spre dealurile care se zăresc în depărtare.

–Dar... ce e oroarea asta? Ce durere sfâșietoare! Ai de gând să mă iubești atât de mult, Virginia? Dacă mama ar citi asta, ar plânge toată viața...

–Asta e ideea, Pablo...

Mă întreabă dacă simt cu adevărat tot ceea ce scriu. Îi spun că e doar un crâmpei din ce port în inimă de când l-am cunoscut.

–O să vorbim despre multe lucruri, dar vai de tine dacă începi să mă critici și să mă judeci! Trebuie să știi că nu sunt un sfânt, ne-am înțeles?

Acum, rareori îi pun întrebări, îl las pe el să aleagă subiectul despre care vrea să vorbească. I-am câștigat încrederea și am învățat să recunosc limitele teritoriului său, să nu încerc să descopăr lucruri la care răspunsul ar putea fi „îți povestesc altă dată" și să nu formulez judecăți de valoare. Aflu că, asemenea tuturor celor care așteaptă în *Death Row* (pavilionul condamnaților la moarte în închisorile din Statele Unite), Pablo are o explicație perfect rațională și o justificare perfect morală pentru fiecare dintre acțiunile sale aflate la limita legii: după părerea lui, ființele umane rafinate și cu imaginație au nevoie de tot felul de plăceri, iar el este, pur și simplu, un furnizor care livrează o anume plăcere. Mă lămurește că, dacă n-ar fi condamnate de religii și de moraliști, cum s-a întâmplat cu alcoolul în timpul Prohibiției, care a lăsat în urmă doar polițiști morți și o recesiune economică, afacerea lui n-ar fi ilegală, ar plăti impozite uriașe, iar americanii și columbienii s-ar înțelege de minune.

–Tu, care ești sibarită și liber-cugetătoare, înțelegi perfect că guvernele ar trebui să trăiască și să-i lase și pe ceilalți să trăiască,

nu? Dacă ar face asta, n-ar exista atâta corupție, atâtea văduve și atâția orfani, atâția oameni în închisoare. Toate viețile astea irosite sunt o risipă pentru societate și sunt costisitoare pentru stat. O să vezi că, într-o bună zi, drogurile vor fi legale... În fine, până în ziua respectivă, o să-ți dovedesc că toți au un preț.

Imediat după, scoate un carnet de cecuri pe numele lui Ernesto Samper Pizano, șeful campaniei prezidențiale a lui Alfonso López Michelsen.

–Este cel mai puternic, inteligent și bine pregătit președinte din țară! Și cel mai independent, fiindcă López nu se înmoaie în fața americanilor!

–Sunt vreo 600 000 de dolari. Doar atât? Ăsta e prețul celui mai bogat președinte din Columbia? În locul lui, ți-aș fi cerut cel puțin trei milioane, Pablo!

–Mă rog, să zicem că e partea inițială, draga mea, fiindcă lupta împotriva Tratatului de Extrădare e cu bătaie lungă! Vrei să iei copiile astea?

–Nu, nu, nici pomeneală! Nu le-aș putea arăta nimănui, fiindcă toți cei care sunt de partea ta mă simpatizează. Și oricine este cât de cât bine informat știe, de asemenea, că Ernesto Samper este favoritul lui Alfonso López la președinția Columbiei. Când o să crească și o să se maturizeze, fiindcă deocamdată este cu un an mai tânăr decât noi.

Îi recomand să studieze discursurile lui Jorge Eliécer Gaitán, nu doar pentru intonație, ci și pentru conținutul programatic. Singurul lider popular de dimensiuni titanice pe care l-a produs Columbia în întreaga sa istorie a fost asasinat la Bogotá, pe 9 aprilie 1948, când se afla la un pas de a deveni președinte, de Juan Roa Sierra, un individ aflat în slujba unor interese obscure, care a fost mai apoi linșat înfiorător de mulțimea înfierbântată. Zile la rând i-au târât pe străzi cadavrul mutilat, au incendiat centrul orașului și casele președinților, indiferent de partide. Fratele bunicului meu, Alejandro Vallejo Varela, scriitor și prieten apropiat al lui Gaitán, îi stătea alături când

a fost împușcat de Roa, dar și la clinica unde a încetat din viață câteva minute mai târziu. Săptămânile următoare, care aveau să rămână în istorie sub numele de „El Bogotazo", au devenit o orgie de sânge, foc și lunetiști beți, furturi din magazine, crime comise la întâmplare și mii de cadavre care se adunau la cimitir, fiindcă nimeni nu îndrăznea să le îngroape. După acele zile de groază, singurul om de stat columbian, Alberto Lleras Camargo, s-a refugiat în casa celor mai buni prieteni ai săi, Eduardo Jaramillo Vallejo și Amparo Vallejo de Jaramillo, sora elegantă a tatei. Moartea lui Gaitán a fost urmată de perioada aceea de cruzime fără margini cunoscută drept „Violența Anilor Cincizeci". După ce am văzut în adolescență fotografii care înfățișau ceea ce bărbații fac pe timp de război cu trupul femeilor și cu copiii lor nenăscuți, am vomitat zile la rând și am jurat să nu aduc niciodată copii pe lume ca să trăiască în țara aceea de barbari, monștri și sălbatici.

Despre asemenea lucruri am vorbit într-o seară cu Gloria Gaitán Jaramillo, fiica acelui om ilustru, în timpul unei cine cu fiicele sale, María și Catalina, două fete adorabile și foarte pariziene, cu minți iscoditoare moștenite de la o mamă excepțională, un bunic legendar și o bunică aristocrată, rudă cu a mea. Cu câteva zile mai devreme, când aflase că Virginia Vallejo căuta un disc sau o casetă cu discursurile tatălui ei, Gloria plecase de la biroul ei aflat la Centrul Jorge Eliécer Gaitán din Bogotá pentru a mă întreba, cu zâmbetul ei încântător, ce motive stau în spatele interesului meu. De la fostul meu soț, peronist socialist, prieten la cataramă cu bancherul evreu milionar al familiei Montoneros din Argentina, învățasem că nimic nu face o inimă revoluționară să zvâcnească mai năvalnic decât un magnat care simpatizează cu cauza. I-am povestit Gloriei că „Robin Hood Paisa" – fiu de învățătoare, asemenea lui Gaitán – îmi ceruse discursurile tatălui ei ca să vadă dacă, după ce le studiază cu atenție și cu ajutorul meu, poate învăța să-și controleze vocea în așa fel

încât să trezească în rândul mulțimilor o câtime din simțirea pe care o inspira ilustrul ei tată. După o oră de discuții entuziasmate despre democrația participativă și o plimbare prin Centrul aflat în construcție, Gloria m-a invitat la cină cu fetele ei în vinerea următoare.

Fiica lui Gaitán este o femeie rafinată și o bucătăreasă de excepție. În vreme ce ne delectăm cu bucatele delicioase pe care le-a pregătit, îi povestesc că Pablo Escobar a finanțat parțial campania la președinție a lui Alfonso López și că asociații săi conservatori, Gustavo Gaviria și Gonzalo Rodríguez, au procedat la fel cu campania președintelui Betancur. Gloria îi cunoaște pe aproape toți conducătorii socialiști din lume și pe liderii mișcărilor de rezistență din multe țări. Printre altele, îmi povestește că a fost amanta lui Salvador Allende, președintele chilian asasinat, și ambasadoare a lui López Michelsen pe lângă (dictatorul român) Nicolae Ceaușescu, precum și că este prietenă foarte apropiată cu Fidel Castro. Nu știu dacă se datorează credinței în reincarnare și în conceptul de timp circular, dar Gloria arată o curiozitate deosebită față de cei născuți în 1949, anul care a urmat asasinării tatălui ei. Eu și Pablo o invităm la Medellín, iar ea acceptă, încântată. Vreme de câteva ore o ascultăm hipnotizați în timp ce analizează istoria Columbiei în lumina absenței omniprezente a tatălui ei, a pierderii ireparabile pe care a reprezentat-o moartea sa, a golului pe care nici un alt lider columbian nu-l va putea umple, deoarece toți cei care i-au urmat sunt lipsiți nu numai de integritatea, curajul și măreția sa, ci și de magnetismul său: capacitatea aceea de a-și transmite încrederea în popor ascultătorilor emoționați, indiferent de clasă, sex sau vârstă; tăria vibrantă a acelei voci pregătite pentru a-și prezenta ideologia, slujindu-se, în egală măsură, de rațiune și de pasiune; forța formidabilă pe care Gaitán reușea să o imprime fiecăruia dintre gesturile sale și puterea pe care o răspândea prezența lui masculină, impunătoare și memorabilă ca nici o alta.

În timp ce ne întoarcem la Bogotá în avionul lui Pablo, o întreb pe Gloria ce părere are despre el. După câteva fraze scurte, în care îi recunoaște ambiția și curiozitatea existențială, proiectele sociale de amploare și intențiile generoase, pasiunea și generozitatea față de mine, îmi spune cu multă afecțiune și franchețe:

–Uite ce, Virgie: Pablo are un mare defect, nu privește omul în ochi. Cei care își abat privirea spre podea când vorbesc fie ascund ceva fiindcă se prefac, fie nu sunt sinceri. În orice caz, arătați foarte bine împreună! Păreți Bonnie și Clyde!

Gloria e cea mai șireată și inteligentă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Cu Margot și Clara, care au perspective excepționale, va fi una dintre cele trei persoane pe care i le-am prezentat lui Pablo, și în următorii șase ani aveam să fim prietene la cataramă. De la luciditatea impresionantă a acestei femei născute în fecioară, sau sub semnul boului, în horoscopul chinezesc – din întâmplare, și zodiile mele –, aveam să învăț treptat că adevărata inteligență este reprezentată, printre altele, nu doar de o profundă capacitate de analiză, de un simț riguros al clasificării și de o agerime a minții privilegiată, precum cea a lui Pablo Escobar, ci, mai presus de toate, de strategie. Deși Gloria mă va auzi spunând de multe ori că cea mai proastă afacere pe care am făcut-o în viață a fost să schimb inocența cu luciditatea, cu timpul, aveam să îmi retrag cuvintele și să înțeleg că a fost nu numai cea mai bună alegere, ci și singura.

Când Escobar mă întreabă despre părerile fiicei lui Gaitán, îi spun mai întâi ce știu că vrea să audă și apoi ce știu că trebuie să-i comunic: insist asupra chestiunii tacticii și a necesității imperioase de a-i împărți pe votanții din Antioquia pe municipii, cartiere, cvartale și case. În sfârșit – pentru prima dată și dintr-un motiv inexplicabil – îi vorbesc despre trupul ciuruit de gloanțe și dezgolit al lui Bonnie Parker, expus pe podeaua de la morgă alături de trupul lui Clyde, în fața aparatelor de fotografiat ale presei.

În fața șemineului aprins, Pablo avea să mă îmbrățișeze și să-mi zâmbească cu infinită duioșie, contemplându-mă, în același timp, cu o expresie serioasă și cu o privire foarte tristă. După câteva secunde, avea să mă sărute pe frunte și să mă bată cu palma pe umăr, un gest care mă face să mă simt încurajată. Apoi, suspinând în tăcere, avea să-și abată privirea spre flăcări. Printre multele lucruri pe care le vom ști amândoi, dar nu le vom spune niciodată cu voce tare, este faptul că, pentru toți aceia care au puterea în sânge, eu sunt doar o divă burgheză, iar el, doar un bandit miliardar.

Cred că mă număr printre puținii care abia se mai gândesc la banii lui Pablo; însă, curând, aveam să descopăr adevăratele dimensiuni ale averii acestui bărbat pe care-l iubesc cum n-am mai iubit niciodată pe altul și pe care cred că-l înțeleg cum nimeni în lumea asta nu va reuși vreodată.

În brațele demonului

Eu și Pablo ne-am trezit devreme de dimineață, lucru neobișnuit pentru amândoi, fiindcă vrea să-i cunosc fiul, pe Juan Pablo, care a rămas la hotelul Tequendama în grija gărzii sale de corp și trebuie să se fi trezit deja. Când coborâm din dormitorul meu spre ascensor și trecem prin birou, se oprește pentru a admira la lumina zilei grădinile vecinilor mei. Apartamentul meu ocupă în întregime etajul șase și are o vedere frumoasă. Mă întreabă a cui e casa enormă care acoperă tot cvartalul din față. Îi spun că aparține Soniei Gutt și lui Carlos Haime, șeful corporației Moris Gutt, cea mai bogată familie evreiască din Columbia.

– De la fereastra asta, dacă îi supraveghez cu atenție, i-aș putea răpi în vreo... șase luni!

– Nu, n-ai putea, Pablo. Locuiesc la Paris și în sudul Franței, cresc cai care aleargă la galop alături de armăsarii lui Agha Khan și nu vin aproape niciodată în Columbia.

Mă întreabă de îndată ale cui sunt grădinile foarte îngrijite care se zăresc în spate. Îi spun că aparțin reședinței ambasadorului american.

– Ei bine, de aici aș putea să trag cu bazooka și să-l fac praf!

Stupefiată, îi spun că dintre toate persoanele care au privit pe fereastra aceea, doar el s-a simțit ca în turnul unei fortărețe medievale.

– Draga mea, nu există nimic, dar nimic pe lumea asta care să-mi placă mai mult decât să fac răutăți! Dacă pui totul la cale cu grijă, prinde formă!

Cu un zâmbet incredul, îl prind de braț ca să-l trag de la geam. În ascensor, îi spun că va trebui să înceapă să gândească asemenea unui viitor președinte al Republicii, nu asemenea unui viitor lider al unui sindicat al crimei organizate.

Juan Pablo Escobar e adorabil și poartă ochelari. Îi povestesc că, la vârsta lui, nici eu nu vedeam bine și, când am primit ochelari, am devenit fetița cea mai bună din clasa mea. Mă uit la Pablo și adaug că a fost perioada în care coeficientul meu de inteligență a început să crească foarte repede. Adaug că și tatăl lui este numărul unu în cursele de mașini sau de iahturi și că o să fie un om foarte, foarte important. Îl întreb dacă i-ar plăcea să aibă un tren electric lung, cu locomotivă cu țignal și multe vagoane. Îmi spune că i-ar plăcea la nebunie, iar eu îi mărturisesc că, la șapte ani, îmi doream cu ardoare așa ceva, dar fetițelor nu le dăruiește nimeni trenulețe, de aceea e mai bine să fii băiat. Când ne luăm rămas-bun și mă uit la bărbatul tânăr pe care îl iubesc îndepărtându-se pe culoarul hotelului cu micuțul acela fericit de mână, îmi trece prin minte că seamănă cu Charlie Chaplin în *The Kid*, în acea scenă emoționantă care este una dintre preferatele mele din cinematografie.

Câteva zile mai târziu, sună directorul de la Caracol Radio, Yamid Amat, pentru a-mi cere numărul de telefon al lui „Robin Hood Paisa". Ar dori să-i ia un interviu, iar eu îi transmit lui Pablo mesajul.

– Să nu-i spui că m-am trezit la 11! Spune-i că de la șase la nouă dimineața – ora la care începe programul de știri – fac curs de franceză. Și că de la nouă la 11 fac mișcare!

Îl sfătuiesc să-l lase pe Amat să aștepte vreo două săptămâni. De asemenea, îi recomand să pregătească un răspuns original și evaziv pentru orice încercare din partea lui Amat de a afla natura relației noastre. Pablo îi acordă interviul și, când

e întrebat cu cine i-ar plăcea să facă dragoste, răspunde... Margaret Thatcher! De îndată ce se termină emisiunea, mă sună ca să-mi ceară părerea și, firește, să vadă ce reacție am la declarația lui publică de dragoste față de cea mai puternică femeie din lume. După ce analizez reportajul, îl felicit cu efuziune.

– Înveți să joci pe terenul meu, dragul meu, și te descurci de minune! Îți întreci maestrul și poți fi sigur că fraza cu Thatcher va rămâne în istorie!

Știm amândoi că orice bărbat mai bogat din Columbia și orice bărbat mai puțin curajos decât el ar fi răspuns, alarmat: „Mă jigniți!" sau vreo tâmpenie precum „Eu fac dragoste numai cu distinsa și respectata mea consoartă, mama celor cinci copii ai mei!" După ce îmi repetă că „Thatcher e pentru public, iar tu ești doar tu", Pablo își ia rămas-bun până sâmbătă. Radiez: nu a spus Sophia Loren, nici Bo Derek, nici Miss Univers dar, mai ales, nu a spus „adorata mea soție".

Escobar redevine știre când asistă pentru prima dată la sesiunile Congresului și gărzile de la Capitol nu-i permit să intre. Dar nu din pricina mentalității lui criminale sau a jachetei lui afurisite din in de culoare bej, ci fiindcă nu poartă cravată.

– Agent, nu vezi că este faimosul „Robin Hood Paisa"? protestează un membru din alai.

– „Robin Hood Paisa" sau nu, aici fără cravată intră numai doamnele!

Parlamentari din toate partidele se reped să-i ofere lui Pablo o cravată. El o ia de la unul dintre însoțitori. A doua zi, toată presa relatează întâmplarea.

„Pablito *superstar*!" îmi trece un gând prin minte, care mă face să zâmbesc.

Săptămâni mai târziu, mă aflu la New York. Mai întâi, cumpăr de la FAO Schwartz, poate cel mai bun magazin de jucării din lume, un trenuleț de 2 000 de dolari pentru băiețel, așa cum mi-am dorit eu dintotdeauna. Apoi mă plimb pe Fifth Avenue, gândindu-mă la un dar cu adevărat folositor

pentru tatăl lui, care are deja pe cineva să-i cumpere cravate și posedă, în afară de asta, avionașe, iahturi, tractoraș, mașinuța lui James Bond și girăfuțe cu toptanul. Trec prin fața unui magazin cu articole electrice neobișnuite și mă opresc. Intru și, după ce examinez oferta de produse, îi observ pe arabii care conduc locul: au, fără urmă de îndoială, față de oameni de afaceri. Îl întreb pe cel care pare a fi administratorul dacă știe vreun loc de unde se poate cumpăra aparatură pentru interceptarea de telefoane. În altă țară, desigur. *Not in America*[1], Doamne ferește! Zâmbește și mă întreabă cam de câte linii telefonice este vorba. Îl iau deoparte și îi mărturisesc că e vorba despre întreaga clădire a serviciilor secrete dintr-o țară tropicală, fiindcă îl iubesc pe liderul Rezistenței, care aspiră la președinție, are mulți dușmani și trebuie să se apere de ei și de opoziție. Îmi spune că un înger ca mine n-ar putea aprecia ce are el. Răspund că eu, nu, în schimb mișcarea noastră, da. Mă întreabă dacă ar putea plăti 50 000 de dolari. Îi spun că sigur că da. 200 000 de dolari. Răspunsul meu e afirmativ. 600 000 de dolari. Răspund că evident că da, dar la asemenea cifre am vorbi despre diferite produse de înaltă tehnologie. Sună pe cineva care pare a fi tatăl său și proprietarul afacerii și îi spune, rozându-și unghiile, câteva fraze terminate cu un cuvânt care sună ca „Watergate" în arabă. Amândoi zâmbesc mulțumiți, iar eu zâmbesc în semn de apreciere. Aruncă priviri într-o parte și în alta, după care mă poftesc în spatele magazinului. Mă informează că au acces la tot soiul de echipamente aruncate de FBI și chiar de Pentagon. Mai întâi cu fraze măsurate cu grijă, apoi cu entuziasm evident, îmi povestesc că sunt capabili să ne ofere o servietă pentru a descifra un milion de coduri în zeci de limbi, ochelari și telescoape cu vedere nocturnă, niște ventuze care se lipesc de perete și îți permit să urmărești discuțiile din încăperea alăturată la un

[1] „Nu în America" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

hotel, de exemplu. Dar, mai presus de toate, un echipament pentru a intercepta simultan o mie de linii de telefon – care ar fi fost visul campaniei de realegere a lui Richard Nixon și care costă un milion de dolari – și altele, care garantează protecția liniilor telefonice în fața interceptărilor. Înainte de toate, însă, vor să știe dacă Rezistența are fonduri lichide. Deoarece știu foarte bine că singura problemă a Mișcării este excesul de lichidități pe teritoriu american, răspund cu un zâmbet cinematografic că de asemenea lucruri se ocupă secretarul liderului nostru. Eu sunt doar în trecere pe acolo, nimic mai mult, ca să-mi cumpăr o oglinjoară electrică ce mărește imaginea. Le spun că în două zile cineva o să ia legătura cu ei și mă întorc iute la hotel ca să-l sun pe Pablo.

– Ești o comoară! Cum de-am fost binecuvântat cu tine? Te ador! exclamă el, extrem de entuziasmat. Asociatul meu, domnul Molina, pleacă spre New York cu următorul zbor!

Învăț treptat să joc pe terenul lui, dar nu ajung mai departe. Nu sunt fotbalistă, așa că prefer să las sfârșitul meciurilor și golurile pe seama profesioniștilor.

Recunoștința lui Pablo este și va fi întotdeauna cel mai potrivit cadou; pasiunea lui va fi al doilea. La întoarcerea în Medellín, în vreme ce mă potopește cu elogii și mângâieri, îmi spune că a hotărât să-mi mărturisească adevăratul motiv al carierei sale politice. Este, pur și simplu, imunitatea parlamentară: un senator sau un deputat nu poate fi arestat de poliție, procuratură, forțe armate sau servicii secrete ale statului. Însă nu-mi face mărturisirea asta fiindcă sunt comoara sau îngerul lui păzitor, profesoara de interviuri sau biograful lui pe viitor, ci fiindcă *El Espectador*, periodic galanist extremist, i-a cercetat îndeaproape trecutul. Și, sub nenumăratele lespezi furate, a găsit doi morți care cer dreptate: agenții DAS care i-au capturat, în 1976, pe Escobar și pe vărul său, Gustavo, în timpul uneia dintre primele livrări de cocaină pură la frontiera columbiano-ecuadoriană, și i-au trimis la închisoare.

Pablo cunoaște adevărata măsură a compasiunii mele față de toate formele de suferință omenească. Pe măsură ce-mi povestește detaliile acelei tragedii care i-a marcat viața, îmi dau seama că îmi cercetează fiecare reacție.

– Când m-au urcat în avion în Medellín pentru a-mi executa sentința la Pasto și m-am întors, cu cătușe la mâini, ca să-mi iau rămas-bun de la mama și de la soția mea de cincisprezece ani, însărcinată cu Juan Pablo, care au rămas acolo, plângând, mi-am jurat că n-o să mă mai urc niciodată într-un avion care mă poartă spre închisoare, cu atât mai puțin într-un avion DEA. De aceea am intrat în politică: pentru un parlamentar se poate emite mandat de arestare doar dacă i se ridică imunitatea parlamentară. În țara noastră, asta durează între șase luni și un an.

Apoi adaugă că, grație banilor și amenințărilor distribuite în dreapta și în stânga, el și Gustavo au reușit să iasă din închisoare doar trei luni mai târziu. Însă, în 1977, aceiași agenți i-au arestat din nou și i-au silit să implore să li se cruțe viața în genunchi, cu brațele răsucite la spate, iar el și asociatul lui au scăpat de la moarte doar fiindcă s-au oferit să le plătească o mită uriașă. După ce le-au dat banii, în ciuda faptului că Gustavo s-a împotrivit, i-a ucis pe cei doi detectivi ai DEA cu mâna lui.

– I-am ciuruit de-am obosit! Altfel, ne-ar fi șantajat toată viața. Iar unei judecătoare care a pronunțat sentința i-am jurat că are să meargă numai cu autobuzul: de câte ori își va cumpăra o mașină, îi voi da foc! Nu există dușmani neînsemnați, scumpa mea; de aceea, eu nu-i subestimez niciodată și îi elimin înainte să capete mai multă putere.

– I-ai ciuruit și pe răpitorii tatălui tău? Și pe câți alții dintre răpitorii Marthei Nieves Ochoa? Fără a aștepta un răspuns și fără a-mi ascunde ironia, adaug: Până la urmă, morții sunt doi, 20 sau 200, dragule?

Brusc, se schimbă cu totul. Pe chipul lui se așterne imediat o expresie plină de duritate și mă prinde de cap cu ambele

mâini. Mă scutură, încercând să-mi transmită o neputință și o durere dintr-acelea pe care un bărbat nu i le-ar putea mărturisi niciodată unei femei, cu atât mai puțin cineva ca el cuiva ca mine. Îmi cercetează chipul cu o expresie de neliniște, ca și cum aș fi un vis fluid care i se scurge printre degete pentru totdeauna. Apoi, cu un amestec de răcnet și geamăt care pare să iasă din gâtlejul unui leu rănit, exclamă:

– Nu-ți dai seama că au descoperit deja că sunt un ucigaș? Că n-o să-mi dea pace? Că n-o să pot fi niciodată președinte? Înainte să-ți răspund eu, o să-mi răspunzi tu: când or să se dovedească toate astea, o să mă părăsești, Virginia?

Mărturisesc că, pentru un înger luat prin surprindere, a se trezi brusc în mâinile însângerate ale unui ucigaș sau cu buzele calde ale unui demon apăsate peste ale sale poate fi o experiență înspăimântătoare. Totuși, dansul Vieții și al Morții este cel mai voluptuos și mai erotic dintre toate și, în brațele salvatoare ale unui demon care l-a smuls din ghearele Morții pentru a-l readuce la viață, sărmanul înger se trezește copleșit de o senzație deosebită, de o ambivalență atât de perversă și de sublimă încât, în cele din urmă, cedează; și fiindcă a fost purtat de extaz spre Ceruri, revine pe Pământ, pedepsit. Iar îngerul, osândit să fie prins în trupul omenesc păcătos, îi șoptește la ureche demonului iertat că n-o să-l părăsească niciodată, că el va fi pentru totdeauna în trupul, inima, mintea și existența sa, până în ceasul morții. Ucigașul, mai liniștit și cu obrajii umeziți încă de lacrimile pe care i le-au trezit povestea mea, cedează cu desăvârșire și mărturisește, în cele din urmă:

– Te ador cum nici nu visezi... Da, și ucigașilor tatălui meu le-am făcut același lucru, și cu o plăcere îndoită. Toată lumea știe deja că nimeni, nimeni nu-mi va șantaja și nu se va atinge de familia mea. Oricine va avea o fărâmă de putere pentru a-mi face rău va trebui să aleagă între bani și glonț. Ce n-ar da toți bogătanii din țara asta pentru a-l ucide cu propriile mâini pe răpitorul unui tată sau al unui copil! Nu-i așa, scumpa mea?

– Da, într-adevăr... Ce n-ar da! Și pe câți dintre răpitorii Marthei Nieves i-ai ciuruit? întreb, de data aceasta mai liniștită.

– Vorbim despre asta în altă zi, fiindcă e mult mai complicat. Asta are de-a face cu M-19... E suficient pe ziua de azi, dragostea mea.

O bună bucată de vreme rămânem îmbrățișați, în tăcere deplină. Amândoi credem că știm ce gândește celălalt. Brusc, mi se năzărește să-l întreb:

– De ce porți întotdeauna tenișii, Pablo?

Ridică privirea și, după ce cade pe gânduri câteva clipe, sare în picioare, exclamând:

– Crezi că sunt doar Pablo Neruda pentru tine? Nu, nu, Virginia. Eu sunt și... Pablo Navaja[1] al tău!

Radiază din nou de fericire, iar lacrimile mi se risipesc ca prin farmec și se preschimbă în râs, în vreme ce el cântă și dansează pentru mine, ținând câte un tenis în fiecare mână.

În acea apologie a impunității pe ritmuri de salsa, Rubén Blades spune că „viața îți aduce surprize, surprize îți aduce viața". Viața noastră a devenit un montagne russe, astfel încât, în iunie 1983, un judecător din Medellín solicită onorabilei Camere a Reprezentanților să-i ridice imunitatea parlamentară lui Pablo Emilio Escobar Gaviria pentru posibila sa legătură cu moartea agenților Vasco Urquijo și Hernández Patiño de la DAS, serviciile secrete columbiene.

[1] „Pedro Navaja", cântec compus și interpretat de Rubén Blades, cantautor, actor, activist și politician din Panama (n.tr.)

Un lord și un „drug lord"

Cunoscusem prima versiune a celui mai bogat om din Columbia în 1982, la Palatul Prezidențial; eu aveam 22 de ani, iar el avea 48 și era divorțat. Cu zile în urmă, primul meu iubit îmi mărturisise că era al doilea cel mai bogat om din Columbia. Câteva săptămâni mai târziu, după ce am văzut acea reîncarnare zâmbitoare a lui Tyrone Power, pe care secretarul mărunțel al președintelui mi l-a prezentat drept Julio Mario Santo Domingo – și care m-a văzut în desuuri sub un palton care-mi ajungea până la glezne –, nu numai că au sărit scântei, dar restul e istorie: din clipa aceea și în următorii 12 ani din viața mea, iubitul sau amantul meu secret urma să fie cel mai bogat om din Columbia.

În fond, bărbații excepțional de bogați sau de puternici sunt ființe la fel de singuratice precum femeile celebre pentru strălucirea și sex-appealul lor. Tot ce își doresc să găsească în brațele unui mare magnat este iluzia protecției sau a siguranței; tot ce visează ei să țină în brațe, pentru o clipă trecătoare, este iluzia acelei frumuseți lipite de trupul lor, înainte să dispară și să devină trecut. Cel mai bogat om din țară, care în Columbia este și cel mai avar, are două avantaje, ca logodnic sau amant, și nici unul din ele nu are legătură cu banii; primul, un mare magnat este îngrozit de soția lui și de presă, prin urmare, este singurul

care nu expune un simbol sexual ca pe un trofeu de vânătoare și nu se face vinovat de indiscreții în fața prietenilor; al doilea, în fața femeii pe care o seduce sau de care este îndrăgostit își etalează asemenea unui păun cunoștințele enciclopedice despre exercitarea și manipularea puterii, dacă ea împărtășește același cod al clasei sociale. Altfel, nu ar avea de cine să râdă împreună, iar râsul complice este cel mai grozav afrodiziac.

Suntem în ianuarie 1982. Toți foștii mei iubiți știu că l-am părăsit pe argentinianul acela sărac și urât cu care mă căsătorisem în 1978 și „care a fugit cu corista!" Cel mai amuzat de expresie este „Rothschild al meu", însă cel care mă sună astăzi, încântat peste poate, este Julio Mario Santo Domingo.

–Ești singura femeie din Columbia care se poate prezenta în orice loc din lume, așa că vreau să-l cunoști pe prietenul meu, David Metcalfe. Nu e nici foarte bogat, nici foarte chipeș, dar, în comparație cu individul cu care te măritaseși, este multimilionar și pare Gary Cooper. Este un amant legendar pe două continente și m-am gândit că este tocmai ce-ți trebuie, acum că i-ai dat papucii soțului. Este bărbatul potrivit pentru tine, păpușo, înainte să te îndrăgostești de alt tembel!

Santo Domingo, magnatul columbian al berii, mă lămurește că Metcalfe este nepotul lordului Curzon de Kedelston, vicerege al Indiei și al doilea bărbat din Imperiul Britanic pe timpul reginei Victoria a Angliei. Fiica lui Curzon, lady Alexandra, și soțul său, „Fruity" Metcalfe, i-au avut ca nași de căsătorie pe familia Mountbatten, ultimii viceregi ai Indiei. „Fruity" și „Baba" Metcalfe, la rândul lor, au fost nașii de căsătorie ai ducelui de Windsor, după ce a abdicat de la tronul britanic pentru a se căsători cu americanca Wallis Simpson, divorțată de două ori. Când încă era Eduard al VIII-lea, ducele, căruia familia îi spune David, a fost naș de botez al fiului unuia dintre cei mai buni prieteni ai săi și, la moartea tatălui său, David Metcalfe a moștenit inelul și butonii cu blazonul ducelui de Windsor de pe vremea când era prinț de Wales. Adaugă că Metcalfe este

prieten cu lumea cea mai bogată, că merge la vânătoare cu membrii familiei regale engleze și cu regele Spaniei și este unul dintre cei mai populari bărbați din înalta societate internațională.

– O să vină să te ia vineri ca să cinăm la apartamentul meu. O să-ți placă la nebunie, vei vedea! La revedere, păpușă frumoasă foc, îndelung visată!

Pe când David intră în salon, mama tocmai iese și le fac cunoștință. A doua zi, mama avea să-mi spună:

– Bărbatul ăsta de doi metri înălțime, cu cravată neagră și pantofi lăcuiți, este cel mai elegant din lume. Pare unul dintre verii reginei Elisabeta.

Privindu-mă cu un surâs fermecător, acel englez aproape chel și perfect bronzat, cu umeri lați, mâini și picioare enorme, chip cu trăsături ascuțite și destul de ridat, cu ochelari de observator sprijiniți pe un nas mare, acvilin, cu ochi gri și privire înțeleaptă, plină de bunătate, dar și de o oarecare răceală, cu pedigree de 800 de ani și în vârstă de 55 de ani, adaugă că „Mario" i-a mărturisit că sunt visul oricărui bărbat. Îi răspund că așa este și că, din punctul de vedere al prietenului nostru, și el este visul oricărei femei. Apoi schimb subiectul, deoarece Metcalfe nu-mi inspiră nici un gând rău. Sunt de acord cu maxima lui Brigitte Bardot: „Singura calitate a amantului perfect este să-mi placă fizic". Iar noi, iubitoarele de animale, știm că, în ceasul adevărului, inelul prințului de Wales pe deget, personalul din Belgravia și tabloul de Van Gogh din salon nu sunt suficiente.

Printre maximele absolute ale elegantului și arogantului lord Curzon se numără unele pe care nici un om în toate mințile n-ar îndrăzni să le conteste, precum „un domn nu poartă în oraș nimic de culoare cafenie" și „un domn nu comandă niciodată supă la prânz".

Au trecut 18 luni și suntem la jumătatea anului 1983. Cel mai bogat bărbat din Columbia nu este un lord englez sau un domn de prin partea locului. Nu se scoală la șase dimineața

să-și cheme sclavii ambițioși, ci la 11, ca să-și cheme „băieții" tenebroși. Mănâncă zilnic ciorbă de fasole și nici măcar nu se prezintă la ședințele Congresului în costum de culoare cafenie, ci doar cu un sacou bej. Habar nu are ce sunt *chalk stripe* sau *glen plaid* și poartă întotdeauna tenișii și blugi. Are 33 de ani, nu 59, și nu știe foarte bine cine e Santo Domingo, deoarece, fiind stăpân peste o mică republică, îl interesează doar președinții pe care îi finanțează și dictatorii care cooperează cu el în toate privințele. Într-o țară în care nici unul dintre magnații avari nu are, deocamdată, avion particular, el îmi pune la dispoziție o flotă întreagă. Anul trecut a trimis 60 de tone de cocaină, dar anul acesta își propune să dubleze producția, iar organizația lui controlează 80 la sută din piața mondială. Este înalt de un metru șaptezeci și nu are timp să se bronzeze. Deși nu e urât ca Tirofijo, șeful FARC, e convins că seamănă întru câtva cu Elvis Presley. Nu i-a păsat niciodată de regina Victoria, ci de regina din Caquetá, Putumayo sau Amazon. Face dragoste ca un flăcău de la țară, dar se socotește sentimental și are un singur lucru în comun cu cei patru cei mai bogați bărbați din Columbia: pe mine. Iar eu îl idolatrizez. Fiindcă mă adoră, fiindcă este cel mai amuzant și mai pasional om care a călcat vreodată pe fața pământului și fiindcă nu e avar, ci splendid.

– Pablo, mă tem să călătoresc în Statele Unite cu o asemenea sumă de bani, îi spusesem înainte de prima călătorie pentru cumpărături la New York.

– Guvernului american nu-i pasă de banii cu care intri, ci de banii cu care părăsești statul, scumpa mea. Odată, m-am dus la Washington cu un milion de dolari într-o servietă și au pus să fiu escortat de poliție, cică să nu fiu jefuit în drum spre bancă! Eu, îți vine să crezi una ca asta? Însă vai de tine dacă te prind că pleci din țară cu peste 2 000 de dolari în efectiv, chiar dacă legea lor spune că pot fi cel mult 10 000! Declară întotdeauna suma întreagă la intrarea în țară. O cheltuiești

sau o depui în contul tău, câte 2 000 de dolari odată, însă niciodată, niciodată, niciodată să nu-ți treacă prin cap să te întorci cu ei. Dacă *federicos* (agenții FBI) te înhață cu suma asta în bani gheață, încasezi o mie de ani de închisoare, fiindcă spălarea de bani este o infracțiune mult mai gravă decât traficul de stupefiante. Sunt o autoritate în toate aceste subiecte. Să nu zici că nu te-am prevenit.

Acum îmi iau întotdeauna în călătorii un teanc de 10 000 de dolari într-o cutie de Kleenex, în fiecare dintre cele trei valize Gucci, și o altă cutie în geanta de mână Vuitton, și declar totul la intrare. Când vameșii mă întreabă dacă am jefuit o bancă, răspund invariabil:

– Am cumpărat dolarii de pe piața neagră, fiindcă așa se procedează peste tot în America Latină, unde moneda oficială este pesoul. Iau la mine cutii de Kleenex deoarece plâng foarte des. Fac multe călătorii pe an fiindcă sunt reporter la televiziune, uitați toate copertele revistelor.

Iar funcționarul răspunde, invariabil:

– Treci, frumusețe, și sună-mă când mai ești tristă!

Iar eu mă îndrept ca o regină spre limuzina lui Robalino, care mă așteaptă întotdeauna, iar când ajung la hotel – după ce mă întâlnesc la recepție sau în ascensor cu câte un Rothschild, Guinness, Agnelli sau cu alaiul vreunui prinț saudit, cu prima doamnă a Franței sau cu un dictator african –, arunc șervețelele Kleenex la gunoi și mă cufund, fericită, într-o cadă cu spumă pentru a revedea lista de cumpărături pentru a doua zi, deoarece am lucrat deja din greu vreme de trei ore în fotoliul meu de clasa întâi din avion, în vreme ce mă delectam cu șampanie *rosé* și tartine cu caviar, fiindcă acum Pegasul amantului meu este ocupat aproape întotdeauna, transportând mii de kilograme de cocaină la Norman's Cay din Bahamas, proprietatea prietenului său, Carlitos Lehder, punct de trecere obligatoriu pentru cealaltă regină – cea albă, care se trage pe nas – spre Florida Keys.

Orice femeie civilizată și brutal de cinstită va mărturisi că una dintre cele mai mari plăceri care există pe pământ este să mergi la cumpărături pe Fifth Avenue în New York cu un buget splendid, mai ales dacă ai avut deja la picioare patru magnați care însumează azi averi de 12 miliarde de dolari, dar care nici măcar nu îți trimiteau flori.

La fiecare întoarcere în Columbia, mă așteaptă Pablo Navaja – din nou, „încoronat" – cu Pegasul sau cu restul flotei sale, cu ambițiile politice bazate pe milioanele de *gringos* recunoscători și fericiți, cu adorația, pasiunea și întreaga lui nevoie nebunească și teribilă de mine. Iar Valentino și Chanel se rostogolesc pe podea, pantofii din piele de crocodil ai Cenușăresei zboară cât colo și orice apartament sau colibă de stuf devin paradisul pe pământ în îmbrățișarea morții sau în dansul demonic, fiindcă trecutul unui îndrăgostit care se poartă ca un împărat și plătește serii de *shopping sprees*[1] este la fel de irelevant precum cel al lui Marilyn Monroe sau Brigitte Bardot în patul vreunui bărbat norocos.

Dar problema cu trecutul multor bărbați excepțional de bogați sunt infracțiunile pe care sunt dispuși să le comită azi și mâine pentru a-și acoperi crimele sau indiscrețiile din trecut. Îngrozită de revelațiile despre Pablo Escobar, Margot Ricci a distrus toate copiile emisiunii despre groapa de gunoi și m-a anunțat că nu vrea să mai audă de el sau de mine. Vindem postul de televiziune, eliberat de datorii, iubitului său Jaime, un om bun care avea să moară la scurt timp după aceea. Ea avea să se mărite cu Juan Gossaín, director la RCN, postul de radio al magnatului băuturilor gazoase, Carlos Ardila, a cărui soție este fosta nevastă a lui Aníbal Turbay.

„Robin Hood Paisa" a învățat deja să manipuleze mijloacele de comunicare, se întrece cu mine în aparițiile pe copertele revistelor și se bucură din plin de celebritatea de curând

[1] „Ședințe intensive de cumpărături" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

dobândită. Când Adriana, fiica lui Luis Carlos Sarmiento, magnatul din domeniul bancar și al construcțiilor, este răpită, îl rog pe Pablo să pună la dispoziția lui Sarmiento armata sa de mii de oameni; nu doar din principiu, ci fiindcă trebuie să înceapă să plătească datorii de recunoștință față de oamenii decenți și puternici din aparatul de stat. Foarte mișcat, Luis Carlos îmi spune că negocierile pentru eliberarea fiicei lui avansaseră destul de mult, dar va fi întotdeauna recunoscător pentru gestul generos al reprezentantului Escobar.

Viața lui Pablo ia o întorsătură de 180 de grade în ziua în care președintele Betancur îl numește ministru al justiției pe Rodrigo Lara, seniorul afacerilor agroindustriale, alături de Evaristo Porras, triplul câștigător al Marelui Premiu la loterie. Imediat, înaltul funcționar îl acuză pe Escobar de trafic de droguri și de legături cu MAS. Adepții lui se simt trădați de Betancur și flutură în fața Congresului Republicii cecul de un milion de pesos al lui Evaristo. Iar ministrul susținător al Noului Liberalism al lui Luis Carlos Galán atacă fără șovăială: Camera Reprezentanților îi ridică imunitatea parlamentară lui Pablo, un judecător din Medellín emite un ordin de arestare pe numele lui, pentru uciderea celor doi agenți DAS, guvernul american îi retrage viza turistică, iar guvernul columbian îi confiscă animalele din grădina zoologică sub motiv că sunt aduse prin contrabandă. Mai apoi, Escobar le cumpără din nou prin intermediari deoarece, cu excepția familiei Ochoa și a lui „El Mexicano", nimeni din țara asta săracă nu are unde să le țină, nu există un veterinar pentru animale exotice și, mai ales, nu există râuri și izvoare potrivite pentru elefanți și pentru cele două duzini de hipopotami aproape la fel de teritoriali ca stăpânul lor.

Pablo mă roagă să nu mă alarmez dinaintea avalanșei de necazuri și încearcă să mă convingă că viața lui a fost întotdeauna așa de agitată. Fie e un actor desăvârșit, fie e omul cel mai sigur de sine pe care l-am cunoscut. Nu încape însă nici o

îndoială că este un strateg formidabil și contează pe resurse practic inepuizabile, atât pentru apărare, cât și pentru contraatacuri fulminante, deoarece câștigă bani cu toptanul. Nu-l întreb niciodată cum îi spală; dar, uneori, mai ales când simte că sunt îngrijorată, îmi oferă câteva detalii despre proporțiile veniturilor sale: are peste 200 de apartamente de lux în Florida, bancnotele de 100 de dolari sosesc în baloți până pe pista de aterizare de la Hacienda Nápoles, ascunse printre aparate electrocasnice, iar banii gheață care intră în țară sunt de ajuns pentru a finanța campaniile prezidențiale ale tuturor partidelor până în anul 2000.

Imediat după emiterea ordinului de arestare, Pablo intră în semiclandestinitate. Necesitatea altor identități a crescut treptat, pe măsură ce persecuția și interceptarea convorbirilor telefonice s-au înăsprit; întrucât nici unul din noi nu se confesează nimănui, avem nevoie din ce în ce mai mult de vocea amantului ca interlocutor. Totuși, întâlnirile noastre de acum trebuie plănuite cu foarte mare grijă logistică; nu ne mai putem vedea la fiecare sfârșit de săptămână și, cu atât mai puțin, la hotelul Intercontinental.

Pe măsură ce trec lunile și sporește încrederea, am început să observ că el și Santofimio folosesc un limbaj mai beligerant. Adesea, spun în prezența mea lucruri precum:

– Războaiele nu se câștigă pe jumătate, Pablo. În urma lor rămân doar învingători și învinși, nu învingători sau învinși pe jumătate. Va trebui să retezi multe capete ca să fii eficient; sau, în orice caz, va trebui să le retezi pe cele mai vizibile.

Invariabil, Escobar răspunde:

– Da. Dacă ne mai fac probleme va trebui să ne apucăm să-i ciuruim, ca să le arătăm ce înseamnă respectul.

În timpul unei deplasări prin Departamentul Tolima, ținutul natal și fieful politic al lui Santofimio, acesta se apucă să mă îmbrățișeze în prezența liderilor locali într-un fel care mă stânjenește teribil. Dar când „căpeteniile" lui se

retrag, candidatul se preschimbă și redevine în întregime un afacerist: trebuie să-l ajut să-mi convingă amantul să sporească contribuțiile la campania sa, fiindcă fondurile pe care le primește acum sunt absolut insuficiente, iar el este singura alegere senatorială și prezidențială care-i garantează lui Pablo nu doar desființarea Tratatului de Extrădare, ci și îngroparea integrală a trecutului său.

Mă întorc la Medellín foc și pară și, înainte ca Pablo să apuce să mă sărute, încep să-i povestesc cu lux de detalii amănuntele din ultimele două săptămâni; fac dezvăluiri, acuzații și pun întrebări fără răspuns.

–Am organizat un cocteil de strângere de fonduri pentru campania lui, cu liderii tuturor cartierelor populare din Bogotá. Doar fiindcă m-ai rugat tu, am primit în apartamentul meu 50 de curioși. Santofimio a ajuns după 11 seara, a stat un sfert de oră, după care dus a fost, iar a doua zi nici măcar nu mi-a telefonat ca să-mi mulțumească. E un bădăran lipsit de bună creștere, nerecunoscător și fățarnic! Îl doare în cot de popor! O să-și distrugă idealismul, iar tu vei ajunge ca el! Aici, în ținuturile tale, în fața alor tăi, n-ar fi îndrăznit niciodată să mă îmbrățișeze în public așa cum a făcut-o la Tolima! Nu ți-ai dat seama ce preț plătesc deja pentru a-mi pune imaginea nepătată în slujba intereselor voastre? Iar, acum, un asemenea Iago, dacă știi cine e Iago, pretinde a mă folosi în cel mai josnic fel cu putință în fața adunăturii ăleia de nelegiuiți provinciali care cred că un delincvent lipsit de scrupule ca el e Dumnezeu?

Între noi pare să se ridice un zid invizibil. Pablo încremenește, paralizat. Mă privește uluit și se așază. Apoi, cu coatele sprijinite de genunchi, capul între mâini și privirea ațintită în podea, îmi spune cu voce înghețată și cuvinte măsurate cu grijă:

–Virginia, cu toată durerea din suflet trebuie să-ți spun că omul acela, căruia tu îi spui bădăran nerecunoscător, e legătura mea cu întreaga clasă politică a țării, de la Alfonso López în jos, părți ale forțelor armate și organe de securitate care nu

sunt alături de noi în MAS. N-o să mă pot lipsi de el niciodată, tocmai fiindcă lipsa lui de scrupule îl face nepreţuit pentru cineva ca mine. Într-adevăr, nu ştiu cine e Iago, dar dacă spui că Santofimio seamănă cu el, aşa trebuie să fie.

Întregul respect pe care i-l port se face ţăndări, ca o oglindă în care tocmai s-a tras un glonţ. Sfâşiată de durere şi cu ochii scăldaţi în lacrimi, îl întreb:

–Nu cumva şobolanul ăla nenorocit îmi sugerează că e timpul să iau în considerare alte opţiuni, fiindcă tu le-ai găsit deja, dragul meu? De asta se leagă toate îmbrăţişările alea în public, nu-i aşa?

Pablo se ridică în picioare şi priveşte pe fereastră. Apoi, cu un suspin, îmi spune:

–Noi doi suntem oameni mari, Virginia. Şi liberi. Amândoi putem lua în considerare toate opţiunile pe care le dorim.

Pentru întâia oară în viaţă, fără să-mi pese că l-aş putea pierde pe bărbatul pe care l-am iubit cel mai mult vreodată, îi fac o scenă de gelozie. Urlu la el, incapabilă să mă controlez, însoţind fiecare frază cu gesturi furioase.

–Ai devenit un măgar, Pablo Escobar! Vreau să ştii că în ziua în care o să te schimb cu altul, nu va fi un biet porc, precum candidatul tău cerşetor! Nici nu visezi cât de răsfăţată sunt în materie de bărbaţi! Îl pot avea pe cel mai bogat sau pe cel mai frumos, fără a fi nevoită să plătesc, aşa ca tine! Îi tratezi pe regi ca pe nişte slugi, şi pe slugi, ca pe nişte regi, iar dacă te voi înlocui cu un porc, o să fie unul mai bogat decât tine! Şi încă unul care o să vrea să fie preşedinte! Nu, mai bine să-şi dorească să ajungă dictator! Iar tu, care nu m-ai subestimat niciodată, ştii că exact asta voi face: o să te schimb cu un dictator, dar nu ca Rojas Pinilla! Nu ca el, nu, ci ca... Trujillo! Sau Perón! Ca unul din ăştia doi, jur pe Dumnezeu, Pablito!

Auzind ultimele cuvinte, izbucneşte în râs. Se întoarce şi, fără a se opri din râs, se apropie de mine. Mă apucă de mâini, ca să nu-l lovesc cu pumnii în piept, şi mi le petrece în jurul

gâtului său. Apoi mă cuprinde ferm de talie și mă lipește de trupul lui, spunând:

– Problema cu soțul ăsta al tău e că va trebui să-l finanțez. Când o să te trimită pe tine după bani, o să-i punem evident coarne, nu? Cealaltă problemă a ta este că singurii porci la fel de bogați ca mine sunt Jorge Ochoa și „El Mexicano"... Nici unul din ei nu e genul tău, sau mă înșel? Vezi că sunt singura alegere pentru cineva ca tine? Pe de altă parte, tu ești singura mea alegere, fiindcă unde mai găsesc eu o cutie muzicală care să mă facă să râd atât de mult? Cu o asemenea inimă? O altă Manuelita cu coeficientul lui Einstein? O altă Evita cu trupul lui Marilyn? O să mă părăsești tocmai acum și-o să mă lași la mila dușmanilor mei puternici care au dezlănțuit împotriva mea persecuția... Care se va sfârși cu moartea mea prematură și biata mea umanitate îngropate sub o lespede oribilă? Jură-mi că, deocamdată, n-o să mă înlocuiești cu un Idi Amin Dada, care să mă extrădeze... Sau să mă frigă la proțap! Jură-mi, chinul meu adorat, pe ce ți-e mai drag pe lume! Pe mine mă iubești cel mai mult, nu-i așa?

– Atunci, cam în cât timp propui să te schimb? întreb eu, căutând un Kleenex.

– Păi... în vreo sută de ani. Nu, mai bine 60, să nu zici că exagerez.

– Eu îți acord un termen de doar zece ani! răspund, ștergându-mi lacrimile. Vorbești ca Augustin de Hipona, care înainte de a deveni doctor al Bisericii se ruga: „Doamne, dăruiește-mi castitate, dar ceva mai târziu!" Te previn că, de data asta, o să golesc toate magazinele de pe Fifth Avenue! N-o să mai rămână nimic!

Mă privește cu ceea ce pare a fi profundă recunoștință și, răsuflând ușurat, îmi spune cu un zâmbet:

– Uuuf! Le poți goli de câte ori vrei, pantera mea adorată, dacă îmi promiți că n-o să mai vorbim niciodată despre

asemenea lucruri. Apoi râde și mă întreabă: La ce vârstă a devenit impotent sfântul ăsta al tău, dacă tot le știi pe toate?

La gândul unei garderobe de Chanel sau Valentino, cărei femei normale îi pasă dacă Santofimio e fățarnic? Îmi usuc ultimele lacrimi, răspund că la 40 și adaug că n-o să mai particip la campanii politice. Spunându-mi că singura absență de care îi pasă este fața mea pe perna lui, cu tot cu restul, începe să mă mângâie; în vreme ce enumeră fiecare dintre posibilele absențe, nu mai rămân decât prezențele mele și prezentul lui.

Pablo pare să fi uitat că eu nu iert niciodată și că, în privința sexului opus, oricare dintre opțiunile mele este mult mai interesantă decât toate opțiunile sale la un loc. La următoarea ceartă, cedez și accept invitația pe care o refuzasem de mai multe ori de-a lungul ultimelor 18 luni: un bilet la clasa întâi spre New York, un apartament enorm la The Pierre și brațele calde și elegante ale lui David Patrick Metcalfe. A doua zi, când ies să fac cumpărături de 30 000 de dolari la Saks de pe Fifth Avenue, las plasele în limuzina lui Robalino și intru la catedrala Sf. Patrick ca să aprind o lumânare la altarul sfântului irlandez și o alta la altarul Fecioarei din Guadalupe, protectoarea generalilor revoluției mexicane a strămoșilor mei. Deși nostalgia după ceva ce s-a pierdut pentru totdeauna în seara aceea cu dictatori și porci mă va însoți până la sfârșitul zilelor, n-o să-mi mai pese niciodată de manechinul de o noapte, de târfulițe ieftine și, cu atât mai puțin, de două lesbiene într-un jacuzzi la Envigado.

Într-o zi, la Librăria Centrală a prietenilor mei Hans și Lily Ungar, dau peste primul meu șef din televiziune, acum fost ministru de externe, Carlos Lemos Simmonds. Îmi spune că ar trebui să mă întorc la radio și-mi recomandă Grupo Radial Colombiano, în prezent al patrulea post de radio din țară, care pregătește o echipă de excepție și aparține familiei Rodríguez Orejuela din Cali, proprietară de bănci, lanțuri de drogherii, laboratoare de produse de înfrumusețare,

deținătoare a filialei Chrysler din Columbia și proprietara unei duzini de alte companii.

– Sunt oameni discreți. Gilberto Rodríguez este extrem de inteligent și este pe cale să devină cel mai bogat om din țară. În afară de asta, este un domn adevărat.

Câteva săptămâni mai târziu, primesc o ofertă de lucru de la Grupo Radial. Sunt surprinsă plăcut și, cum referințele lui Carlos Lemos au fost atât de generoase, o accept încântată. Prima mea sarcină este să particip, în calitate de reporter, la Feria de Cali și Reinado de la Caña de Azúcar, în ultima săptămână din decembrie și prima din ianuarie. Pablo își petrece vacanța la Hacienda Nápoles cu toată familia și mi-a trimis drept cadou de Crăciun un minunat ceas de aur de la Cartier, cu un șir dublu de diamante. L-a cumpărat de la logodnica lui Joaco Builes, care se pricepe de minune la afaceri și vinde bijuterii traficanților de droguri din Medellín. Beatriz mă avertizează:

– Virgie, să nu-ți treacă prin cap niciodată să-l duci la Cartier din New York să ți-l repare! Ca să fiu sinceră, ceasurile pe care le vindem eu și Joaco sunt furate. L-ar putea confisca, iar tu ai putea ajunge la închisoare. Să nu spui că nu te-am avertizat. În orice caz, Pablo e convins că ceasurile dăruite aduc foarte mult noroc.

Într-o seară, iau cina la Cali cu Francisco Castro, tânărul și chipeșul președinte al Banco de Occidente, cea mai rentabilă dintre băncile lui Luis Carlos Sarmiento. Când doi domni intră în restaurant, se așterne tăcerea, toată lumea se întoarce să privească și o duzină de chelneri se grăbesc să le acorde atenție. Pe o voce joasă și plină de dispreț, „Paquico" Castro îmi spune:

– Sunt frații Rodríguez Orejuela, regii cocainei din Valle, niște mafioți scârboși, infecți. Chiar de-ar avea fiecare un miliard de dolari și o sută de companii, sunt genul de clienți pe care Luis Carlos i-ar da afară din banca lui în șuturi!

Sunt surprinsă, nu deoarece primesc vestea de la cineva cu faimă de copil-minune în chestiuni financiare, ci pentru că mi

se pare straniu că nu am auzit pe nimeni pomenindu-i până acum, când am aflat deja numele tuturor persoanelor care sunt cineva în breasla lui Pablo. A doua zi, directorul postului de radio mă anunță că Gilberto Rodríguez și soția sa doresc să mă cunoască și mă invită în apartamentul prezidențial de la hotelul Intercontinental, baza lor de operațiuni din timpul târgului, pentru a-mi preda personal biletele la coridă, cu locuri în rândul întâi. Într-o arenă pentru coride, rândul întâi este, de fapt, al treilea, deoarece se află în spatele țarcului doi și al parapetului. Acesta din urmă dă în culoarul unde se află toreadorii, echipele lor, crescătorii de tauri de luptă și ziariștii bărbați; niciodată femei, deoarece se crede că aduc ghinion și deoarece, uneori, taurii sar în culoar, aleargă sau iau în coarne pe oricine le iese în cale.

Înfățișarea lui Rodríguez Orejuela este foarte diferită de cea a marilor capi din Medellín; în cazul lui, discreția înlocuiește ostentația care îi caracterizează pe ceilalți. Arată ca un om obișnuit de afaceri, și oriunde, în afară de Cali, ar trece cu desăvârșire neobservat. E foarte curtenitor și cordial, așa cum se poartă toți bărbații bogați cu femeile frumoase. De asemenea, are un aer șiret care se potrivește de minune cu ceva care, în ochii unui observator mai lipsit de perspicacitate, ar putea trece drept timiditate sau chiar o eleganță discretă. Aș spune că are puțin peste 40 de ani; nu este înalt, are chipul și umerii rotunjiți și nu răspândește un aer de masculinitate precum Pablo. Adevărul e că atât Pablo, cât și Julio Mario Santo Domingo au ceea ce pe coasta columbiană s-ar numi *mandarria*[1], cuvânt a cărui sonoritate unică spune totul; când unul din ei intră undeva, toate gesturile și atitudinea lor par să strige:

– A sosit regele lumii, cel mai bogat bărbat din Columbia! Faceți loc! Vai de cel care-mi stă în cale, fiindcă sunt o primejdie ambulantă și azi m-am trezit prost dispus!

[1] „Baros"; sens figurat „persoană a cărei prezență impune" (n.tr.)

Soția lui Rodríguez are vreo 37 de ani; chipul ei este destul de șters, cu urme de acnee din adolescență. E mai înaltă decât noi doi, iar tunica ei cu imprimeuri în tonuri de verde ascunde o siluetă frumoasă, ca a aproape tuturor femeilor din Valle del Cauca. Are ochi de pisică sălbatică a căror privire pare să dea de înțeles că soțul nu mișcă un deget fără încuviințarea ei.

Am crezut dintotdeauna că în spatele fiecărui bărbat excepțional de bogat se ascunde fie o mare complice, fie o mare sclavă.

–Asta nu e „Tata" lui Escobar, îmi trece prin gând. Asta e „La Fiera" lui Rodríguez și pare a fi generalul generalului!

La întoarcerea în Bogotá mă surprinde un telefon de la Gilberto, care mă invită la o coridă în compania unor comentatori sportivi de la Grupo Radial. Îi răspund:

–Mulțumesc, dar nu uitați că eu mă așez doar în primul rând, adică alături de cei sărmani, atunci când particip la un târg în calitate de sclavă în slujba unui post de radio al vreunei familii prezidențiale sau al vreunui bancher cu sute de drogherii. Cu alte cuvinte, deoarece sunt cam chioară, singurul loc din care văd și mă văd este parapetul. Pe duminică!

După coridă, grupul mă lasă acasă. Câteva zile mai târziu, mă sună Myriam de Rodríguez ca să mă întrebe de ce am fost la coridă cu soțul ei. Foarte deranjată, îi răspund că ar trebui să-l întrebe pe proprietarul postului Grupo Radial Colombiano de ce i-a trimis pe comentatorii de sport și pe editorul internațional să se ocupe de sezonul coridelor. Înainte de a închide, îi fac o sugestie.

–Data viitoare ați putea merge și dumneavoastră, cu microfonul, desigur, ca să vedeți de ce, atunci când Silverio[1] se luptă cu taurul, nu dai locul de lângă parapet pentru nimic în lume!

Apoi mă întreb de ce n-am înfipt mai multe banderile în grumazul fiarei. De ce nu i-am spus că soțul ei nu m-ar

[1] Silverio Pérez (1915–2006), celebru matador mexican (n.tr.)

interesa pentru nimic în lume? Oare el nu i-a mărturisit nici acum că-l iubesc nebunește pe rivalul său, care e mult mai bogat decât el și însurat, dar care mă adoră și abia așteaptă să se întoarcă de la moșie ca să se topească în brațele mele? Care o să fie un președinte cu trecut sau un dictator fără cazier și care, fie că-i place, fie că nu, este singurul, adevăratul, incontestabilul rege universal al cocainei? De ce n-am întrebat-o ce procent din piață deține Gilberto al ei – anul trecut, Pablo deținea deja 80 la sută, iar anul acesta dublează producția –, ca să-mi ofere plăcerea de a auzi din partea ei răspunsul: „Soțul meu deține tot 80 la sută, la fel ca amantul dumneavoastră!"

După ce mi se risipește furia, încep să-mi amintesc de cei patru magnați ai aparatului de stat: inteligențe privilegiate, inimi de piatră, lipsite de capacitatea de a simți orice fel de compasiune, cu o legendară capacitate de a se răzbuna. Apoi, cu un surâs răsărit dintr-un colț întunecat al inimii, îmi amintesc și de talentul de îmblânzitori de șerpi, de râsetele, slăbiciunile, lucrurile detestate, secretele și lecțiile lor... Toată capacitatea de muncă, pasiunea, ambiția, viziunea, puterea de seducție, președinții...

Cum ar reacționa dacă ar ști că Pablo Escobar aspiră la președinție? Dacă s-ar retrage din afacere... Care dintre ei i-ar putea deveni aliat? Care i-ar deveni rival și care dușman? Care ar putea deveni o amenințare de moarte pentru Pablo? În fine... cred că nici unul, fiindcă știu cu toții că el are mai mulți bani, e mai ager la minte și mai curajos. Și e cu 20 sau 25 de ani mai tânăr. În orice caz, Machiavelli spunea: „Ține-ți prietenii aproape și dușmanii și mai aproape".

Rămân cu gândul la faptul că nu trupul femeilor trece prin mâinile bărbaților, ci capetele bărbaților trec prin mâinile femeilor.

Al șaptelea
cel mai bogat om din lume

Prima îmbrățișare cu două rotiri prin aer, din 1984, este urmată de o veste care are efectul unui duș cu apă rece ca gheața: Pablo are de gând să se retragă din politică și vrea să știe ce părere am, fără a ține seama de ceea ce cred familia sa, asociații săi și, evident, candidatul însuși.

Îi răspund că nu trebuie să fii Einstein pentru a ști tot ce cred ei și îl implor ca, măcar o dată în viață, să-i dea dracului pe toți și să se gândească doar la sine. Îl rog să nu șovăie în fața ministrului Lara, a galanismului, a guvernului, a opiniei publice, a americanilor. Îi cer să-i amintească familiei sale de unde provin diamantele și Mercedesurile, sculpturile de Botero și tablourile de Picasso. Îl sfătuiesc ca, în loc să atace fățiș Tratatul de Extrădare și să risipească milioane pe politicieni, să inițieze în Bogotá proiecte sociale asemănătoare cu Medellín Sin Tugurios, pentru ca popularitatea lui să-l protejeze în așa fel încât să devină de neatins, și să se gândească să se retragă din afacere sau s-o lase pe mâna asociaților, niște tipi credincioși și de neclintit.

–Crezi că viitoarea ta dinastie va fi singura din țara asta care are pe conștiință doi morți? Singura diferență față de ei este că, la 34 de ani, tu ai deja unul sau două miliarde de dolari!

Iar în țara în care voturile se cumpără, nu vii cu nimic nou, doar că tu îi plătești cu case și terenuri de sport, în loc de sendvișuri! N-o să înțeleg niciodată de ce Belisario Betancur l-a numit ministru al justiției pe dușmanul declarat al persoanelor care au finanțat o bună parte dintre campaniile prezidențiale. Alfonso López n-ar fi făcut niciodată o asemenea tâmpenie.

Pablo nu-și pierde niciodată calmul. Pablo nu se plânge niciodată. Pablo nu mă întrerupe niciodată când mă aprind. A învățat deja că tac și mă liniștesc pe deplin când mă ia în brațe și de aceea se poartă cu mine ca îmblânzitorii care le șoptesc cailor la ureche până când se potolesc. Face asta din ziua în care i-am mărturisit că, dacă în iad m-ar lipi de trupul lui cu *Crazy Glue* pentru totdeauna, nu m-aș plictisi nici o clipă și m-aș simți ca în rai, iar el mi-a spus că e cea mai frumoasă declarație de dragoste din toate timpurile. În seara aceea, îmi mărturisește că el și candidatul lui au stabilit să se despartă oficial, dar să continue colaborarea în culise, fiindcă acum, mai mult ca niciodată, puterea de convingere a lui Santofimio pe lângă ceilalți membri ai Congresului îi este absolut necesară grupului său pentru a respinge Tratatul de Extrădare. Mă lămurește că mai există un motiv întemeiat pentru care a hotărât, deocamdată, să lase politica în seama profesioniștilor: ruta spre Norman's Cay, controlată de Carlos Lehder, întâmpină probleme serioase și, mai devreme sau mai târziu, o vor pierde, din pricină că asociatul său a devenit treptat un dependent de droguri îngâmfat și îi face tot felul de probleme guvernului lui Lynden Pindling din Bahamas.

– Am luat legătura cu sandiniștii, care sunt disperați din pricina fondurilor și îmi oferă orice doresc ca să folosesc Nicaragua ca punct de escală și ca bază pentru distribuirea mărfii spre Miami. Peste câteva săptămâni, vom călători împreună la Managua și o să folosesc pentru prima dată unul dintre pașapoartele mele. Vreau să cunoști Consiliul director și să-mi spui ce părere ai despre ei. Ai dreptate în tot ce mi-ai

spus, dar trebuie să înțelegi că afacerea mea e mai presus de politică și că trebuie să o mulg până ce-mi va fi fizic imposibil să storc mai mult din ea. Atunci mă voi putea gândi să mă retrag și să revin în Congres, după ce va trece furtuna. O să vezi că, peste șase luni, tulburările vor începe să se potolească. Știi că anticipez problemele cu luni de zile înainte și, atunci când sosesc, am soluția pregătită cu grijă, gata să fie pusă în practică. Orice se rezolvă cu bani, mai puțin moartea. Iar eu primesc bani cu toptanul, dragostea mea.

Îl întreb cum procedează fondatorii MAS pentru a se înțelege cu un guvern comunist atât de apropiat de grupările de gherilă din Columbia. Îmi răspunde că, atunci când vom ajunge acolo, o să înțeleg totul. În sfârșit, mă liniștesc. Două săptămâni mai târziu, Pablo anunță că se retrage din politică. Cred că, atâta vreme cât este provizoriu, și nu definitiv, e o soluție potrivită fiindcă îl va scoate din ochiul uraganului public.

În săptămânile care urmează, suntem nespus de fericiți. Relația noastră e cunoscută doar de asociații săi, de trei dintre prietenele mele și de câteva persoane în slujba lui: Fáber, secretarul – un om extrem de cumsecade, care vine întotdeauna să mă ia și să mă ducă la aeroport – și cei trei oameni de încredere ai săi: Otto, Juan și Aguilar. Eu și Pablo negăm categoric existența unei legături amoroase, din considerație față de soția lui și față de cariera mea, care este în ascensiune: *El show de las estrellas*, emisiunea mea de sâmbătă de la opt seara, se recepționează în mai multe țări și are 53 de puncte de audiență, fiindcă, în 1984, în Columbia, există doar trei canale de televiziune, iar pe cel oficial nu îl urmărește nimeni. Cealaltă emisiune a mea, *Magazín del lunes*, îi face concurență serioasă emisiunii de știri pe care o prezintă Andrés Pastrana Arango la televiziunea rivală, chipurile deoarece îmi încrucișez picioarele într-un fel foarte senzual. Din acest motiv, Medias Di Lido, deținută de familia Kaplan din Caracas și Miami, m-a angajat pentru o a doua reclamă la Veneția, după ce am acaparat

61 la sută din piața națională cu prima reclamă. Pentru a călători la Veneția, am impus drept condiție familiei Di Lido onorarii echivalente cu ale celor o sută cel mai bine plătite manechine din țară împreună, bilete la clasa întâi și un apartament la Cipriani sau la Gritti Palace. Fericită, i-am spus lui Pablo că, după Veneția, familia Kaplan va trebui să mă plătească ca pe o vedetă de cinema într-o țară lipsită de industrie cinematografică! El zâmbește, fiindcă știe că, în urmă cu o săptămână, am primit o ofertă de la un producător de la Hollywood care mi-a pus la dispoziție un apartament în Bel Air, hotelul preferat al prințesei Grace din Beverly Hills, și mi-a oferit un rol într-un lungmetraj cu Michael Landon, Priscilla Presley și Jürgen Prochnow, totul refuzat la ordinul categoric al lui Margot.

– Până la urmă, ce vrei să devii? O ziaristă serioasă sau actriță de cinema? O să mă lași baltă cu televiziunea tocmai acum, când am reușit să ne redresăm?

Într-o dimineață, pe la 11, Pablo se înfățișează pe neașteptate la apartamentul meu. Vine să-și ia la revedere fiindcă se duce în Panama și Nicaragua și nu mă poate lua cu el. Persoanele lui de legătură cu Junta Sandinista[1] l-au rugat să nu călătorească, sub nici un motiv, însoțit de o reporteră de televiziune. Îmi spune că va lipsi doar o săptămână și îmi promite că la întoarcere vom face o călătorie împreună, poate în Cuba, să-l cunoaștem pe Fidel Castro. Nu cred o iotă din ce-mi spune, cu atât mai puțin când îmi propune ca în absența lui să mă duc la cumpărături, ca să nu mă întristeze schimbarea de planuri. Sunt furioasă, dar nu mă plâng: New Yorkul este, categoric, mai șic decât Managua, iar The Pierre este un alt paradis pe pământ. Nu doar fiindcă se află la un cvartal și jumătate depărtare de Bergdorf Goodman, ci fiindcă răzbunarea e dulce.

O săptămână mai târziu, în apartamentul enorm are loc o scenă suprarealistă: în camera lui, David vorbește la telefon

[1] Partid socialist democrat din Nicaragua (n.tr.)

cu „Sonny", ducele de Marlborough, și râde. În cealaltă, eu râd la telefon stând de vorbă cu Pablito, Regele Cocainei, care mă roagă să cumpăr toate exemplarele din revista *Forbes* înainte să se epuizeze, fiindcă tocmai a fost numit al șaptelea cel mai bogat bărbat din lume! Când închidem amândoi, acolo, în salonașul din mijloc, se află Julio Mario, Regele Berii, stricându-se de râs fiindcă Metcalfe o să fie *waistcoated*[1]! (Printre capii ilustrelor familii Genovese, Bonnano, Gambino, Lucchese și Maranzano a prins rădăcini obiceiul de a-i „îmbrăca" pe dușmani în veste din ciment lichid și de a aștepta cu răbdare înainte de a-i arunca în apele mării, în ceea ce s-ar putea numi stilul newyorkez de a-i face pe oameni să dispară sau versiunea contemporană a lui „a lega o piatră de moară de gât" celor aleși de iubitele lor pentru a le pune, cu sau fără motiv, niște coarne demne de regele cerbilor.)

Julio Mario mă întreabă cât de bogați sunt, de fapt, „toți argații ăia" prieteni de-ai mei. Îi răspund că, deocamdată, sunt cei mai bogați oameni din lume, iar el comentează că trebuie să-mi fi pierdut mințile după atâtea cumpărături. Întrucât deținătorii numeroaselor titluri nobiliare sunt acum foarte mulțumiți, îi las pe Metcalfe și pe Santo Domingo să râdă de jumătate de lume și cobor după țigări. Cumpăr toate exemplarele din *Forbes* pe care le găsesc. Urc și, fără un cuvânt, îi dau fiecăruia un exemplar, deschis la pagina cu cei mai bogați oameni de anul acesta. Familia Ochoa ocupă locul al șaselea, iar Pablo Escobar, al șaptelea.

–Așadar, concurența are trei miliarde, zice David. Asemenea sume de bani ar trebui să se folosească nu numai pentru a cumpăra girafe, a-l plăti pe „The Dirt" („El Mugre") și a-ți finanța cumpărăturile, ci și pentru a trăi cu un oarecare stil, ca Stavros Niarchos!

[1] „A fi îmbrăcat cu o vestă" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

– Ar trebui să faci un copil cu el, păpușo, zice Julio Mario pe un ton suficient. Doar nu întinerești, sau mă înșel?

David reacționează îngrozit și exclamă că eu n-aș putea fi niciodată genul ăla de femeie!

Mă uit la Julio Mario și, pentru ca David să nu înțeleagă, îi spun în spaniolă:

– Da, dacă n-am avut copii cu tine, care ești chipeș, de ce aș avea cu „argatul ăla"? Și nu uita că voi fi întotdeauna cu 26 de ani mai tânără decât tine.

Comentez că amândoi sunt puțin invidioși fiindcă acum noii magnați columbieni sunt de talie mondială, nu doar locală. Și fiindcă prietenii mei sunt băieți de vârsta mea și argați extrem de inteligenți.

– Pentru numele lui Dumnezeu, *darling*[1]! exclamă David, cu un gest elegant și pe același ton pe care l-a avut Curzon când a descoperit că Pablo mănâncă ciorbă dimineața. Henry Kissinger e inteligent!

– Acum chiar cred că ești cel mai curajos dintre bărbați! zice Julio Mario, râzând în hohote. Ce spaimă, David! Începe să numeri zilele, înainte să-ți pună vestă Corleone junior!

Am impresia că ziua aceasta, în care doi dintre bărbații mei preferați mă privesc cu alți ochi, este cea mai fericită din viața mea. Îmi spun că Dumnezeu știe cum face lucrurile și de ce mă aflu acolo, râzând cu ei, cu toate zecile de plase de cumpărături din camera mea, fără să vadă mutrele „Piñei" Noriega sau lui Danielito Ortega.

Câteva zile mai târziu, sunt din nou în brațele lui Pablo și, din motive diferite, amândoi sărbătorim. Deși Regele Cocainei este, împreună cu nepotul viceregelui Indiei, cel mai curajos dintre bărbați, la ceasul adevărului este la fel de uman ca orice Rege al Berii.

---

[1] „Dragă" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

– Ce spaimă! Stăteam acolo, singur, cu toți indivizii aceia urâți în uniforme militare, gândindu-mă că m-ar putea arunca în mare fiindcă le-am spus că nimeni din lume nu are 50 de milioane de dolari bani gheață, îți vine să crezi? Asta voiau toți fiii ăia de cățea, cică „în avans"! Numai tâmpenia asta, ce părere ai? Oare comuniștii cred că banii cresc în copaci? Eram într-o grădină, împrejmuită de un zid văruit cam de un metru înălțime, la care mă uitam întrebându-mă dacă îl pot sări ca să dau fuga până la avionul meu, înainte să mă răpească sau să mă vândă americanilor. Și tot timpul mă gândeam: de ce n-am adus-o pe frumusețea mea preferată, de care mi-e așa de dor? Fiindcă tare urâte mai sunt femeile de acolo! În fine, important este că suntem din nou împreună, că au redus prețul și că dispun de ruta asta în cazul în care americanii încep să facă presiuni asupra lui Noriega, care este de partea noastră de când ne-a ajutat ca mediator în cazul Marthei Nieves Ochoa, însă își poate schimba părerea, fiindcă el lucrează întotdeauna pentru cel mai bun ofertant. Cum ți-a mers la New York?

– Sandiniștii i te vor prezenta lui Fidel Castro? întreb înainte de a răspunde.

– Da, dar mai încolo, chipurile după ce văd dacă ne putem înțelege.

– De ce vrei să-l cunoști pe Fidel Castro?

– Fiindcă insula lui e mai aproape de Florida Keys decât oricare alt loc. Acum, când știm că putem plăti prețul dictatorilor comuniști...

– Da, dar individul ăsta este și inteligent, și bogat; nu prost și sărac, cum sunt sandiniștii. Nu te baza pe el, Pablo. Fidel nu-i are pe americani la suflet: îi are pe cap, în Florida Keys și în Guantanamo!

Schimb subiectul și îi povestesc că, în timp ce luam prânzul cu o prietenă la Le Cirque, am dat peste Santo Domingo, însoțit de un lord, cunoscut de-al meu. Auziseră ceva despre noi și erau roși de curiozitate din pricina revistei *Forbes*; m-au întrebat

de el și i-am simțit cam invidioși pe cele trei miliarde ale sale. Julio Mario a avut neobrăzarea de a-mi sugera să-i dăruiesc un moștenitor. Pablo mă întreabă ce am răspuns, iar eu îi zic:

– El, care mi-a dăruit autobiografia lui Fernando Mazuera, știe foarte bine că în familia mea generații de femei foarte frumoase au avut prudența de a se căsători întotdeauna înainte de a avea copii. Iar tu ești cât se poate de căsătorit.

Pablo cade pe gânduri, în timp ce procesează informația. Nu-mi dau seama că am atins un punct sensibil până începe să vorbească:

– A fost foarte, foarte bine, draga mea... Acum o să-ți spun o poveste pe care nu i-am spus-o nici unei femei... Înainte să te cunosc, marea dragoste a vieții mele se numea Wendy. Da, ca în Peter Pan, nu râde. Wendy Chavarriaga nu era o leoaică, nici pe departe. Era o cușcă întreagă cu lei! De câte ori credea că sunt cu alta, îmi lovea mașina, tăia poarta cu fierăstrăul, sărea să mă lovească cu pumnii și ciocanul, mă amenința că mă omoară, că mă jupoaie de viu și că mă tranșează, îmi spunea toate cuvintele din vocabularul vulgar spaniol, columbian și *chibcha*[1]... Iar eu înghițeam totul, totul, fiindcă o adoram. Eram, pur și simplu, mort după Wendy! Iar ea se ducea la New York cu o duzină de prietene, nu singură, ca tine, iar eu plăteam orice doreau. În ciuda avertismentelor mele, într-o zi a rămas însărcinată. S-a dus la coaforul unde se afla soția mea și i-a strigat, triumfătoare: „Acesta este un copil făcut din dragoste, nu din datorie, ca al dumneavoastră!" În ziua următoare, am trimis patru băieți după ea. Au târât-o până la un veterinar pe care l-am pus să-i facă un avort fără anestezie. N-am mai revăzut-o și, din ziua aceea, nu mi-a mai fost dor de ea nici o clipă. Slavă Domnului, tu ești o prințesă. În comparație cu Wendy, oricât scandal ai face uneori, ești oaza mea, Virginia.

[1] Grup de limbi vorbite de popoarele amerindiene (n.tr.)

Amuțesc. Împietresc. Mă îngrozesc. Un fior mă străbate în timp ce-i spun:

–Da, slavă Domnului, nu mă cheamă nici Wendy, nici Chavarriaga.

Ceva din adorația mea pentru el începe să moară în seara aceea, după povestea aceea îngrozitoare, dureroasă ca un pumnal înfipt în inimă pentru orice femeie cu simțire. Mă gândesc că Dumnezeu știe ce face și mă bucur să știu până unde poate ajunge omul ăsta, atât de curajos când vine vorba despre cazuri generale și atât de monstruos față de excepții. În sinea mea, mă întreb dacă, într-o bună zi, vâna aceea de cruzime s-ar putea întoarce și împotriva mea; dar îmi spun că e imposibil, fiindcă sunt opusul acelei biete fete și nu degeaba îmi spune el „pantera mea dulce".

*

Pablo nu-și mai încape în piele de mulțumire că ocupă al șaptelea loc pe lista *Forbes*. Când acordă un interviu unui post de radio, spune că nici unul dintre ei nu are o asemenea cantitate de bani și că nici măcar nu știu cât înseamnă asta în pesos! Acelea sunt averile lui Santo Domingo și Ardila, iar *Forbes* l-a confundat cu ei! Dacă ar avea 3 miliarde de dolari, ar da 2 miliarde 900 săracilor și ar păstra doar 100 de milioane, pentru ca familia lui să poată trăi liniștită un secol!

Evident că pe Pablo nu-l interesează pesos, deoarece se pricepe mai bine la dolari decât orice bancher elvețian. Nu vorbim doar în dolari, ci în zeci, în sute de mii și în miliarde de dolari. Mai întâi, deoarece în afacerea lui se folosește doar moneda asta, care, în 1984, este în continuare una dintre cele mai puternice din lume. Apoi, deoarece suntem amândoi absolut convinși că estimările în pesos nu sunt de încredere pe termen mediu și lung, deoarece deprecierea constantă a

monedei columbiene, care ajunge la 35 la sută pe an, modifică odată cu trecerea timpului toate calculele cu șiruri de zerouri la dreapta: un milion de pesos – o sumă de mare valoare în 1974 – avea să devină o cantitate nesemnificativă în 1994, în vreme ce, în acești 20 de ani, un milion de dolari va fi suferit o depreciere de 50 la sută.

O săptămână mai târziu, Pablo mă anunță că are un cadou pentru mine: e ascuns într-o parte a trupului său și trebuie să-l caut lent, foarte lent. Cum deschide larg brațele și are mâinile goale, mă gândesc că trebuie să fie ceva foarte mic și valoros, ca un smarald „lacrimă" sau un rubin roșu „sânge de porumbel". Stă nemișcat și tăcut în vreme ce încep să caut de la păr și străbat fiecare centimetru al trupului cu degetele, începând să-l dezbrac. Mai întâi, îi dau jos cămașa, apoi cureaua, pantalonii... Nimic! Când ajung la picioare și îl descalț, găsesc ascuns în ciorap un Beretta de nouă milimetri cu mâner de fildeș, însemnat cu cele patru inițiale ale sale și încărcat.

– Așa, carevasăzică? Acum e rândul meu, domnule parlamentar supleant, și o să mă răzbun pentru seara cu revolverul. Mâinile sus!

Într-o fracțiune de secundă se aruncă asupra mea. Îmi răsucește brațul, mă dezarmează și-mi vâră țeava revolverului în gură. Cred că a descoperit povestea cu David și o să mă omoare.

– De data asta, nu e un joc, Virginia. Ți l-am adus fiindcă o să ai nevoie de el. Permisul de portarmă e pe numele meu și e de împrumut, ai înțeles? Dacă ai nevoie să-l folosești, să știi că dispun de cel mai bun serviciu de spălare de covoare din țară: nu rămâne nici o picătură de sânge. Iar acum o să afli adevărul, draga mea: n-o să mai fiu parlamentar, președinte sau altele asemenea. Curând, vei deveni femeia unui războinic și am venit să-ți explic ce o să-ți facă instituțiile de securitate când se vor prezenta aici ca să întrebe de mine. O să te învăț, de asemenea, cum să te împușți ca să mori pe loc, să nu rămâi desfigurată sau paralizată. Tu ții foarte bine pe poligonul

de tragere, dar, dacă nu alungi teama de a ucide, un expert te dezarmează în câteva secunde. Și primul lucru pe care-l vor face măcelarii aceia va fi să-ți sfâșie hainele... Iar tu ești cea mai frumoasă din lume, nu-i așa, scumpa mea? De aceea, o să-ți dai jos rochia asta de 2 000 sau 3 000 de dolari înainte să ți-o fac fâșii, o să te duci la toaletă și o să te oprești dinaintea tuturor oglinzilor. Imediat, am zis! Ce mai aștepți?

Mă supun, fiindcă n-am de gând să-l las să-mi strice o rochie Saint Laurent, fiindcă simt o mare ușurare, o curiozitate enormă și fiindcă, sinceră să fiu, am adorat dintotdeauna privirile acelea aprinse care îi precedă toate mângâierile. Pablo descarcă revolverul și se așază în spatele meu. Îmi spune că, atunci când scoți arma ca să ucizi, trebuie să ai sânge-rece, fiindcă deții controlul. Apoi îmi arată cum să țin mâinile și picioarele, bustul și brațele, umerii și capul când sunt în fața mai multor bărbați, dar protejată de o armă de foc. Îmi arată ce expresie trebuie să aibă ochii, gura, fața și care trebuie să fie limbajul corporal. Îmi explică ce trebuie să simt, cum trebuie să gândesc și ce vor încerca ei să facă. Cu o strălucire stranie în privire, îmi arată pe care trebuie să-l ucid mai întâi dacă sunt doi, trei sau patru și sunt înarmați sau se află la o distanță sigură. Dacă sunt cinci sau mai mulți, sunt înarmați sau se apropie, trebuie să mă împușc înainte să încap pe mâinile lor. Îmi arată ce trebuie să fac în acest caz: cum să țin degetele și unde să lipesc țeava revolverului. Apasă pe trăgaci de mai multe ori și-mi răsucește brațul până nu mai rezist de durere și învăț să nu mă las dezarmată. În vreme ce urmăresc în oglinzi trupurile noastre goale luptându-se pentru a obține controlul asupra armei, nu pot să nu mă gândesc la discobolii atenieni sau la doi luptători spartani. El este de o sută de ori mai puternic decât mine, așa că mă înfrânge în repetate rânduri, slujindu-se fără pic de milă de coregrafia aceea ca de un montagne russe pentru a mă sili să simt teroarea, să-mi pierd teama, să preiau controlul, să îmi închipui durerea... de a muri

din dragoste. Brusc, aruncă revolverul pe jos și mă înșfacă de păr cu mâna stângă, în vreme ce ultima parte a lecției începe să defileze acum pe buzele și urechile mele, pe cealaltă mână a lui și pe pielea mea: sunt poveștile fără sfârșit, cu cele mai detaliate descrieri, cu formele cele mai aberante de tortură, mai îngrozitoare, de neînchipuit, cutremurătoare modalități pe care le poate îmbrăca supliciul; încerc să-l reduc la tăcere, să-mi acopăr urechile ca să nu-l aud, dar mă prinde de ambele brațe și-mi acoperă gura cu mâna, în vreme ce continuă, fără a se opri. După ce termină de recitat toată pedeapsa aceea imaginată de un inchizitor benedictin, toată suferința aceea concepută de mintea depravată a vreunui militar sud-american în timpul Operațiunii Condorul, diavolul acesta care îmi fură și îmi redă viața, bărbatul acesta care mă răsfață și mă iubește cum n-ar putea nici un altul îmi șoptește la ureche că toate sunt doar o fracțiune din ceea ce mă așteaptă, dacă nu învăț să mă apăr de dușmanii lui, să-i urăsc cu aceeași ferocitate ca el, să-i ucid fără ezitare când mi se ivesc în cale și să nu mă îndoiesc nici o clipă că și eu sunt în stare să le pun capăt zilelor când vor îndrăzni să vină la mine ca să îl caute pe el.

După două minute de tăcere deplină, îl întreb de unde știe atâtea despre asemenea lucruri. Obosit, răspunde:

– Fiindcă în viața mea am fost silit să strâng cu ușa mulți oameni, mulți răpitori. De aceea, draga mea.

După alte două minute de tihnă idilică îl întreb despre câți oameni este vorba. După o pauză, cu un suspin, îmi răspunde cât se poate de calm că de vreo două sute. După alte două minute îl întreb câți dintre cei două sute au „crăpat". După o altă pauză și un alt suspin, îmi răspunde: „Mulți, mulți". De data aceasta, nu-i mai acord un răgaz când întreb ce s-a întâmplat cu cei care au rămas în viață. Escobar nu-mi răspunde. Atunci mă ridic din locul unde se sfârșesc întotdeauna înfruntările noastre, iau gloanțele și încarc revolverul. Îl duc la seiful meu, scot de acolo copiile după cheile de la liftul privat care se

deschide direct în apartamentul meu, mă întorc cu arma într-o mână și cheile în cealaltă și i le întind.

– Nu i-am dat astea niciodată nimănui, Pablo. Dacă vreodată n-o să ai unde să te duci, vei putea oricând să te ascunzi aici. Nimănui întreg la minte nu i-ar trece prin cap să te caute la mine acasă; poate o să mă caute pe mine, dar nu pe tine. Aici, în inimioara asta, este combinația de la seiful meu; acolo vei găsi întotdeauna revolverul de la tine când sunt plecată din oraș, fiindcă de azi înainte mă va însoți mereu și n-o să mă mai despart de el decât dacă iau un zbor comercial. Acum spune-mi ce nume să las la poartă ca să te lase să intri în garaj și să urci când eu nu sunt acasă.

O mângâiere tandră, însoțită de o tăcere nesfârșită, tristețea adâncă din privirea lui dintotdeauna și două cuvinte imposibil de uitat răspund acum la recunoștința infinită pe care o așez în mâinile acelui om formidabil, unic și teribil. El îmi dă un pistol, eu îi dăruiesc o inimă de aur. Când, la despărțire, rămân nu cu două, ci cu două sute de suflete luptându-se pentru compasiunea și rațiunea mea, un demon interior îi șoptește conștiinței mele că, dacă amanții care au răspunsuri ar răspunde întotdeauna la întrebările amanților care cunosc adevărurile, lumea întreagă ar îngheța în câteva clipe.

*

„Dacă vrei să ucizi pasărea, retează copacul unde-și are cuibul" zice proverbul. În martie 1984, cade „Tranquilandia", cel mai mare laborator de procesare a drogurilor din lume. Ascuns în selva din Yarí, a fost detectat de un satelit american, iar guvernul Statelor Unite le-a oferit informația ministrului Lara și poliției columbiene. Ansamblul de 14 laboratoare care se întinde de-a lungul și de-a latul a 500 de hectare produce 35 000 de kilograme de cocaină pe săptămână și dispune de

piste de aterizare pentru a transporta drogurile direct în străinătate, de autostrăzi proprii și de facilități moderne pentru aproape 300 de angajați. Paisprezece tone de cocaină sunt aruncate de poliție în râul Yarí și sunt confiscate șapte avioane, un elicopter, automobile, arme și aproape 12 000 de recipiente cu substanțe chimice necesare pentru procesarea pastei de coca și transformarea ei în cocaină pură.

Mă văd cu Pablo la câteva zile înainte de a pleca la Veneția. E zâmbitor și liniștit. Îmi spune că laboratoarele din Tranquilandia și Villa Coca le aparțineau lui Jorge și Gonzalo, nu lui, și că s-a confiscat doar o părticică din cifrele raportate de poliție. Mă lămurește că au învățat cu toții o lecție importantă: de acum încolo, „bucătăriile" din selvă vor fi mobile, iar în zonele controlate de gherile se va plăti taxă de trecere grupărilor insurgente. În orice caz, marfa care se pierde reprezintă doar 10 la sută și, față de restul de 90 la sută, e o cantitate irelevantă: fiecare kilogram al clienților săi îi aduce 5 000 de dolari prin transport și fiecare kilogram al lui – nefiind nevoie să plătească transportul, fiindcă avioanele și rutele îi aparțin – îi aduce un profit net de peste două ori mai mare, după ce scade toate cheltuielile, cum ar fi piloții, cherosenul și plata către autoritățile care colaborează în fiecare țară, care în argoul lor sunt cunoscute sub numele de „rută". La transporturile de mai multe tone, echipajul avionului ajunge să câștige cam un milion de dolari pe cursă; astfel, dacă ajung pe mâinile oamenilor legii și, în cazul în care mita nu funcționează, piloții pot angaja cei mai buni avocați și plăti cauțiuni fără să fie nevoiți să sune în Columbia. Eu învăț treptat că, exceptând Statele Unite și Canada, plățile dau roade întotdeauna. Persoanele-cheie de pe rută sunt dictatorul sau guvernatorul, comandantul forțelor aeriene sau al poliției ori directorul vămii din țara tropicală unde avionul are escală pentru a face plinul. Toți, chimiști, „bucătari", agenți de pază, piloți, contabili, au salarii extravagante, ca să nu fure, să nu-și trădeze superiorii din organizație sau să nu dezvăluie

rutele. Pablo folosește aproape întotdeauna cuvântul „marfă", nu cocaină, și-mi spune lucrurile acestea ca să mă liniștesc și să nu-mi mai fac griji în privința direcției pe care o urmează persecuția implacabilă a ministrului Lara Bonilla.

Acum plec în Italia, așa că bugetul meu pentru cumpărături este de 100 000 de dolari. Cer concediu de la Grupo Radial, las înregistrate emisiunile de televiziune pentru trei săptămâni și plec fericită la Veneția, orașul cel mai frumos pe care negustorii cei mai avuți din istorie l-au putut clădi pe fața pământului și pe apele mării.

La începutul lui aprilie 1984, totul în lumea mea e aproape perfect: tânărul meu amant este poate cel mai splendid negustor al vremurilor sale și, mulțumită lui, mă simt și eu cea mai fericită, mai răsfățată și mai frumoasă femeie din lume. Mai întâi, trec pe la Roma ca să cumpăr costume pentru reclama pe care o vom filma la Veneția. Azi am ieșit de la salonul de înfrumusețare al lui Sergio Russo și mă întreb de ce în Columbia nu pot arăta niciodată așa; cu siguranță, deoarece înfățișarea aceasta tocmai m-a costat sute de dolari, o parte neînsemnată din prețul costumului Odicini, al genții și al pantofilor din piele de crocodil.

În afară de Pablo, nimic nu mă face mai fericită decât privirile oamenilor în timp ce merg pe strada principală dintr-un oraș european, cu magazine de lux de o parte și de alta, între doi bărbați chipeși, foarte eleganți, zâmbitori și mândri, cu blazere bleumarin impecabile și inele cu blazon pe deget. În ziua aceea perfectă mă plimb prin centrul Viei Condotti cu Alfonso Giraldo y Tobón și cu Franco, conte de Antamoro și Céspedes. Alfonso este un *playboy* legendar, bărbatul cel mai adorabil și mai rafinat din Columbia. A risipit o avere enormă câștigată cu „Caspidosán", produsul antimătreață inventat de tatăl său, dansând cu Soraya, împărăteasa Persiei care era asemenea unui vis, și petrecând cu prinți precum Johannes von Thurn und Taxis, cel mai bogat din întreg Sfântul Imperiu

romano-german, „Princy" Baroda al Indiei și Raimondo Orsini d'Aragona, principe asistent la tronul pontifical. După ce a urmat cursuri intensive despre femei cu Porfirio Rubirosa – primul ginere al lui Trujillo și, apoi, al celor doi bărbați cei mai bogați ai vremurilor sale –, Alfonso locuiește acum în orașul lui preferat, într-o aripă a Palatului Orsini. În ceea ce îl privește pe Franco, este asociat al unei bănci particulare de la Geneva și nepotul lui Carlos Manuel de Céspedes, bărbat ilustru care a tras clopotul libertății în Cuba, primul dintre marii moșieri care și-au eliberat toți sclavii. Cei doi vechi prieteni ai mei mă fac să râd neîncetat, îmi pun porecle drăgăstoase și sunt incredibil de generoși cu cuvintele lor. Franco exclamă:

– La 34 de ani arăți nerușinat de tânără, Cartagenetta, fiindcă vârsta perfectă a femeilor frumoase este 40 de ani. De ce trăiește cineva ca tine în Columbia? O ființă atât de luminoasă are nevoie urgentă de un soț bogat și chipeș, un excelent amant și deținător al unui titlu nobiliar!

– Mâine, zice Alfonso, o să iei cina cu un jucător de polo, cel mai arătos bărbat din Roma, ca să te invite duminică la Polo Club, unde se strâng cei mai frumoși bărbați din Italia. Asta chiar este *eye candy*[1], scumpo! Le-am spus deja prietenilor mei că vine la Roma cea mai frumoasă femeie din Columbia și abia așteaptă să te cunoască!

Zâmbesc fericită fiindcă, în sfârșit, am și eu un titlu! Râd în sinea mea, fiindcă îl ador din suflet pe al șaptelea bărbat cel mai bogat din lume, am un potențial amant de talia lui Porfirio Rubirosa și încă nu mi-am pierdut mințile după cel mai frumos jucător de polo din Columbia. Alfonso are gusturi perfecte în toate privințele, așa că îl rog să mă însoțească la Battistoni, pentru a cumpăra bluze, și la Gucci, pentru cei mai minunați pantofi și jachete din piele destinate „unui mânz neîmblânzit, care poartă doar blugi și tenișI pentru a supraveghea, cu

[1] „Festin vizual" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

biciul în mână, sute de ponei și în jur de o mie de grăjdari pe moșia sa". Când Aldo Gucci intră în magazin, Alfonso ne face cunoștință și, foarte zâmbitor, mă acuză că am cumpărat genți din piele de crocodil în valoare de 25 000 de dolari; deși este vorba despre numai 5 000, proprietarul, încântat, se întoarce două minute mai târziu cu două *foulards* cadou, una cu cai de polo și alta cu flori, pe care o am și în ziua de azi.

Călătoresc la Veneția cu vreo șase valize pline de comori și mă instalez în apartamentul meu de la Gritti Palace. Fericită, mă plimb prin oraș, cumpăr sticlă de Murano, un bronz pentru Tata pe care mi l-a cerut Pablo și mă pregătesc pentru a filma reclama. Totul a fost planificat până la ultimul detaliu, dar este, pur și simplu, imposibil să lucrez pe Canal Grande: deoarece port un costum alb de Léonard, înflorat și absolut spectaculos, o pălărie mare de paie, turcoazele mele cu diamante și țin picioarele încrucișate într-un unghi perfect, de câte ori gondolele cu turiști văd camerele de filmat, șase sau șapte dintre ele se adună în jurul nostru. Strigând „Un'attrice, vieni! Un'attrice![1]", ghidul arată înspre mine și o duzină de japonezi se năpustesc spre noi ca să-mi facă fotografii și să-mi ceară autografe. La început, totul mă amuză teribil. Dar, după o sută de duble care se prelungesc aproape trei zile, hotărâm să ne mutăm pe un *canaletto* cu pod de pe care un *ragazzo* în costum medieval îmi aruncă un trandafir, pe care-l primesc cu un zâmbet și în schimbul căruia îi trimit o bezea; a fost o adevărată provocare să-l găsim pe *bello ragazzo biondo*[2], fiindcă la Veneția toată lumea își câștigă existența din turism, iar un manechin blond costă mii de dolari. În cele din urmă, totul iese bine și, cu timpul, reclama mea venețiană va deveni una dintre cele mai memorabile din întreaga istorie a publicității columbiene. Pentru restul vieții mele, din pricina acelei călătorii de neuitat și a onorariilor mele ridicate, colegii

[1] „O actriță, veniți! O actriță!" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

[2] „Un băiat blond și frumos" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

vor spune că am fost „doar un manechin". Clevetitorii vor spune inclusiv că, pentru a reduce prețul biletului de avion și al cazării, Alas Publicidad a trebuit să reconstruiască peste Río Grande din Magdalena o mare parte din Veneția!

Pablo m-a sunat de două ori pe săptămână ca să-mi spună că totul merge bine și că apele s-au mai liniștit. Azi mă întorc și număr orele care rămân până să-l văd, ca să ne topim unul în brațele celuilalt și să ne spunem cât de dor ne-a fost unul de celălalt, să ne facem cadouri și să-i spun cât de generoasă e viața cu mine și cât de minunați sunt oamenii când sunt plecată din Columbia, fiindcă să apari întotdeauna radiind de fericire nu e un păcat sau o crimă capitală în alte țări. Știu că el o să-mi zâmbească cu enormă tandrețe, în vreme ce mă va admira cu mândrie, fiindcă mă înțelege mai bine decât oricine și fiindcă e mai conștient decât oricine de puterea de a ne face rău pe care o are invidia.

După aproape o lună de absență, printre atâtea motive de sărbătoare și de bucurie, cine și-ar fi închipuit dimensiunile furiei și ale urii proprietarilor laboratorului de 500 de hectare înaintea pierderii suferite? Și în fața confiscării a 14 sau 17 tone de cocaină în valoare de 45 000 de dolari pe kilogram, pe străzile din Statele Unite, la care se adaugă avioanele, investițiile și restul? Cum aș fi putut bănui că Tranquilandia îi aparținea și lui Pablo, iar valoarea pierderilor se ridica până aproape de un miliard de dolari la vremea aceea, vreo 2 miliarde și jumătate de dolari acum?

Bomba care explodează la o zi după sosirea mea la Bogotá răsună în fiecare colț al Columbiei, la toate programele de știri și în toate ziarele din lume. Îmi explodează în cap, fericirea dispare, iar iluziile mele se risipesc. Îmi explodează în urechi, lumea mi se năruie în câteva clipe, iar visurile mele sunt nimicite. Știu că nimic nu va mai fi ca înainte. Știu că, atât cât voi trăi, nu mă voi mai bucura de zile de fericire desăvârșită. Știu că tot ce am iubit mai mult în viață a încetat să mai trăiască și

ne-a condamnat să supraviețuim. Știu că, începând de azi, cea mai liberă ființă de pe planetă va fi, întru eternitate, un fugar din calea justiției. Bărbatul pe care îl iubesc va fi un etern fugar până în ziua în care îl vor prinde într-o noapte sau în care îl vor ucide.

De ce nu mi-am dat seama, în ziua în care mi-a dăruit revolverul Beretta, că-și propunea să-l ucidă pe ministrul Justiției? De ce am plecat în Italia, în loc să rămân alături de el, oferindu-i un milion de argumente ca să nu facă o asemenea prostie? De ce este înconjurat numai de imbecili care nu întrevăd consecințele faptelor și ale asasinatelor la comandă și care îl ascultă în toate, de parcă ar fi un dumnezeu? De ce mă pedepsești așa, Doamne, când n-am făcut rău nimănui? De ce viața e atât de crudă, totul e trecător și nimic nu durează? De ce mi l-ai scos în cale, să-mi fie cruce, dacă el avea deja familie și femei, asociați și politicieni, adepți și armată, în vreme ce eu nu aveam pe nimeni și n-am avut niciodată nimic?

La înmormântarea lui Rodrigo Lara Bonilla, președintele Belisario Betancur anunță semnarea Tratatului de Extrădare care va intra în vigoare *ipso facto*. Urmăresc la televizor, o dată și încă o dată, chipul tinerei văduve Nancy Lara, la fel de scăldat în lacrimi ca al meu. Două ore mai târziu, mă sună Pablo. Mă imploră să nu vorbesc, să nu-l întrerup și să memorez fiecare dintre cuvintele sale.

—Știi că îmi vor pune în cârcă moartea lui și că trebuie să plec din țară. O să fiu foarte departe și n-o să-ți pot scrie, nici n-o să te pot suna, fiindcă de acum o să fii cea mai supravegheată femeie din Columbia. Nu te despărți de revolverul pe care ți l-am dăruit și exersează tot ce te-am învățat. Nu te încrede în nimeni, cu atât mai puțin în prietene sau în ziariști. Dacă cineva întreabă de mine, îi vei spune, fără excepție, că nu m-ai mai văzut de aproape un an și că sunt în Australia. Lasă cadourile la logodnica prietenului meu, o să trimit mai târziu pe cineva după valiză. Dacă nu mă pot întoarce în Columbia,

o să trimit după tine de îndată ce se liniștesc apele. O să vezi că, după o vreme, totul se va potoli. Nu uita că te iubesc din tot sufletul și că o să-ți duc dorul în fiecare zi. Pe curând, Virginia.

Vaya con Dios, mi vida. Vaya con Dios, mi amor[1] cântă Connie Francis în despărțirea aceea sfâșietoare care, fără ca eu să știu de ce, mă cutremura până în străfundurile sufletului în copilărie. Dar... cum l-aș putea încredința Domnului pe un asemenea asasin, știind că idealistul meu a murit, iar în locul lui a răsărit răzbunătorul acela lipsit de suflet? Știind că în locul conducătorului poporului a răsărit acel războinic lipsit de compasiune?

Știu deja că sunt doar o femeie neputincioasă. De acum înainte, el va fi tot mai străin, tot mai puțin al meu... O să fie din ce în ce mai absent, din ce în ce mai îndepărtat... Capacitatea lui de apărare o să-l facă tot mai nemilos, setea lui de răzbunare, din ce în ce mai neîndurător... De acum înainte, fiecare moarte provocată de el va apăsa asupra mea, iar singurul meu destin va fi să-i am pe toți pe conștiință.

[1] „Du-te cu Dumnezeu/ Du-te cu Dumnezeu, iubitule" (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

Cocaine blues

În săptămânile care au urmat asasinării lui Rodrigo Lara Bonilla au loc sute de arestări și de razii, confiscări de avioane, elicoptere, iahturi și automobile de lux. Pentru prima dată în istoria Columbiei, oricine conduce un Mercedes prin oraș sau un Ferrari pe autostradă este arestat drept suspect, scos din mașină cu insulte grosolane și percheziționat brutal de poliție; de data asta, nu folosește la nimic proverbiala „ungere" cu bancnote cu valoare nominală mare, fiindcă armata este peste tot. Columbienii care plătesc impozite susțin, cu mândrie, că țara se schimbă, în sfârșit, și că se va pune capăt corupției, fiindcă nu mai puteam, ne *mexicanizam*, iar imaginea Columbiei era la pământ. Marii capi au dat fuga, cu toții, spre o destinație despre care se zvonește că ar putea fi Panama, fiindcă acolo și-au păstrat banii, ca să nu fie confiscați de americani. Lumea e convinsă că Statele Unite ne vor invada pentru a deschide o bază navală pe coasta Pacificului, deoarece Canalul Panama seacă și trebuie înlocuit cu ceva. De asemenea, trebuie să pătrundă și în provincia Darién, pentru a construi Autostrada Panamerica, din Alaska până în Patagonia, precum și o bază militară pe coasta Atlanticului, leită cu Guantánamo, fiindcă gherilele capătă atâta putere, încât toți vecinii noștri – ce rușine! – spun deja că țările lor se *columbianizează*. Națiunea s-a înfierbântat,

spiritele sunt încinse și toată lumea înțelege că oamenii decenți sunt în favoarea ambelor baze militare, fiindcă 60 la sută dintre cei care se împotrivesc sunt traficanți de droguri sau comuniști.

Vreme de câteva săptămâni, viața mea devine un adevărat infern: la fiecare jumătate de oră, câte o persoană neidentificată sună ca să-mi spună toate lucrurile pe care nu i le-ar putea scuipa niciodată în față lui Pablo, foarte asemănătoare cu cele pe care mi le-a recitat el la ureche în seara cu Beretta și oglinzile. Cu timpul, mă obișnuiesc cu insultele și amenințările, cu zilele care trec fără vești de la el; de asemenea, nu mai plâng, devin mai puternică și mă gândesc că așa e mai bine, fiindcă asasinul acela nu era pentru mine și poate e mai bine să rămână în Australia, să crească oi și să-i lase pe columbieni să trăiască în pace, fiindcă sunt cei mai buni și mai muncitori oameni din lume. Viața e scurtă și, până la urmă, este tot ce avem. Pentru a-mi dovedi mie însămi că nu mai sufăr după Pablo, mă duc cu David Metcalfe la Rio de Janeiro și Salvador de Bahía, să mănânc *Moqueca Bahiana* și să-i ascult pe Gal Costa, Caetano Veloso, Maria Bethania, Gilberto Gil și pe celelalte minuni de pe subcontinentul acela creat în Ceruri de un Dumnezeu milostiv, pentru oamenii mai hedoniști de pe pământ. Străbatem orașul artiștilor și al gânditorilor Braziliei, zugrăvit de curând în toate culorile, datorită succesului înregistrat cu *Donha Flor e Seus Dois Maridos*, lungmetrajul cu Sonia Braga, căreia tocmai i-am luat un interviu pentru una dintre emisiunile mele. David arată splendid în *resort wear*[1], cu blazerele lui de pe Saville Row și pantalonii de culoare roz, corai și galben din Palm Beach, iar în *cidade maravilhosa cheia de encantos mil*[2] port toate fustele de plajă și perechile de bikini pe care le-am cumpărat în Italia, mă simt ca Fata din Ipanema și admir Lagoa strălucind sub cerul înstelat. Nu dansez samba

[1] Îmbrăcăminte de vară de lux (în limba engleză, în original) (n.tr.)

[2] „Orașul minunat, înțesat de farmece" (în portugheză, în original) (n.tr.)

fiindcă un asociat de-ai lui White, de doi metri înălțime și cu 22 de ani mai în vârstă decât mine poate bea *caipirinhas* și *caipirissimas*, dar refuză categoric să danseze samba, *salsa reggae*, *vallenato* și toată acea *Spanish Music* a latinoamericanilor din generația mea. Pentru câteva zile scurte, mă simt ca în paradis și mă gândesc că, în sfârșit, după ce am vărsat râuri de lacrimi după Pablo, pentru mine, pentru cei uciși de Pablo și pentru țara amândurora, viața începe să-mi zâmbească.

După câteva luni, totul revine la normal. Se spune că OSA[1] a sprijinit Columbia și s-a opus invaziei, fiindcă aveam deja un Guantánamo, iar două ar fi afectat stabilitatea în regiune: cine-i mai putea ține în frâu pe toți ecologiștii europeni dacă se distrugea selva din Darién pe baza unor argumente imperialiste sub pretextul comerțului liber! Întreaga țară, fără excepție – luptători de gherilă, studenți, muncitori, casnice, clasa de mijloc, burghezia – sărbătorește faptul că yancheii au rămas cu ochii în soare, iar marii afaceriști au început să se întoarcă în țară ca să preia din nou conducerea băncilor, a lanțurilor de drogherii și a echipelor de fotbal.

Cine e mai potrivit să știe adevărul despre tot ce se petrece cu Pablo și în lumea lui decât Gilberto Rodríguez Orejuela, colegul lui emerit, stăpân peste zeci de reporteri? Slavă Domnului că frații Rodríguez nu sunt dușmanii aparatului de stat, ci prieteni cu toată elita birocratică și politică. Nu au mâinile mânjite de sânge și nici nu torturează oameni; în fine, se zvonește că, în urmă cu mulți ani, au fost implicați în răpirea unor elvețieni în Cali, dar a trecut atâta timp de atunci, încât a încetat să mai fie adevărat. Gilberto nu-și ține banii în lăzi îngropate sub pământ, ca Pablo și „El Mexicano", ci în propriile bănci. Nu ucide miniștri, ci e prieten apropiat al lui Belisario Betancur. I se spune „Șahistul" fiindcă are minte de șahist, nu de criminal în serie. Nu poartă haine din in de culoare bej

[1] Organizația Statelor Americane (n.tr.)

în Bogotá, ci costume bleumarin. Nu poartă tenișii, fiindcă nu e Pedro Navaja; poartă Bottega Veneta, fiindcă e John Gotti. Și, de curând, deoarece proprietarilor Tranquilandia li s-a dat lovitura aceea de un miliard de dolari, Gilberto Rodríguez a devenit cel mai bogat om din Columbia.

Rodríguez petrece tot mai mult timp în Bogotá și, ori de câte ori vine, mă invită în biroul lui de la Grupo Radial ca să-l pun la curent cu tot ce se întâmplă, fiindcă el este, chipurile, un simplu provincial cam străin de evenimentele care au loc în capitală. Firește că știe totul, de vreme ce Rodolfo González García, Eduardo Mestre Sarmiento și Hernán Beltz Peralta, crema clasei politice columbiene, se numără printre cei mai buni prieteni ai săi. Toți parlamentarii din Valle del Cauca și numeroși alții din diferite provincii ale Columbiei îl sună, iar el răspunde la telefon din zece în zece minute sau din sfert în sfert de oră. Numele lor îmi defilează pe la ureche, în vreme ce îl privesc așezată pe canapeaua din fața biroului său. De fapt, Gilberto vrea să-mi arate că el este cu adevărat elegant, popular, puternic și cumpără miniștri și senatori cu duzina; amantul meu e doar un fugar în fața justiției, iar acum el a devenit puterea din spatele tronului Columbiei. Tuturor celor care sună să ceară bani – și toți sună doar pentru asta – le răspunde afirmativ. Mă lămurește că prietenilor le trimite 100 la sută din ce promite; celor pe care nu-i simpatizează, 10 la sută și, după ce le află prețul, le promite că restul va ajunge mai târziu. Președintelui Alfonso López Michelsen – pe care Gilberto Rodríguez îl idolatrizează deoarece este înzestrat cu ceea ce el descrie drept „cea mai formidabilă, desăvârșită și perversă inteligență din țară" – îi dăruiește bilete de avion la clasa întâi spre Europa. Iar președintele López și soția sa, Cecilia Caballero, călătoresc întotdeauna la Londra, la Paris și la București, ca să-și facă injecții cu procaină la celebrul medic gerontolog Ana Aslan, despre ai cărei pacienți se spune

că se bucură de o stare de sănătate perfectă și își păstrează vioiciunea și luciditatea până la vârste înaintate.

Gilberto e un comunist înfocat încă din copilărie, deoarece familia sa a fost silită să fugă din calea violenței conservatoare care se abătuse asupra ținutului său natal, Tolima, o regiune unde se cultivă orez și cafea, pentru a se stabili în Valle del Cauca, o regiune unde se cultivă trestie-de-zahăr. Spre deosebire de Escobar și de frații Ochoa din Antioquia, în Valle poliția, organele de securitate și armata sunt cumpărate de el. Eu și Gilberto vorbim despre orice, dar nu-l pomenim niciodată pe Pablo, nici măcar dacă subiectul discuției este *Guernica,* a lui Picasso, sau *Nuevo canto de amor a Stalingrado*, a lui Neruda. Escobar și Rodríguez sunt cât se poate de diferiți în aproape toate privințele. Când mă vede, Pablo se gândește la un singur lucru: să mă dezbrace; cele opt ore de discuție vin mult mai târziu. În schimb, când Gilberto se uită la mine, se gândește la un singur lucru: amanta lui Escobar. Iar când eu mă uit la Gilberto, am un singur lucru în minte: rivalul lui Pablo. Pablo e drama, iar Gilberto e comedia, un îmblânzitor de șerpi și o cutie muzicală cu unul din pantofii lui italienești înfipt în lumea de jos și celălalt, în aparatul de stat. De la o vreme încoace, amândoi vorbim aceeași limbă: ne place la nebunie să râdem împreună, el este cel mai important și mai bogat bărbat, eu sunt cea mai frumoasă și mai celebră femeie, amândoi suntem cei mai bine informați din țară, simpatizăm fiecare cu cauza celuilalt și împărtășim sentimentul de compasiune.

–Cum ar putea avea cineva drept amantă o asemenea frumusețe, regină, zeiță? Cu o femeie ca tine te însori ca să o adori în fiecare zi, ca să nu mai ai ochi pentru alta până la sfârșitul vieții! Și când te gândești că e deja însurat... Și cu o asemenea fiară! E ca și cum ai trăi cu Kid Pambelé, încasând pumni ziua, și cu Pelé, încasând picioare noaptea! Nici nu visezi, nici nu-ți poți închipui, scumpa mea, ce înseamnă să suporți în fiecare zi o fiară care te poartă pe calea amărăciunii,

în vreme ce societatea și ceilalți bancheri te șfichiuiesc cu biciul disprețului, ca pe un paria. Slavă Domnului, tu mă înțelegi. Și bogații plâng, să știi. Tu ești cu adevărat o oază de liniște!

Cealaltă diferență fundamentală dintre Pablo și Gilberto este că bărbatul pe care încă îl iubesc și căruia-i duc dorul nu m-a subestimat niciodată. Pablo nu-mi insultă inteligența și nu se slujește de galanterii decât atunci când mă vede nenorocită, suferind din pricina unor treburi de-ale lui despre care n-aș îndrăzni niciodată să vorbesc. Pablo n-ar accepta niciodată o înfrângere din partea nimănui, nici măcar din partea femeii iubite. Pablo nu-și vorbește de rău complicii, ci doar pe galaniști, dușmanii lui declarați. Pablo întotdeauna trimite a doua zi tot ce-mi promite și nu cere niciodată chitanță. Pablo nu vorbește despre mărunțișuri și nu lasă garda jos în fața nimănui, mai ales nu în fața mea, fiindcă pentru nici unul din noi nimic nu e suficient: totul ar trebui să fie mai bine, de o mie de ori mai mare, excelent, suprem. Totul în lumea, relația, limbajul, discuțiile noastre este macro. Suntem la fel de elementari și de pământești, de visători și de ambițioși, de teribili și de nesătui; singura problemă pe care o avem sunt două coduri etice aflate în conflict permanent. Eu îi spun că mă sperie cruzimea evoluției și că Fiul lui Dumnezeu a pogorât pe pământ pentru a ne învăța ce este compasiunea. După o discuție bizantină, l-am convins că dimensiunea prezentului său trebuie să fie de o sută de ani, deoarece e foarte primejdios pentru un protagonist al Istoriei, cum este el, să trăiești întotdeauna în limitele definiției convenționale a ceva ce nu există, fără a analiza cauzele sau a prevedea consecințele. Eu și Pablo ne surprindem, ne scuturăm, ne contrazicem, ne înfruntăm și ne scandalizăm reciproc de fiecare dată, ne împingem până la limită înainte de a reveni cu picioarele pe pământ, după ce l-am făcut pe celălalt să se simtă, pentru scurt timp, un dumnezeu uman atotputernic pentru care nimic nu este imposibil. Fiindcă nu există nimic,

nimic pe lume care să facă un ego să pulseze mai mult decât să întâlnească un altul pe potriva sa, câtă vreme acesta este de sex opus, iar trupurile lor sfârșesc înlănțuite.

Într-o seară, Gilberto Rodríguez mă invită la sărbătorirea unei victorii istorice la América de Cali, clubul de fotbal al fratelui său Miguel. Acesta este un bărbat amabil și curtenitor, serios și lipsit de încântătoarea șiretenie care-l caracterizează pe fratele său mai mare. Instinctul îmi spune că e lipsit și de frământările intelectuale ale lui Gilberto, care sunt multe și mai degrabă de ordin artistic și existențial decât istoric și politic, precum cele ale lui Pablo. Îi iau un interviu lui Miguel Rodríguez, petrec câteva minute cu el ca să-i văd reacția la prezența mea – fiindcă sunt sigură că Gilberto, moară nefericată, i-a vorbit deja despre mine – și stăm pentru fotografii. Fac cunoștință cu copiii din prima căsnicie a lui Gilberto, toți sunt foarte amabili cu mine, apoi îmi iau rămas-bun. El stăruie să mă conducă la mașină, iar eu insist că nu e nevoie. Știu că familia Rodríguez ar înscrie ultimul gol care i-ar mai rămâne dacă mi-ar vedea automobilul Mitsubishi.

–Ce mașină frumoasă ai, draga mea! exclamă triumfător, de parcă ar avea dinaintea ochilor un Rolls Royce Silver Ghost.

–Încetează cu prostiile, nu este caleașca Cenușăresei. E un automobil mic, de reporter exploatat de Grupo Radial Colombiano. În afară de asta, cred că e momentul să-ți mărturisesc că eu nu am „inimă de garaj", ci de hangar. De fapt, e vorba de trei hangare, nu doar de unul.

–Aoleu! Și cine ocupă în acest moment al treilea hangar, scumpo?

–Un bărbat care se află în Australia și care se va întoarce curând.

–Dar... nu știai că s-a întors de ceva timp? Toată flota lui e într-un singur hangar, al poliției! Când te duci la Cali, scumpo? Poate reușim să luăm cina într-o seară.

Îi răspund că în Bogotá există restaurante de pe vremea coloniștilor, dar sâmbătă o să fiu la Cali, cumpărând antichități pentru prietena mea Clara, și-mi iau rămas-bun.

Nu mă opresc din plâns până la șapte seara, deoarece Clara știe deja de la Beatriz, logodnica lui Joaco, vecină cu sora lui Pablo, că el s-a întors în țară și s-a cufundat direct în jacuzzi cu vreo fătucă sau cu nelipsita pereche de manechine, împănate cu marijuana. Mă gândesc că, slavă Domnului, Gilberto nu pare să fie atras de lesbiene și nici de *Samarian Gold* cultivată de frații Dávila. De asemenea, nu este fugar din calea justiției, ci, dimpotrivă, este Regele Absolut și Încoronat al Valle del Cauca. Întrucât eu îi tratez pe regi ca pe argați și pe argați ca pe regi, iar noi am petrecut deja sute de ceasuri discutând și râzând despre toate cele divine și omenești, despre politică și finanțe, muzică și literatură, filosofie și religie, după prima înghițitură de whisky îi cer ca, în calitatea lui de importator de îngrășăminte și chimist *Summa Cum Laude*, nu de bancher emerit sau alte asemenea prostii, să vorbim, în sfârșit, despre lumea reală.

– Care e formula cocainei, Gilberto?

Încasează lovitura și mi-o returnează imediat cu un zâmbet:

– Cât de mafioată te-ai dovedit a fi, draga mea! În tot acest timp nu ai urmat cursuri intensive? Atunci despre ce vorbeai cu australianul? Numărați oi sau ce?

– Nu, vorbeam despre teoria relativității, pe care i-am explicat-o pas cu pas, până când l-am făcut să vadă stele verzi și, în cele din urmă, a priceput-o! Să nu mă mai întrebi niciodată despre psihopatul ăla fiindcă, din principiu, nu vorbesc niciodată despre un bărbat pe care l-am iubit cu altul. Să auzim rețeta ta... Promit să n-o vând nimănui pentru mai puțin de 100 de milioane de dolari...

– Da, el n-a acceptat niciodată faptul că, în afacerea asta, ca în orice în viață, uneori câștigi și, alteori, pierzi. Dacă ți se fură 200 de kilograme de aici, 300 de acolo, te resemnezi, ce altceva poți face? El, în schimb, lasă în urmă cinci morți de

câte ori i se fură cinci kilograme! În ritmul ăsta, o să căsăpească toată omenirea!

Imediat, îmi ține un curs intensiv de chimie: atâta pastă de coca, acid sulfuric, permanganat de potasiu, eter, acetonă etc. Când termină, îmi spune:

–Scumpo, fiindcă vorbim amândoi aceeași limbă... O să-ți propun o afacere perfect legală, ca să devii miliardară. Cum te înțelegi cu Gonzalo, „El Mexicano"?

Îi spun că toți marii capi mă respectă, că am fost singura vedetă de televiziune prezentă la Forumurile împotriva Extrădării, că, mai devreme sau mai târziu, luarea asta de poziție o să mă coste cariera și că de aceea am acceptat să lucrez pentru Grupo Radial Colombiano.

–E singura garanție pe care o s-o am în ziua în care o să mi se ia toate celelalte emisiuni. Tragedia este că știu întotdeauna ce se va întâmpla.

–Nu, Virginia! Nici să nu te gândești la asta, fiindcă o frumusețe ca tine nu s-a născut ca să-și facă griji pentru asemenea prostii! Uite ce: eu petrec tot mai mult timp în Bogotá, iar Gonzalo locuiește acolo. Mi-ar plăcea să mă ajuți să-l conving că e foarte convenabil pentru el, după lovitura pe care a primit-o în Yarí, să lucreze cu noi, fiindcă suntem cei mai mari importatori de produse chimice din țară. El e cu adevărat inteligent, iar la Los Angeles există un milion de mexicani disperați să lucreze în orice domeniu, și sunt oamenii cei mai buni și mai cinstiți din lume! Cei care-i transportă marfa lui „El Mexicano" nu-i fură nici un gram. În schimb, prietenul tău, domnul din Miami, trebuie să lucreze cu toți acei *Marielitos*[1] – asasini violatori și hoți pe care Fidel Castro i-a trimis americanilor în 1980 – și ăia nu înțeleg de vorbă bună. De aceea individul ăla și-a pierdut

[1] Grupări criminale alcătuite din americani de origine cubaneză, ai căror strămoși cubanezi au ajuns în Statele Unite dinspre Cuba (portul Mariel) cu valul migrator de la începutul anilor 1980. (n.tr.)

mințile în asemenea hal! Eu nu sunt atât de ambițios și nici nu țin să câștig de fiecare dată: mă mulțumesc cu piața de pe Wall Street și cu bogătașii de la Studio 54; mi-e de ajuns ca să trăiesc liniștit pentru restul vieții. Ce nu faci pentru copii...

Știu cum gândesc și acționează Pablo Escobar, Gustavo Gaviria, Jorge Ochoa și Gonzalo Rodríguez: ca un singur bloc unit, mai ales acum, când toată lumea este cu ochii pe ei. Afacerea mea nu are legătură cu vânzarea de îngrășăminte chimice, dar deoarece pasiunile mele sunt culegerea, procesarea, clasificarea și acumularea de tot felul de informații utile și inutile, nu las să-mi scape o ocazie de aur și îi solicit o întâlnire lui Gonzalo.

„El Mexicano" mă primește la sediul clubului Millonarios, echipa lui de fotbal. Iese și mă roagă să-l aștept, deoarece e în birou cu niște generali și nu vrea ca aceștia să mă vadă. Mă plimb prin grădină, care este foarte frumoasă și plină de iazuri cu rațe, iar timpul trece, în vreme ce studiez comportamentul masculului dominant față de rivali și față de femele. Aștept cu răbdare până când pleacă toată lumea, iar Gonzalo se eliberează și poate vorbi cu mine. Asociații lui Pablo m-au tratat întotdeauna cu foarte multă afecțiune și mă bucură să-l văd zâmbind când îi spun că toți îmi sunt mult mai simpatici decât el. Gonzalo îmi spune că nu mai poate vorbi în liniște nici măcar în birourile lui, fiindcă oricine i-ar putea pune un microfon pe ascuns. E un bărbat aprig, care și-a început cariera foarte de jos în lumea smaraldelor și, pe lângă el, Pablo pare ducesa de Alba. E cu doi ani mai în vârstă decât noi, foarte bronzat, zvelt, cam de un metru șaptezeci, tăcut, calculat și foarte viclean. Are 17 domenii în Llanos Orientales columbiene, la granița cu Venezuela și, cu toate că nu valorează la fel de mult, unele sunt mai întinse decât Hacienda Nápoles. Ca orice latifundiar columbian, este un anticomunist feroce și urăște de moarte gherila, care își câștigă existența din răpiri și furt de vite; din acest motiv, membrii armatei sunt întotdeauna bine-veniți pe proprietățile sale și întâmpinați cu

friptură suculentă de vițel sau cizme pentru soldați, ale căror încălțări sunt veșnic uzate din pricina bugetului redus acordat armatei. Când îi transmit mesajul lui Gilberto, „El Mexicano" cade pe gânduri o bună bucată de vreme, după care spune:

– Nu știu ce se întâmplă cu tine și cu Pablo, Virginia... Nu mă pot amesteca deloc fiindcă e prietenul meu, dar omul ăsta a fost nebun după tine de când te-a cunoscut. Personal, cred că nu îndrăznește să dea ochii cu tine după cele întâmplate... Dar trebuie să înțelegi că ne-au dat o lovitură de proporții și nimeni nu iartă așa ceva... Lucrurile nu puteau rămâne ca atare, fiindcă trebuie să te faci respectat.

Imediat după aceea începe să-mi povestească tot ce s-a întâmplat între timp în Panama și-mi explică de ce, cu ajutorul fostului președinte Alfonso López, lucrurile vor începe să se rezolve foarte repede. Adaugă că aproape toate avioanele lor vor fi în siguranță în diferite țări din America Centrală, fiindcă pentru asemenea lucruri e de folos să-l ai la mână pe directorul de la Direcția Aeronautică Civilă. Eu îi vorbesc despre amenințările pe care le primesc zilnic după moartea ministrului Lara și despre teroarea în care trăiesc, iar el se oferă să-mi pună la dispoziție oameni ca să urmărească apelurile și să elimine persoanele care-mi fac viața amară. Când răspund că îmi ajung morții lui Pablo și că, din păcate pentru mine, prefer să fiu victimă a călăului – poate de aceea îi înțeleg foarte bine pe cei care, într-o țară ca a noastră, își fac singuri dreptate –, îmi spune că voi putea conta întotdeauna pe el, mai ales când Pablo nu este prin preajmă, fiindcă toată viața îmi va fi recunoscător pentru emisiunea despre Medellín sin Tugurios și pentru prezența mea la Forumurile împotriva Extrădării. Îi mărturisesc că prietenul lui nu mi-a mulțumit niciodată pentru nimic, iar el răspunde categoric și pe un ton din ce în ce mai ridicat, de la o frază la alta:

– Nu-ți spune nimic fiindcă e orgolios, iar, după ce te-a cucerit, se crede regele lumii! Dar mi-a vorbit în repetate

rânduri despre curajul și loialitatea ta. Omul ăsta are cu adevărat nevoie de tine, Virginia, fiindcă ești singura femeie educată și adultă pe care a avut-o în viața lui și singura care-l pune la locul lui. Crezi că va exista altă femeie de talia ta, care să riște totul pentru un bandit ca el, fără să-i ceară nimic în schimb? Dar, schimbând subiectul... Cum poți fi atât de naivă? Nu știi că Gilberto Rodríguez este dușmanul ascuns al lui Pablo Escobar? Cum poate nenorocitul ăla să trimită o doamnă ca tine să rezolve treburi pentru mafioți ca el? Dacă vrea să-mi fie asociat, să-și mânjească mâinile de sânge în rândurile MAS, să ucidă răpitori și comuniști și să înceteze să mai facă pe marele domn, fiindcă nu e decât un „indian răsărit" ca noi toți, un curier de drogherie pe bicicletă! Spre deosebire de el, eu știu care e teritoriul meu și care îmi sunt asociații! Spune-i că am substanțe chimice care-mi ajung până în anul 3000 și că astea nu sunt afaceri pentru un înger de femeie ca tine, ci pentru fii de cățea ca el, dar cu boașe ca ale lui Pablo Escobar! Să știi că n-am de gând să-i suflu o vorbă prietenului meu despre această întâlnire. Dar amintește-i „Șahistului" că nu există nimic, absolut nimic mai primejdios pentru un bărbat decât să-l hărțuiască pe Pablo Escobar!

Gonzalo știe foarte bine că nici eu n-aș putea să-i suflu o vorbă despre toate astea lui Gilberto. Îi mulțumesc pentru timpul acordat și pentru încredere, apoi îmi iau rămas-bun. Tocmai am primit una dintre cele mai valoroase lecții din ultimii ani: tagma puternică a traficanților de droguri este mult mai scindată decât s-ar crede și, oriunde ar fi Pablo, cei mai duri vor strânge rândurile întotdeauna în jurul lui.

N-am înțeles niciodată cum reușea Escobar să trezească o loialitate atât de aprigă și o asemenea admirație printre alți bărbați puternici. L-am văzut pe Gonzalo de trei sau de patru ori în toată viața mea și, când a fost ucis, în 1989, am aflat că Pablo avea zilele numărate. Se spune că era un alt psihopat, că a distrus un întreg partid politic de stânga și că a fost unul

dintre cei mai mari monștri din istoria Columbiei. Toate acestea și multe altele sunt dureros de adevărate. Dar, de dragul adevărului, trebuie să spun și faptul că omul acela extrem de urât și de lipsit de suflet, care în anii 1980, cu ajutorul armatei și al organelor de securitate din țara mea, a trimis la ceruri sute de suflete din Unión Patriótica[1] și pe candidații la președinție ai acestui partid avea o calitate pe care rareori am întâlnit-o în Columbia: caracter de bărbat. Gonzalo Rodríguez Gacha știa să fie prieten; iar „Gacha", cum îi spuneau pentru a-i reaminti statutul de bastard, era un om dintr-o bucată.

Când mă întorc la apartamentul meu, îl sun pe Luis Carlos Sarmiento Angulo. Îl informez că președintele băncii sale, Banco de Occidente, cu sediul în Cali, se opune categoric să alimenteze conturile familiei Rodríguez Orejuela, acum cea mai bogată din Valle del Cauca, cu vreo două miliarde de dolari și zeci de afaceri legale, printre care se numără Banco de los Trabajadores, First Interamericas din Panama și câteva sute de drogherii.

–Poooftim?! răcnește bărbatul cel mai bogat din aparatul de stat columbian.

Mă văd din nou cu Gilberto în Cali, fiindcă e convins că telefonul meu e urmărit și că sunt foarte bine păzită. Îi spun că am două vești, una bună și alta rea. Vestea rea este că Gonzalo îi mulțumește pentru ofertă, dar are substanțe care-i ajung până în anul 3000.

–Așadar, m-a dat dracului... Ți-a spus că e asociat cu *paisas*, nu cu mine, nu-i așa? Sigur ți-a spus că sunt un poponar fiindcă nu sunt membru MAS... Cât timp ați stat de vorbă?

Îi răspund că vreun sfert de oră, fiindcă era foarte ocupat. Gilberto exclamă:

---

[1] Uniunea Patriotică, partid politic columbian de stânga, înființat în 1985 (n.tr.)

– Nu-mi vinde gogoși, scumpo, cu o comoară de informații ca tine se poate vorbi trei ore când ai chef! Nimeni nu vorbește cu tine doar un sfert de oră! Ce-a mai spus?

– A spus că înțelege foarte bine că tu și Miguel sunteți prea liberali ca să ucideți comuniști... Iar el respectă diferențele de ideologie. Un bărbat de calibrul tău știe ce înseamnă asta... Îi pare rău că-ți transmite toate astea printr-o doamnă ca mine. Dar vestea bună este că Luis Carlos Sarmiento nu vede de ce drogheriile tale nu ar putea fi clientele băncilor lui! I-am spus că-ți place să-ți achiți toate datoriile la Fisc, până la ultimul sfanț – știm amândoi că nu din motive de patriotism, nu-i așa? –, iar asta i-a plăcut la nebunie, fiindcă este cel mai mare contribuabil din țară. Iar teoria mea neînsemnată este următoarea: cu cât mai mulți magnați plătesc impozite cu adevărat, cu atât se ușurează povara tuturor; problema este că, exceptându-vă pe voi, care acum sunteți doi cei mai bogați bărbați din Columbia, când aud una ca asta ceilalți urlă „*Vade retro*, Satană!" Sarmiento îți transmite că te poate primi oricând dorești.

– Ești cu adevărat o minune! Trebuie să fii un vis de logodnică! Nu, nu de logodnică: te-ai născut pentru lucruri mult mai importante!

– Da, m-am născut să fiu înger păzitor. Să fac favoruri fără a cere nimic în schimb, nu afaceri cu chimicale, Gilberto. Cineva ca mine înțelege perfect că nimeni nu poate avea două miliarde de dolari într-o singură bancă; acum, că mergi pe drumul cel bun, să nu-ți treacă prin cap să intri în MAS, alături de prietenii mei *paisas*. Niciodată.

Întrucât ocazia merită sărbătorită, mergem să dansăm la una dintre discotecile lui Miguel. În seara aceea, Gilberto bea peste măsură și îmi dau seama că alcoolul îl transformă și-l face să-și piardă cu desăvârșire controlul. La întoarcerea la hotel Intercontinental, stăruie să mă însoțească până la camera mea. Mă simt îngrozitor de stânjenită când traversăm holul, fiindcă toată lumea din Cali îl cunoaște pe el și toată

lumea din țară mă cunoaște pe mine. Când ajungem la ușă, insistă în repetate rânduri să o deschidă el. Mă împinge înăuntru, iar restul e istorie: din pricina lui Pablo Escobar, tocmai a început Războiul Troiei.

Câteva zile mai târziu, Gilberto vine în Bogotá. Își cere scuze pentru cele întâmplate, susține că nu-și amintește nimic, iar eu îi spun că, slavă Domnului, nici eu, lucru cu desăvârșire neadevărat, fiindcă am o memorie de elefant chiar și când vine vorba de lucrurile cel mai puțin memorabile. Îmi spune că, pentru a dovedi cât sunt de importantă pentru el, vrea să mă invite să-l însoțesc în Panama, la o întâlnire cu fostul președinte Alfonso López. Mă întreabă dacă îl cunosc.

–Desigur. La 22 de ani, Julio Mario Santo Domingo mă așeza la tribuna campaniei prezidențiale alături de președintele López și de președintele Turbay. Deoarece și Pablo Escobar m-a așezat la tribună la două Forumuri împotriva Extrădării, la care tu ai strălucit prin absență, cred că sunt persoana ideală pentru a mă ocupa de știre.

În Panama, fac cunoștință cu directorii executivi ai companiilor lui Gilberto și cu asociații lui. Pare că i-a convocat pe toți la un fel de conclav al cardinalilor și nici unul dintre ei nu poartă numele de Alfonso López Michelsen. Cei dintâi sunt o duzină de indivizi din clasa de mijloc, iar cei din urmă par experți în finanțe și contabilitate. Nu pot să nu mă gândesc că aceia care îl înconjoară pe Pablo vorbesc întotdeauna despre politică, pe când cei care îl înconjoară pe Gilberto vorbesc doar despre afaceri. Ultimul lucru care mi-ar putea trece prin cap ar fi să-i invit să se afișeze cu mine, dar singurul lucru cert este că, la întoarcerea mea în Bogotá, patru zile mai târziu, dau peste versiunea originală a poveștii care avea să mă însoțească de-a lungul următorilor 20 de ani din viață și care avea să mă coste cariera. În absența mea, Jorge Barón Televisión, producătorul emisiunii *El show de las estrellas*, a primit o duzină de telefoane de la cineva a cărui voce nu poate fi alta decât a mea,

scuzându-mă că nu mă pot prezenta la înregistrările programate, deoarece chipul mi-a fost desfigurat îngrozitor cu un brici la ordinul soției lui Pablo Escobar, pentru a-mi lua un SUV negru pe care mi-l dăruise soțul ei! Când intru în studioul de înregistrări, perfect bronzată și radiind în rochia mea lungă, îi aud pe asistente și pe tehnicieni comentând cu voce scăzută că tocmai am sosit de la Rio de Janeiro, unde am suferit o operație de chirurgie plastică în timpul sfârșitului de săptămână, iar faimosul chirurg Pitanguy a făcut minuni pentru a-mi salva fața, deoarece, la milioanele lui Pablo, nimic nu este imposibil. Întreaga țară se distrează pe cinste cu nenumăratele versiuni ale poveștii și diferitele modele și culori ale automobilului care mi-a fost luat (alții vorbesc despre o fabuloasă colecție de bijuterii) și aproape toate colegele mele din presă și doamnele din societate se plâng între ele că eu și Ivo suntem foarte buni prieteni de când m-a operat la nas, în 1982, fiindcă arăt „mai tânără și mai frumoasă decât înainte".

Trec multe zile până să-mi dau seama că s-au ucis mai mulți iepuri cu un singur glonț: deși nu am fost lovită sau desfigurată decât în fanteziile unei femei bolnave de răutate, ziariștii de la *El Tiempo* și de la *El Espacio*, o sută de colegi cu microfon cu care n-am ieșit niciodată, nici măcar la o cafea, și un milion de femei convinse că tinerețea și frumusețea se cumpără în cabinetele chirurgilor plasticieni au făcut din mine protagonista unuia dintre cele mai sordide scandaluri. Nevinovata soție a lui Pablo Escobar a devenit o delincventă primejdioasă și răzbunătoare, iar el a fost luat drept un imbecil, care îngăduie ca amantei să i se fure cadourile după ce este amenințată cu bătaia și un laș care n-a mișcat un deget ca să-i împiedice sau să-i pedepsească pe vinovați.

Într-o seară, mă întorc acasă de la lansarea unui produs pentru o agenție de publicitate. După ce am fost examinată cu lupa preț de cinci ore, toată lumea a ajuns la concluzia că în rochia mea lungă și albă de la Mary Mc Fadden și cu părul

strâns în creștet arăt mult mai bine decât cu două săptămâni în urmă. Când intru în apartament, sunt surprinsă să văd lumina aprinsă în salon. Vâr capul și îl văd acolo, răsfoindu-mi albumele cu fotografii și, chipurile, ușurat că mă vede teafără și nevătămată. Cât se poate de fericit, ca și cum nu l-ar fi asasinat pe ministrul Lara. Zâmbitor, ca și cum n-aș fi primit luni de zile amenințări că voi fi torturată și violată și n-aș fi petrecut două săptămâni dezmințind povești cu bătăi și desfigurări. Vesel, ca și cum n-ar fi trecut atâta amar de vreme de când ne-am văzut ultima dată. Radiind, de parcă dintre cele opt milioane de adulți columbieni el ar fi singurul meu pretendent. De parcă aș fi Penelopa lui, așteptând nerăbdătoare întoarcerea lui Ulise, de parcă aș avea obligația de a mă arunca și a mă topi în brațele lui ca o înghețată de cireșe, doar fiindcă el apare în ziare și pe coperta revistelor în fiecare zi, cu fața aia de criminal de Hollywood, de asasin, de psihopat, de extrădabil și de evadat din Închisoarea Model din Bogotá!

Îmi dau seama imediat că nu știe nimic despre aventura mea trecătoare cu Gilberto, fiindcă în privirea lui nu se zărește nici urmă de reproș; doar admirație și adorație desăvârșite. Își dă și el seama la fel de repede că nu mai sunt aceeași de dinainte. Cade în tentația de a recurge la argumente elementare pe care nu le mai folosise niciodată cu mine: sunt cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o în viața lui; nu și-ar fi închipuit că în rochie lungă și cu părul strâns aș putea arăta ca o zeiță pogorâtă din Olimp și așa mai departe. Eu îmi umplu paharul și îi răspund că din asta mi-am câștigat existența, din faptul că arăt așa și că vorbesc încă și mai bine. Îmi spune că a tot citit revistele, întrebându-se de ce pe nici una dintre cele peste cinci duzine de coperte pe care apar nu arăt ca în realitate. Îi răspund că revistele columbiene nu au buget ca să-l plătească pe Hernán Díaz – un geniu al fotografiei cu gusturi impecabile –, iar revista *Semana* a lansat moda publicării pe copertă a fețelor criminalilor în serie, transformându-i, în felul acesta, în mituri contemporane.

Chipul i se întunecă pe măsură eu continui:

– Cum ți-a mers în Panama cu tatăl proprietarului revistei? E adevărat că grupul tău o să cedeze avioane și rute și o să-și investească averile în țară dacă Belisario Betancur renunță la Tratatul de Extrădare? Cum a sugerat Alfonso López să controleze inflația care ne pândește cu injecția aia de capitaluri care însumează mai mult decât întreaga datorie externă a țării?

– Cine ți-a spus toate astea? Și cine te sună din sfert în sfert de oră la orele astea, Virginia?

Îi propun să așteptăm următorul telefon. Dacă avem noroc, o să poată auzi o litanie de promisiuni de tortură. Cu vocea lui cea mai convingătoare, îmi spune să nu-mi fac griji, fiindcă amenințările provin cu siguranță de la niște galaniști inofensivi. Deoarece nu scot o vorbă, schimbă repede tonul și subiectul.

– Cui i-ai dăruit lucrurile pe care mi le-ai adus de la Roma? Beatriz mi-a spus că nu ai lăsat nimic la ea, iar Clara îi este martoră.

Sunt stupefiată, distrusă.

– Asta-mi mai lipsea, Pablo! De data asta, cadourile mele pentru tine depășeau 10 000 de dolari. Cred că îmi cunoști deja generozitatea și integritatea, dar, dacă vrei să mi le pui la îndoială, ești liber s-o faci. Totuși, ce e cu oroarea, cu blestemăția asta? Și când mă gândesc că, înainte de a pleca la Roma, le-am dăruit fiecăreia dintre afurisitele alea o mie de dolari ca să meargă la cumpărături la Saks! Au crezut că plecaseși pentru totdeauna sau că n-o să ne mai vorbim... Fiindcă amândouă sunt comerciante, au furat valiza ta ca să vândă lucrurile și bronzul, Dumnezeu știe la ce preț!

Mă roagă să nu le spun nimic deoarece, pentru siguranța amândurora, nimeni nu trebuie să știe că s-a întors și că ne-am văzut. Adaugă că e timpul să accept că cineva ca mine nu poate avea prietene, că persoane ca Beatriz și Clara sunt în stare să facă orice pentru 10 000 de dolari. Brusc, deschide o servietă și aruncă pe jos vreo 20 de casete audio. Mă anunță că

sunt conversațiile mele înregistrate de F2, care lucrează pentru el; dar nu pot fi ascultate deoarece sunt zgâriate. Vede că nu-l cred, nu sunt surprinsă și nu mă alarmez, sunt prea epuizată emoțional ca să mă înfurii mai abitir, așa că întreabă cu voce amenințătoare:

– Cine e soțul mafioatei ăleia care sună la presă ca să spună că soția mea te-a desfigurat? Știm foarte bine amândoi că astea nu sunt lucruri inventate de *jailosas*[1] din Bogotá, ci de soția vreunui mafiot!

– Cred că sunt doar galaniști, Pablo... Nu te subestima într-atât, fiindcă amantul meu, din principiu, este, a fost și va fi întotdeauna cel mai bogat bărbat din Columbia, nu „vreun mafiot"! Poți cere casetele originale de la F2, ca să afli cum îl cheamă. Mă bucur că te-ai întors cu bine. De cinci ore suport cele mai rafinate insulte deghizate în complimente și sunt foarte obosită. Noapte bună!

Spune că n-o să-l mai văd niciodată în viața mea. În tăcere, urc în camera mea și, în urmă, aud ascensorul coborând. Ca să nu mă gândesc la cele întâmplate în seara asta, pun în casetofon caseta cu cântecele mele preferate și vărs în cadă toate sărurile de baie pe care le găsesc. Închid ochii, gândindu-mă că a fost un noroc că m-a văzut pentru ultima dată într-o rochie lungă, nu în pijama, și cu părul strâns, nu cu bigudiuri. Mă întreb de ce naiba aveam nevoie de un asemenea mafiot, criminal în serie și îmi răspund că pentru nimic, nimic altceva decât ca să mă ajute să mă sinucid, evident! Atunci de ce plâng așa, în timp ce le ascult pe Sarah Vaughan cântând „Smoke Gets in Your Eyes" și pe Shirley Bassey cântând „Something"? Îmi spun că asta se întâmplă doar fiindcă sunt osândită să n-am încredere în nimeni, sunt condamnată la cea mai desăvârșită singurătate, să trăiesc înconjurată de vipere... Da, fiindcă numai asta sunt toate ziaristele alea grase și femeile de societate care țin

[1] Doamne din înalta societate (n.tr.)

întotdeauna regim, și bărbații aceia respinși, și cele două hoațe pe care le credeam cele mai bune prietene ale mele.

Brusc, un obiect cade în apă. Face pleosc! iar eu deschid ochii, îngrozită. Acolo, plutind într-un nor de spumă și clăbuci, se află *Virgie Linda I*, cel mai frumos iaht din lume, cu velele în dungi și numele scris cu litere albe.

– E primul tău iaht. Dacă nu-mi spui numele mafiotului ăluia, ți-l iau în clipa asta! Nu... Mai bine te înec în cadă... Da... Păcat că peretele nu-mi permite să mă așez în fața picioarelor tale, ca să le prind și să le ridic unite, încet, foarte încet, fără ca tu să poți face nimic. Nu, ți s-ar uda coafura asta atât de elegantă, iar noi vrem cu toții ca în fotografia ta postumă din *El Espacio* să arăți divină alături de unul dintre cadavrele acelea însângerate, cu un titlul care să spună... mmm... „Adio zeiței!" Îți place ăsta? Mai bine... „Ucisă fiindcă era o mafioată!" Sau nu? Ce facem ca să-mi spui cine este nenorocitul ăla, ca să-l fac bucăți o dată pentru totdeauna? Și să trimit pe cineva să-i desfigureze femeia, ca să nu se ia de a mea! Și nici de soția mea!

– Bravo, Pablo! Așa se vorbește! Pe mafioata aia galanistă o s-o căutăm prin toată Columbia ca s-o facem bucățele! Și pe amanta individului, de asemenea! exclam, agitând pumnii în aer, fără a-mi putea reține un hohot de râs, în vreme ce încerc să ajung la iahtul în miniatură.

Furios, mi-l ia cu o mână, iar cu cealaltă înșfacă radioul. Se așază în genunchi lângă cadă și spune că nu mai e de glumă, că s-a întors ca să mă electrocuteze, chiar dacă o să regrete toată viața. În timp ce mă gândesc că bărbatul acesta care se află în fața mea, cu brațele desfăcute, ca un om răstignit, și cu groaza de a mă fi pierdut zugrăvită pe fiecare centimetru al feței este cel mai comic și mai demn de milă lucru pe care îmi amintesc să-l fi văzut vreodată, mi se pare că surprind în privirea lui o undă din disperarea pe care el a zărit-o în ochii mei în ziua în care m-a salvat din bulboană. Brusc, oricât aș spune că nu există nimic în afară de trecut și de viitor, îmi dau seama că el este singurul care

îmi umple existența de prezent, singurul care o mulțumește și o stăvilește, singurul care justifică toate suferințele trecute și pe toate cele care ar putea să mă aștepte. Mă întind spre el, îl trag de cămașă ca să-i petrec brațele pe după gât și îi spun:

–Auzi, Pablo, ce-ar fi să ne electrocutăm împreună? Am merge împreună în Ceruri, o dată pentru toată... eternitatea?

Se împleticește și, pentru o clipă, sunt convinsă că o să cadă în apă cu radio și cu iaht cu tot. În câteva secunde, le aruncă pe jos, mă scoate din apă, îmi jură că el nu poate ajunge decât în iad, mă înfășoară într-un prosop și se apucă să mă frece cu furie. Și, ca și cum toate acestea nu mi s-ar fi întâmplat mie, încep să-i cânt versiunea mea, tradusă, cadențată, a melodiei „Fever" care se aude acum, în vreme ce admir detaliile de la jucăria mea de vis și îi spun că *Virgie Linda II* va trebui să fie cu adevărat demn de o mafioată și să măsoare cel puțin o sută de picioare... Atunci, încercând să recuperăm fiecare clipă a prezentului nostru pierdut, toate fanteziile acelui demon al său și toate coșmarurile acelui biet înger al meu încep să revină la viață, pe ritmurile *Cocaine Blues* și ale cântecelor masculine ale lui Johnny Cash pentru criminali condamnați, pe care nu am intenția să le traduc, deoarece cum aș putea să-i cânt lui Pablo, într-un asemenea moment, în limba lui, *I shot a man in Reno just to watch him die*?[1]

[1] „Am împușcat un om la Reno/ Doar ca să-l văd murind" („Folsom Prison Blues") (în limba engleză, în original) (n.tr.)

NU PORCUL ĂLA
MAI BOGAT DECÂT MINE!

„Preferăm un mormânt în Columbia unei închisori în Statele Unite!", urlă peste tot comunicatele unui grup de insurgenți care tocmai a luat naștere: Los Extraditables[1]. Deși presa afirmă că nu se cunosc numele membrilor care îl alcătuiesc, identitatea fondatorilor și profesia lor comună, capacitatea lor dovedită de a se răzbuna și totalul capitalurilor de care dispun sunt cunoscute în cea mai amărâtă comună din ultimul colț al Columbiei, chiar și de către prostul satului. Butonul de detonare al declarației de război este acțiunea ministrului de justiție, galanistul Enrique Parejo: la câteva zile după învestirea în funcție, în locul lui Rodrigo Lara, Parejo a semnat extrădarea lui Carlos Lehder și a lui Hernán Botero, bancher și acționar principal al echipei de fotbal Atlético Nacional, căutat de justiția americană pentru spălarea a mai bine de 500 de milioane de dolari. Lehder reușește să fugă din țară, însă Botero este extrădat. În semn de doliu, se anulează toate meciurile de fotbal, iar fotografia lui, în care apare cu mâinile și picioarele încătușate, târât de agenți FBI, devine emblema cauzei naționaliste a Extrădabililor.

[1] Extrădabilii (n.tr.)

Gilberto Rodríguez și Carlos Ochoa au plecat în Spania cu familiile. Gilberto mi-a mărturisit că amândoi au de gând să se retragă din afacere și să investească mare parte din capitaluri în Europa, că o să-i fie foarte dor de mine și ar vrea să mă revadă foarte repede. Știe că sunt, probabil, singura femeie și ziaristă cu care poate vorbi fără griji despre activitatea lui, despre colegii săi și problemele de afaceri, cu certitudinea absolută că nu mă voi face vinovată de nici o indiscreție, niciodată. Adevărul este că acum cunosc punctele vulnerabile ale profesiei sale și ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să încurajez scindări sau să contribui la cele deja existente. Sunt perfect conștientă de faptul că, într-un moment atât de important pentru ei, orice gest trădător m-ar putea costa viața și, de aceea, relația mea cu toți se bazează pe un cod omerta autoimpus, în stil Cosa Nostra. Îl văd pe Gilberto plecând cu acea *saudade* pe care o simți pentru oamenii la care ții, nu pentru cei pe care-i iubești, fiindcă n-am fost niciodată amanți. Îi spun că și eu voi duce dorul discuțiilor noastre îndelungi, dar adevărul este că nu-i iert faptul că a tratat acea *affaire* trecătoare cu o indiscreție de neiertat la cineva cu calitățile lui.

În lunile următoare, eu și Pablo revenim la bucuria începuturilor, dar acum fiecare dintre întâlnirile noastre cere o planificare logistică foarte atentă, drept care profităm de fiecare minut pe care-l putem petrece împreună: îl facem profund, intens și ne simțim cu desăvârșire fericiți. Avioanele cu care călătoresc sunt închiriate, iar singurii oameni care știu că mă văd cu el sunt cei doi băieți care mă iau de la aeroport, înarmați cu puști pliabile R16. Locuiesc la mai puțin de 100 de metri de grădinile reședinței ambasadorului american la Bogotá, drept pentru care Pablo este extrem de îngrijorat de faptul că DEA ar putea să mă urmărească sau că aș putea ajunge pe mâinile serviciilor secrete; de aceea și pentru a-l liniști, nu-i întreb niciodată pe piloții sau pe oamenii lui unde mă duc și nici unde se ascunde el. Întâlnirile noastre au

loc seara, în niște căsuțe care par să fie veșnic în construcție sau ale căror finisaje sunt cu adevărat rudimentare, la care se ajunge după o călătorie de câteva ore pe niște drumuri groaznice, neasfaltate și pline de gropi. Pe măsură ce ne apropiem de destinație, încep să văd de o parte și de alta a drumului gherete de pază, iar băieții mă anunță că ne îndreptăm spre una dintre numeroasele case de țară pe care Pablo le deține peste tot prin Antioquia. La plecare ajungem întotdeauna la autostradă în cinci minute, prin urmare, trag concluzia că totul este conceput în așa fel încât să îngreuneze până spre imposibil accesul și să-i ușureze lui Pablo evadarea, în cazul în care se trezește înconjurat. Abia mai târziu am aflat că multe dintre aceste construcții se aflau pe domeniul Hacienda Nápoles, deoarece era singurul loc din lume unde se simțea cu desăvârșire în siguranță și de unde pregătea ascunzătorile care aveau să-i slujească drept refugiu în timpul îndelungatului șir de războaie care – el știa deja, iar eu presimțeam – avea să fie singurul său destin în zilele care-i mai rămâneau de trăit.

Cu toate că nu ne-am spus asta, știm amândoi că fiecare întâlnire ar putea fi și ultima. Toate sunt pătrunse de sentimentul de adio, iar când îl văd plecând mă cufund într-o tristețe adâncă o bună bucată de vreme, gândindu-mă la ce s-ar alege de mine dacă ar fi ucis. Încă păstrez speranța că se va retrage din afacere și va ajunge la un fel de înțelegere cu guvernul sau cu americanii. Mi-e dor de Fáber – secretarul care mă lua de la aeroport și aproape întotdeauna îmi aducea bani în ajunul călătoriilor mele –, dar Pablo mă lămurește că angajatul lui credincios este un om de treabă, iar el trebuie să se înconjoare de tineri care nu se tem să ucidă fiindcă au făcut asta deja de multe ori. Cei doi care mă iau și mă duc înapoi la aeroport se schimbă la fiecare întâlnire. Toți suntem înarmați, eu cu Beretta mea, Pablo cu o mitralieră MP-5 sau cu un pistol nemțesc, iar băieții au mitraliere Mini Uzi și puști R15 și AK 47, aceleași pe care le folosește gherila.

Îl aștept întotdeauna înăuntru, cu pistolul într-un buzunar și cu permisul de trecere în celălalt, într-o tăcere mormântală. Când aud jeepurile, sting lumina și mă uit pe fereastră ca să mă încredințez că nu e Dijín-ul – poliția secretă –, DAS-ul sau armata. Pablo m-a învățat că, dacă vin aceștia, trebuie să mă împușc înainte să apuce să mă interogheze. Nu știe, în schimb, că m-am pregătit mental să-l împușc, dacă este arestat de față cu mine, fiindcă știu că, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, va fi într-o celulă din care nu va mai ieși niciodată. Or, prefer să-i iau viața cu mâna mea mai degrabă decât să-l văd extrădat.

Mă liniștesc când îl văd sosind, înconjurat de o mică armată de oameni care se risipesc de îndată; apoi, pretutindeni se așterne din nou tăcerea și se mai aud doar greierii și foșnetul frunzelor în bătaia vântului. Mi se pare că, exceptându-i pe cei doi care mă duc și mă aduc, nici unul dintre acești 15 sau 20 de bărbați nu știe că el se vede cu mine, dar de la fereastră încep să-i identific pe câțiva dintre cei care mai târziu aveau să devină ucigașii mercenari cei mai cunoscuți, botezați în Columbia *sicarios* și numiți de către presa și de ziariștii plătiți de Pablo „Aripa Militară a Cartelului din Medellín". În realitate, oamenii lui de încredere sunt doar un mic grup de asasini originari din comunele sau cartierele mărginașe de pe lângă Medellín, înarmați cu o pușcă sau o mitralieră, cu posibilitatea de a-i angaja pe alții, dintre sutele de mii de tineri nemulțumiți, care cresc înconjurați de o ură viscerală împotriva societății, îl au pe Escobar drept idol și simbol al luptei antiimperialiste și sunt gata de orice în ideea de a lucra pentru el, cu speranța tainică de a se molipsi de legendarul succes financiar al Șefului. Unii dintre ei au chipuri înfricoșătoare, în vreme ce alții, precum „Pinina", fețe zâmbitoare și îngerești. Pablo nu are locotenenți sau confidenți deoarece, cu toate că ține foarte mult la ei, nu are încredere deplină în nimeni. Este conștient de faptul că un mercenar, oricât ar fi de bine plătit, își va vinde întotdeauna oamenii,

informaţiile, inima şi sufletul celui mai bun ofertant, mai ales într-o afacere atât de rentabilă precum aceasta. Cu o undă de tristeţe, îmi mărturiseşte într-o zi că, dacă îşi pierde viaţa, cu siguranţă vor trece cu toţii de partea celui care-l va ucide. Nu o dată l-am auzit spunând:

– Nu vorbesc despre „bucătăria" mea cu contabilii şi nici despre contabilitate cu „bucătarii". Nu vorbesc despre politicieni cu piloţii şi nici cu Santofimio despre rutele mele. Nu vorbesc niciodată despre amanta mea cu familia sau cu oamenii mei şi n-aş vorbi niciodată cu tine despre problemele mele de familie sau despre misiunile băieţilor.

„Aripa Financiară a Cartelului din Medellín" – care pare o reţea complexă de bănci şi de corporaţii risipite prin Bahamas, Grand Cayman şi Luxemburg – este alcătuită, pur şi simplu, din fratele lui, „Osito" Escobar, Mr. Molina, Carlos Aguilar, alias „El Mugre", câţiva contabili şi vreo şase oameni de încredere care ascund teancuri de bancnote printre aparate electrocasnice, în Miami. Să speli 100 de milioane de dolari este, evident, mult mai complicat decât să-i vâri printre două sute de congelatoare, frigidere, televizoare şi să-i trimiţi astfel din Statele Unite spre Columbia, unde amabilitatea proverbială a vameşilor uşurează lucrurile şi reduce unul dintre cele mai cumplite vicii ale statului columbian: birocraţia. Nu mai e nevoie să spun că procedurile sunt pentru fraieri, adică pentru oamenii cinstiţi; cine a spus că bogaţii trebuie să stea la coadă şi să aibă de-a face cu hârţoagele sau să deschidă la vamă valizele şi cutiile cu produse de import, de parcă ar fi contrabandişti?

Printre vreo 12 mari capi, doar Gilberto Rodríguez – care visează ca, într-o bună zi, copiii lui să fie recunoscuţi de către societate drept copii de afacerişti, şi nu de traficanţi de droguri – plăteşte impozitele până la ultimul cent pentru companiile sale din legalitate şi are nevoie de băncile tradiţionale. În cazul lui Pablo şi al lui Gonzalo, asemenea entităţi slujesc doar pentru a justifica în faţa fiscului, printr-o societate

înregistrată sau alta, achiziția de bunuri imobiliare, avioane și vehicule. Pentru banii cinstiți și cumpărăturile de arme, girafe și jucării de lux, amândoi se distrează cu bancherii locali și elvețieni: au domenii care se întind pe suprafețe de la 2 500 la 10 000 de hectare, dotate cu piste de aterizare, și știu că lăzile s-au inventat pentru a păstra banii îngropați pe propriul teren, să poată fi retrași în caz de urgență fără să fie nevoie să i se ceară voie vreunui directoraș de bancă și cheltuiți pe protecție, pe înarmarea pentru eventuale conflicte și pe distracții pe cinste, fără atâtea explicații de dat fiscului.

Sunt zilele în care bietul comandant al poliției din Bogotá câștigă vreo 5 000 de dolari pe lună, iar sărmanul polițist din vreun sat de prin teritorii pe jumătate sălbatice câștigă între 20 000 și 50 000 și nu trebuie să-și facă griji pentru pensia de invaliditate, bătrânețe sau moarte ori să se gândească la o carieră în instituție sau la alte prostii asemenea. Toate zonele uitate de guvernul central de-a lungul secolelor încep să se dezvolte într-un ritm vertiginos, să se umple de discoteci cu lumini multicolore și fete vesele, unde adesea stau la taclale, democratic, comandantul poliției și traficantul de droguri din regiune, căpitanul armatei și șeful grupării paramilitare, primarul satului și liderul grupării de gherilă care, conform ziarelor din Bogotá, ajung să se ucidă între ei din motive polițienești sau militare, ideologice sau naționaliste, legale sau judiciare, deși, în realitate, au făcut-o din motive etilice inflamate de liberul-arbitru exercitat în alegerea unei ținte comune purtătoare de fustă sau din pricina unei încrederi trădate care ține de genul de acorduri financiare care nu s-ar putea înregistra niciodată la un notariat. Toată lumea din sud-estul țării bea whisky *Royal Salute*, satele se umplu de narco-Toyote, iar oamenii din selvă se distrează și mai bine decât în discotecile lui „Pelusa" Ocampo din Medellín sau ale lui Miguel Rodríguez din Cali. Sunt, categoric, mai fericiți decât în Bogotá, unde plouă neîncetat, iar oamenii trăiesc în isterie din pricina ambuteiajelor, a cozilor la

instituțiile publice, a hoților de ceasuri, genți și cercei, a miilor de autobuze care scuipă fum negru ziua și alb noaptea. O altă problemă a capitalei este că traficul de droguri e un subiect tabu, iar traficanții nu sunt acceptați de societate, nu deoarece s-ar afla în ilegalitate – cui îi pasă de asta? –, ci fiindcă provin din clasa de jos, sunt negricioși, scunzi, urâței, ostentativi, încărcați cu lanțuri și brățări de aur și poartă inel cu diamant pe degetul mare sau pe cel mic. În schimb, se acceptă și este bine văzut în Bogotá consumul de cocaină pură în rândurile clasei superioare, care au început să experimenteze și cu „trabucuri" (țigări cu cocaină, marijuana și alte substanțe) și *crack*, deoarece drogurile sunt ca prostituția și avortul: e de prost gust să le produci și să le oferi, dar este perfect acceptabil să le consumi.

Amanta secretă a Regelui Cocainei, întemeietorul și sufletul Extrădabililor, face și practică de tir cu ofițeri de la secția de poliție El Castillo și asistă, îmbrăcată din ce în ce mai elegant, la *cocktail parties* organizate de ambasade la palatul prezidențial și la nunțile verilor săi, la Jockey Club din Bogotá și la Club Colombia din Cali. Când, la trei dimineața, cade o chiuvetă în apartamentul ei și apa țâșnește năvalnic, amenințând să inunde locul, patru mașini de pompieri sosesc în mai puțin de trei minute, cu mare tam-tam, dau alarma la reședința ambasadorului american, vecinii cred că a fost atacată din nou, este salvată de la înec și ea, cu o gabardină Burberry aruncată peste neglijeu, le acordă autografe salvatorilor eroi până la patru și jumătate dimineața.

În altă seară, cineva foarte important o ia cu mașina la cină și, când o întreabă pe prietena ei ce sunt sulurile din pânză în roșu și negru pe care le duce în spate, ea răspunde:

– Tu ai gusturi foarte bune și un simț perfect al simetriei, așa că voiam părerea ta despre noul steag al JEGA[1], grupul de gherilă urbană cel mai dur din toate timpurile!

[1] Gruparea armată „Jorge Eliécer Gaitán" (n.tr.)

Toată lumea bine informată știe că unele dintre cele mai interesante, mai atrăgătoare sau mai importante femei din media sunt iubitele comandanților grupării M-19, dar nici una dintre noi nu vorbește despre asemenea lucruri, fiindcă am fost educate întru metodele de tortură ale Sfintei Inchiziții și, din acest motiv, preferăm să păstrăm o distanță respectuoasă. În 1984, în lumea mass-mediei columbiene există femei foarte frumoase, unele rasate, dar foarte puține cu adevărat curajoase. Bărbații, în schimb, sunt ziariști, actori sau crainici extrem de plictisitori, încrezuți, hiperconservatori, destul de urâți, din clasa de mijloc sau de jos, și nici lor, nici mie nu ne-ar trece prin cap să ieșim vreodată împreună; toți au, în schimb – asemenea prietenilor mei din Consiliul de Administrație al Asociației Columbiene de Crainici – cele mai frumoase voci profesionale pe care le-am auzit în oricare țară unde se vorbește spaniola. Nici una dintre colegele mele nu mă întreabă de Pablo Escobar și nici eu nu le întreb pe ele de comandanții Antonio Navarro sau Carlos Pizarro, deoarece deduc că, după răpirea Marthei Nieves Ochoa, Extrădabilii și M-19 se urăsc, probabil, de moarte; dar presupun că ele le povestesc totul iubiților, așa cum îi povestesc și eu totul amantului meu. Pablo râde o bună bucată de vreme pe seama poveștii cu pompierii, după care devine foarte serios și mă întreabă, alarmat:

–Unde era Beretta în timp ce acordai autografe în neglijeul Montenapoleone unei duzini de bărbați?

Răspund că în buzunarul gabardinei pe care o purtam, dar mă roagă să nu-i insult inteligența, deoarece știe foarte bine că, atunci când sunt în Bogotá, îl păstrez în seif. Îi promit că, de acum încolo, o să dorm cu el sub pernă și se liniștește doar când îi jur asta în repetate rânduri, în timp ce-l acopăr de sărutări. Deși ne-au botezat „Coca-Cola" – deoarece, chipurile, Pablo contribuie cu produsul, iar eu, cu partea anatomică în asocierea noastră –, adevărul este că nimeni nu știe de această etapă clandestină din relația noastră. Tuturor celor care mă

întreabă de el le spun că nu l-am mai văzut de un amar de vreme; pe el nu-l întreb niciodată ce răspunde, fiindcă nu vreau să risc să aud de la el ceva ce m-ar putea răni. Pablo e de părere că femeile suferă mult mai mult decât bărbații. Eu îi spun că așa este, însă numai în vreme de război, deoarece, în viața de zi cu zi, e mai ușor să fii femeie decât bărbat. Noi știm întotdeauna ce avem de făcut: să-i îngrijim pe copii, bărbați, grădina și casa. Cu o expresie de compasiune față de sexul lui, adaug că „să fii bărbat este mult mai greu și e o provocare de zi cu zi", ca să-i mai dispară aerul ăla afurisit de superioritate de gen, fiindcă Pablo admiră doar alți bărbați. Femeile pe care le respectă cu adevărat se pot număra pe degetele de la o mână și, cu toate că nu ar recunoaște niciodată așa ceva față de mine, știu că împarte sexul feminin în trei categorii: femeile din familie, singurele pe care le iubește, chiar dacă-l plictisesc de moarte; femeile frumoase, care-l distrează foarte mult și pe care le plătește întotdeauna pentru o dragoste de-o noapte, înainte de a-și lua adio de la ele din motive de siguranță; și restul, care sunt „urâte" sau „găini" și îi sunt mai degrabă indiferente. Cum eu provin din altă clasă socială și nu sunt prea impresionată de el fiindcă nu e nici înalt, nici frumos, nici elegant, nici înțelept; fiindcă sunt o femeie-femeie, îl fac să râdă și nu sunt deloc desfigurată; fiindcă sunt „pantera lui", umblu înarmată și-l apăr cu prețul vieții mele; fiindcă îi povestesc lucruri despre care discută doar cu bărbații și folosesc același limbaj ca și ei; fiindcă Pablo îi admiră și îi respectă doar pe cei curajoși, cred că m-a așezat într-un fel de limb afectiv alături de Maggie Thatcher, deloc feminin, dar situat, categoric, la 180 de grade de universul lui masculin.

După familie, cel mai sfânt lucru pentru el sunt asociații. Deși nu mi-ar spune asta niciodată, mi se pare că bărbații din familia lui, cu excepția vărului său Gustavo și a lui Osito, îl plictisesc fiindcă sunt convenționali. Prietenii lui sunt mult mai *exciting* – Gonzalo, Jorge și nebunul de Lehder –, la fel

de îndrăzneți, de bogați, de hedoniști, de impulsivi și de lipsiți de scrupule ca și el. Știu că plecarea lui Jorge Ochoa, la care Pablo ține ca la un frate, l-a lovit cumplit, fiindcă e posibil să nu se mai întoarcă niciodată în țară. Cu excepția lui Lehder, nici unul dintre ei nu a fost extrădat, deoarece Statele Unite nu au încă dovezi concrete care să-i identifice drept traficanți de droguri. Totul e pe cale să se schimbe.

După câteva săptămâni de fericire idilică, Pablo îmi mărturisește că trebuie să se întoarcă în Nicaragua. Eu sunt sigură că sandiniștii îi aduc ghinion, de aceea încerc să-l conving să nu plece, cu toate argumentele care-mi trec prin minte. Îi spun că una e ca ei să fie comuniști și el, traficant de droguri, și alta ca dușmanii declarați ai Unchiului Sam să unească ideologia celor dintâi cu miliardele de dolari ale celor din urmă. Insist că americanilor nu le pasă de dictaturile marxiste câtă vreme nu îi sfidează prea mult sau sunt sărace; dar cele care s-au îmbogățit de pe urma traficului de droguri, cele vecine și cea a lui Fidel Castro aveau să devină, cu timpul, o provocare din ce în ce mai intolerabilă. Insist, de asemenea, că nu-și poate risca viața, afacerea și liniștea sufletească pentru Hernán Botero și Carlos Lehder. Foarte ofensat, îmi răspunde că a împărtășit, împărtășește și va împărtăși câtă vreme trăiește cauza fiecăruia și a tuturor extrădabililor columbieni, mici sau mari, săraci sau bogați. Îmi promite că se întoarce repede și că n-o să ne revedem sau că, poate, o să ne vedem mai repede undeva în America Centrală, ca să petrecem câteva zile împreună. Înainte de a-și lua rămas-bun, îmi recomandă din nou să am foarte mare grijă cu telefoanele, cu prietenele și cu revolverul primit de la el. De data asta, văzându-l că pleacă, mă simt nu doar tristă, ci și teribil de îngrijorată din pricina rătăcirilor lui între extrema stângă și dreaptă, întrebându-mă care dintre grupările de gherilă columbiene o fi cea care i-a făcut legătura cu sandiniștii, fiindcă de câte ori deschid discuția, îmi răspunde că o să aflu la momentul potrivit. Începutul răspunsului

sosește nu doar pe neașteptate, ci de îndată ce-mi dau seama că în joc este ceva mult mai complex decât părea la prima vedere.

Se numește Federico Vaughan și fotografiile lui, în care Escobar și Rodríguez Gacha apar pe o pistă a guvernului nicaraguan încărcând șapte tone și jumătate de cocaină într-un avion, fac înconjurul lumii. Unul dintre piloții organizației, acum botezată „cartelul din Medellín" de către americani, a ajuns pe mâinile DEA. I s-a promis reducerea sentinței la minimum, dacă se întoarce în Nicaragua ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, cu camere de fotografiat ascunse în fuselajul avionului pentru ca, pe baza dovezilor obținute în acest fel, Statele Unite să poată dovedi mai apoi că Pablo Escobar și asociații lui sunt traficanți de droguri și să înainteze o solicitare oficială guvernului columbian pentru extrădarea lor. Însă pentru americani e în joc ceva mult mai important decât să-i bage pe Escobar, Ochoa, Lehder și Rodríguez Gacha într-o pușcărie și să arunce cheia: dovada că Junta Sandinista este implicată în traficul de stupefiante, lucru care, din punct de vedere moral, ar justifica o intervenție militară într-o zonă a lumii care devine repede un focar de probleme pentru ei și o centură de guverne dictatoriale, comuniste, militare sau corupte care, mai devreme sau mai târziu, ar putea molipsi statele vecine și ar declanșa migrații în masă către Statele Unite. În cazul Mexicului, eternul PRI (Partido Revolucionario Institucional)[1] este declarat simpatizant al lui Fidel Castro și al altor guverne de extremă stângă din lume; respectiva națiune, cu cea mai puternică identitate culturală din întreaga Americă Latină, „atât de departe de Dumnezeu și de aproape de Statele Unite", devine, de asemenea, rută obligatorie pentru traficul de droguri, îmbogățind peste noapte nu doar pe marii capi azteci și pe membrii unei poliții renumite drept una dintre cele mai corupte din lume, ci și Forțele Armate.

[1] Partidul Revoluționar Instituțional (n.tr.)

Odată cu fotografiile în care apar Pablo și Gonzalo în Nicaragua se scrie primul capitol din scandalul Irangate și sosește începutul sfârșitului epocii generalului Manuel Antonio Noriega în Panama. Când citesc despre toate acestea în ziare, îi mulțumesc lui Dumnezeu că Pablo nu m-a luat cu el în Nicaragua în prima sa călătorie, nici după asasinarea ministrului Lara și, mai ales, nu acum. Începe să folosească un limbaj din ce în ce mai antiamerican împotriva unui guvern republican și mă cuprinde teama profundă că, odată cu trecerea timpului, bărbatul pe care îl iubesc va deveni unul dintre cei mai căutați din lume, deoarece, deși calitatea lui cea mai de preț este capacitatea unică de a anticipa tot ce îl amenință, de a pregăti cea mai eficientă apărare și cea mai feroce reacție, cel mai mare defect al lui este lipsa desăvârșită a modestiei de a-și recunoaște și îndrepta greșelile și o incapacitate și mai gravă de a măsura consecințele faptelor sale.

Într-o zi, Gloria Gaitán mă anunță că o să-mi facă o vizită însoțită de ziaristul Valerio Riva, sosit de la Roma. Ajung la mine acasă cu cameramani, aprind luminile și, aproape fără să-mi ceară părerea, italianul începe să-mi ia un interviu pentru televiziunea din țara sa. Apoi îmi comunică interesul producătorilor Mario și Vittorio Cecchi Gori – cei mai puternici din Italia, alături de *don* Dino de Laurentis – de a realiza un film despre viața lui Pablo Escobar. Rămâne să-i dau un răspuns de îndată ce Pablo se întoarce din Australia și stabilim să mă văd cu Riva și cu producătorii la Roma, unde am de gând să călătoresc în curând. Da, la Roma și la Madrid, deoarece, de vreme ce zilele în care suntem despărțiți devin luni în care nu mai primesc nici o veste de la el, hotărăsc că de data asta a întrecut măsura. N-am de gând să mai aștept să se sature de „indivizii ăia atât de urâți în uniforme" sau de târfulițe. Accept invitația lui Gilberto Rodríguez de a face o călătorie în Europa; el chiar îmi duce dorul și nu poate vorbi cu mine la telefon. Cu cine mai poate vorbi la Madrid despre „Piña" Noriega și Daniel Ortega,

Joseph Conrad și Stefan Zweig, M-19 și FARC; Pedro el Grande și Toscanini, „El Mexicano" și PRI, despre operele lui de artă preferate – Sophia Loren și toate picturile lui Renoir –, despre bancherul condamnat Jaime Michelsen și Alfonso López Michelsen, despre Kid Pambelé și Pelé, despre Belisario Betancur și „La Fiera", despre cum se mănâncă corect sparanghelul? Cu cine o să mai vorbesc eu despre Carlos Lehder, pilotul Barry Seals, CIA și o grămadă de alte subiecte care mă frământă, astfel încât cel care mă ascultă să mă și înțeleagă?

Cu câteva zile înainte de plecare, trec prin fața sediului Raad Automóviles, proprietatea prietenului meu Teddy Raad, căruia eu și Aníbal Turbay îi fuseserăm nași de căsătorie. La fel ca pictorul Fernando Botero, decoratorul Santiago Medina și vânzătorul de tablouri și de elicoptere Byron López, familia Raad a devenit foarte bogată vânzând produse de lux noii clase emergente, în cazul acesta automobile Mercedes, BMW, Porsche, Audi, Maseratti și Ferrari. Cobor ca să admir câteva mașini scoase la ofertă, de la patru milioane de dolari în sus, și îl întreb pe Teddy cât de des vinde o asemenea mașină.

– Un Mercedes pe zi, Virgie. Când sunt plătit? Asta e altă poveste! Cine le zice indivizilor ăstora că nu le dă pe datorie o mașină, când de câte ori le reușește un transport, a doua zi vin să cumpere șase? Uite că vine unul dintre cei mai buni clienți ai noștri, Hugo Valencia, din Cali.

Hugo este arhetipul și incarnarea mafiotului disprețuit de clasa de sus și de oamenii cinstiți din Columbia: are vreo 25 de ani și o privire insolentă; are pielea foarte închisă la culoare, este perfect sigur de sine și are un metru șaizeci; poartă șapte lanțuri de aur la gât, patru brățări la încheieturile mâinilor și diamante uriașe pe ambele degete mici. Pare cât se poate de mulțumit, este ostentativ și foarte simpatic și îl plac din prima clipă. Ba chiar mult din a doua, când spune:

– Ești teribil de elegantă, Virginia! Zici că mergi la Roma? Am nevoie de cineva cu gusturi impecabile să-l convingă pe

proprietarul de la Brioni să-mi trimită un croitor la Cali cu un milion de mostre, ca să-mi ia măsurile. Vreau să-mi comand vreo 200 de costume și vreo 300 de cămăși. Te-ai simți jignită dacă ți-aș da în avans 10 000 de dolari pentru un asemenea deranj? Și, apropo, de unde faci rost de bijuteriile alea cu care apari pe copertele revistelor? Vreau să cumpăr tone pentru iubitele mele, fiindcă sunt grozave! Firește, nu ca tine...

Cu plăcere, accept încântată să-i fac favorul și promit să-i aduc cadou mai multe perechi de pantofi de la Gucci. Vreau să-i văd fericiți pe toți, așa că uit de furtul valizei lui Pablo și-l trimit pe Hugo la Clara și la Beatriz, pentru ca ele să-l ajute să-și acopere iubitele de diamante și de rubine și să câștige în același timp o mică avere. Toate suntem încântate de el și de egoul lui uriaș și-l botezăm „El Niño". O altă persoană fascinată de Hugo și de milioanele lui este tânărul președinte al Banco de Occidente, care considera că familia regală a traficului de droguri din Valle este formată din „niște mafioți spurcați". Când „El Niño" se împrietenește cu strălucitul bancher, acesta hotărăște că Hugo este un client de succes pentru filiala băncii sale din Panama, nu un „traficant spurcat de droguri", ca Gilberto Rodríguez, cu bănci concurente în Columbia și Panama.

Înainte de a mă duce la Madrid, trec pe la Roma pentru întâlnirea cu Valerio Riva și producătorii Cecchi Gori. Cei din urmă nu se arată pe nicăieri, dar aspirantul la poziția de scenarist pentru filmul *Il Robin Hood colombiano* mă invită duminică la prânz la casa de la țară a Marinei Lante della Rovere, care îmi mărturisește că e foarte bună prietenă cu președintele Turbay, unchiul lui Aníbal, care acum este ambasador al Columbiei pe lângă Sfântul Scaun.

În ziua următoare, Alfonso Giraldo îmi arată îngrozit unul dintre ziarele importante, unde se comentează interviul meu de la televiziune, în care Valerio Riva m-a prezentat drept „amanta unor autocrați latinoamericani". În vreme ce ieșim din nou la cumpărături pe Via Condotti, Via Borgognona și

Via Fratinna, prietenul meu de suflet, catolic convertit și fervent, mă roagă să-mi mărturisesc toate păcatele.

– Scumpo, spune-mi cine sunt. Dacă cei patru iubiți pe care ți-i știu sunt autocrați, eu sunt cardinalul din Brunei! Nu-mi spune că flăcăul cu sute de ponei și mii de grăjdari s-a dovedit a fi cel cu cireada de girafe, turma de elefanți și armată privată! Cred că ai luat-o pe drumul pierzaniei; trebuie să luăm urgent masa cu un prinț precum prietenul meu Giuseppe, în al cărui *palazzo* din Palermo s-a filmat *Il Gattopardo* și unde stă regina Elisabeta când merge *a la Sicilia*.

Râzând, îl lămuresc că atingerea mea e aur pentru produsele pe care le recomand, revistele pe coperta cărora apar și bărbații pe care îi iubesc, așa că foștii mei iubiți au devenit cei mai bogați bărbați din Columbia, lucru care nu e din vina mea, ci ține, mai degrabă, de ambiția lor. Și, pentru a-l liniști, îl asigur că l-am părăsit pe barbarul cu poneii și grădina zoologică și că la Madrid mă așteaptă proprietarul a două bănci cu asociatul său, alt miliardar care crește cai pursânge și percheroni și a cărui familie este, conform revistelor *Forbes* și *Fortune*, a șasea cea mai bogată din lume.

– Nu poți cere nimic mai șic, Poncho!

Mă întreabă dacă toate costumele acelea de la Brioni sunt pentru bancher, fiindcă bărbații eleganți s-au îmbrăcat întotdeauna de pe Saville Row.

– Nu, nu, nu. Lasă-i pe croitorii ăia englezi lui Sonny Marlborough, Westminster și Julio Mario. E doar un favor pe care i l-am promis unui băiețandru din Cali foarte recent îmbogățit, plin de iubite adolescente, cu desăvârșire opusul acelui mânz sălbatic căruia nu-i păsa de hainele de lux, de ceasurile de aur și de toate lucrurile astea cică „de poponari".

Când îi vorbesc directorului de la Brioni despre generozitatea lui „El Niño" – și a sutelor sale de camarazi –, despre legendara frumusețe a femeilor din Cali, despre slăbiciunea fotomodelelor față de italienii care se învârt în cercurile înalte

ale modei, despre eleganții proprietari de plantații de trestie-de-zahăr din Valle del Cauca, despre discotecile de salsa din Cali și clima din învecinatul Pance, îi ies ochii din orbite, îmi spune că i s-a înfățișat Fecioara Maria, îmi dă o mulțime de cadouri și rezervă un bilet la clasa întâi la Alitalia pentru duminica următoare.

Luăm prânzul cu Alfonso și cu prințul San Vincenzo pe terasa de la Hassler, de unde Roma în miezul zilei pare scăldată într-o lumină aurită care plutește peste eternul roz palid. La intrarea în restaurant dăm peste surorile Fendi, foarte fericite, sărbătorind ziua de naștere a uneia dintre ele. Să-l întrebi pe un prinț italian despre Cosa Nostra e ca și cum l-ai întreba pe un neamț despre Hitler sau pe un columbian despre Pablo Escobar, așa că hotărăsc să discut cu Alfonso și Giuseppe despre Lucchino Visconti și filmările la *Il Gattopardo*. Când ne luăm la revedere, fermecătorul prinț mă invită la o plimbare prin Emilia-Romagna la sfârșit de săptămână. Îi spun că, din păcate, vineri trebuie să fiu la Madrid, fiindcă săptămâna următoare trebuie să mă întorc la serviciu.

Vineri iau cina cu Gilberto și Jorge Ochoa la Zalacaín, care, în 1984, este cel mai bun restaurant din Madrid. Amândoi se bucură să mă vadă radiind, să-mi asculte poveștile și să afle că am refuzat o invitație din partea unui prinț, ca să mă văd cu ei. Eu mă bucur să aflu că s-au retras din afacere și că se gândesc să-și investească imensele capitaluri în lucruri șic, cum ar fi creșterea de tauri de luptă sau domeniul construcțiilor în Marbella, nu în hipopotami și armate de mii de asasini plătiți, înarmați cu carabine R-15. Numele rivalului celui dintâi și asociatului celui de-al doilea nu este pomenit deloc, ca și cum n-ar exista, pur și simplu. Însă, dintr-un motiv pe care n-aș ști să-l explic, prezența lui plutește neliniștitoare peste mese și în atmosfera aceea sibarită. Pare că, dacă s-ar materializa, ne-ar putea arunca pe toți într-un accelerator de particule și ar produce o fisiune nucleară.

La sfârșit de săptămână luăm masa de prânz la Segovia, lângă Alcázar, iar Gilberto îmi arată o fereastră mititică la sute de metri înălțime de unde, cu secole în urmă, o sclavă maură a scăpat din brațe un prințișor; câteva clipe mai târziu, fata s-a aruncat după bebeluș. Sunt tristă toată după-amiaza, gândindu-mă la groaza care trebuie s-o fi cuprins pe biata fată înainte de a se arunca în gol. Duminică, mai mulți directori de-ai lui Gilberto mă duc la Toledo să văd *Înmormântarea contelui de Orgaz* al lui El Greco, una dintre operele mele de artă preferate din țara celor mai buni pictori din lume. Mă întristez din nou și nici acum nu știu de ce. În seara aceea, iau cina doar cu Gilberto, iar el mă întreabă cum îmi merge cariera. Răspund că, în Columbia, celebritatea și frumusețea dau naștere unor doze monstruoase de gelozie, a căror cale de exprimare sunt aproape întotdeauna presa și amenințările prin telefon din partea unor indivizi bolnavi de răutate. El mărturisește că i-a fost foarte dor de mine și că a simțit o nevoie profundă de femeia cu care se poate vorbi despre toate, și încă în *columbiană*. Mă ia de mână și îmi spune că ar vrea să mă aibă aproape, dar nu la Madrid, ci la Paris, fiindcă adoră Orașul Luminilor mai presus de toate celelalte. Nu s-a gândit niciodată că un om cu origini modeste precum ale lui ar putea ajunge să-l cunoască vreodată.

–Nu-ți ofer pasiune nemăsurată, dar ne înțelegem atât de bine, încât, cu timpul, am putea ajunge să ne îndrăgostim și poate chiar la ceva mai serios. Ai putea avea propria afacere și am petrece împreună sfârșitul de săptămână. Ce părere ai?

Adevărul e că propunerea mă ia prin surprindere, dar este la fel de adevărat că ne înțelegem de minune. Nu doar centrul Parisului – categoric de o mie de ori mai frumos decât toate cartierele elegante din Bogotá –, ci, în numeroasele sensuri ale cuvântului, întreg Orașul Luminilor se află la ani-lumină depărtare de Eterna Primăvară: Medellín. Îi răspund cu lentoare, adică enumăr condițiile mele pentru a deveni amanta

pariziană a unuia dintre cei mai bogați oameni din America Latină – fără a-mi sacrifica libertatea – și motivele care stau în spatele fiecăreia dintre ele: n-aș locui într-un apartament mic cu o mașină mică, fiindcă pentru așa ceva m-aș putea mărita cu orice ministru columbian plictisitor din clasa de mijloc; el ar trebui să mă răsfețe, cum fac bărbații excepțional de bogați în toate părțile lumii cu femeile importante, alături de care se simt mândri în public și mai mult în particular, fiindcă rafinamentul meu i-ar putea umple viața de bucurie fără prea multă străduință, iar prieteniile mele elegante ar putea fi incredibil de utile și i-ar deschide o mulțime de uși; dacă ne-am îndrăgosti, l-aș face să se simtă ca un rege în fiecare zi pe care am petrece-o împreună și nu s-ar plictisi nici o clipă; dar, dacă într-o bună zi ar hotărî să mă părăsească, aș lua doar bijuteriile, iar dacă eu aș hotărî să-l părăsesc pentru a mă căsători cu altul, mi-aș lua doar garderoba *haute couture*, o cerință *sine qua non* în Paris pentru femeia unui bărbat care vrea să fie luat în serios.

Cu un zâmbet plin de recunoștință – fiindcă nimeni în lume nu i-ar putea oferi unui bărbat cu peste un miliard de dolari condiții mai flexibile și mai generoase – el răspunde că, de îndată ce se instalează în Spania și ia hotărârile necesare cu privire la investiții, o să ne revedem. Lucrul cel mai complicat pentru ei este transferul de capitaluri și nu mă poate suna din pricina problemelor cu telefonul meu. Când ne luăm la revedere, cu marea iluzie de a ne revedea curând, îmi recomandă să-mi retrag urgent economiile de la First Interamericas din Panama, fiindcă americanii fac presiuni asupra generalului Noriega și, dintr-o clipă în alta, or să închidă banca și o să înghețe toate activele.

Îi urmez sfatul înainte ca toate acestea să se petreacă. Două săptămâni mai târziu, plec la Zürich pentru a cere părerea unui oracol în privința ofertei lui Gilberto, fiindcă adevărul este că m-a surprins și vreau să știu ce crede despre ea cineva care cunoaște toate regulile jocului din înalta societate

internațională. Când îl văd pe David Metcalfe sosind la apartamentul nostru de la Baur au Lac încărcat cu cizme Wellington, puști și muniție, îl întreb cum reușește un „terorist de la White's" ca el să călătorească prin întreaga lume deghizat în vânător de fazani. Râde, amuzat de o asemenea definiție, și-mi spune că merge la vânătoare cu regele Spaniei, care e un bărbat absolut adorabil, și nu înțepat ca membrii familiei regale engleze. Când îi explic motivele pentru care, de data asta, am acceptat invitația, exclamă îngrozit:

–Ai înnebunit? O să devii întreținuta unui *don*? Crezi că n-o să afle întreg Parisul într-o zi cum și-a obținut averea individul ăla? *Darling*, tu trebuie să te duci la Miami sau la New York și să-ți găsești de lucru la un canal de televiziune în spaniolă!

Îl întreb cum s-ar simți dacă o femeie cu care vorbește aceeași limbă, care-l face întotdeauna să râdă și care are un miliard de dolari i-ar propune să-l întrețină la Paris, la un *hôtel particulier*, decorat ca apartamentele ducesei de Windsor și cu un buget decent pentru a achiziționa opere de artă la Sotheby's și Christie's, un Bentley cu *chauffeur*, cu maestrul bucătar cel mai exigent și cele mai frumoase flori, cele mai bune mese la un restaurant de lux, biletele perfecte la concerte și la operă, călătorii de vis în cele mai exotice locuri...

–Mă rooog... sunt și eu om! Cine n-ar ucide pentru așa ceva? răspunde cu râsul unui om care a fost prins cu mâța-n sac.

–Îți dai seama? Parcă ai fi prințesa Margaret admirându-și pe deget diamantul lui Elizabeth Taylor: „Nu mai pare atât de vulgar, nu-i așa, Alteță?"

În timp ce luăm cina la restaurantul Baur au Lac, aflat pe un pod, îi povestesc că Gilberto este proprietarul mai multor laboratoare, iar eu am visat dintotdeauna la o afacere cu cosmetice în stil sud-american. Adaug că hotărârea și credibilitatea mea în chestiuni de frumusețe ar putea construi aproape sigur ceva foarte de succes. Cu o expresie foarte serioasă și întru câtva tristă, el observă că îmi este foarte clar la ce folosește

o persoană care are un miliard de dolari, fiindcă un asemenea *don* n-ar ști niciodată la ce folosește o femeie ca mine.

A doua zi de dimineață, la micul dejun, îmi întinde *Zeitung*, fiindcă el își citește doar ziarul *Times* de la Londra, *Wall Street Journal* și *The Economist*.

– Cred că sunt prietenii tăi. Nu-ți închipui ce noroc ai, *darling*!

Sunt acolo – în toate ziarele elvețiene, americane și englezești: fotografiile cu Jorge Ochoa și Gilberto Rodríguez. Au fost arestați, împreună cu soțiile, la Madrid, și este posibil să fie extrădați în Statele Unite.

Îmi iau rămas-bun de la David, iau un avion spre Madrid și mă duc la închisoarea Carabanchel. La intrare, sunt întrebată ce relație am cu cei doi deținuți și le spun că sunt jurnalistă columbiană. Nu mi se permite să intru și, la întoarcere spre hotel, oamenii lui Gilberto îmi spun că trebuie să mă întorc imediat în Columbia, înainte ca autoritățile spaniole să mă aresteze ca să-mi pună tot felul de întrebări.

Vreo șase polițiști și agenți îmi urmăresc fiecare pas la aeroport și mă liniștesc doar după ce urc în avion. Adevărul e că șampania *rosé* este un paliativ pentru aproape toate tragediile, iar să plângi la clasa întâi e mai bine decât să plângi la *economy*. Și, spre consolarea oricărei bocitoare, un bărbat extrem de elegant, care seamănă leit cu agentul 007 din primele filme cu James Bond, se așază lângă mine. Câteva minute mai târziu, îmi oferă o batistă și mă întreabă timid:

– De ce plângi, frumoaso?

În următoarele opt ore, acea splendidă versiune madrilenă a lui Sean Connery la 40 de ani avea să-mi țină un curs intensiv despre concernele economice March și Fierro, cu care lucrează și care sunt cele mai mari din Spania. Devin o autoritate în fluxuri de capitaluri, acțiuni, obligațiuni cu risc ridicat, proprietăți imobiliare în Madrid, Marbella și Puerto Barnús, Construcciones y Contratas, surorile Koplowitz, rege,

Cayetana de Alba, Heini și Tita Thyssen, Felipe González, Isabel Preysler, Enrique Sarasola, toreadori, Alhambra, *cante jondo*[1], ETA și ultimele prețuri ale tablourilor lui Picasso.

Ajung în apartamentul meu și ascult mesajele de pe robot. O sută de amenințări cu moartea și cineva care închide telefonul de zeci de ori după ce sună la un număr pe care îl știu doar trei persoane. Pentru a nu fi silită să mă gândesc la finalul groaznic al acestei călătorii, mă hotărăsc să mă duc la culcare, însă las ambele telefoane conectate, în cazul în care primesc vreo veste de la Gilberto.

– Pe unde ai umblat? întreabă de la celălalt capăt al firului vocea pe care n-o mai auzisem de 11 săptămâni și al cărui stăpân vorbește de parcă ar fi al meu.

– Lasă-mă să mă gândesc, răspund pe jumătate adormită. Vineri eram la Roma, la Hassler, apoi am luat cina cu un sicilian, un prinț care nu se numără printre camarazii tăi. Sâmbătă am fost la Baur au Lac în Zürich și am stat de vorbă cu un lord englez, nu un *drug lord*, despre posibila mea mutare în Europa. Luni eram la Villamagna din Madrid, analizând și cântărind această posibilitate. Marți plângeam la porțile închisorii Carabanchel, fiindcă nu mă mai puteam instala la Paris. Nu mi-au dat voie să intru, așa că miercuri am luat un zbor Iberia și m-am rehidratat cu *Perrier Jouët*, deoarece vărsasem râuri de lacrimi. Ieri, ca să nu mă sinucid din pricina atâtor strategii, am dansat toată noaptea cu un bărbat care semăna leit cu James Bond. Sunt extenuată și mă întorc în pat. La revedere!

El are șase sau șapte telefoane și nu vorbește mai mult de trei minute la fiecare. Când spune „schimb" și închide, știu că urmează să sune în câteva minute.

– Ce viață de basm îmi povestești, scumpo! Încerci să-mi spui că acum îl poți avea pe cel mai nobil sau mai chipeș bărbat fiindcă tocmai i-ai pierdut pe doi dintre cei mai bogați?

[1] Stil de flamenco (n.tr.)

–Doar pe unul, fiindcă noi doi ne-am pierdut de ceva vreme; de când te-ai dus în *Sandiland* cu vreo târfuliță. Încerc să-ți spun că am avut o agendă socială foarte agitată, sunt teribil de tristă și vreau doar să dorm.

Sună din nou pe la trei după-amiaza.

–Am făcut aranjamente și am trimis după tine. Dacă nu vii de bunăvoie, o să fii luată pe sus în neglijeu. Nu uita că am cheile de la apartamentul tău.

–Nu uita că am revolverul tău. Îi ciuruiesc și spun că a fost legitimă apărare. La revedere!

Un sfert de oră mai târziu, de data aceasta apelând la tonul lui convingător dintotdeauna, îmi spune că niște prieteni importanți de-ai lui vor să mă cunoască. E codul nostru secret – alcătuit din nume de animale din grădina lui zoologică și din numere –, îmi dă de înțeles că o să mi-i prezinte pe Tirofijo, șeful FARC, și pe alți comandanți de gherilă. Răspund că toată lumea, bogată sau săracă, de stânga și de dreapta, de sus și de jos visează să cunoască vedetele de pe micul ecran și închid. Dar, când, la al cincilea telefon, îmi dă de înțeles că el și asociații lui colaborează strâns cu guvernul spaniol pentru ca prietenul lui cel mai bun și „amantul meu" să nu fie trimiși sus (în Statele Unite), ci jos (în Columbia) și că vrea să-mi povestească detaliile personal, fiindcă la telefon nu se poate, hotărăsc că răzbunarea e dulce.

–Nu e amantul meu... dar urma să fie. Vin.

La celălalt capăt se așterne tăcerea și știu că am nimerit. Mă avertizează:

–Plouă cu găleata. Ia-ți cizmele de cauciuc și o pelerină, bine? Aici nu e ca la Paris, draga mea. Suntem în inima selvei.

Îi propun să amânăm întâlnirea pe a doua zi, fiindcă sufăr și acum din pricina diferenței de fus orar și nu vreau să mă ud.

–Nu, nu, nu. Te-am văzut deja scăldându-te în râu, înmuiată de vedre de apă, în mare, în mocirlă, în cadă, sub duș, în lacrimi... Puțină apă curată n-o să-ți strice, scumpa mea. Pe diseară.

Hotărăsc că, pentru a-l cunoaște pe Tirofijo, nu te duci cu pelerină de ploaie, ci cu parka de la Hermés. Cu un *foulard* pe cap și geantă Vuitton, să vezi ce față face. Și cu cizme Wellington, nu în bocanci de luptător de gherilă, ca să vadă că nu ești comunist.

N-am fost niciodată într-o tabără a gherilei, dar aceasta pare pustie. Se aude doar un radio, însă în depărtare, la sute de metri.

– Probabil că luptătorii de gherilă se culcă foarte devreme și se scoală la fel de devreme ca să fure vite, să-i smulgă pe oameni din așternuturi pe jumătate adormiți și să scoată cocaina lui Pablo de pe teritoriul său înainte să răsară soarele și să sosească poliția, conchid eu. Bătrânii se scoală devreme, desigur, iar Tirofijo trebuie să aibă vreo 65 de ani...

Cei doi necunoscuți mă lasă în poarta unei căsuțe în construcție, după care dispar. Mai întâi, dau un ocol locului, cu mâna în buzunar, pentru a mă încredința că, într-adevăr, nu e nimeni. Ușa mică și albă este foarte rudimentară, dintr-acelea care se încuie cu zăvor. Intru și văd o încăpere care are vreo 12 sau 15 metri pătrați, din cărămidă, ciment și țigle din material plastic. E seară, e întuneric și frig, dar zăresc o saltea pe podea, o pernă care pare nouă și o pătură din lână maro. Cercetez locul și am impresia că văd radioul, lanterna, o cămașă, mitraliera lui mică agățată în fața mea și o lampă cu cherosen stinsă. Când mă aplec peste măsuță, ca s-o aprind cu bricheta mea din aur, un bărbat sare dintre umbre în spatele meu și îmi petrece brațul drept pe după gât. Cred că o să mi-l frângă, dar mă prinde de brâu cu stângul și mă lipește de el.

– Uite cum dorm, aproape în voia intemperiilor! Uite cum trăiesc cei care luptă pentru o cauză, în timp ce prințesele călătoresc prin Europa cu dușmanii noștri! Uită-te bine, Virginia – spune, dându-mi drumul și aprinzând lampa –, fiindcă nu e hotelul Ritz din Paris și n-o să mai vezi vreodată așa ceva!

–Tu ai ales să trăiești așa, Pablo, asemenea lui Che Guevara în selva boliviană, doar că el nu avea trei miliarde de dolari. Nimeni nu te-a obligat, noi doi ne-am despărțit de ceva vreme! Spune-mi ce vrei de la mine și de ce nu porți cămașă pe frigul ăsta, fiindcă n-am venit să petrec noaptea cu tine sau să dorm pe salteaua aia plină de ploșnițe!

–Firește că nu ai venit să dormi cu mine. O să afli de ce ai venit, scumpa mea, femeia unui *Capo di Tutti Capi* nu-i pune coarne cu dușmanul lui în fața prietenilor lui.

–Iar *Divei di Tutti Divi* nu i se pun coarne cu fotomodele dinaintea publicului. Și nu-mi mai spune „femeia ta", fiindcă nu sunt Tata!

–Diva mea, dacă nu te despoi de miile de dolari pe care le porți, îmi chem oamenii să ți le smulgă și să le sfâșie cu cuțitele.

–Chiar te rog, Pablo, asta mai lipsea! Și, dacă mă omori, îmi faci un mare favor; adevărul e că nu mi-a plăcut niciodată prea mult viața și n-o să-i duc dorul. Dacă mă desfigurezi, nici o femeie n-o să se mai apropie de tine vreodată. Haide, cheamă-i pe toți cei două sute! Ce mai aștepți?

Îmi smulge parka, îmi sfâșie bluza, mă aruncă pe salteaua aia enormă, albă cu dungi albastre, mă scutură ca pe o păpușă de cârpe, încearcă să mă împiedice să respir și se apucă să mă violeze în timp ce geme și urlă ca o fiară:

–Mi-ai spus că într-o zi o să mă schimbi pentru un porc la fel de bogat ca mine... Dar de ce trebuia să-l alegi tocmai pe ăla? Vrei să afli ce le-a spus prietenilor mei despre tine? Nu mai târziu de mâine, deținutul ăla jalnic o să afle că te-ai întors la mine, la o zi după ce, chipurile, plângeai pentru el! La închisoare, asta chiar că e nasol! „El Mexicano" mi-a spus totul în urmă cu câteva zile... Am ascultat înregistrările F2 și l-am întrebat de ce îl sunaseși... Nu voia să-mi spună nimic, dar a fost silit. Nu-mi venea să cred că porcul ăla te-a trimis la asociatul meu... Pe tine, amanta mea, ca să-mi mânjească prințesa cu asemenea afaceri... Prințesa mea fermecată... Și

vrăjitoarea aia de nevastă a lui a fost mafioata cu telefoanele date la posturile de radio, nu-i așa? Cum de nu mi-am dat seama? Cine să fi fost, dacă nu ea? În timp ce eu eram gata să mor și mă dădeam peste cap pentru ei toți, lașul ăla arivist se pregătea să-mi fure amanta, cel mai bun prieten, asociatul, teritoriile și chiar președintele! Să te ducă cu el la Paris... Ce zici de asta? Dacă n-ar fi la închisoare cu Jorge, i-aș plăti pe spanioli ca să-l dea pe mâna americanilor! Nu știi cât te urăsc, Virginia, cum am visat că te omor zilele astea! Te adoram, iar tu ai distrus totul! De ce nu te-am lăsat să te înec? Uite, asta simți când te înec: simte acum! Sper să-ți placă, scumpa mea, fiindcă acum chiar o să mori în brațele mele! Privește-mă, vreau să-ți văd chipul de zeiță dându-și ultima suflare! Mori, azi chiar o să ajungi în iad cu mine deasupra ta și în tine!

Îmi apasă perna peste față în repetate rânduri. Îmi acoperă nasul și gura cu palma în repetate rânduri. Mă strânge de gât în repetate rânduri. În seara aceea, cunosc toate formele posibile de asfixie. Fac un efort supraomenesc ca să nu mor și un altul de un milion de ori mai mare să nu plâng deloc. Pentru o clipă, văd lumina de la capătul tunelului pe care o zăresc muribunzii, dar, în ultima secundă, el mă readuce la viață și mă lasă să inspir, pe când îi aud vocea din ce în ce mai îndepărtată cerându-mi să strig, să-l implor pentru viața mea. Nu-i răspund la întrebări, nu scot un cuvânt, așa că-și pierde mințile. Dintr-odată, nu mă mai lupt și nu mai sufăr, fiindcă nu știu dacă sunt vie sau moartă, și încetez să mă mai întreb din ce e făcut stratul gros de lichid vâscos și alunecos care ne unește și ne desparte – dacă e sudoare, umezeală sau lacrimi – și, când sunt pe cale de a-mi pierde cunoștința, iar el s-a săturat să mă pedepsească, să mă urască, să mă iubească, să se răzbune pe alt bărbat sau ce-o fi fost toată oroarea aceea, reușesc să-i aud vocea dintr-un punct, nici apropiat, nici îndepărtat, care-mi spune:

–Arăți groaznic! Slavă Domnului că n-o să te mai văd niciodată! Începând de azi, o să am doar copile și târfe! O să

mă ocup de călătoria ta. Mă întorc într-o oră și vai de tine dacă nu ești gata: te arunc în selvă așa cum ești!

Când viața îmi revine în trup, mă privesc în oglindă, ca să mă încredințez că mai exist și să văd dacă mi s-a schimbat chipul, ca în după-amiaza în care mi-am pierdut virginitatea. Da, arăt groaznic; dar știu că nu sunt de vină pielea sau chipul meu, ci plânsul meu și barba lui. Când se întoarce, mi-am revenit aproape pe deplin și chiar cred că disting o urmă de recunoștință într-o privire fugară pe care mi-o aruncă. În timpul care s-a scurs am hotărât că, de vreme ce o să dispar pentru totdeauna din viața lui, eu voi avea ultimul cuvânt. Am pregătit mental o despărțire pe care nici un bărbat n-ar putea să o uite, cu atât mai puțin unul a cărui provocare zilnică este să fie cel mai macho din lume, în fiecare dintre cele douăzeci și patru de ore ale zilei.

El intră cu pași rari și se așază pe saltea. Își sprijină coatele pe genunchi și își prinde capul în mâini, gest care spune totul. Îl înțeleg, dar fiindcă memorez aproape tot ce aud și tot ce simt și nu pot uita nimic, chiar dacă vreau, știu că n-o să-l pot ierta niciodată. Sunt așezată pe un scaun de pânză și îl privesc de sus, cu piciorul stâng petrecut peste cel drept. Acum, el se sprijină de perete, cu privirea în gol. Fac și eu același lucru, gândindu-mă cât de ciudat este că privirile unui bărbat și ale unei femei care s-au iubit nebunește și s-au respectat profund alcătuiesc întotdeauna un unghi perfect de 45 de grade când se pregătesc să-și ia adio, fiindcă niciodată nu stau față în față. Răzbunarea se servește rece, așa că-mi aleg cel mai dulce ton pentru a întreba de fetița lui nou-născută:

– Ce face Manuelita ta, Pablo?

– E cea mai frumoasă din lume. Dar n-ai nici un drept să-mi vorbești de ea.

– De ce i-ai pus fiicei tale numele pe care altădată îl voiai pentru mine?

– Fiindcă o cheamă Manuela, nu Manuelita.

Mi-am recăpătat întru câtva stima de sine și nu mă mai tem că-l pierd, fiindcă azi el e cel care mă pierde pe mine, așa că îi reamintesc motivul vizitei mele.

– E adevărat că lucrezi cu Enrique Sarasola, ca să fie trimiși în Columbia?

– Da, dar nu e treaba presei. Sunt chestiuni private ale familiilor din breasla mea.

După două întrebări de politețe, încep atacul, așa cum am plănuit.

– Știi ceva, Pablo? Am fost învățată că o femeie cinstită nu are decât o haină de blană... Singura pe care am avut-o în viața mea mi-am cumpărat-o din banii mei, în urmă cu cinci ani.

– Soția mea are dulapuri întregi cu zeci de haine de blană și e mult mai cinstită decât tine. Dacă, în acest punct, ai pretenția să-ți dăruiesc una nouă, ești nebună! exclamă, ridicând capul surprins și privindu-mă cu un dispreț absolut.

Întrucât era exact răspunsul pe care îl anticipam, continui:

– Femeia trebuie învățată, de asemenea, că un bărbat cinstit nu poate avea mai mult de un avion... De aceea, n-o să mă mai îndrăgostesc niciodată de un bărbat care deține o flotă aeriană, Pablo. Sunt plini de cruzime.

– Nu sunt prea mulți, scumpa mea. Sau... câți suntem?

– Trei. Credeai că ești primul? Experiența m-a învățat că singurul lucru care îl îngrozește pe un asemenea magnat este posibilitatea de a fi înlocuit cu rivalul lui. Fiindcă se torturează neîncetat închipuindu-și-o pe femeia pe care a iubit-o și care l-a iubit în pat cu altul, bătându-și joc de defectele lui, râzând de greșelile lui...

– Nu știai că tocmai de aceea îmi plac atât de mult copilele naive, Virginia? îmi spune cu o privire triumfătoare. Nu ți-am spus niciodată că-mi plac la nebunie fiindcă nu pot face comparații cu magnați sau cu altcineva?

Cu un suspin adânc de resemnare, îmi iau geanta de călătorie și mă ridic în picioare. Apoi – asemenea lui Manolete

pe cale să ucidă taurul cu o precizie calculată –, pe un ton pe care l-am repetat în minte de mai multe ori, îi spun lui Pablo Escobar ce știu că nici o altă femeie nu i-a spus și nu-i va mai spune cât va trăi:

–Păi... vezi tu... nici nu prea există multe tipare, scumpul meu. Am vrut să-ți spun dintotdeauna – fără teama de a greși – că ție-ți plac copilele fiindcă nu te pot compara cu sex simboluri, nu fiindcă nu te pot compara cu magnați.

Nici măcar nu mă sinchisesc să-i aștept reacția și părăsesc locul acela groaznic, pătrunsă de o bucurie care înlocuiește pentru scurt timp toată furia din sufletul meu, împletită cu cea mai inexplicabilă senzație de libertate. După ce străbat aproape 200 de metri, sub ploaia care a început să cadă, îi zăresc pe Aguilar și pe Pinina, care mă așteaptă cu chipurile zâmbitoare dintotdeauna. În spatele meu se aude fluieratul caracteristic al Șefului și îmi închipui gestul prin care le poruncește să le transmită instrucțiuni celor șase oameni care se ocupă de procesul complicat de a mă duce înapoi acasă. De data asta, nu mă însoțește cu brațul petrecut pe după umeri și nici nu-și ia rămas-bun sărutându-mă pe frunte. Până ajung acasă, nu iau mâna de pe pistolul Beretta pe care-l țin în buzunar; doar când îl așez la locul lui îmi dau seama că e singurul lucru pe care nu mi l-a luat.

Câteva zile mai târziu, *Los Trabajos del Hombre*, una dintre emisiunile în interval orar de maximă audiență ale televiziunii columbiene, îmi acordă o oră întreagă pentru a vorbi despre viața mea ca prezentatoare de televiziune. O rog pe vânzătoarea de bijuterii să mi le împrumute pe cele mai țipătoare și, la un moment dat, în timpul interviului, mă pronunț împotriva extrădării. De îndată ce se încheie transmisia, sună telefonul. Este Gonzalo, „El Mexicano", care vrea să-mi transmită profunda recunoștință în numele Extrădabililor; îmi spune că sunt cea mai curajoasă femeie pe care a cunoscut-o. A doua zi, Gustavo Gaviria mă sună pentru a-mi elogia caracterul

în termeni asemănători. Le răspund că măcar atât puteam face, din solidaritate cu Jorge și Gilberto. Regizorul îmi spune că a fost cea mai urmărită emisiune din tot anul respectiv; însă nici Pablo, nici familiile Ochoa sau Rodríguez Orejuela nu suflă un cuvânt.

*

Jorge Barón îmi aduce la cunoștință că a luat hotărârea de a nu-mi prelungi contractul la *El show de las estrellas* pentru al treilea an consecutiv, așa cum stabiliserăm. Nu-mi oferă altă explicație decât faptul că publicul urmărea emisiunea pentru a-i vedea pe cântăreți, nu pe mine. Emisiunea are 54 de puncte de audiență în medie, cel mai ridicat punctaj din istoria televiziunii, deoarece în Columbia nu există, deocamdată, televiziune prin cablu. Este urmărită în mai multe țări și, cu toate că primesc doar 1 000 de dolari pe lună, iar emisiunea mă costă mii, ca garderobă, câștig alte mii din promovarea de produse pentru agențiile de publicitate. Îl avertizez pe Barón că își poate lua adio de la piața internațională. Câteva săptămâni mai târziu, toate canalele de televiziune din străinătate îi anulează contractele, dar el compensează pierderile asociindu-se cu afaceriști din domeniul fotbalului din Tolima, departamentul lui de origine. E vorba despre afaceri care pun în mișcare cifre de milioane de dolari, dar care, cu timpul, aveau să fie cercetate de către Procuratura Generală. Când instituția mă cheamă să dau declarații, în 1990, în cadrul procesului împotriva lui Jorge Barón, pentru acumulare ilegală de averi, voi putea declara sub jurământ doar că singura discuție cu caracter personal pe care am avut-o cu acest individ de-a lungul vieții mele a durat zece minute. Voia să afle mai multe despre relația mea sentimentală cu Pablo Escobar – o dată, am spus că prietenia noastră era strict politică – și m-a mai

informat că îmi anulează contractul deoarece postul său nu își mai permitea să-mi plătească 1 000 de dolari pe lună. Știu foarte bine că individul acela atât de urât și de lipsit de valoare nu a sacrificat publicul american pentru a economisi o sumă de nimic: asociații lui i-au cerut, pur și simplu, capul meu.

Toate aceste întâmplări din teribilul an 1984 sfârșesc prin a mă transforma în catalizatorul unei serii lungi și complexe de procese istorice în urma cărora protagoniștii acestei povești aveau să ajungă în mormânt, la faliment sau în închisoare, totul din pricina legii karmice a cauzei și efectului, față de care am simțit întotdeauna o teamă și un respect pline de venerație. Poate cu aceeași admirație sau aceeași spaimă, un îndrăgit poet sufit din secolul al XIII-lea a rezumat, în două acțiuni excepționale și doar nouă cuvinte, viziunea sa cosmică asupra crimei și pedepsei, pentru a ne înfiora cu sinteza perfectă a compasiunii absolute sau poate pentru a ne inspira forma ei cea mai sublimă:

„Smulge petala unui crin și o stea va licări."

Sub cerul de la Nápoles

Avionul este cât cele unsprezece avioane ale lui Escobar la un loc, iar bărbatul care coboară din el, înconjurat de echipaj și de patru cupluri tinere, pare un împărat. Are 65 de ani, merge de parcă ar fi regele lumii și poartă în brațe un bebeluș de câteva luni.

Suntem la începutul lui 1985, iar eu mă aflu pe aeroportul din Bogotá, gata de plecare, împreună cu vreo 26 de invitați la Miami și Caracas, pentru lansarea romanului *Dragostea în vremea holerei*, cea mai recentă operă a laureatului la Premiul Nobel, Gabriel García Márquez, și a colecției „Maestros de la Literatura Universal". Ambele vor fi distribuite de compania Bloque de Armas, din Venezuela, iar noi, invitații de la filiala columbiană și de la editură, plecăm cu directorii din regiune ai magnatului presei latinoamericane, care vor călători cu noi, și alți câțiva care au venit doar ca să-și salute șeful. Armando de Armas distribuie mare parte dintre cărțile care se publică în spaniolă și e proprietarul a douăsprezece reviste, în afară de ziare și posturi TV din Venezuela. Bebelușul nu e nepotul lui, ci ultimul dintre numeroșii săi copii. Se pare că mama copilului a rămas la Caracas.

În avion, de Armas află că sunt cea mai cunoscută prezentatoare de televiziune din Columbia și că ediția revistei

Cosmopolitan pe coperta căreia apăream s-a epuizat din prima zi. Cu puțin timp înainte de decolare, primește un telefon; când se întoarce la locul lui, mă privește și, în câteva secunde, înțeleg exact ce anume l-a avertizat unul dintre serviabilii săi directori care au rămas în urmă. E evident că acest bărbat cu 30 de ani mai în vârstă decât mine nu se teme de nimic, dar e la fel de adevărat că nici o femeie care poartă un costum de 3 000 de dolari, accesorii din piele de crocodil de 5 000 și bijuterii de 30 000 sau 40 000 n-ar putea transporta droguri, cu atât mai puțin una cunoscută de către 20 de milioane de persoane, care călătorește cu trei valize, în cel mai mare avion particular din întreaga Americă Latină, pentru a petrece cinci zile la Miami și Caracas. După prima cupă de șampanie *Cristal Rosé* îi cer lui Armando coperta revistei *Bazaar*, „singura care îmi lipsește din colecție", iar el, ca dovadă că ceea ce se spune despre o femeie cu aspectul meu îl lasă rece, răspunde: „Desigur!" În prima jumătate de oră, în fața a 12 persoane care n-au băgat nimic de seamă, s-au stabilit regulile jocului unei prietenii ciudate și conflictuale care avea să dureze ani de zile.

Ajungem la Miami, unde Armando de Armas și un manechin splendid care ne însoțește în călătorie urcă într-un Rolls Royce de culoarea prunei, care-i așteaptă la scara avionului. În seara aceea, la o masă foarte lungă prezidată de el însuși, aflu de la directorii săi indiscreți că brandul Carolina Herrera, pe care îl deține Bloque de Armas și care poartă numele elegantei sale compatrioate, înregistrează pierderi considerabile. Creatoarea de modă, pe care o cunoscusem de curând în cadrul unei cine cu conții Crespi, la New York, și la care mă dusesem cu David, este căsătorită cu Reinaldo Herrera, a cărui prietenie cu toți cei bogați și eleganți din lume este neprețuită pentru cineva atât de puternic și de ambițios ca Armando. Pentru a dovedi că nu am cicatrici și că nu sunt desfigurată, de Armas îi cere celebrei fotografe de fotomodele Iran Issa-Khan, verișoara șahului Persiei, ca fotografia de pe copertă să fie un prim-plan

de foarte aproape. Deși îi ia ore în șir să realizeze fotografia, rezultatul final mă dezamăgește cumplit, deoarece, deși elegant, chipul acela atât de serios nu seamănă deloc cu mine. În Caracas, după o lungă discuție departe de restul grupului, de Armas îmi spune că se îndrăgostește de mine și că vrea să ne revedem în cel mai scurt timp.

Armando nu mă sună zilnic, nu: sună dimineața, după-amiaza și seara. Mă trezește la șase dimineața, iar eu nu mă plâng. La trei după-amiaza vrea să știe cu cine am luat prânzul – fiindcă primesc invitații aproape zilnic –, iar între șapte și opt seara sună din nou, ca să-mi ureze noapte bună, deoarece are obiceiul de a se scula la trei dimineața, oră la care noi, tinerii cu energie inepuizabilă, abia ne ducem la culcare. Problema este că, la aceeași oră, un extrădabil psihopat și violator alege să sune ca să mă implore să-l iert și, cu ocazia asta, să verifice că sunt în casă și doar în brațele lui Cupidon. Închid telefonul, spunându-mi că „vrea, nu vrea, Grigore trebuie să primească flote" și că diferența de fus orar și de vârstă dintre acești doi bărbați, care locuiesc unul în Caracas și celălalt în Medellín, o să sfârșească prin a mă înnebuni.

Acum lucrez la emisiunea de știri de la prânz, singura emisiune televizată din Columbia unde am putut să mă angajez ca prezentatoare. Cu un efort supraomenesc și cu un buget inuman, am reușit să săltăm audiența de la patru la 14 puncte, lucru care pare să nu-i ajungă veteranului reporter Arturo Abella, director și proprietar, pentru a acoperi cheltuielile postului Inravisión. Relația mea romantică cu Pablo e un secret dezvăluit cu voce tare de cei care lucrează în ambele „bresle", dar nu este cunoscută de opinia publică și nici de genul de doamne din Bogotá sau Europa cu care iau prânzul la Pajares Salinas sau La Fragata. În orice caz, amândoi am negat categoric existența ei, întotdeauna. În ultimii doi ani, am rugat colegi în care am încredere să nu se refere la Escobar folosind termenul „traficant de droguri", ci „fost

parlamentar", și aproape toți au acceptat, cam în silă, poate cu nădejdea ascunsă de a obține ceva mai mult decât un interviu de la Pablo, într-o bună zi.

În fiecare săptămână mi se oferă o serenadă cu mariachi. A doua zi, primesc un telefon anonim prin care sunt anunțată că alegerea este meritul lui „El Mexicano", o autoritate mondială în muzica country. A apelat la sfatul lui fiindcă lui îi place hard rockul și nu prea se pricepe la chestii folclorice. Îi închid telefonul. Strategia următoare este să apeleze la compasiunea mea profundă față de cei săraci și față de toți cei care suferă: „Mai am doar opt avioane, fiindcă mi le-au luat pe celelalte!", exclamă, însoțindu-și afirmația de 80 de orhidee. Închid fără un cuvânt. Apoi: „Uite că am mai rămas cu doar șase avioane!", cu 60 de flori de altă culoare. Arunc bietul telefon cu furie, întrebându-mă din ce sunt făcute aparatele astea, pentru a cumpăra acțiuni la compania care le fabrică. În săptămâna următoare, afirmația devine: „Vezi că acum sunt băiețaș sărac, cu doar patru avioane?" și trimite 40 de *phalenopsis*, de parcă eu n-aș ști că avioanele care nu se află în hangarul poliției sunt în Panama, Costa Rica și Nicaragua. Sau de parcă n-aș avea habar că are resurse să-și cumpere alte câteva în loc, ba chiar să-mi dăruiască și un set de bijuterii cu rubine sau smaralde, în loc de atâtea patriotice Cattleya trianae. Și dă-i înainte cu „Cucurrucucú Paloma", și „Tres meses sin verte, mujer", și „María Bonita", și tot repertoriul lui José Alfredo Jiménez, Lola Beltrán, Agustín Lara și Jorge Negrete. Îmi spun în repetate rânduri:

–Ce nevoie are o femeie ca mine de un violator cu flotă aeriană, când are la picioare un bărbat cinstit cu un singur avion și 100 de reviste, care e înconjurat întotdeauna de oameni frumoși, îi subvenționează pe Reinaldo și Carolina Herrera și sună de trei ori pe zi ca să-mi spună că e nebun după mine?

–Închipuie-ți cum ar fi să ajungi șefa Carolinei! râde David de la Londra, pe un ton triumfător.

Armando mă anunță că un post de televiziune din Miami caută o prezentatoare pentru emisiunea de știri și vor să mă cheme la un interviu. Călătoresc, fac o prezentare impecabilă și mi se spune că, în câteva luni, mă vor anunța dacă am fost aleasă. În seara aceea, iau cina cu Cristina Saralegui, care lucrează pentru Armando, și soțul ei, Marcos Ávila, care e bucuros că orchestra lui, în frunte cu Gloria Estefan, a devenit senzația momentului grație piesei „La Conga". După câteva luni de curtare la telefon, accept, în cele din urmă, invitația lui Armando de a merge în Mexic. De data asta, călătorim singuri, iar la aeroport ne așteaptă un covor roșu întins de la scara avionului până la intrarea în vamă, de parcă am fi președintele și prima doamnă a Grupului Andin. Întrucât cei bogați nu se prezintă vreodată la vamă, doar dacă nu cumva sunt vedete rock suspectate de inspirații halucinogene, ne îndreptăm, înconjurați de alt roi de directori, spre posesiunile mexicane ale imperiului său. De pe o terasă interioară zăresc ceea ce pare a fi un supermarket cu mii de cărți și de reviste așezate sub forma unor turnuri de câțiva metri înălțime. Întreb ce sunt, iar Armando îmi spune că este vorba despre titlurile care se vor distribui în săptămâna respectivă.

– Într-o săptămână? întreb, aproape scandalizată. Cât câștigi la fiecare carte?

– 50 la sută. Autorul primește între 10 și 15...

– Uau! Atunci, e mai bine să fii tu decât García Márquez sau Hemingway!

Ajungem la apartamentul prezidențial de la María Isabel Sheraton, care are două dormitoare, iar acolo țarul distribuției de publicații îmi declară adevăratul scop al dragostei sale: vrea să mă umple de copii, fiindcă acum adoră copiii și m-a ales să fiu mama norocoasă a ultimelor sale odrasle, cu siguranță cele mai răsfățate din existența lui prolifică de-a lungul căreia, în afară de copiii din căsnicia lui, a mai avut vreo duzină de copii nelegitimi.

–Cere-mi orice vrei! Vei putea trăi ca o regină pentru restul vieţii tale! îmi spune fericit, uitându-se la mine de parcă aș fi o vacă Holstein campioană la Târgul Agroindustrial.

Răspund că și eu ador copiii, dar n-aș face bastarzi nici cu Carol al V-lea, regele Spaniei sau împăratul Germaniei, nici cu Ludovic al XIV-lea, Regele Soare. Mă întreabă dacă m-aș căsători cu el și dacă, în asemenea condiţii, am avea copii. După ce îi cercetez chipul, îi spun că nici căsătorită n-aș vrea, dar, cu siguranţă, ne-am distra de minune.

Se înfurie și se apucă să repete ceea ce s-a spus întotdeauna despre mine în presă.

–Mi s-a spus că urăști copiii și că nu vrei să ai, ca să nu-ți strice silueta! Și mi-ai adus ghinion, fiindcă tocmai s-a declanșat o grevă!

–Dacă mâine nu îmi faci rost de un bilet de avion ca să mă întorc în Columbia, mă alătur pichetelor de greviști și strig „Jos cu exploatatorii străini!" dinaintea tuturor camerelor de filmat de la Televisa. Nu vreau să mai aud de magnaţi cu flotă aeriană sau cu avion: toţi sunt niște tirani! Adio, Armando.

O săptămână mai târziu, mă sună de la Caracas la șase dimineaţa, pentru a-mi spune că a trecut prin Columbia în ideea de a se vedea cu mine, după ce a rezolvat problema cu greva, dar s-a văzut silit să plece foarte repede, fiindcă Pablo Escobar a încercat să-l răpească.

–Pablo Escobar are trei miliarde de dolari, nu 300 de milioane, ca tine. Are 35 de ani, ca mine, nu 65, ca tine. Are o duzină de avioane, și nu unul, ca tine. Nu-l confunda pe Escobar cu Tirofijo, bazându-te pe o logică elementară. Tu ar trebui să te gândești să-l răpești pe Pablo, nu el pe tine. Și nu mă mai suna la ora asta, fiindcă eu mă scol la zece, ca el, nu la trei dimineaţa, ca tine!

–Pe bună dreptate nu voiai să fii mama copiilor mei! Ești îndrăgostită în continuare de Regele Cocainei! Directorii mei mă avertizaseră deja că erai amanta criminalului ăluia!

Îi răspund că, dacă aș fi fost amanta celui de-al șaptelea cel mai bogat om din lume, n-aș fi pus niciodată piciorul în avionul lui, cu grupul lui de invitați, și cu atât mai puțin aș fi călătorit în Mexic cu el. Apoi îmi iau rămas-bun.

Nu cred o iotă despre presupusa tentativă de răpire. Două zile mai târziu, primesc zece orhidee, o tăietură din ziar cu fotografia mea preferată și o notă de la cineva care susține că este un bărbat rămas cu un singur avion, care nu-și poate petrece restul zilelor fără să mai vadă chipul acela pe perna lui. Sună din nou, iar eu îi închid, și la următorul sfârșit de săptămână prelungit hotărăsc că e timpul să nu mai sufăr atât din pricina unui hărțuitor maniac și să mă întorc la liniștea valorilor tradiționale: la Fontainbleu, din Miami, mă așteaptă David Metcalfe cu o umbreluță de soare și cu un *Rum Punch* în pahar; a doua zi, sosește Julio Mario Santo Domingo care, când mă vede, mă îmbrățișează și mă învârte de două ori în aer, exclamând:

–Uite-o, David! Ea e o femeie adevărată! S-a întors, s-a întors! S-a întors din lumea celor mai bogați bărbați de pe planetă în lumea celor săraci, ca noi!

Și, în vreme ce David ne urmărește cu ceva ce pare a fi primul semn de gelozie din viața lui, Julio Mario cântă râzând:

Hellooo, Dolly! It's so good to have you back where you belong!
You're looking sweeelll, Dolly, we can teeelll, Dolly...[1]

În taxiul care ne duce la aeroportul de unde vom lua zborul de întoarcere cu compania Avianca, linia aeriană din Santo Domingo, el și David sunt veseli și le iau peste picior pe pacientele lui Ivo Pitanguy, care sunt prietenele amândurora. Julio Mario spune că David i-a economisit o avere fiindcă a plătit factura pentru cameră, iar el este atât de mulțumit, încât „aș

[1] „Bună, Dolly! Ce bine că te-ai întors/ Arăți minunat, Dolly, se vede, Dolly." (*Hello Dolly*) (în limba engleză, în original) (n.tr.).

rămâne în taxiul acela minunat râzând cu noi doi pentru tot restul vieţii". Când ajung în Bogotá, îmi iau rămas-bun de la ei şi îi văd plecând în mare viteză printre vreo 20 de vehicule şi o armată de gărzi de corp care îi aşteaptă la poarta avionului. Nu trec nici pe la vamă, iar cineva care lucrează pentru Grupo Santo Domingo îmi ia paşaportul şi mă conduce repede spre alt automobil. Mă gândesc că oamenii ca Julio Mario şi Armando – nu ca Pablo şi Gilberto – sunt adevăraţii stăpâni ai lumii.

Vreo două zile mai târziu, un ziarist cunoscut mă roagă să-l primesc fiindcă vrea să-mi ceară o mare favoare, cu cea mai mare discreţie. Îi spun că am programată o cină oficială, dar îl voi primi cu toată plăcerea. Îl cheamă Edgar Artunduaga, a fost director la *El Espacio*, ziarul cadavrelor însângerate, şi în timp va deveni Părintele Patriei. Mă roagă să-l implor pe Pablo să-l ajute economic fiindcă, în urma sprijinului pe care l-a acordat prin difuzarea înregistrării video în care Evaristo Porras îi oferea un cec lui Rodrigo Lara, nimeni nu mai vrea să-l angajeze şi e într-o situaţie critică. Îi explic că zeci de ziarişti mi-au cerut favoruri similare şi i-am trimis întotdeauna la biroul lui Pablo, să hotărască el ce face. Nu mă interesează să aflu prin ce greutăţi trec colegii mei şi nici nu-mi place să intervin ca intermediar în acest gen de contribuţii. Dar, în cazul lui, voi face o excepţie, fiindcă ceea ce-mi spune mă emoţionează profund şi pare să necesite o soluţie urgentă.

Pablo ştie că nu sun niciodată un bărbat care mă interesează din punct de vedere romantic; nici măcar pentru a-i returna apelul. Când sun la numărul lui privat, răspunde chiar el şi-mi dau seama imediat că se bucură să mă audă. Dar când îi spun că în faţa mea se află Artunduaga şi îl lămuresc de ce a venit, începe să urle ca un nebun şi, pentru prima dată în viaţa lui, îmi spune *dumneavoastră*:

– Scoateţi şobolanul ăla din casa dumneavoastră înainte să vă molipsească de ceva! Sun peste un sfert de oră şi, dacă mai

e acolo, îi cer împrumut trei băieţi lui „El Mexicano", care locuieşte la zece cvartale de casa dumneavoastră, ca să vină şi să-l dea afară în şuturi!

Nu ştiu dacă Artunduaga aude urletele şi epitetele lui Pablo de la celălalt capăt al telefonului: nu-l scoate din „viperă", „şantajist", „canalie", „hienă", „fanfaron de doi lei". Mă simt groaznic de stânjenită şi, când închid, apuc doar să-i spun că Escobar s-a supărat fiindcă nu are obiceiul de a discuta cu mine subiecte legate de plăţi către terţi. Adaug că, dacă i se pare în ordine, pot vorbi a doua zi cu Arturo Abella, ca să văd dacă-l poate numi editor politic. Pentru a-i ridica moralul, îi spun că directorul o să accepte încântat fiindcă, se pare, negociază vânzarea unui pachet de acţiuni către nişte investitori foarte bogaţi.

Când Pablo sună din nou, am fost deja la o cină cu David Metcalfe, unde l-am întâlnit pe preşedintele López, care mă întreabă cine este englezul foarte înalt care mă însoţeşte; îi spun că este nepotul lordului Curzon şi finul lui Eduard al VIII-lea şi le fac cunoştinţă. A doua zi, Arturo Abella îmi spune că noul proprietar al canalului de ştiri, Fernando Carrillo, vrea să ne invite să luăm cina cu el la Pajares Salinas şi să-l cunoască pe Artunduaga, pentru a discuta despre angajarea lui. Îmi povesteşte că domnul Carrillo, acţionar principal la echipa de fotbal Santa Fe din Bogotá, este prieten personal cu oameni din medii foarte diverse, precum César Villegas, mâna dreaptă a lui Álvaro Uribe la Direcţia Aeronautică Civilă, şi Tirofijo; adaugă că domnul Carrillo s-a oferit să ne împrumute elicopterul lui pentru ca eu şi o colegă să-i luăm interviu legendarului şef de gherilă în tabăra FARC. Ceva îmi spune să nu deschid acest subiect în faţa lui Artunduaga şi vreo două ore mai târziu îmi iau rămas-bun de la ei, deoarece estimez că David trebuie să fi plecat deja la o cină de afaceri şi, probabil, se aşteaptă să ne vedem înainte să se întoarcă la Londra.

Abella mă sună ca să mă roage să trec pe la biroul lui, în loc să mă duc la studio, fiindcă are veşti pentru mine. Când

ajung, îmi întinde scrisoarea de concediere și mă informează că Artunduaga l-a convins pe Carrillo să-mi anuleze contractul și să-l numească pe el prezentator al emisiunii de știri. Nu-mi vine să-mi cred ochilor și urechilor! Arturo îmi mulțumește pentru scorul de audiență care a crescut cu zece puncte cât timp am fost în fața camerelor de filmat, mă lămurește că impozitele l-au adus în pragul falimentului și, cu lacrimi în ochi, îmi spune că nu a avut de ales și a trebuit să vândă în întregime canalul de știri „domnilor acelora cu fotbalul". Când ne luăm la revedere, îi spun că întreg canalul se va închide în șase luni, deoarece nimeni nu pornește televizorul, cu atât mai puțin la ora prânzului, ca să-i vadă fața lui Edgar Artunduaga, pe care personajul numit Pablo Escobar îl califică drept „șobolan". (Înainte de sfârșitul anului, canalul de știri avea să dea faliment, iar Carrillo avea să piardă toată investiția de mai multe milioane, pentru a plăti datoriile.)

Un violonist singuratic cântă sub fereastra mea „Por una Cabeza", tangoul meu preferat. Îl cântă de trei ori consecutiv și apoi dispare. La două, Pablo sună din nou.

–Am aflat că ai fost văzută coborând dintr-un avion Avianca cu Santo Domingo și cu un străin. Eu nu sunt proprietarul unei flote aeriene, ca el, dar am propriul avion de la 30 de ani! Știi că nu pot să vin până la Bogotá după tine; dar să lăsăm deoparte prostia asta, fiindcă viața este scurtă și pușcăriașul ăla nu ne interesează deloc. Sunt înnebunit după mintea care se ascunde în spatele feței tale și nu am nici cea mai mică intenție de a i-o lăsa altuia, punct! Dacă nu te urci imediat în ultimul avion pe care-l mai am – ca să-mi spui de ce ai rămas fără slujbă –, în ziua în care o să te hotărăști să mă vezi va trebui să cumperi bilet de avion la Avianca de la Santo Domingo, iar moșul ăla avar o să devină mai bogat cu 100 din dolarii tăi.

Nu mai auzisem niciodată un argument atât de convingător. Pablo o fi cel mai căutat om din lume, dar în relația asta eu stabilesc condițiile. Și exclam fericită:

– Vin. Dar vai de tine dacă nu mă aștepți la aeroport: mă întorc cu prima căruță pe care o găsesc!

Este un avion de mici dimensiuni, în care călătorim doar eu și tânărul pilot. După o vreme, se pornește o ploaie torențială și, brusc, rămânem fără radio. Vizibilitatea este zero și, cuprinsă de o inexplicabilă senzație de liniște, mă pregătesc mental și spiritual pentru posibilitatea de a muri. Pentru o clipă, îmi amintesc de avionul lui Jaime Bateman. Băiatul mă roagă să mă așez pe locul copilotului, deoarece două perechi de ochi văd mai bine decât una. Îl întreb dacă am putea ateriza după șase după-amiaza, când aeroportul din Medellín este închis și posibilitatea de a ne izbi de alt avion este minimă, iar el răspunde că tocmai asta are de gând să facă. Când vremea se mai potolește și reușim să localizăm vizual pista, aterizăm fără probleme.

Știu că Pablo nu mai poate nici măcar să se apropie de aeroport, dar doi bărbați mă așteaptă în locul știut, ca să mă ducă mai întâi la birou și să verifice că n-am fost urmărită de nimeni. Dacă afacerea lui Armando de Armas pare un supermarket, cea a lui „Armando Guerra", vărul și asociatul lui Pablo, pare un restaurant de fast-food la ceasul prânzului. Gustavo Gaviria trece de la o stare la alta: de la bucuria de a mă vedea la entuziasmul față de valorile netradiționale și la încercarea de a rezolva prin telefon ceea ce pare o criză provocată de excesul de cerere.

– Ce bine că te-ai întors, Virginia! Azi e mare nebunie aici... Ce s-a întâmplat cu cele 700 de kilograme ale lui „El Negro"? Trimit șase avioane, închiriate, evident... 400, Dumnezeule sfinte! Dacă nu încap, femeia aia îmi ia gâtul mâine... Pablo e de neînlocuit, dar să nu-i spui că ți-am zis așa ceva... 600 de la Yaider, atenție! Cum te descurci de arăți întotdeauna atât de odihnită? Ultimul e plin? Nu-ți închipui stresul profesiei ăsteia... Frate, asta e o tragedie! Afacerea asta hrănește vreo sută de mii de persoane și, indirect, un milion... Faceți rost de alt avion, ce dracu'! Nici nu-ți închipui răspunderea

pe care o am faţă de toţi oamenii ăştia... Dar s-au terminat avioanele în ţara asta sau ce? Va trebui să închiriem avionul lui Santo Domingo! Şi satisfacţia de a putea servi clientela... Dumnezeule! Ce facem cu cele 250 ale lui Pitufín, care era client nou şi de care am uitat?! Uite, au venit să te ia, Virginia... Afurisitul de vărul meu e un bărbat norocos, nu un sclav amărât, ca mine!

În sfârşit, înţeleg de ce Pablo a trimis avionul acela mic. Nu era ultimul care-i rămăsese: era ultimul care rămăsese în întreaga Columbie! Pe drum, mă gândesc că grupurile economice ale magnaţilor generează 1 000 sau 2 000 de locuri de muncă fiecare şi hrănesc în jur de 10 000 de persoane. Mă întreb dacă cifrele asemenea celor pe care tocmai le-am aflat de la Gustavo nu sfârşesc prin a ne schimba scara de valori... Un milion de oameni... După două ore petrecute pe drum, trei maşini apar de nicăieri şi ne înconjoară. Îngrozită, îmi trece prin cap că mă vor răpi sau că m-au urmărit cei de la Dijín (Dirección de Investigación Criminal e Interpol). Cineva îmi ia valiza şi îmi cere să mă urc în altă maşină. După câteva clipe de panică, văd că Pablo e la volan! Mă sărută fericit şi, ca din puşcă, pornim spre Hacienda Nápoles, în timp ce-mi spune:

–Asta-mi mai lipsea, după atâtea luni, să devii Amelia Earhart! Pilotul a spus că nu te-ai plâns nici o clipă şi că i-ai transmis doar pace totală şi linişte. Mulţumesc, draga mea. Nu le permit avioanelor închiriate să aterizeze pe pista mea, fiindcă măsurile de protecţie sunt din ce în ce mai stricte. Nu-ţi închipui câtă grijă trebuie să am acum, de aceea trebuie să mă încredinţez că nu eşti urmărită! Acum chiar o să profităm de faptul că nu ai de lucru, pentru a petrece multe zile împreună şi a recupera timpul pe care l-am pierdut cu toată prostia aia, nu-i aşa? Îmi promiţi că vei uita cele întâmplate anul trecut şi că n-o să vorbim deloc despre asta?

Eu îi spun că nu pot uita nimic, dar că nu mă mai gândesc la asta de ceva vreme. Mai târziu, în braţele lui, îl întreb dacă

nu cumva semănăm cu Charlotte Rampling și Dirk Bogarde în *Il portiere di notte* și îi povestesc filmul: ani de zile după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, femeia frumoasă de vreo 30 de ani e căsătorită cu un dirijor. Într-o bună zi, Bogarde, gardianul care o viola într-un lagăr de concentrare, asistă la un concert al celebrului muzician. Rampling și Bogarde se întâlnesc și se recunosc. Din clipa aceea, între doamna extrem de elegantă și acum respectabilul fost nazist începe o relație caracterizată de cea mai obsedată și perversă dependență sexuală. Nu-i spun lui Pablo că acum rolurile de victimă și călău s-au inversat, fiindcă ar fi ceva prea sofisticat pentru mintea criminală a celui care se culcă cu adolescente plătite care-i amintesc de nevasta de care s-a îndrăgostit când ea avea 13 ani și era zveltă.

– Ce filme îngrozitoare ai mai văzut și tu... răspunde el. Nu, nu, draga mea, tu nu le-ai fost niciodată necredincioasă soților tăi, iar eu nu sunt un violator nazist! Mâine o să te duc în cel mai frumos loc din lume, ca să vezi paradisul pe pământ. L-am descoperit relativ de curând și nu i l-am arătat nimănui, niciodată. Știu că acolo o să începi să te vindeci și să uiți ce ți-am făcut în noaptea aceea. Știu că sunt un diavol și că nu m-am putut controla, dar acum vreau doar să te fac fericită, teribil de fericită. Promit.

Îmi cere să-i povestesc cu lux de detalii cele întâmplate cu Jorge Barón și Arturo Abella. Mă ascultă într-o tăcere deplină și, pe măsură ce îi prezint versiunea mea a faptelor mai recente, chipul i se întunecă treptat.

– Cred că a fost o răzbunare a lui Ernesto Samper, fiindcă ai denunțat în public cecurile pe care le-ai eliberat pe numele lui pentru campania prezidențială a lui Alfonso López. Samper l-a trimis pe Artunduaga, care îi linge-n cur pe amândoi, să vadă dacă e adevărat că eu îi mituiam pe ziariști, cum bârfesc colegele alea grase și urâte care ar da orice să zboare cu avionul tău și să se vâre în patul tău și se dau drept prietene ale mele

doar pentru a afla mai multe despre noi. Dar își pun pofta-n cui, fiindcă eu nu vorbesc niciodată cu nimeni despre tine. Fiindcă i-ai trimis vorbă că nu-i dai un sfanț, Artunduaga i-a raportat lui Samper că noi doi ne vedem în continuare, cu alte cuvinte, că-mi spui și acum totul. Ernesto Samper i-a cerut o favoare prietenului său intim César Villegas; Villegas i-a cerut favorul prietenului său intim Fernando Carrillo, iar Carrillo a cumpărat de la Abella 100 la sută din acțiunile canalului de știri. Samper și Artunduaga m-au lăsat fără loc de muncă, primul fiindcă i-ai dat o grămadă de bani și al doilea fiindcă nu i-ai dat nimic. Nu știu cum faci tu ca să ajungi să cunoști oamenii, Pablo, dar nu te înșeli niciodată! Nu mai lua atâta legătura cu oamenii din domeniul tău, fiindcă toți indivizii ăia te invidiază mai mult decât mă invidiază pe mine toate ziaristele care nu ar putea trezi niciodată dragostea unui magnat.

Pablo îmi spune că poate vorbi cu Carrillo, care este doar un alt client al lui „El Mexicano", ca să-l concedieze pe Artunduaga și să-mi recapăt slujba.

Îi mulțumesc, dar îl rog să înțeleagă că nu m-aș putea întoarce la televiziune în calitate de cotă-parte a sa: mi-am construit singură cariera, cu talent, inteligență și independență și n-am fost niciodată cota politică a nimănui, nu am ieșit cu cineva din domeniu nici măcar ca să beau o cafea. Îl fac să vadă cât de incredibil este faptul că, acum, că breasla lui pune stăpânire pe a mea, mafioții de mâna a treia se aliază cu politicienii pe care *Il Capo di Tutti Capi* i-a cumpărat și i-a denunțat fiindcă mi-au cerut capul în activitatea care mi-a asigurat existența de 13 ani încoace.

–Se răzbună pe tine, Pablo. Totuși, nu îți convine să îl înfrunți de dragul meu pe ticălosul ăla nefericit pe care „Doptor Varito" vi l-a lăsat la Direcția Aeronautică. Ai grijă, că dacă un asociat nesemnificativ al lui „El Mexicano" și amicul lui, Alvarito, îmi fac una ca asta, la ce te poți aștepta de la ceilalți din șleahta aia de nerecunoscători pe care o conduci

și o aperi cu viața ta? În orice caz, vreau să-ți spun că sunt aproape sigură că mă vor alege ca prezentatoare a emisiunilor de știri la o televiziune din Miami care este pe cale să se deschidă. Cine a văzut înregistrarea susține că în clipa asta sunt cea mai bună prezentatoare de știri în limba spaniolă. Cred că trebuie să părăsesc Columbia înainte să fie prea târziu.

– Ce tot spui acolo?! Cum să mă lași acum, când de-abia te-ai întors, draga mea? O să vezi că în curând vor începe să te sune pentru alte emisiuni. Cum să te muți la Miami dacă nici măcar nu conduci o mașină, iar o televiziune de limbă spaniolă n-o să-ți dea șofer? O să vezi că vor alege o cubaneză! Dacă pleci, eu mor: sunt în stare să mă las extrădat doar ca să mă poți vizita la închisoare în Miami! Și ce vor spune ziarele din Florida când vor afla că o vedetă de televiziune vizitează în fiecare duminică un amărât de deținut? S-ar isca un scandal, ai fi dată afară de la televiziune, te-ar deporta în Columbia și ne-ar despărți pentru totdeauna. Am avea amândoi de pierdut, nu-ți dai seama, scumpa mea? Vei vedea că mâine vei începe să te vindeci de atâta suferință... De acum încolo, noi doi vom fi foarte fericiți și nu vei duce lipsă de nimic, niciodată. Jur pe ce am mai scump, pe fiica mea Manuela!

Intervalul petrecut în aer liber în ziua următoare, singurele 24 de ore de fericire perfectă de care am avut parte în toată viața mea cât am trăit în Columbia, începe aproape de prânz, pe o motocicletă spectaculoasă condusă de unul dintre cei mai buni motocicliști din lume. La început, mă țin strâns de el cu ambele brațe, de parcă aș fi lipită acolo cu *Crazy Glue*, cu părul în vânt și ochii închiși de groază și de spaimă; dar, după o oră, mă simt mai liniștită și mă mai agăț din când în când de cămașa și de cureaua lui pentru a contempla, cu ochii larg deschiși, tot ceea ce el nu dorise, deocamdată, să împărtășească cu nimeni.

Cel mai frumos loc pe care Dumnezeu l-a creat pe fața pământului se zărește de pe o colină înveșmântată într-o

vegetație fără cusur, nici foarte înaltă, nici foarte joasă, care nu numai că ne protejează de soarele tropical, ci ne și ascunde. La umbra unui copac de dimensiuni medii, temperatura din ziua aceea este, de asemenea, perfectă. Nici măcar o adiere de vânt, care să ne amintească faptul că timpul nu a stat în loc pentru a le face pe plac celor doi amanți, nu ar putea să o tulbure. Sunt aproape 360 de grade de câmpie care se întinde pe kilometri întregi, verde precum catifeaua de culoarea jadului, cu ochiuri de apă ici și colo, care lucesc în soare. Nu se zărește țipenie de om, cărare, casă, nu se aude nici un sunet și nu se vede nici un animal domestic. Nu există semne că 10 000 de ani de civilizație ne-au precedat sau au existat vreodată. Descoperim locul împreună, arătându-ne lucruri din când în când, și ne spunem că am putea fi în prima zi a Creației, Adam și Eva în Paradisul Pământesc. Vorbim despre cât de crudă a fost soarta cu cei doi și îi spun că, dacă Dumnezeu există, trebuie să fi fost un sadic de vreme ce a condamnat omenirea la suferință fără să fie nevoie și a conceput-o să fie crudă ca s-o silească să evolueze. Îl întreb pe Pablo dacă toată lumea aceea care se întinde până la orizont face parte din Hacienda Nápoles sau este o achiziție recentă. El zâmbește și-mi spune că nimic nu-i aparține cu adevărat; apoi, scrutând zarea, adaugă că Dumnezeu l-a însărcinat să aibă grijă de ea, să o păstreze neprihănită și să protejeze animalele. Cade pe gânduri o bucată de vreme și, brusc, mă întreabă:

– Chiar crezi că suntem blestemați? Crezi că m-am născut blestemat, ca Iuda sau ca Hitler? Cum ai putea fi tu blestemată, când ești un înger?

Răspund că, uneori, sunt o diavoliță și de aceea am coarne. Zâmbește și, înainte să îi vină idei similare, adaug că atâta vreme cât suntem condamnați să supraviețuim vom fi blestemați și că nici o ființă sub soare nu poate scăpa de destinul acesta. Contemplând toată frumusețea aceea, îmi trece prin minte următorul gând:

– Știi versurile de la *Imagine*, de John Lennon? Trebuie să fi scris piesa într-un moment ca acesta, într-un loc precum acesta... Dar, spre deosebire de cântec, merită să mori sau să ucizi pentru tot ceea ce vedem amândoi! Nu-i așa, Pablo?

– Așa este. Și pentru văzduhul ăsta, de asemenea... Trebuie să am grijă de el deoarece cred că, de acum înainte, nu prea voi mai putea părăsi locul acesta...

Ultimele sale cuvinte îmi sfâșie sufletul. Ca să nu-și dea seama, îi spun că, având atâtea pașapoarte, ar trebui să plece imediat din Columbia și să trăiască în străinătate ca un rege, sub o nouă identitate.

– La ce bun, draga mea? Aici îmi vorbesc limba, aici dețin puterea și aici pot cumpăra pe aproape toată lumea. Am cea mai rentabilă afacere din lume și trăiesc într-un paradis pe pământ. Aici, pe tot pământul meu și sub tot cerul meu, ești tu, alături de mine. Unde voi reuși ca femeia cea mai frumoasă din țară să mă iubească așa cum mă iubești tu și să-mi spună lucrurile pe care mi le spui tu? Unde, spune-mi... Când o să mor, tot ce voi putea duce cu mine de pe pământ în infern este amintirea acestei perfecțiuni, momentul acesta alături de tine în epicentrul a 360 de grade înmulțite cu un miliard de miliarde.

Sunt doar un om și adevărul este că dovada unei tandrețe de asemenea proporții lecuiește imediat inima cea mai rănită. În ziua aceea de mai, totul este străveziu, aerul este diafan, iar pielea nu minte. Privind extaziată cerul acela, îmi vine o idee.

– Știi ce titlu îi voi pune romanului pe care-l voi scrie într-o bună zi despre povestea ta, când vom fi amândoi bătrâni și vom fi trecut de toate? *El cielo de los malditos*[1]!

– O, nu! Ce nume groaznic, Virginia! Pare o tragedie greacă! Să nu-mi spui că lucrăm la biografia mea...

– Nu-ți dai seama că orice ziarist ți-ar putea scrie biografia dacă s-ar strădui? Povestea ta, Pablo, e cu totul altceva: este

[1] Cerul blestemaților (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

povestea tuturor formelor de putere care au țara asta la degetul mic. Cred că eu aș putea s-o scriu deoarece cunosc poveștile din breasla ta și *la petite histoire* a familiilor prezidențiale... Și a celorlalte.

– Ce-ar fi să-mi povestești toate astea în zilele următoare?

– Ce-mi dai în schimb?

Cade pe gânduri o vreme și apoi, cu un suspin și o mângâiere pe obraz, îmi spune:

– Ai fi martora unor lucruri pe care nu le va mai afla nimeni, deoarece... Dacă mor înaintea ta, poate ai putea povesti multe adevăruri. Privește în jur. Ești așa de rătăcită și nu știi niciodată unde te afli, încât cred că ți-aș putea mărturisi că toate acestea îmi aparțin. Dincolo de orizont, de asemenea, de aceea nu am puncte slabe. Acum privește în sus: ce vezi?

– Cerul și păsările... Și un nor, acolo, uite! O bucată imensă de cer pe care ți-a împrumutat-o Dumnezeu ca să apere tot ce se află sub el și să aibă grijă de tine...

– Nu, draga mea. Tu ești o poetă, eu sunt un realist: tot ce vedem deasupra noastră se numește spațiul aerian al guvernului columbian! Dacă nu termin cu extrădarea, asta va fi problema mea. De aceea cred că trebuie să mă gândesc cum să fac rost urgent de o rachetă...

– O rachetă? Vorbești ca Genghis-Han, Pablo! Promite-mi că nu mai pomenești nimănui despre așa ceva, fiindcă o să creadă că ți-ai pierdut mințile! Problema e că, dacă faci rost de ea, deoarece cu banii tăi se poate cumpăra orice, și reușești s-o aduci aici, pe pista de aterizare, tot nu cred că te-ar ajuta prea mult. Din câte știu eu, o rachetă nu se poate reîncărca... În fine, să presupunem că ai una sau zece, în fine! Ai doborî toate avioanele Forțelor Aeriene care ți-ar încălca spațiul aerian. Ce ai face cu avioanele americanilor care ne vor invada a doua zi, care vor lansa asupra ta o sută de rachete și care nu vor lăsa în urmă nici un atom din paradis?

Tace pentru o clipă. Apoi, gândind aproape cu voce tare, comentează foarte serios:

– Da... ar trebui să nimeresc din prima o țintă care să merite...

– Nu te mai gândi la atâtea nebunii. Este mai ușor și mai ieftin să plătești 40 la sută dintre columbienii extrem de săraci ca să voteze pentru „Pablo președinte" și să anuleze extrădarea! La ce o să fiu martoră și când?

– Da, ai dreptate, las-o baltă. Iar surprizele nu se anunță, draga mea.

Nu mai suntem unul, acum suntem doi; ca Adam și Eva, ne este frig și ne acoperim. El rămâne absorbit, contemplând spațiul aerian cu mâinile sub ceafă. Eu rămân absorbită, contemplând cerul blestemaților cu capul sprijinit pe pieptul lui. El visează la racheta lui, eu, la romanul meu; el lucrează la partida lui de șah, eu fac și desfac puzzle-ul meu. Trupurile noastre alcătuiesc acum un T și îmi spun că suntem teribil de fericiți, că toată perfecțiunea aceea va fi, de asemenea, o viziune a paradisului pe care o voi duce în ceruri când voi muri. Dar cum ar putea exista un cer pentru mine, dacă el nu va fi acolo?

În lunile următoare, eu și Pablo ne vedem o dată sau de două ori pe săptămână. La fiecare 48 de ore, locul se schimbă și învăț să devin mai obsedată de siguranța lui. Scriu neîncetat și, fiindcă nu mă uit la televizor, nu ascult nici radioul și nu citesc nici ziarele, nu aflu nimic despre asasinarea judecătorului Tulio Manuel Castro Gil, care deschisese proces pentru asasinarea lui Rodrigo Lara Bonilla. După ce îmi citește manuscrisele, face observații și precizări, le ardem. Treptat, îl învăț tot ce știu despre cele trei mari puteri din Columbia și despre *modus operandi* al familiilor celor mai bogate din țară și încerc să îi arăt că, cu sumele de bani și terenurile pe care le deține, trebuie să înceapă să gândească pe baza unor criterii mai „dinastice".

– Când îi cunoști, afli că unii dintre ei sunt atât de meschini și de cruzi, încât, în comparație cu ei, pari un om decent;

după cum auzi, și te implor să nu te simți jignit. Dacă n-ar fi fost războiul de gherilă, sângeros și lipsit de măreție, familiile prezidențiale și grupurile economice ar fi strivit de multă vreme poporul ăsta. Oricât l-am detesta, este singurul lucru care îi sperie și le pune frâu. Toți, absolut toți, au pe conștiință crime și morți: ale lor, ale părinților lor din perioada Violenței, ale bunicilor latifundiari sau ale străbunicilor sclavagiști sau ale stră-străbunicilor inchizitori ori colonizatori. Joacă-ți bine cărțile. Deși ai trăit mult, ești încă un copil și ai timp să-ți îndrepți aproape toate greșelile, fiindcă ești mai bogat, mai deștept și mai curajos decât toți laolaltă. Gândește-te că ți se așterne dinainte o jumătate de secol de viață în care poți face dragoste cu țara asta sărmană, nu război. Nu mai face greșeli costisitoare, Pablo, și folosește-mă la ce sunt bună, fiindcă noi doi suntem mai mult de două țâțe și două boașe!

Ca un burete, mă ascultă și învață, analizează, pune la îndoială, compară, memorează, digeră, procesează, alege și exclude, clasifică și arhivează. Scriind pentru mine, corectând pentru el, păstrez treptat în inimă amintirile și dialogurile din acele zile, ultimele pe care aveam să le petrecem amândoi, înainte ca universul nostru de 360 de grade să explodeze mai întâi în două bucăți de 180 de grade, apoi într-o mie de bucăți și, în cele din urmă, într-un milion de atomi care nu aveau să se mai poată regăsi sau recunoaște măcar, deoarece viața e crudă și imprevizibilă și „neștiute sunt căile Domnului".

–Mâine vine Santofimio, mă anunță Pablo într-o seară. N-are rost să spun că îmi va cere o mulțime de bani pentru alegerile prezidențiale de anul viitor. Vreau să te rog să fii prezentă la întâlnire și să faci un efort supraomenesc pentru a ascunde antipatia pe care o simți pentru el. El le spune tuturor că nu m-a mai văzut din 1983 și vreau să fie clar că minte. De ce? Încă nu știu, Virginia, dar am nevoie de tine acolo. Te rog să nu vorbești cu nimeni despre asta; doar ascultă, observă și taci.

– Știi că mi-e imposibil să tac, Pablo. Dacă reușesc, va trebui să-mi dai un Oscar!

A doua zi, ne întâlnim la una dintre casele enorme pe care Pablo și Gustavo le închiriază și le schimbă permanent. E noapte și, ca de obicei, suntem singuri, deoarece gărzile de corp se retrag atunci când sosesc oameni importanți. În vreme ce Pablo vorbește la telefon, pe ușa din stânga mea îl văd sosind pe Santofimio, în tricoul roșu pe care îl poartă aproape întotdeauna la manifestațiile politice. Când dă cu ochii de mine, vrea să se întoarcă, dar își dă seama imediat că e prea târziu. Intră în biroul mic și mă sărută pe obraz în semn de salut. Pablo ne roagă să-l așteptăm în salon, deoarece trebuie să rezolve o chestiune de afaceri. Cineva aduce două pahare de whisky și dispare.

Santofimio mă întreabă când am ajuns și răspund că în urmă cu mai multe zile. Pare surprins și se interesează de motivele absenței mele de la televizor. Îi spun că, la fel ca el, am plătit scump pentru relația mea cu Pablo. Gustavo ni se alătură și știu că, la momentul potrivit, misiunea lui va fi să mă salveze pentru ca Pablo și „El Doctor" să poată rămâne să vorbească despre finanțe. Mai sunt doar zece luni până la alegerile prezidențiale din 1986, al căror câștigător pare să fie candidatul oficial al liberalilor, Virgilio Barco, un inginer cu studii la MIT, dintr-o familie bogată și tradiționalistă, însurat cu o americancă. Ceilalți doi candidați sunt Álvaro Gómez, de la Partidul Conservator – un om de stânga strălucit, dar și detestat, nu atât din cauza lui, cât din cauza tatălui său și a epocii Violenței –, și Luis Carlos Galán, de la partidul Noul Liberalism (Nuevo Liberalismo), aripa disidentă a partidului majoritar peste care domnesc foștii președinți López și Turbay. După ce ascult cu răbdare previziunile lui Pablo și „El Santo" despre voturile din municipiile vecine cu Medellín și înainte de a-i lăsa să peroreze pe tema care le place amândurora cel mai mult, hotărăsc să orientez discuția către ceea ce detestă mai mult.

–De curând, Arturo Abella mi-a mărturisit că, după una dintre „sursele lui de mare încredere", Luis Carlos Galán ar lua în calcul ideea de a-i ceda postul lui Barco, pentru a nu fi acuzat că scindează partidul a doua oară. Galán ar putea chiar să se alăture partidului de la guvernare, pentru a-l ajuta să aibă un succes zdrobitor în fața conservatorilor și, în 1990, cu recunoștința și sprijinul foștilor președinți liberali, n-ar mai avea rival în cursa pentru președinție.

–Sursa lui Abella e un nebun! Partidul Liberal n-o să-l ierte niciodată pe Galán! exclamă Escobar și Santofimio, aproape în același timp. Nu ai văzut că în toate sondajele apare pe locul al treilea, la ani-lumină distanță de Álvaro Gómez? Galán e terminat, iar Virgilio Barco nu are nevoie deloc de cele patru voturi ale lui!

–Da, da, știu. Dar Galán este terminat acum fiindcă a înfruntat singur toată „mașinăria" Partidului Liberal. Totuși, va trebui să vă gândiți ce veți face în 1989, fiindcă Ernesto Samper este deocamdată prea necopt ca să fie președinte în 1990; are doar 34 de ani...

–Mai degrabă îl finanțez pe Galán decât pe fiul ăla de cățea! exclamă Pablo.

–Galán o să te extrădeze de îndată ce intră în funcție, comentează Santofimio deranjat. Dacă îl elimini, în schimb, pui țara în genunchi! Trebuie să-l faci să înțeleagă asta, Virginia...

–Nu, Alberto. Dacă îl eliminați pe Galán, vă extrădează urgent pe amândoi. Nici măcar să nu vă gândiți la așa ceva, fiindcă Rodrigo Lara a fost de ajuns! Încerc să vă fac să vedeți că, până în 1990, va trebui să vă gândiți la alt candidat.

–Galán e terminat, iar până în 1990 mai sunt cinci ani, draga mea, îmi spune Pablo cu evidentă nerăbdare. Trebuie să începem să-l manevrăm pe Barco, tocmai de aceea a venit „El Doctor"...

–Virginia, vino, vreau să-ți arăt ultimele diamante pe care le-am primit, îmi propune vărul său.

Îmi iau la revedere de la Santofimio și stabilesc să mă văd cu Pablo a doua zi. În timp ce scoate etuiuri mari din seif, Gustavo îmi spune:

– M-am săturat de politică, Virginia, iar eu sunt conservator! Mie îmi plac afacerile, mașinile de curse, motocicletele și briliantele mele. Uite ce frumusețe... Ce părere ai?

Îi spun că și eu îi detest pe politicieni, dar, din păcate, de ei depinde extrădarea; cu extrădarea în vigoare, sunt singura dintre noi toți care va rămâne aici.

– Să dea Dumnezeu ca Barco să fie mai rezonabil decât Betancur, fiindcă, dacă îi oferă lui Galán Ministerul de Justiție, nici nu vreau să mă gândesc la războiul care va izbucni!

Admir sutele de inele care strălucesc într-o succesiune nesfârșită de suporturi din catifea neagră, de 30 pe 40 de centimetri. E evident că Gustavo preferă diamantele în locul frigiderelor cu teancuri de bancnote și al lăzilor îngropate sub pământ. N-am visat niciodată la bijuterii sau picturi extrem de valoroase, dar, în vreme ce contemplu bogăția aceea, nu pot să nu mă întreb, cu o oarecare tristețe, de ce, dacă legenda spune că „diamantele sunt pentru totdeauna", celălalt om cu trei miliarde de dolari, care este afară și spune că mă iubește, mă dorește și are atâta nevoie de mine, nu m-a invitat niciodată să aleg unul. Doar unul.

Palatul în flăcări

Pablo Escobar are cea mai modernă minte pe care am cunoscut-o. Un expert autentic în geopolitica din zona Caraibilor, a pus pe picioare în mai puțin de un deceniu cea mai rentabilă industrie din toate vremurile și acum o controlează cu mână de fier, de parcă ar fi o adevărată corporație multinațională. Împletește talentul excepțional de a vedea viitorul cu un fel de înțelepciune străveche care îi îngăduie să rezolve în câteva secunde toate aspectele practice sau urgente ale vieții și are întotdeauna la îndemână soluții-fulger pentru fiecare problemă, de genul celor care pentru alți oameni nu ar fi doar de neconceput, ci și aproape imposibil de pus în practică.

Pablo simte o pasiune adevărată pentru un singur lucru: exercitarea puterii în slujba propriilor interese. Totul în viața lui este închinat acestui scop și, evident, aici mă include și pe mine. Întrucât îl iubesc și îl condamn în egală măsură – așa cum niciodată nu mă dăruiesc pe de-a-ntregul –, reprezint, pentru el, o sfidare permanentă și, de aceea, exersează cu mine la nivel individual același tip de seducție pe care a început s-o pună în practică la nivel colectiv cu țara pe care el o vede, o tratează și pretinde s-o folosească de parcă ar fi doar o extensie a Haciendei Nápoles. Nu sunt doar singura femeie de vârsta lui pe care o va avea vreodată, ci și singura care gândește liber și este

educată. Din pricina meseriei mele, voi fi întotdeauna amanta lui din spatele unei camere de luat vederi. Când are nevoie să măsoare posibila reacție a altora în fața discursului său politic, mă folosește cu răceală drept interlocutor – un amestec de avocat al apărării, procuror, martor, judecător și public –, conștient de faptul că, în vreme ce o seduce pe femeia-trofeu, femeia-cameră de luat vederi îl analizează, îl pune la îndoială, îl cataloghează și, aproape cu siguranță, îl compară cu alții de talia lui.

Escobar este unul dintre oamenii cei mai nemiloși apăruți vreodată în istoria unei națiii care adesea își alăptează odraslele cu ură, invidie și răzbunare; dar, pe măsură ce timpul trece, iar dragostea se preschimbă, am început să-l văd ca pe un copil mare care duce în spinare o cruce din ce în ce mai grea, alcătuită din răspunderi imaginare și delirante ale celor a căror ambiție conduce la obsesia de a controla și a domina absolut totul, împrejurările, soarta și chiar pe oamenii care ar putea face parte din trecutul, prezentul și viitorul lor.

Amantul meu nu este doar unul dintre cei mai bine informați oameni din țară, ci, ca un adevărat fiu de învățătoare, este, în fond, un moralist și, înaintea celor care vrea să-l iubească sau să-l respecte, etalează un cod etic riguros. În fiecare săptămână, cineva îmi solicită o întrevedere pentru a-i oferi, prin intermediul meu, proprietăți fabuloase la prețuri derizorii; cu un zâmbet și o mângâiere, Pablo răspunde, invariabil, „nu". Un exemplu clar al motivelor pentru care face așa ceva este răspunsul său față de intermediarul ministrului Carlos Arturo Marulanda.

– Îți oferă cele 12 000 de hectare din sudul departamentului César pentru 12 milioane de dolari. Bellacruz nu e foarte aproape de Hacienda Nápoles, dar niște achiziții suplimentare de mică valoare aici și aici – îi spun, arătându-i-le pe planurile pe care mi le-a dat – se pot uni mai apoi. Vei construi în centrul țării un mare culoar, care te va duce spre coastă și spre Venezuela. În scurt timp, toate acestea vor avea o valoare

mult mai ridicată, deoarece toți știm că, din pricina cererii celor din domeniul tău de activitate, prețurile terenurilor și ale bunurilor imobiliare din Columbia vor crește exploziv.

–Marulanda e cumnatul lui Enrique Sarasola. Spune-i emisarului că știu că Bellacruz e cea mai mare moșie din țară, după cele câteva pe care le deține „El Mexicano" în Los Llanos, unde terenul nu valorează nimic, dar nu-i dau nici un milion de dolari pe ea, fiindcă nu sunt lipsit de omenie, ca tatăl ministrului. Și e evident că valoarea se va dubla! Dar, mai întâi, trebuie să-și găsească alt individ lipsit de scrupule, ca el și frate-său, ca să-i scoată de acolo pe toți descendenții bieților oameni pe care tatăl lui i-a izgonit de pe pământurile lor, trecându-i prin foc și sabie și profitând de haosul iscat în perioada Violenței.

Mă lămurește că la Bellacruz mocnește un conflict care, mai devreme sau mai târziu, se va încheia cu un masacru. Tatăl ministrului, Alberto Marulanda Grillo, a cumpărat primele 6 000 de hectare în anii 1940 și a dublat, treptat, suprafața proprietăților cu ajutorul *chulavitas*[1], polițiști care incendiau fermele, violau, torturau și ucideau în numele oricui le solicita serviciile. Sora lui Carlos Arturo Marulanda e căsătorită cu Enrique Sarasola, implicat în societatea spaniolă Ateinsa a lui Alberto Cortina, Alberto Alcocer și José Entrecanales. Sarasola, prieten apropiat al lui Felipe González, a câștigat 19,6 milioane de dolari din comisioane și a gestionat adjudecarea așa-numitului „Contract de inginerie al secolului", proiectul pentru metroul din Medellín, al Consorțiului hispano-german Metromed și al asociaților acestuia, printre care și Ateinsa. Diego Londoño White, directorul proiectului de la metrou, bun prieten cu Pablo și proprietar, împreună cu fratele său Santiago, al vilelor pe care el și Gustavo le folosesc drept birouri, a fost cel însărcinat să negocieze contractul

[1] Grupări armate ilegale care au luat naștere în zonele rurale ale Columbiei, la începutul anilor 1950 (n.tr.)

și să se ocupe de comisioanele grase. Un martor la jaf și cunoscător al voracității grupului condus de Sarasola a declarat că adjudecarea proiectului de construire a metroului – în cadrul căruia mai multe persoane aveau să primească onorarii extravagante, de la niște avocați columbieni, de la firma Puyo Vasco, până la spionul german Werner Mauss – „părea mai degrabă un film cu gangsteri decât o licitație pentru un contract de inginerie civilă", concept pe care alt social-democrat, precum Pablo Escobar, pare să-l împărtășească pe deplin.

Conflictul care mocnea pe moșia cumnatului lui Enrique Sarasola avea să izbucnească în 1996, în perioada în care Carlos Alberto Marulanda era ambasador la Uniunea Europeană în timpul guvernării lui Ernesto Samper Pizano. În urma intervenției unor escadroane precum acelea ale *chulavitas* folosiți de tatăl său cu 50 de ani în urmă, aproape 400 de familii de țărani aveau să fie silite să părăsească Bellacruz după ce casele le fuseseră incendiate, iar conducătorii, torturați și uciși în prezența armatei. Marulanda, acuzat de întemeierea unor grupări paramilitare și de încălcări ale drepturilor omului, avea să fie arestat în Spania în 2001 și extrădat în Columbia în 2002. Două săptămâni mai târziu, va fi eliberat pe baza faptului că delictele fuseseră comise de grupările paramilitare care operau în departamentul César, nu de către milionarul prieten cu președintele. Pentru asociația Amnisty International, cele întâmplate la Hacienda Bellacruz reprezintă unul dintre episoadele de impunitate cele mai aberante din istoria recentă a Columbiei. Diego Londoño White și fratele său Santiago vor fi uciși mai apoi; aproape toți ceilalți care au avut de câștigat de pe urma furturilor ce au însoțit proiectul de construire a metroului și a crimelor din Bellacruz, sau descendenții lor, se bucură astăzi de cele mai fericite exiluri la Madrid și la Paris.

–Cred că e vremea să te prezint prietenilor care mi-au făcut legătura cu sandiniștii, îmi spune Pablo când ne luăm rămas-bun, câteva zile mai târziu, înainte de întoarcerea mea

la Bogotá. Pregătim ceva foarte important și vreau să știu părerea ta despre ei. Dacă lucrurile ies așa cum am plănuit, vom putea trăi în pace. Din motive de siguranță, de data aceasta nici măcar nu te pot suna: peste zece sau 15 zile, nici mai devreme, nici mai târziu, va lua legătura cu tine un pilot pentru a te invita la prânz la un restaurant anume. Asta e parola, iar tu hotărăști la ce oră vrei să călătorești în următoarele două zile.

La Bogotá găsesc o scrisoare de la postul de televiziune din Miami. Vor să facem încă un test și să discutăm despre semnarea unui posibil contract. Salariul este de 5 000 de dolari pe lună și în fiecare zi trebuie să fiu la studio la 5 dimineața, pentru a mă machia, înainte de a prezenta mai multe emisiuni. Câteva zile mai apoi, Armando de Armas mă sună ca să-mi spună că oferta asta e cea mai bună șansă de a-mi reface cariera cu capul sus și insistă să n-o ratez. Răspund că în Columbia câștigam deja aceeași sumă în 1980, la *Noticiero 24 Horas*, pentru o singură prezentare pe zi, la 7 dimineața. Ceea ce nu-i pot mărturisi – lui sau altcuiva – este teama mea că, în momentul în care cineva va trimite la un ziar fotografiile în care apar cu Escobar, contractul meu cu canalul de televiziune american ar putea fi reziliat în mijlocul unui scandal de proporții. La întoarcerea în Medellín îi arăt lui Pablo scrisoarea cu oferta și mă îngrozesc când descopăr că îmi interceptează în continuare apelurile.

–Cinci prezentări pe zi pentru 5 000 de dolari pe lună? Cine se cred cubanezii ăia? Și, în timp ce îi dă foc, adaugă: Uite cum facem, draga mea: o să-ți dau 80 000 de dolari până îți găsești de lucru la un post de televiziune care știe să te aprecieze la adevărata ta valoare sau la un post dintr-o țară în care să pot călători des. Însă nu-ți voi trimite toți banii deodată, fiindcă o să-mi dai fuga la Miami cu un milionar venezuelean și n-o să te mai văd niciodată. Deși nu ne putem întâlni în fiecare săptămână, acum, că te-ai întors, am mai multă nevoie de tine ca niciodată și vreau să fii alături de mine pentru seria de procese-cheie care se apropie în țara asta în următoarele luni.

Așadar, ce a spus Armando de Armas e adevărat: Escobar l-a pus pe fugă! În schimb, resping ideea absurdă că ar fi încercat să-l răpească. Este evident că Pablo a descoperit deja cine se afla în spatele ofertei postului cubanez, așa că hotărăsc să nu mai pun întrebări. Prefer să-i vorbesc despre interesul pe care l-a arătat ziaristul italian față de povestea lui pentru un posibil film regizat de Cecchi Gori. La auzul ideii că viața lui ar putea ajunge pe marele ecran, nu-și mai încape în piele de mândrie; deși radiază de fericire, Pablo Escobar este, mai presus de toate, om de afaceri.

–Îți dai seama că există alte opțiuni de lucru, mult mai importante și mai rentabile pentru cineva ca tine? Spune-i lui Valerio Riva că, dacă vrea să ne întâlnim cu mijlocirea ta, trebuie să-ți plătească 100 000 de dolari pentru prezentare și ca avans pentru scenariul filmului; dacă nu scrie scenariul în colaborare cu tine, nu facem târgul. Dacă refuză să plătească, înseamnă că miliardarii nu se află în spatele proiectului, iar individul vrea doar să se folosească de tine pentru a câștiga un purcoi de bani cu o poveste pe care toată lumea vrea să o afle; cu atât mai mult după ce se va întâmpla de acum înainte, fiindcă nu mă vor mai putea extrăda. Noi doi o să fim liberi să călătorim împreună peste tot, mai puțin în Statele Unite, evident. În orice caz, tu vei putea merge acolo ori de câte ori dorești să iei o pauză de mine... Pentru câteva zile.

Exact două săptămâni mai târziu, la jumătatea lui august 1985, mă întorc la Medellín. Spre seară, doi băieți mă iau cu o mașină discretă și, pe tot parcursul drumului, se uită în oglinda retrovizoare, pentru a se încredința că nu am fost urmărită și că nu există nimeni care, mulțumită perseverenței, ar putea afla unde se ascunde Pablo. Nu întreb încotro ne îndreptăm și adorm. Mă trezesc când aud vocile bărbaților anunțându-și șeful prin radio că mai avem puțin și ajungem. Când ne apropiem de poarta Haciendei Nápoles, un automobil mic, alb, cu trei bărbați, pleacă în trombă și piere printre

umbre dinaintea ochilor noștri și în tăcerea nopții. Băieții îmi spun că e mașina lui Álvaro Fayad, comandantul suprem al M-19. Mă surprinde foarte mult – deoarece eram convinsă că gruparea de gherilă și MAS se urăsc de moarte – și mă întorc, în încercarea de a-l vedea; bărbatul care se află pe bancheta din spate a mașinii se întoarce și el ca să se uite la mine și, pentru câteva clipe, privirile ni se încrucișează. Intrăm pe proprietate cu mare viteză și ne oprim dinaintea vilei principale. La capătul culoarului, sub o lumină gălbuie, zăresc doi sau trei bărbați care se retrag imediat, însoțiți de cei care au venit cu mine. Întrucât se ascund când îl văd venind pe Pablo, nu reușesc să le disting fețele și deduc că invitații lui sunt oameni de încredere și cer discreție în ceea ce privește subiectele care se vor trata, o distanță prudentă față de subalterni și măsuri de siguranță excepționale.

Expert în mijloace de comunicare, Pablo este informat întotdeauna în doar câteva secunde, prin radio sau prin walkie-talkie, de tot ce se petrece în preajma lui. Vine imediat să mă întâmpine, deschide portiera mașinii și mă ia în brațe; apoi mă îndepărtează cu ambele mâini și mă privește cu mândrie, ca și cum aș fi un tablou de Renoir din colecția lui. Entuziasmul lui față de ceva ce, evident, a fost plănuit sugerează că abia așteaptă să mă prezinte invitatului său care, acum știu, este doar unul. Îmi cere să ghicesc, iar eu îl întreb dacă este prințul familiei regale saudite care transportă pentru el cantități enorme de bani în avionul diplomatic sau vreun revoluționar din America Centrală, un general-locotenent mexican sau vreuna dintre marile căpetenii aztece ori din Rio de Janeiro sau poate un trimis al lui Stroessner, eternul dictator din Paraguay. Când îmi explică despre cine este vorba, mai că nu-mi vine să-mi cred urechilor.

– Voiam să-i cunoști pe doi dintre întemeietorii și conducătorii supremi ai mișcării M-19. Sunt buni prieteni de-ai mei de ceva vreme, dar nu-ți puteam spune până nu eram cu desăvârșire sigur de tine. După răpirea Marthei Nieves Ochoa,

am încheiat cu ei un pact de neagresiune. Álvaro Fayad tocmai a plecat, fiindcă mi s-a părut că nu-i surâdea ideea de a se întâlni cu tine; în schimb, Iván Marino Ospina, cel mai „dur" dintre comandanți, este în casă. N-a reacționat la auzul numelui tău, pentru că și-a petrecut ultimii doi ani în selvă și nu se uită la televizor. În funcție de cum vor ieși lucrurile, vom vedea dacă-ți dezvăluim identitatea sau nu. Apoi – pe tonul de toreador pe care-l adoptă cu mine când e fericit – îmi trece un braț pe după umeri și adaugă: La vârsta asta, puțin anonimat n-o să-ți strice. Nu-i așa, scumpo?

– Și ce vârstă are ilustrul nostru invitat din secolul al XIX-lea, Pablo? întreb eu.

Râzând, îmi răspunde că în jur de 43 de ani. Eu îi spun că singurii bărbați columbieni de vârsta asta care nu mă cunosc fac parte din triburile care trăiesc în inima selvei și care n-au aflat încă de existența limbii spaniole sau de inventarea sutienului.

– Ăsta e un soldat din Valle del Cauca, care nu se teme nici de mine și nu umblă nici cu intelectualisme sau alte prostii! Promite-mi că o să intri în jocul meu și, pentru o dată în viață, o să vorbești despre subiecte naționale, autohtone. Jură-mi, pe ce vrei tu, că n-o să critici Revoluția Culturală sau pe Pol Pot!

– Pablo, insinuezi că nu-l pot întreba pe comandantul suprem al celei mai importante grupări de gherilă din țara asta despre *modus operandi* pe care îl aplică Montoneros și Sendero Luminoso, IRA și ETA, Brigăzile Roșii și Baader Meinhof, Panterele negre, Tigrii tamili, Hamas și Fatah? îi spun, luându-l peste picior. De ce m-ai adus? Să vorbim despre 9 aprilie, despre sandiniști și Belisario? Îi pot pune sau nu întrebări despre căderea cartelului Moncada? Havana e la o aruncătură de băț, între Cartagena și Miami...

– Lasă-l să vorbească despre Simón Bolívar și despre ce vrea el, fiindcă n-o să-ți vorbească despre Fidel Castro, te avertizez... Este omul de care aveam nevoie pentru a-mi

rezolva toate problemele... Să nu-l lăsăm să ne mai aștepte. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu lua atitudine de vedetă, fiindcă e de ajuns rochia! Tu fii simplă și fermecătoare, ca o fetiță frumoasă și discretă, bine? Apropo, trebuie să te avertizez că prietenul meu e foarte drogat. Dar noi doi suntem departe de slăbiciunile celorlalți. Nu-i așa, draga mea?

Îmi închipui că invitatul trebuie să arate ca un sergent din armată în îmbrăcăminte de camuflaj, că o să se uite la mine ca la un intrus într-o întâlnire între bărbați și că va face tot ce este omenește posibil ca să mă retrag, pentru a rămâne să vorbească despre bani cu Pablo. Iván Marino Ospina e un bărbat de statură mijlocie, cu trăsături grosolane, păr rar și mustață; pe lângă el, Escobar pare un Adonis. Eu port o rochie de mătase scurtă și pantofi cu toc înalt, iar, când ne face cunoștință, Pablo nu-și mai încape în piele de mândrie. Îmi dau seama imediat că legendarul șef de gherilă chiar nu se teme de Pablo sau de altcineva, fiindcă, de îndată ce mă vede, nu-și dezlipește privirea de pe chipul, trupul și picioarele mele, o privire aprinsă pe care până în ziua de azi nu-mi amintesc s-o fi văzut la vreun bărbat.

Comandantul M-19 este îmbrăcat în civil și-mi spune că tocmai a petrecut câteva luni în Libia. Nimeni nu călătorește din America de Sud în Libia pentru a „afla mai multe", cum spun turiștii din clasa medie columbiană: se duce să facă afaceri cu petrol sau arme, iar M-19 nu este tocmai Standard Oil Company. Știu că Pablo e fascinat de dictatori, așa că menționez faptul că Muammar Gaddafi a luat hotărârea de a-l detrona pe regele Idris I al Libiei când l-a văzut pierzând într-o singură seară cinci milioane de dolari – cifre de la sfârșitul anilor 1970 – la cazinoul din Monte Carlo. Îl întreb pe Ospina dacă îl cunoaște, iar el susține că nu l-a văzut, deoarece membrii grupării M-19 călătoresc în Libia doar pentru a se antrena pentru luptă. Când încerc să aflu dacă este în relații bune cu Liga Arabă, cei doi bărbați schimbă priviri, iar Pablo

îmi propune să nu mai vorbim despre îndepărtatul deșert african, ci despre cât de grea este viața în selva columbiană.

Iván Marino îmi spune că a petrecut mulți ani în zona Llanos Orientales din Columbia. Râurile de pe acest teritoriu, care capătă proporții colosale în sezonul ploios, includ cei 200 de afluenți principali ai fluviului Orinoco, a cărui albie acoperă un milion de kilometri pătrați de câmpii și jungle venezuelene, braziliene și columbiene. Privindu-mă țintă și măsurându-mi reacția la fiecare cuvânt al său, începe să-mi vorbească despre *temblones*[1]. Mă lămurește că, din pricina lor, cei care luptă împotriva oligarhiei din Bogotá și a imperialismului de la Washington trebuie să se protejeze cu mare atenție când traversează cursurile de ape, mai ales de la brâu în jos; altfel, cizmele și hainele ude le provoacă răni și suferință. Eu și Pablo ascultăm îngroziți poveștile despre făpturile acelea ca niște tirbușoane spinoase, care sfâșie carnea victimei când sunt extrase cu un fel de forceps, după o luptă titanică între medicul proprietarului „teritoriului" și peștele pornit să-l cucerească. Eu cad în capcana de a întreba dacă peștii ăștia afurisiți se vâră prin gură, nas sau urechi.

– Mult mai jos. Pătrund prin toate orificiile corpului, mai ales prin cele care sunt foaaaarte jos! Iar la tovarășe problema este îndoită, spune Ospina, devorându-mă din priviri de parcă ar vrea să-mi facă o demonstrație ca să mă convingă.

Gloria Gaitán m-a acuzat întotdeauna că dau semne anormale de candoare pentru o femeie de vârsta și luciditatea mea. Drept urmare, scot candoarea la înaintare și îl întreb pe comandantul suprem al M-19 cu ochii larg deschiși:

– Iar dumitale, Iván Marino, câți *temblones* vi s-au scos în toți acești ani de luptă revoluționară?

Privind peretele din față cu o oarecare tristețe, ca și cum brusc și-ar fi adus aminte de un capitol dureros și întunecat

[1] Pești candiru (n.tr.)

pe care îl credea uitat, răspunde „câțiva, câțiva". Pablo mă fulgeră cu privirea, iar eu mă ridic și mă îndrept spre toaletă, ca să nu-i mai pun prietenului său întrebări pe tema aleasă de el pentru a-mi vinde doctrina revoluției sale.

La întoarcere, mă opresc în spatele ușii întredeschise, fiindcă îl aud pe comandantul de gherilă cerându-i ceva lui Pablo în termenii cei mai categorici.

–Nu, fârtate, nu și nu. O vreau așa cum este. Nu vreau alta, punct. La fel ca asta, să nu-i lipsească nimic. De unde ai scos-o așa de întreagă? Aoleo, fârtate, cum își încrucișează și desface picioarele... Și cum miroase... Și cum se mișcă! E la fel în pat? Ce muiere divină! Așa e femeia la care am visat dintotdeauna! Nu... Dacă mă gândesc mai bine, vreau două ca ea! Da, două în jacuzzi și mi le scazi din milion, dacă vrei.

–Din milion? Lasă-mă să mă gândesc... Asta sună chiar bine... Dar avem două probleme: una, că Virginia este cea mai celebră prezentatoare de televiziune din Columbia. Ea spune că „asta e ca și cum ai fi o vedetă de cinema într-o țară fără industrie cinematografică". Uite-o aici, în toate revistele astea, dacă nu mă crezi. A doua, fiindcă știe de toate și discută despre toate... E comoara mea. Ce n-aș da s-o am în dublu exemplar!

–De ce nu m-ai avertizat, fârtate? Bine, bine... Îmi pare rău! Dacă mă gândesc mai bine, atunci... Îmi poți face rost de două care să semene foarte bine cu Sophia Loren sau nu? Nu contează dacă nu vorbesc... Și cu cât mai proaste, cu atât mai bine! exclamă Ospina, râzând în hohote.

–Siiigur! Dintr-astea îți pot face rost de câte vrei: o Sophia Loren brunetă, alta blondă și chiar una roșcată, dacă încap în jacuzzi! exclamă Pablo, cu o enormă ușurare. Nu-ți face griji, nimeni n-o să-ți ceară nimic în schimb, fârtate.

Mă simt ispitită să-i las singuri și să mă duc la culcare, dar hotărăsc să intru. Când împing ușa, dau peste privirea celui mai căutat criminal din lume, plină de groază, îndreptată spre luptătorul de gherilă cel mai căutat din Columbia,

parcă implorându-l să tacă. Pablo îmi face un semn drăgăstos să mă așez alături de el, dar îl ignor și mă așez alături de masa pe care amândoi și-au lăsat mitralierele. Văd că Ospina a rămas cu privirea la numărul revistei *Al Día* – pe coperta căreia apar în genunchi și par goală, dar în realitate port un bikini minuscul de culoarea pielii – și îl întreb dacă vrea să-i dau un autograf și s-o păstreze ca amintire.

– Nici vorbă! exclamă Pablo, strângând revistele și vârându-le într-un sertar cu cheie. Dacă le găsește armata la vreo razie și apoi mă interoghează ca să afle unde e afurisitul ăsta? Sau unde sunt eu?

Îl întreb pe Iván Marino de ce s-a alăturat luptei revoluționare. Privind acum spre locul acela din spațiu, în care păstrăm cu toții amintirile dureroase din copilărie, începe să-mi povestească cum, după asasinarea lui Jorge Eliécer Gaitán, din 1948, în departamentul său natal, Tulúa, *pájaros*[1] conservatori din Valle del Cauca i-au ucis trei dintre unchi, pe unul cu o macetă, în fața celor 11 copii ai săi. După o pauză și cu profundă tristețe, încep și eu să-i povestesc cum și-a pierdut familia mea toate pământurile din Cartago – foarte aproape de Tulúa – din pricina acelor *pájaros*: în timpul primilor ani ai epocii Violenței, bunicul meu – un ministru liberal căsătorit cu o latifundiară conservatoare – sosea în fiecare săptămână la moșiile sale și astfel și-a găsit mort majordomul, cu urechile, limba și organele genitale retezate, iar pântecele tinerei sale soții străpuns sau spintecat; dacă era însărcinată – iar tinerele țărănci sunt însărcinate întotdeauna –, se întâmpla adesea să găsești fetusul în gura soțului mort sau printre cavitățile sfâșiate ale trupului bietei femei.

– Știm amândoi că singura formă de depravare pe care toți acei *pájaros* conservatori nu au practicat-o cu femeile de la țară

[1] Grupare armată ilegală, apărută în Columbia în anii 1950. Membrii săi erau țărani conservatori, originari din Valle del Cauca și din Tulúa, iar scopul era intimidarea țăranilor de orientare liberală. (n.tr.)

a fost canibalismul. Bărbații din familia mea n-au pus niciodată mâna pe armă, nu știu dacă din lașitate sau fiindcă erau catolici, și au preferat să-și vândă terenurile pe o nimica toată familiei miliardare Caicedo, care-i finanța pe monștrii aceia și erau, chipurile, prietenii și vecinii lor.

– Cum să compari situația voastră cu a noastră? exclamă Ospina. În familia voastră de oligarhi, *pájaros* îi ucideau pe servitori în absența stăpânului. În familia mea, de țărani, îi spintecau pe oameni sub ochii copiilor lor!

Îmi exprim groaza față de toate acele orori, compasiunea pentru toată suferința și respectul profund față de originile luptei armate din Columbia și adaug cât de straniu este faptul că trei povești atât de diferite ca ale noastre s-au întâlnit în seara aceea pe cea mai valoroasă moșie din țară: povestea comandantului de gherilă, a regelui traficului de droguri și a unei femei fără un metru pătrat de pământ, dar înrudită cu jumătate din oligarhia țării și prietenă cu cealaltă jumătate. Observ că viața ia multe întorsături și că prietenul său, Pablo, e acum un latifundiar mult mai bogat decât au fost străbunicul meu și frații lui laolaltă și, de asemenea, că dimensiunile proprietății unuia dintre asociații săi le depășesc pe cele ale lui Pepe Sierra, moșierul cel mai bogat din întreaga istorie a Columbiei și prieten cu strămoșii mei. Întrucât el și Pablo păstrează tăcerea, îl întreb pe Iván Marino de ce gruparea M-19 a încălcat în iunie acordul de încetare a focului încheiat cu guvernul lui Betancur. Mă lămurește că, odată demobilizați, membrii săi și cei ai altor grupări insurgente protejate de legea amnistiei au început să fie asasinați pe capete de forțe obscure de extremă dreaptă. Îl întreb dacă se referă la MAS.

– Nu, nu, nu. Mulțumită acestui om – zice arătând spre Pablo –, nici noi nu avem treabă cu ei, nici ei nu mai au treabă cu noi. Noi doi avem un dușman comun, guvernul... Iar tu știi că „dușmanul dușmanului meu îmi este prieten"... Ministrul apărării – generalul Miguel Vega Uribe – și șeful statului

major, Rafael Samudio Molina, au jurat să distrugă stânga. Dacă pe vremea guvernului lui Turbay eram aruncați în închisoare și torturați, pe vremea guvernului lui Betancur nu va mai rămâne în viață nici unul dintre noi. Columbia e condusă în continuare de *pájaros* care ascultă de Laureano și de fiul său, Álvaro Gómez, doar că acum sunt militari care cred că problemele acestor țări se rezolvă doar punând în practică modelul lui Pinochet, cu alte cuvinte, exterminându-i pe membrii stângii dezarmate ca pe niște gândaci.

– Da, în cercurile mele sociale aproape nimeni nu-și mai ascunde admirația față de modelul chilian, dar Álvaro Gómez nu e Laureano, comandante... Apropo, chiar dacă îți este greu să crezi, în 1981 am renunțat la cel mai bine plătit post de televiziune fiindcă am refuzat, zi după zi, să mă refer la voi ca la o „șleahtă de răufăcători", în cadrul programului de știri *24 Horas*, produs de Mauricio Gómez, fiul lui Álvaro și nepotul lui Laureano.

Ospina pare surprins de faptul că cineva ca mine își poate asuma o poziție politică atât de costisitoare, iar eu îl lămuresc că acum mă număr printre cei care nu mai au nimic, prin urmare, nu am nici nimic de pierdut. Pablo ne întrerupe.

– Virginia fusese deja concediată de alt canal fiindcă susținuse întemeierea sindicatului de tehnicieni... Și tocmai a refuzat oferta unei televiziuni din Miami fiindcă am convins-o să rămână aici, în Columbia, deși toți dușmanii noștri au lăsat-o fără loc de muncă. Așa cum o vezi, femeia asta e mai curajoasă decât noi doi la un loc. De aceea e atât de deosebită; de aceea voiam să vă cunoașteți.

Se ridică și se îndreaptă spre mine. Comandantul de gherilă se ridică să-și ia rămas-bun și mi se pare că acum mă privește cu alți ochi; este destul de drogat și îi amintește gazdei să nu uite favorul promis. Escobar îi sugerează să se ducă să ia cina și stabilesc să se vadă după miezul nopții. Înainte

de a-mi lua la revedere de la el, îi doresc mult succes în lupta pentru drepturile celor slabi.

–Ai mare grijă de tine și contează pe mine când ai nevoie de un microfon... Asta dacă mi se va mai încredința vreodată unul.

–Cum ți s-a părut prietenul meu? mă întreabă Pablo când rămânem singuri.

Îi spun că Iván Marino mi s-a părut un bărbat curajos, îndrăzneț și convins de cauza lui, dar că, efectiv, pare a nu se teme de nimic.

–Cei care nu se tem de absolut nimic au o personalitate suicidară... Și cred că-i lipsește măreția, Pablo. Nu mi-l închipui pe Lenin cerându-i două prostituate lui Armand Hammer în fața unei ziariste, nici pe Mao Zedong, nici pe Fidel Castro, nici pe Ho Și Min – care vorbea vreo 12 limbi – drogați. Iar acum, spune-mi: pentru ce e milionul acela?

–Pentru a pune mâna pe dosarele mele și a le da foc. În absența dosarelor nu pot fi extrădat, îmi mărturisește, cu un zâmbet triumfător.

–Însă asta nu-ți va reda nevinovăția, Pablo! Justiția și americanii le pot reface! Iván Marino ți-a vârât în cap una ca asta?

–Știi că mie nu-mi vără nimeni nimic în cap. E singura cale: nu există alta. Va dura ani de zile până când le vor reface. Și crezi că va exista vreun voluntar care să depună mărturie împotriva noastră? De unde vor face rost de așa ceva? De la Sinucigașii Anonimi?

Mă lămurește că toate dosarele sale și ale asociaților săi sunt deja la Palatul de Justiție și că nu au folosit la nimic avertismentele trimise la Curtea Supremă: în câteva săptămâni, Curtea Constituțională va deschide lucrările cu scopul de a răspunde solicitării justiției americane de extrădare a tuturor.

–Și pentru a scoate un teanc de hârtii dintr-un singur loc o să le plătești un milion de dolari?

–Nu e doar un teanc, scumpa mea: sunt vreo 6 000 de dosare. Să spunem că sunt... câteva cutii.

– Credeam că trecutul tău încape în câteva cărți de telefon, nu în zeci de cutii, pentru Dumnezeu!

– Nu mă subestima, dragostea mea... Te afli în brațele celui mai mare criminal din lume și aș vrea să știi că, în câteva luni, voi fi un om fără trecut judiciar. Nu cu trecut, ca tine...

Râde și, înainte ca eu să-i pot răspunde, mă reduce la tăcere cu un sărut.

*

El își pune tenișii și mă anunță că o să-i facă serviciul promis prietenului său înainte să-l înnebunească.

– Pablo, e adevărat că M-19 organizează de obicei lovituri spectaculoase, dar Palatul de Justiție nu e ambasada dominicană... Atacul acela a avut succes deoarece clădirea se află pe o stradă liniștită, cu căi de acces și de ieșire suficient de late. Însă Palatul de Justiție se află în Plaza de Bolívar, care este uriașă și descoperită. Singurele două căi de ieșire sunt înguste și aglomerate, iar Batalionul Gărzii Prezidențiale așteaptă după colț. Dacă vă scapă un glonț și ucideți o biată secretară, mamă a trei copii, sau pe vreunul dintre polițiștii care stau de pază la intrare? Clădirea este mult prea expusă, dragul meu. Trebuie să fie foarte ușor să intri. Cu siguranță, e ceva mai complicat să furi dosarele. Dar va fi imposibil să ieși de acolo! Nu știu cum o să faceți și, de fapt, nici nu vreau să știu...

El se așază pe marginea patului și-mi cuprinde fața între mâini. Un interval de timp care pare o eternitate îmi pipăie trăsăturile cu degetele, încercând parcă să le memoreze. Mă privește fix, scrutându-mi privirea pentru a se încredința că în spatele dezaprobării mele evidente nu se ascunde riscul vreunei indiscreții viitoare, și mă avertizează:

– Niciodată, niciodată nu trebuie să vorbești cu nimeni despre cele întâmplate aici în seara aceasta, ne-am înțeles? Nu

l-ai cunoscut niciodată pe Ospina și nici nu l-ai văzut plecând pe Fayad. Dacă te întreabă de mine, nu m-ai mai văzut. Nu uita nici o clipă că oamenii sunt interogați până la moarte pentru a scoate de la ei informații despre locul în care se află indivizii ăștia... Celui care nu știe nimic îi merge rău... Fiindcă acela care știe „cântă" totul în primele zece minute! Prietenul meu este un strateg priceput, iar curajul lui în luptă este cunoscut de toți. Nu-ți mai face griji, o să fie o lovitură rapidă și curată. Ei sunt profesioniști în asemenea treburi și, până acum, nu au dat greș niciodată. Știu să-mi aleg oamenii, de aceea te-am ales pe tine... Dintre zece milioane de femei! zice sărutându-mă pe frunte.

–Ce mai adunătură... De ce voiai să-l cunosc pe Iván Marino, Pablo? îl întreb.

–Fiindcă e un lider important și doar cineva ca el îmi poate face o asemenea favoare. Tu trebuie să ai altă perspectivă asupra realității, diferită de cea a societății superficiale și false în care trăiești... Și mai sunt și alte lucruri... Dar nu i le pot împărtăși nimănui. Pot vorbi cu tine despre ale mele, ca să înțelegi de ce nu pot să te sun sau să te văd atât de des pe cât aș vrea, dar nu pot proceda în același fel cu asociații mei. Acum încearcă să te odihnești, fiindcă peste vreo două ore vor veni să te ia și să te ducă la hotel, să ajungi acolo înainte să se crape de ziuă. O să vezi că, peste câteva săptămâni, vom sărbători succesul operațiunii cu șampania ta *rosé*.

Mă cuprinde într-o îmbrățișare caldă și mă sărută de câteva ori pe păr, cum fac bărbații cu femeile pe care nu vor să le piardă când știu că sunt triste. Mă mângâie pe obraji în tăcere și se ridică în picioare.

–Te sun peste câteva zile. Și, pentru numele lui Dumnezeu, ține Beretta în buzunar, nu în seif, fiindcă am mulți dușmani, dragostea mea.

Nu știm niciodată dacă ne vom revedea, dar am avut întotdeauna grijă să nu aduc vorba despre asta, fiindcă ar însemna

să pun la îndoială convingerea lui deplină că, în materie de supraviețuire, este mai presus de ceilalți muritori. Când deschide ușa, se întoarce pentru o clipă ca să-mi trimită un sărut din vârful degetelor și apuc să-i spun:

–Pablo, M-19 ne-a adus întotdeauna ghinion amândurora. Cred că o să faceți o nebunie...

Din nou, îl văd plecând, purtând în tăcerea umbrelor crucea aceea de care doar eu știu. Îl aud fluierând și, câteva minute mai târziu, îl văd de la fereastra mea îndepărtându-se, însoțit de un grup mic de oameni. Mă întreb dacă mai știe cineva cât îl îngrozește extrădarea pe acest om atât de bogat și de puternic, dar atât de neputincios dinaintea puterii legitime. Știu că nimeni altcineva n-ar putea simți compasiune pentru el și știu, de asemenea, că nu aș putea mărturisi nimănui temerile care mă copleșesc. Rămân singură, gândindu-mă la cauzele celor mai săraci și la cel care luptă pentru cei mai bogați, la durerile ascunse sau la groazele de nemărturisit pe care bărbații și cei curajoși le poartă în inimile lor de carne, plumb, piatră și aur. Sunt tristă și îngrijorată, întrebându-mă dacă Pablo îl manipulează cu banii lui pe Iván Marino sau dacă șeful gherilei îl manipulează pe miliardar cu capacitatea sa inegalabilă de a-i presta serviciul de care, posibil, va depinde restul vieții sale. Și cel al vieții mele, odată cu el...

Pe 29 august 1985, la zece zile după seara aceea, ultima pe care aveam s-o petrec la Hacienda Nápoles, deschid ziarul și citesc că Iván Marino Ospina a murit la Cali într-o înfruntare cu armata. Pe de o parte, simt o durere sinceră pentru pierderea acelui luptător; pe de alta, o profundă ușurare, fiindcă îmi închipui că, fără spiritul său temerar, planul acela absurd a fost anulat sau, cel puțin, amânat. La fel ca Pablo, îl ador pe Simón Bolívar, care a murit în Columbia cu inima frântă, din pricina nerecunoștinței popoarelor pe care le-a eliberat, și închin o rugăciune Eliberatorului, pentru sufletul comandantului de gherilă a cărui viață s-a intersectat cu a mea pentru câteva ore.

Mă întreb de câtă vreme îl urmărea armata pe Iván Marino și, cu un fior, îmi dau seama că mortul ar fi putut fi Pablo. Mă gândesc la ce o simți el în fața pierderii prietenului său și știu că, din clipa aceea, va întări până la limită măsurile de siguranță și că, în mod cert, nu ne vom mai putea vedea săptămâni întregi.

La jumătatea lui septembrie, mă surprinde cu o serenadă cu tangourile mele preferate, printre care „Ninguna" și „Rodando tu esquina". Mă gândesc că melodia aceea pe care am adorat-o dintotdeauna îmi amintește acum doar de cât de bine sunt păzită. A doua zi, Pablo mă sună ca să-mi spună că îi e dor de mine tot timpul și să mă roage să lucrez serios la prezentarea pentru film, deoarece, dacă italienii nu îl produc, se poate ocupa el de asta. La începutul lui octombrie, mă anunță că va trebui să plece pentru o vreme, deoarece este posibil să i se aprobe extrădarea; îmi dă de înțeles că a renunțat la planul referitor la Palatul de Justiție și mă lămurește că nu mă poate lua cu el, pentru a nu mă expune la riscuri. Cu iluzia de a ne vedea de îndată ce va fi sigur, își ia rămas-bun cu o serenadă cântată de mariachi și cu promisiunile romantice „Si nos dejan" și „Luna de octubre":

Corazón que has sabido sufrir y has sabido querer desafiando el dolor...

Si me voy, nunca pienses, jamás, que es con el único fin de estar lejos de ti.

Viviré con la eterna pasión que sentí desde el día en que te vi,
Desde el día en que soñé que serías para mí.[1]

În săptămânile care urmează, încerc să uit evenimentele din seara aceea caldă de august, dar amintirea spiritului temerar al lui Iván Marino și tonul triumfător al lui Pablo zburătăcesc

[1] „Inimă care ai știut să suferi și să iubești, sfidând durerea.../ Dacă plec, nu te gândi că vreau să fiu departe de tine./ Voi trăi cu eterna pasiune pe care am simțit-o de când te-am zărit,/ Din ziua în care am visat că vei fi a mea." („Luna de octubre") (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

din când în când prin mintea mea asemenea unui fluture cu aripi negre. În repetate rânduri, noi, ziariștii, auzim zvonuri despre amenințări din partea Extrădabililor și a grupării M-19 îndreptate împotriva magistraților de la Curtea Supremă de Justiție, dar nimeni nu le acordă atenție, fiindcă aproape toți cei care lucrăm în media suntem obișnuiți cu ele și suntem convinși că, în Columbia, „câinele care latră rareori mușcă".

*

Este 6 noiembrie 1985 și mă întâlnesc în holul hotelului Hilton cu o colegă, pentru a transmite prin radio Concursul Național de Frumusețe, eveniment care, an de an, adună la Cartagena majoritatea ziariștilor columbieni, sute de personalități și pe toți cei care au un nume în lumea industriei cosmeticelor și a modei. Concurentele își fac sosirea cu alaiul din departamentul lor – nume care se dă în Columbia statelor –, care le include întotdeauna pe soțiile guvernatorului și pe a primarului capitalei regionale. Cu o zi înainte de „Seara Încoronării" – care are loc la Centrul pentru Convenții și este urmată de un bal somptuos și elegant la Clubul Cartagena –, își fac sosirea guvernatorul, rudele sale și demnitarii din fiecare departament, alături de numeroși directori din media de peste tot din țară, care vor să le ia interviuri politicienilor și să profite pentru a admira atâtea femei frumoase. Implicarea traficanților de droguri în concursurile de frumusețe este deja cunoscută și toată lumea știe că, fără sprijinul șefilor de cartel din departamentul respectiv, autoritățile nici n-ar visa să poată acoperi cheltuielile pe care le presupun câștigătoarea și însoțitorii acesteia, adică 100 sau 200 de persoane, printre care rude și prieteni intimi, peste 20 de doamne din înalta societate, fostele câștigătoare cu soții lor și toată birocrația regională. Nu e ciudat ca însăși *Miss* să fie logodnica șefului

de cartel sau a fiului acestuia ori ca relația șefilor din poliție cu regele local al cocainei sau al marijuanei să fie mult mai intimă, mai stabilă, mai durabilă și mai rentabilă decât relația afaceristului de succes cu câștigătoarea din anul respectiv.

Cine are îndoieli în privința faptului că femeia-obiect există trebuie să asiste la un concurs național de frumusețe la Cartagena: rochiile și podoabele de pe cap sunt asemănătoare cu ale mulatrelor pe care le întâlnești la școlile de samba de la Carnavalul din Rio de Janeiro, doar că primele dansează și cântă fericite, pe jumătate dezbrăcate, în vreme ce bietele concurente târăsc pelerine cu pene și cozi strălucitoare de sirenă, de 50 de kilograme, la temperaturi de 40 de grade, pe tocuri de 12 centimetri. Defilările în trăsuri și care alegorice, ce durează o săptămână, îl epuizează până și pe cel mai rezistent dintre ofițerii de marină care le escortează pe fete.

E 11 dimineața, mai sunt cinci zile până la alegerea câștigătoarei și festivitatea de încoronare, iar holul imens este în fierbere, înțesat de reporteri de la posturi de radio, cântăreți, actori, creatori de modă, foste *Miss Columbia* din ce în ce mai frumoase, acum la brațul mândrilor lor soți, și directori ai firmelor care sponsorizează concursul. Juriul, alcătuit din personalități din alte țări, este singurul care se ascunde de toată lumea, pentru a nu se putea spune, mai apoi, că au fost manipulați de însoțitorii concurentelor sau cumpărați de viitorul socru al câștigătoarei. Concurentele se află în camerele lor, pregătindu-se pentru prima defilare în costum de baie, iar coridoarele pe care se află apartamentele rezervate pentru ele sunt înțesate de bărbați urâți, îmbrăcați în uniforme verzi, și de bărbați frumoși în uniforme albe, care cercetează cu dispreț desăvârșit toată populația *gay* de machiori și de stiliști care, la rândul lor, se uită cu o ură feroce la cei dintâi, în vreme ce suspină în adorație deplină după cei din urmă.

La 11.40 răsună o explozie și toate interviurile și transmisiunile radio se întrerup. Gruparea M-19 a ocupat Palatul

de Justiție și se pare că a luat ostatici magistrați de la Curtea Supremă! Eu și colega mea ne ducem repede în apartamentul meu și ne așezăm una lângă alta în fața televizorului. În prima clipă, nu-mi trece prin minte că ceea ce vedem are legătură cu Pablo, deoarece sunt convinsă că el nu este în țară. Ultimul lucru care i-ar trece prin cap prietenei mele este că sunt amanta lui Pablo Escobar sau că unul dintre capii mai vizibili de la MAS ar fi putut finanța un asemenea asalt din partea gherilei. Ultimul lucru care mi-ar trece prin cap ar fi că însoțitoarea mea este iubita unuia dintre căpitanii grupării M-19.

Plaza de Bolívar este o întindere uriașă, în centrul căreia se află statuia lui Simón Bolívar, privind spre catedrala care se află la răsărit. În fața acesteia se află clădirea primăriei, flancată de Senat, îndreptat spre nord, și Palatul de Justiție, îndreptat spre sud – Casa de Nariño –, aflat în custodia Batalionului Gărzii Prezidențiale.

Cu două zile înainte, serviciul de pază al Palatului de Justiție, sediul Curții Supreme și al Consiliului Statului, a fost trecut în seama unei companii particulare și, tocmai în ziua aceea, Curtea Constituțională începuse examinarea proceselor de extrădare pentru Pablo Escobar Gaviria și Gonzalo Rodríguez Gacha, printre alții. Asediul fusese condus de „Comandoul Iván Marino Ospina" al grupării M-19, în cadrul „Operațiunii Antonio Nariño pentru Drepturile Omului". Sub conducerea comandaților Luis Otero și Andrés Almarales, 35 de insurgenți au pătruns în Palat, șapte dintre ei pe intrarea principală, ca oricare cetățean obișnuit, iar ceilalți au dat buzna cu două camioane de mici dimensiuni pe poarta spre subsol aflată pe o latură a clădirii, pe una dintre cele mai înguste și mai aglomerate străzi din centrul orașului Bogotá. Comandoul de gherilă a ucis deja doi paznici și pe administratorul Palatului, iar acum, după ce au luat ostatici mai mult de 300 de persoane dintre magistrați, angajați și vizitatori, cer transmiterea la radio a unei proclamații prin care denunță

abuzuri comise împotriva celor care apelaseră la amnistie și ineficiența justiției în Columbia, care acceptă extrădarea columbienilor pentru a fi judecați în alte țări. Cer, de asemenea, ca proclamația să fie publicată în ziare, ca guvernul să cedeze opoziției spații zilnice la radio, iar Curtea Supremă să le respecte dreptul, consacrat prin Constituție, de a solicita înfățișarea Președintelui Republicii sau a împuternicitului acestuia, cu scopul de a-l judeca pentru încălcarea acordurilor de pace cu grupurile dezarmate: M-19, ELP și Quintín Lame.

La amiază, clădirea este înconjurată în întregime de armată, căreia „Președintele poet" i-a ordonat să recupereze Palatul de Justiție cu orice preț. La două după-amiaza, tancurile au pătruns deja în subsol, elicopterele GOES au adus efective armate pe acoperișul clădirii și un tanc Cascabel a culcat la pământ porțile Palatului care dau înspre piață, pentru a-și face intrarea, urmat de alte două, cu militari din Batalionul Gărzii Prezidențiale și de la Școala de Artilerie. Belisario Betancur, în ședință cu foștii președinți, candidații la președinție, membrii Congresului și președintele Senatului, refuză să-i asculte pe magistrați sau pe luptătorii de gherilă. Ofertele altor state de a mijloci negocierea între guvern și grupul armat nici măcar nu ajung la urechile unui președinte care nu iartă gruparea M-19 pentru încălcarea Procesului de pace ce a stat la baza campaniei sale prezidențiale și nici pentru sprijinul acordat Extrădabililor prin proclamația lui Iván Marino Ospina, la începutul acelui an, cenzurată de ceilalți comandanți din M-19.

– Pentru fiecare extrădat columbian trebuie să ucidem un cetățean american!

Tancurile încep să tragă, iar posturile de radio să transmită vocea magistratului Reyes Echandía, președintele Curții Supreme de Justiție – și, de asemenea, al Curții Penale, care a aprobat extrădarea columbienilor în Statele Unite cu câțiva ani în urmă –, implorându-l pe președinte să înceteze focul, deoarece vor ucide pe toată lumea, însă la telefoanele sale

răspunde directorul poliției. Cuvintele istorice ale tânărului colonel Alfonso Plazas, de la Școala de Artilerie, înregistrate de un reporter aflat la fața locului definesc momentul.

– Apărăm democrația, maestre!

În America Latină, atunci când un șef de stat acordă armatei libertatea de a apăra democrația, aceasta din urmă știe foarte bine ce are de făcut. Și ce poate face: să-și verse după bunul plac toată ura viscerală adunată în decenii de luptă împotriva insurgenților, lăsând la o parte – în sfârșit! – toate restricțiile impuse de legi concepute de oameni civilizați întru protejarea cetățenilor lipsiți de apărare. Cu atât mai mult cu cât Palatul de Justiție columbian – alături de toate dosarele acelea groase cât niște cărți de telefon care conțin trecutul judiciar al lui Escobar și al asociaților săi – găzduiește alte numeroase cutii cu dosarele a 1 800 de procese împotriva Armatei și a organismelor de securitate ale statului, pentru încălcări ale drepturilor omului. Incendiul mistuitor care, într-un fel cu totul inexplicabil, izbucnește în Palat la șase după-amiaza înlătură pe vecie problemele a vreo 12 extrădabili, dar, mai ales, pe cele ale mai multor mii de militari.

Temperaturile infernale îi silesc acum pe luptătorii de gherilă și pe ostaticii lor să se retragă spre toalete și spre etajul patru. Andrés Almarales ordonă eliberarea femeilor și a răniților. Spre seară, telefoanele prin care magistratul Reyes și comandantul Otero păstrau legătura amuțesc. Când Betancur se hotărăște să dialogheze cu președintele Curții, îi este imposibil: din punct de vedere tehnic, militarii au dat o lovitură de stat. Evenimentele din cadrul Concursului Național de Frumusețe nu se anulează și nici nu se amână, cu justificarea că spiritul vesel și puternic al poporului columbian nu se lasă înfrânt de o tragedie, iar locuitorii din Cartagena nu vor îngădui să li se strice sărbătoarea din pricina unor evenimente care se petrec „acolo, în Bogotá".

Înfruntarea continuă toată noaptea și, când reprezentantul președintelui și directorul Crucii Roșii ajung, la primele ore ale dimineții, pentru a negocia cu luptătorii de gherilă, militarii nu le permit să pătrundă în Palat și îi adună în Casa del Florero, alături de 200 de ostatici eliberați de Almarales sau salvați de armată, printre care se numără și consilierul de stat Jaime Betancur Cuartas, fratele președintelui republicii. Fiecare persoană este percheziționată riguros și interogată de către directorul B-2, colonelul Edilberto Sánchez Rubiano, cu ajutorul ofițerilor din artilerie și F2 al poliției. Mai mulți dintre aceștia confundă persoane nevinovate cu luptători de gherilă, iar zeci de angajați din Justiție, printre care magistrați și consilieri, scapă de arest numai mulțumită intervenției colegilor de serviciu. Oricine trezește cea mai neînsemnată urmă de bănuială este urcat într-un camion militar și dus la Școala de Echitație de la Usaquén, aflată în nordul orașului Bogotá. Dintre ei, numai doi studenți la Drept sunt eliberați și abandonați pe un drum îndepărtat, după ce au fost torturați.

La două dimineața, întreaga lume urmărește la televizor, nevenindu-i a crede, momentul în care un tanc Cascabel cască o gaură uriașă în peretele de la etajul patru, unde s-au refugiat ultimii luptători de gherilă și ostatici. Apoi, prin gaură, lunetiștii poliției, plasați pe acoperișurile clădirilor din vecinătate, trag orbește spre interiorul Palatului, la ordinul șefului lor, generalul Víctor Delgado Mallarino, în vreme ce armata aruncă grenade, iar elicopterele survolează zona. Deși munițiile le sunt pe terminate, luptătorii de gherilă refuză să se predea unei comisii umanitare, pentru a fi supuși, mai apoi, unui proces plin de garanții. Pe măsură ce ploaia de gloanțe le slăbește rezistența, focul mistuie ruinele care au mai rămas din Palat. Ordinul primit de militari a fost să nu lase în viață pe nimeni din grupul de 60 de persoane rămase în clădire și toți, inclusiv magistrații martori la abuzuri și măcel, își pierd viața. Printre aceștia din urmă se numără președintele Curții

Supreme și cei patru magistrați care ar trebui să se pronunțe în chestiunea extrădărilor, inclusiv Manuel Gaona Cruz, apărător al drepturilor omului. Ministerul Apărării dă ordin ca toate cadavrele să fie dezbrăcate și spălate, fără excepție, distrugând, în felul acesta, dovezi de preț. Medicilor legiști li se interzice accesul la cadavre.

În vreme ce se întâmplă toate acestea, la ordinul doamnei ministru al comunicațiilor, Noemí Sanín Posada – verișoara Maríei Lía Posada, soția lui Jorge Ochoa –, canalele de televiziune columbiene transmit doar meciuri de fotbal și știri despre concursul de frumusețe. La aproape 27 de ore după începerea asaltului se aude o ultimă explozie, iar în interiorul clădirii se așterne tăcerea. La două și jumătate după-amiaza, generalul Arias Cabrales anunță victoria în fața ministrului apărării, iar generalul Vega Uribe îl informează pe președinte că asaltul a fost respins, iar Palatul de Justiție, recuperat.

– Care palat? O grămadă de fiare răsucite, cu 100 de cadavre incinerate în interior? ne întrebăm cu toții, uluiți.

La opt seara, Belisario Betancur se adresează țării.

– Spre bine sau spre rău, președintele republicii și-a asumat răspunderea.

– Răspunderea pentru ce? Pentru nimicirea puterii judiciare printr-un bombardament nemilos din partea armatei și a poliției? îmi spun, ascultându-l pe comandantul suprem al forțelor armate în care poporul columbian, hrănit neîncetat cu iluzia unei păci care nu există, a crezut că vede, în 1982, un viitor om de stat.

Din tot acel holocaust au ieșit trei mari învingători: militarii, extrădabilii și cele două partide tradiționale. Ca viitor proiect politic, M-19 și toate celelalte grupări insurgente au fost îngropate sub cenușa Palatului de Justiție. Și-au pierdut viața 11 magistrați, 43 de civili, 33 de luptători de gherilă și 11 membri ai forțelor armate și ai DAS. Camerele canalelor de știri au înregistrat momentul în care o duzină de angajați de la cafenea,

administratorul și două luptătoare de gherilă erau scoși de către armată din Palatul de Justiție. A doua zi, când familiile cer informații despre cei arestați, li se va răspunde că au fost închiși provizoriu în garnizoane militare. Nimeni nu îi va lămuri unde se află acestea și nu se va mai ști niciodată nimic despre ei.

Pe data de 12 noiembrie, mă întorc de la concursul acela fatidic, ultimul de care mă voi ocupa în cariera mea. A doua zi, pe 13 noiembrie a acelui *annus horribilis*, are loc în Columbia cea mai mare tragedie din toate timpurile, iar presa din întreaga lume uită de cele 100 de victime de la Palatul de Justiție din Bogotá, pentru a-și îndrepta atenția asupra celor 25 000 de victime din Armero, o bogată regiune din Tolima, cunoscută pentru culturile de orez și de cafea. Gândindu-mă la norocul de necrezut al tuturor acelor măcelari aflați în slujba statului, îmi spun că asupra patriei și asupra noastră, a tuturor, trebuie să fi căzut un blestem; mă întreb dacă acela pe care îl credeam cel mai curajos dintre bărbați nu a devenit cumva doar cel mai laș dintre monștri. Îmi schimb numărul de telefon și, cu inima strânsă de groază, iau hotărârea de a nu-l mai revedea pe Pablo Escobar niciodată în viața mea. De la o zi la alta, am încetat să-l iubesc.

Tarzan *vs* Pancho Villa

Omayra Sánchez, de 13 ani, agonizează în fața camerelor de luat vederi din lumea întreagă. Doar capul și brațele îi răsar din nămolul întărit, sub care o coloană de ciment îi apasă pe picioare. Peisajul dezolant care o înconjoară pe adolescentă, kilometri întregi de noroi din care mai răsar doar coroana vreunui copac sau rămășițele unei vite înecate, pare să se întindă la nesfârșit. Pentru a o scoate pe Omayra de acolo și a o duce la un spital unde să i se poată amputa picioarele este nevoie de zile întregi. În timp ce cangrena îi cuprinde trupul, fetița le transmite un mesaj de speranță milioanelor de compatrioți și celor care, cutremurați de suferința și de curajul ei în fața morții, o urmăresc neputincioși din toate colțurile pământului. Noi, columbienii, știm că e imposibil să fie salvată și nu putem face altceva decât să-i urmărim agonia și să ne rugăm ca suferința ei să ia sfârșit cât mai repede. Șaizeci de ore mai târziu, îngerul acela ne părăsește pentru totdeauna și se ridică la ceruri, unde o așteaptă sufletele celorlalte 25 000 de victime și ale celor 100 de vinovați sau de nevinovați uciși cu zece zile mai devreme, în decursul asaltului asupra Palatului de Justiție.

Omayra este doar una dintre cei 21 000 de răniți și de sinistrați care au supraviețuit dramei din Tolima. În câteva minute, vulcanul Arenas del Nevado de Ruiz a scuipat lavă

și roci vulcanice în liniștitul râu Lagunilla, care, aproape de miezul nopții, a coborât peste Armero sub forma unei trombe late de câțiva kilometri. Puhoiul de nămol și de resturi a șters, efectiv, de pe fața pământului așezarea prosperă, cu o vechime de 90 de ani. Toate tragediile care au loc în Columbia sunt anunțate, și nici aceasta nu a fost o excepție: de câteva luni, vulcanologii avertizaseră în legătură cu uriașele coloane de fum care se ridicau din crater, dar, prin proverbiala indiferență a statului, s-a hotărât să fie trecute cu vederea. Cum ar fi putut evacua guvernul 50 000 de persoane și unde le-ar fi putut găzdui vreme de câteva zile sau săptămâni?

Cele două catastrofe consecutive cufundă țara în doliu și în cea mai adâncă senzație de neputință. Dar tragedia de la Armero devine o adevărată binecuvântare pentru militarii care – sătui de a-i viola, asfixia, jupui, smulge unghiile, stropi cu acid sulfuric, incinera, îngropa sau arunca în gropi de gunoi pe oamenii arestați la Palatul de Justiție –, dornici de a-și recăpăta cu orice preț imaginea de salvatori în situația unor calamități naționale, pun la dispoziția celor peste 20 000 de persoane invalide, rănite sau rămase fără casă toți oamenii, resursele, avioanele și elicopterele. De la o zi la alta, au devenit, din ticăloși, salvatori.

Toată groaza aceea, cu povești nesfârșite despre suferințe insuportabile și pierderi ireparabile, se perindă pe ecranul televizorului dimineața, după-amiaza și seara; puhoiul acela de lacrimi și durerea colectivă se alătură alor mele și, dinaintea acceptării definitive a egoismului, a orbirii și a lipsei de răspundere a bărbatului pe care îl iubeam, mă simt vinovată că sunt în viață și îmi doresc doar să aflu împăcarea cu cei morți.

*

Câteva luni mai târziu, prietena mea Alice de Rasmussen mă invită să petrec câteva zile în casa ei din Islas del Rosario,

micul arhipelag aflat la 55 de kilometri de Cartagena de Indias. Parcul Național este un grup de insulițe de corali aflate în proprietatea statului, pe care zeci de familii bogate și influente din Cartagena, Bogotá și Medellín și-au construit tot felul de case și de vile, denumite, tehnic, „îmbunătățiri". În Columbia, practicile comune sfârșesc prin a deveni legale, ceea ce înseamnă că, deși insulele aparțin statului, suprafața lor aparține celor care și le-au însușit în scopul de a le îmbunătăți prin construcții somptuoase. Cui îi pasă că partea scufundată a unei insulițe, dintr-o zonă columbiană destinată turismului de lux, aparține altcuiva? Până în 1986, nu mai rămâne nici un petic de teren liber, fiecare lot valorează o mică avere, iar prețul celei mai neînsemnate clădiri nu scade sub patru milioane de dolari.

Rafael Vieira Op Den Bosch este fiul unuia dintre colonizatorii albi din Parcul Islas del Rosario și al unei mame de origine olandeză. Are 34 de ani și, cu toate că nu este proprietarul unei grădini zoologice, este un ecologist respectat de turiști, de vecini și chiar de directorul acelei rezervații pe ale cărei domenii el și familia lui au întemeiat rentabila afacere Acuario de las Islas. Rafa, cum îi spune toată lumea, nu e bogat, dar vinde 800 de prânzuri pe zi. Nu este scund, urâțel și rotofei, ci înalt, frumos și atletic. Nu are bărci de viteză, ci doar o barcă mare și veche de pescuit. Nu colecționează girafe și elefanți, ci baracude și delfini. Singurul lucru pe care îl are în comun cu Pablo este Pancho Villa: în vreme ce Pablo omoară oameni – și în fotografiile cu pălărie și costum tradițional pare reincarnarea banditului mexican –, Rafa îl ține prizonier pe „Pancho Villa", un rechin feroce și, fără pălărie și cu eternul și minusculul său slip, zici că e leit Kris Kristofferson.

De câteva luni, mă simt tristă și teribil de singură, drept care nu mi-e greu să mă îndrăgostesc la prima vedere de cineva atât de frumos precum Rafael Vieira. Întrucât și el se îndrăgostește, chipurile, *ipso facto*, de zâmbetul și de bustul

meu și mă poreclește „Pussycat", rămân la el din prima zi, alături de peștii, crustaceele, delfinii, rechinii și cauza lui: protejarea vieții marine într-o țară și într-un parc național unde una dintre cele mai vechi tradiții este pescuitul cu dinamită, pentru a câștiga timp și utilități, deoarece lucrurile mai importante sunt romul și ziua de azi, nu copiii și ziua de mâine.

Pe San Martín de Pajarales, insulița unde locuiește familia Vieira, nu există plaje sau palmieri, iar apa dulce e un lux. Pe insulă trăiesc, de asemenea, în jur de 20 de lucrători afro-columbieni, descendenți ai locuitorilor originari ai insulei, și mama lui Rafael, deoarece tatăl și mama lui vitregă locuiesc la Miami, iar frații, la Bogotá. În afară de acestea, există vreo duzină de căsuțe, iar poarta casei noastre este întotdeauna deschisă. Rafa lucrează toată ziua la extinderea acvariului, iar eu înot, fac scufundări și învăț în latină, engleză și spaniolă numele tuturor speciilor de animale din Marea Caraibilor. În spiritul lui Cousteau, devin o adevărată expertă în etologia crustaceelor și, în spiritul lui Darwin, învăț de ce rechinii au în urmă 300 de milioane de ani de evoluție și o anatomie fără cusur, în vreme ce specia umană are doar cinci milioane și tot soiul de defecte, precum miopia mea. Aflu că explicația este faptul că ne tragem nu din specii marine, care sunt mai curioase, mai libere și mai aventuroase, ci din niște maimuțe cărora le-a luat milioane de ani să învețe să meargă pe două picioare și mult mai mult să înceapă să vâneze.

Rafa mă învață să pescuiesc, să fac scufundări cu echipament special și să nu mă mai tem de pisicile de mare care se joacă uneori cu noi sau de baracudele curioase care ne dau târcoale pentru a studia cea mai mare specie prădătoare de pe planetă, singura capabilă de tortură. Mă convinge că, pe mare, animalele nu te atacă decât dacă le calci sau dacă arunci harponul greșit, dar refuz să învăț să-l arunc corect, deoarece nu-mi place să ucid sau să fac rău vreunei făpturi, dimpotrivă, prefer să am grijă de toate. Pe zi ce trece, cobor la adâncimi din ce în

ce mai mari, fără echipament de scufundare, iar capacitatea mea pulmonară se mărește treptat. Înot aproape șase sau șapte ore pe zi, la distanțe din ce în ce mai mari. Trupul meu devine atletic și arăt cu câțiva ani mai tânără. La sfârșitul zilei, eu și Rafa bem întotdeauna ceva, ca să admirăm asfințitul soarelui peste un orizont în flăcări de pe un mic doc pe care l-a construit cu mâinile lui – ca aproape tot ce se găsește pe insulă – și vorbim despre subiecte legate de mediul înconjurător, despre călătoriile lui în Africa, animale și evoluție. Nici lui nu-i plac cărțile, în schimb îi plac poveștile, iar seara îi citesc din Hemingway. Acum viața mea a devenit incredibil de simplă și suntem atât de fericiți, încât vorbim despre posibilitatea de a ne căsători ceva mai încolo și chiar de a avea copii.

O dată la fiecare șase săptămâni petrec câteva zile în Bogotá, care acum mi se pare un oraș lipsit de ospitalitate și străin, unde trebuie să activezi mereu sistemul de apărare *femina sapiens* – unghii de vrăjitoare lungi și date cu ojă, machiaj, coafură, costum cu bluză de mătase, dresuri și pantofi cu toc *stiletto* – și să-ți organizezi viața în funcție de o mulțime de indivizi cosmopoliți și malițioși, care nu vorbesc despre altceva în afară de infidelități și conspirații și care mă privesc cu o compasiune adâncă și cu o oarecare invidie, deoarece am renunțat la carieră, călătorii și viață socială, pentru a mă muta „pe o insulă microscopică, din dragoste pentru un *beach boy*, arătos, dar fără bani". Trec pe la apartamentul meu, plătesc facturile și mă întorc repede la viața pe malul mării și în brațele drăgăstoase ale lui Rafa. Într-o dimineață, în una dintre vizitele de la jumătatea lui 1986, verific corespondența și dau peste un plic ce pare să conțină o revistă.

Nimic pe lume nu m-ar fi putut pregăti pentru ce conține: fotografiile a 16 cadavre făcute bucăți mă readuc la realitatea Columbiei continentale; textul scrisorii trimise de bărbatul pe care nu îl mai văd și nu-l mai iubesc de luni de zile și a cărui amintire nu mai are gustul dulce-acrișor al fructului interzis,

ci a devenit o succesiune de imagini, din ce în ce mai șterse, de incertitudini și de agonii pe cât de costisitoare, pe atât de inutile. E evident, cineva i-a menționat întâlnirea noastră cu M-19 altcuiva de la serviciile de securitate sau de informații, posibil o persoană implicată în cele mai îngrozitoare torturi. Cineva, care îi acuză pe Pablo și pe Gonzalo de crime mai atroce decât mi-aș fi putut închipui vreodată, jură că mă va face să plătesc pentru ele cu fiecare picătură de sânge și centimetru pătrat de piele din trupul meu. După ce plâng vreo două ore și mă rog la sufletele victimelor să-mi arate ce trebuie făcut, hotărăsc să sun două persoane. Prima este o cunoștință de-a mea, căreia îi spun că m-am răzgândit cu privire la diamantul de 72 de carate despre care-mi vorbise și că vreau să i-l arăt colecționarului (proprietarul cere un milion de dolari pe el și îmi oferă 100 000 de dolari drept comision pentru vânzare). A doua este prietena mea Susanita, agent imobiliar, pe care o rog să-mi scoată apartamentul la vânzare. Apoi, în loc să mă duc la Cartagena, iau primul zbor către Medellín.

Gustavo Gaviria mă primește de îndată, cu aceeași afecțiune sinceră, dar distantă. În vreme ce vorbim despre afacerea lui, contractele mele anulate și situația din țară, zăresc în adâncul privirii lui ceva ce pare a fi începutul unei mari dezamăgiri existențiale. După câteva minute de discuție, îi arăt diamantul care, din câte mi s-a spus, a aparținut unei familii regale din Europa. Ia lupa de bijutier, care-i îngăduie să detecteze cele mai neînsemnate impurități la un diamant aparent perfect, și se apucă să analizeze piatra pe care i-am adus-o.

– Este una dintre cele mai mari pietre pe care le-am văzut vreodată... Acoperă toată falanga de la un deget... Da, trebuie să fi făcut parte dintr-o coroană... După preț, îmi pot da seama că e furată... Dar nu e foarte limpede... Gălbui, dar nici alb, nici *Canary Yellow*... Nu e scump, dar nu-mi place culoarea. Și are impurități.

– Pentru Dumnezeu, Gustavo! Știm amândoi că, dacă ar fi *D-Flawless* sau *Canary Yellow*, ar valora de patru sau de cinci ori mai mult!

Cineva bate la ușă și, fără a aștepta permisiunea lui Gustavo, intră și o închide.

– Ia te uită cine e aici! Nici mai mult, nici mai puțin decât Sirena în carne și oase! Ce mai bronz! Cărui fapt îi datorăm onoarea?

– A venit să-mi arate asta, Pablo, zice Gustavo, arătându-i diamantul. Virginiei i s-au reziliat contractele de publicitate și are nevoie de comision.

Ia bijuteria strălucitoare între arătător și degetul mare și o examinează cu brațul întins, la distanță, cum ar face cu un deget al cadavrului în descompunere al celui mai cumplit dușman al lui. Chipul lui trădează o asemenea scârbă, încât, pentru o clipă, am impresia că o să arunce milionul de dolari pe fereastră. Apoi, parcă silit să-și înfrâneze dorința de a face așa ceva, aruncă o privire spre asociatul său și exclamă:

– Aici e sediul unei afaceri cu stupefiante, nu Harry Winston! Noi nu facem afaceri cu ea. Dacă are nevoie de bani, să vorbească cu mine. Nu uita că suntem așteptați la întâlnire.

Cu un suspin adânc, Gaviria îmi spune că el nu cumpără diamante de asemenea dimensiuni, deoarece, în caz de urgență, sunt imposibil sau greu de schimbat ori de vândut la un preț apropiat de valoarea originală. Întreb cum e posibil ca un om care are un miliard de dolari în numerar să aibă probleme de lichiditate cu un milion. Ridicând din umeri și zâmbind resemnat, îmi răspunde că și bogații plâng. Își ia rămas-bun sărutându-mă pe obraz și, când rămânem singuri, îi întind vărului său plicul cu fotografiile și scrisoarea anonimă.

– Cred că ar trebui să vezi ce mi-a sosit prin poștă. Voiam să ți le trimit prin Gustavo. Se pare că, din pricina a ceva ce ați cerut tu și „El Mexicano", cineva vrea să-mi facă același lucru pe care l-ați făcut voi cu acești oameni. Cine mai știa

de întâlnirea noastră cu Iván Marino, Pablo? Cine se află în spatele morții lui Álvaro Fayad, din martie?

El deschide plicul și îi împrăștie conținutul pe masă. Amuțește, uluit și stupefiat, și se așază. Nu pălește, deoarece nimic nu-l face să pălească și deoarece Pablo Escobar n-a tremurat niciodată dinaintea unor lucruri care pe un om obișnuit l-ar face să-și piardă cunoștința. Ridică fiecare dintre cele 16 fotografii cu penseta de bijutier a lui Gustavo și le cercetează în tăcere. Apoi citește cu voce tare câteva fragmente din textul care le însoțește. În cele din urmă, îmi spune:

– Cred că noi doi va trebui să vorbim. Pe îndelete. Ești obosită?

Îi spun că nu, dar că Rafael mă așteaptă la Cartagena în seara aceea. Atunci îmi cere să înapoiez diamantul, să-i dau de înțeles prietenei mele că voi pleca și să îl aștept în apartamentul lui până când se eliberează, deoarece trebuie să discute cu mine o chestiune de viață și de moarte.

– Sună-ți iubitul sau ce o fi și spune-i că s-a anulat zborul și că ajungi mâine-dimineață. Liniștește-te, nimeni n-o să-ți facă rău, iar eu nu am intenția să mă ating de nici un fir de păr din capul tău. Păstrez fotografiile ca să-l rog pe un prieten să verifice amprentele și să afle cine e depravatul care le-a făcut, schizofrenicul care ți le-a trimis și fiul de cățea sinucigaș care îmi cere să plătesc pentru măcelul ăsta!

– Nu, nu, nu, Pablo! Pe fotografii sunt și sute de amprente de-ale mele, iar asta o să înrăutățească lucrurile! Nu i le arăta nimănui și nu încerca să afli cum au fost făcute, te implor! Eu locuiesc pe o insuliță cu un înger de bărbat și nu sunt vinovată de crimele voastre! îi spun, izbucnind în plâns și încercând să-i iau fotografiile.

Se ridică și îmi petrece un braţ pe după umeri. După ce reușește să mă liniștească, pune fotografiile în plic și îmi promite să le dea foc imediat după ce le studiază cu atenţie, ca să vadă dacă feţele corespund celor dispăruţi la Palatul de

Justiţie; cu alte cuvinte, ceea ce a mai rămas din ele după ce au fost stropite cu acid sulfuric. Insistă că trebuie să rămân în seara aceea la Medellín și, după ce accept în silă, își ia la revedere și pleacă grăbit.

Îi urmez instrucţiunile și îl sun pe Rafael ca să-l anunţ că ajung a doua zi fiindcă zborul a fost anulat din cauza vremii; nu i-aș putea vorbi niciodată despre groaza pe care o simt și cu atât mai puţin despre motivele de a i-o împărtăși lui Pablo. Când ajung la apartament și așez valiza pe pat pentru a despacheta câteva lucruri, observ printre firele groase ale covorului ceva care strălucește: e o brăţărică foarte subţire de aur, pe care mi-o pun la mână. Încheietura mea este aproape la fel de delicată ca a unei fetiţe, dar, ca să pot închide bijuteria asta cu valoare nesemnificativă, ar trebui să fie mai lungă cu doi centimetri și jumătate.

Când îl văd pe Pablo intrând, câteva ore mai târziu, îmi dau seama că într-un an a îmbătrânit cât în cinci. Are abia 36 de ani, dar mersul lui pare mai lent și mai puțin sigur. Observ că a luat în greutate și că încărunțește la tâmple; mă gândesc că și mie mi se întâmplă același lucru, dar noi, femeile, putem ascunde asta mai ușor. Pare mai liniștit decât după-amiază, dar arată obosit și trist, ca și cum ar avea nevoie de o îmbrățișare. Expresia lui este un mare semn de întrebare; a mea, o enormă acuzație. Văzând reflecțiile noastre în oglinda care ne-a înfățișat de atâtea ori împreună, îmi spune că arăt cu zece ani mai tânără decât el și că par o statuie de aur, iar eu îi mulțumesc politicos pentru un compliment pe care, cu un an în urmă, i l-aș fi răsplătit cu sute de sărutări. Vrea să știe de ce mi-am schimbat numărul de telefon fără să îl anunț și, în șase fraze scurte și tăioase, îi explic care au fost motivele mele. După una dintre tăcerile sale cu capul plecat, suspină, ridică privirea și spune că mă înțelege. Apoi mă privește cu o expresie care pare nostalgică după toate visurile care s-au risipit, surâde trist și adaugă că, în realitate, se bucură să mă vadă și să poată

vorbi din nou cu mine, chiar dacă doar pentru câteva ore. Mă întreabă dacă m-ar deranja să se întindă în patul meu și, când îi spun că nu, se aruncă pe el, își așază mâinile încrucișate sub ceafă și începe să-mi spună povești din viața reală și din vremuri recente, precum ziua de 6 noiembrie, de anul trecut.

– Secretara magistratului Carlos Medellín a fost dusă la spitalul Simón Bolívar cu arsuri de gradul al treilea. Când militarii au venit după ea, iar directorul secției de arși a încercat să se opună, l-au amenințat că îl vor acuza de colaborare cu unele dintre luptătoarele de gherilă și că-l vor aresta și-l vor duce la comandament pentru interogatoriu; doamna nevinovată a murit jupuită câteva ore mai târziu la Școala de Echitație a Armatei, în timp ce animalele alea îi smulgeau pielea fâșii. Unei femei care a născut în camionul armatei i-au luat copilul și, după naștere, au torturat-o acolo până la moarte. Cadavrul spintecat al celeilalte femei însărcinate a fost aruncat în groapa de gunoi din Mondoñedo. Pilar Guarín, o tânără care în ziua aceea îi ținea locul unei colege la cafenea, a fost violată timp de patru zile în garnizoanele militare. Ea și câțiva dintre bărbați au fost cufundați în căzi cu acid sulfuric, iar alții au fost îngropați în cimitirul Școlii de Echitație, unde se află sute dintre miile de dispăruți în timpul guvernării lui Turbay. Știi de ce au făcut toate astea? Ca să obțină informații despre cele șapte milioane de dolari pe care eu, chipurile, le dădusem grupării M-19 cu scopul de a le împărți între militari și organele de securitate. Torturile nu au fost folosite pentru a afla cine finanțase asaltul – știau deja –, ci pentru a descoperi unde se află Álvaro Fayad și banii, inclusiv cei pe care i-i dădusem lui Iván Marino Ospina.

– Câți bani ai dat, de fapt, grupării M-19, Pablo?

– I-am dat un milion bani gheață lui Iván Marino și le-am promis încă un milion sub formă de arme și sprijin economic, mai târziu. Mulțumită pistei de la Hacienda Nápoles am reușit să aducem niște explozibil, dar armele și muniția nu au

ajuns la timp, și asta a fost tragedia: asaltul a trebuit devansat, fiindcă, în ziua aceea, Curtea urma să înceapă examinarea dosarelor noastre de extrădare, iar dovezile împotriva noastră erau covârșitoare. Gruparea M-19 voia doar să lanseze o proclamație și să-i ceară explicații președintelui, dar totul a ieșit pe dos. Militarii au incendiat Palatul de Justiție și i-au asasinat pe magistrați ca să nu rămână martori la cele întâmplate acolo. Lui Gonzalo i-au spus totul, iar el mi-a povestit mie. În fața ta, pot recunoaște că milionul acela și jumătate a fost cea mai bună afacere din viața mea; dar, oricât de apropiat aș fi de B-2 și oricât de mult aș urî stânga, nici eu, nici „El Mexicano" n-am plătit armata ca să-i asasineze pe cei șase comandanți ai M-19! E cea mai josnică ticăloșie pe care am auzit-o în viața mea, fiindcă Fayad și Ospina nu erau doar prietenii mei, ci reprezentau legătura noastră, a tuturor, cu Noriega, cu sandiniștii și Cuba. N-am de ce să te mint, Virginia, fiindcă mă cunoști foarte bine și știi că așa a fost. Iar acum îți pot mărturisi că, în seara aceea, eu voiam ca mai-marii grupării M-19 să te cunoască pentru că știam că aveau să ceară guvernului spațiu de emisie la radio și m-am gândit că ai putea lucra cu ei.

Îl întreb cine mai știa de întâlnirile lui cu Ospina și Fayad și îmi răspunde că numai oamenii lui cei mai de încredere. Mă interesez câți dintre ei știau de prezența mea la întâlnirea de la jumătatea lui august 1985; pare surprins și răspunde că, la fel ca de obicei, doar cei doi care m-au luat și m-au adus înapoi la hotel. Îi spun că printre oamenii lui există un trădător: aproape sigur i-a spus uneia dintre iubitele lui, în treacăt, despre întâlnirea noastră, iar ea a luat legătura cu instituțiile de securitate ca să mă acuze și, în felul acesta, să mă facă să dispar de pe fața pământului sau să mă silească să părăsesc țara. Acum cineva cu mintea cea mai perversă din lume vrea să-mi vândă ideea că el și „El Mexicano" au plătit armata ca să-i asasineze atât pe magistrați, cât și pe luptătorii de gherilă, pentru a nu fi nevoiți să se achite față de gruparea M-19, dacă asaltul se dovedea a fi

un succes. El comentează că, dacă ar fi fost așa, armata și serviciile secrete l-ar fi șantajat pentru tot restul zilelor sale și asta l-ar fi costat mult mai mult decât M-19.

–Pablo, nu mă interesează cine a vorbit despre întâlnirea noastră cu Ospina, dar trebuie să începi să te păzești de propriii tăi oameni și de vulpile alea scumpe pe care le cumperi tot timpul; ai o armată care te apără, pe când eu sunt la mila dușmanilor. Sunt una dintre cele mai celebre femei din țară și, când o să mă spintece sau când voi dispărea, detaliile despre relația noastră or să fie făcute publice, or să te acuze de moartea mea și toate târfulițele tale, fotomodelele și prostituatele vor da bir cu fugiții.

Îi arunc brățara de aur și îi spun că este prea mare ca să fie a fiicei sale Manuela.

–E a unei fetișcane! Devii dependent de marijuana și cazi victimă propriei născociri, dar nu doar atât, ești pe cale să te preschimbi într-un depravat! Ce cauți la toate virginele astea? Singurul tău ideal feminin, repetarea la nesfârșit a celei care, cândva, a fost femeia visurilor tale, de care te-ai îndrăgostit când avea 13 ani?

–Nu permit nimănui să-mi vorbească așa! Cine dracu' te crezi? exclamă, ridicându-se în picioare și năpustindu-se spre mine ca o fiară.

În vreme ce el mă scutură ca pe o păpușă de cârpe, eu strig, fără a mă putea controla:

–Mă cred singura ta prietenă adevărată, Pablo! Singura femeie care nu ți-a cerut niciodată nimic, nici n-a avut pretenția să o întreții, nici nu i-a trecut prin cap să-ți ceară să-ți părăsești nevasta, nici n-a vrut să-ți facă copii! Singura femeie care te-a iubit și te va iubi cât trăiești! Singura care a pierdut munca de-o viață din dragoste pentru tine, singura pe care al șaptelea cel mai bogat om din lume a lăsat-o cu mâinile goale și fără posibilitatea de a-și câștiga traiul! Nu ți-e rușine? Când eu credeam că relația noastră devenise de domeniul trecutului și că puteam fi fericită cu un bărbat bun, primesc un

asemenea cadou de la un torționar de profesie! Ți-am adus fotografiile ca să vezi ce le-au făcut tuturor acelor femei nevinovate din pricina așa-zisei tale cauze, ca să-ți vorbesc despre lucruri despre care nimeni altcineva nu îndrăznește să-ți spună, fiindcă sunt singura care nu se teme de tine și singura din viața ta care are conștiință! Știi că tortura mă îngrozește, Pablo. Omoară-mă, o dată pentru totdeauna, înainte să ajung pe mâinile depravaților ălora! Fă-o tu, care ai „strâns cu ușa" 200 de persoane și ești expert de talie mondială în materie de tehnici de asfixiere! Dar fă-o repede de data asta, te implor!

– Nu, nu, nu! Nu-mi cere ceva atât de îngrozitor, fiindcă tu ești un înger, iar eu ucid doar bandiți! E ultimul lucru pe care voiam să-l aud lunile astea, spune, încercând să mă calmeze, să mă reducă la tăcere, să mă ia în brațe, în vreme ce eu îl lovesc cu pumnii.

Când obosesc și, învinsă, izbucnesc în plâns, cu capul rezemat de umărul lui, el mă sărută pe păr și mă întreabă dacă îl mai iubesc măcar puțin. Îi spun că nu-l mai iubesc de mult, dar voi ține la el până la sfârșitul zilelor, fiindcă a fost singurul bărbat care a fost bun cu mine și cu cei săraci. În tăcerea lungă care se așterne mai apoi, se aude doar plânsul meu; apoi, ca și cum ar vorbi pentru sine, în timp ce eu îmi recapăt calmul în brațele sale, începe să-mi spună cu enormă tandrețe:

– Poate ar fi mai bine să locuiești o vreme în insule... Mă simt mai liniștit decât dacă ai fi singură în Bogotá... Nebănuite sunt căile Domnului... Dar o să te plictisești repede, fiindcă tu ai nevoie de aripi și de un bărbat adevărat. Ești prea femeie pentru un băietan... Tu... Jane cu Tarzanul din acvariu! Cine și-ar fi închipuit?

Comentez că, după Tarzanul cu grădina zoologică, orice este posibil în viața mea. Râdem cu oarecare resemnare, el se așază alături de mine și îmi șterge lacrimile. După ce se gândește o vreme, îmi spune:

–O să-ți propun un târg: acum ai foarte mult timp liber, ce-ar fi să incluzi în scenariul filmului tot adevărul despre cele întâmplate la Palatul de Justiție? Dacă italienii nu-ți dau cei 100 000 de dolari, ți-i dau eu. Ca avans.

Răspund că ziaristul italian a spus deja că producătorii nu plătesc suma aceea și adaug:

–În afară de asta, ar trebui să părăsesc țara și să-mi iau adio de la viața cu Rafael. În orice caz, trebuie să înțelegi că, în acest punct, n-aș putea scrie o versiune apologetică a celor întâmplate și nici a motivațiilor tale existențiale, Pablo.

Mă privește jignit și, cu o tristețe adâncă în voce, mă întreabă dacă și eu îl văd acum doar ca pe un delincvent, ca pe un bandit plin de bani.

–În cazul în care ce-am iubit cel mai mult în viață ar fi doar un criminal de succes, atunci eu ce aș fi? Știu că povestea cu Palatul v-a scăpat vouă, grupării M-19 și lui Belisario, din mână; dar știu, de asemenea, că masacrul acela îți permite să scapi de extrădare. Nu te aștepta să te felicit, Pablo, fiindcă tot ce se petrece ca urmare a afacerii tale și a acțiunilor tale mă îngrozește. Îți mai pot spune doar că acum, când ai îngenuncheat țara, nu mai are rost să omori oameni. Nu te împăuna cu victoria asta dinaintea nimănui și, pentru restul zilelor tale, neagă orice implicare în asalt. Poate, în cele din urmă, reușești să mai evadezi din infernul în care trăiești și să ne lași și pe noi, ceilalți, să ne vedem în liniște de viețile noastre. Eu voi păstra secretul, dacă se poate numi așa, dar tu va trebui să porți pe conștiință tot ce mi-ai povestit. În rest, fiecare dintre măcelarii ăia va trebui să dea socoteală la Judecata de Apoi, mai devreme sau mai târziu; conform irlandezilor, s-a dovedit istoric că blestemul „Păcatele părintelui..." nu dă greș: datoria pentru crimele pe care tatăl nu le-a plătit în viață le rămâne moștenire urmașilor săi.

Poate pentru a nu se gândi la copiii lui, Pablo schimbă subiectul și îmi vorbește despre durerea pe care a simțit-o după pierderea lui Iván Marino Ospina. Îmi spune că armata

l-a ucis în Cali, într-o casă care îi aparținea lui Gilberto Rodríguez, și că șeful cartelului din Cali, aflat la închisoare, i-a deplâns moartea.

– Prietenul și asociatul tău a murit în una dintre casele lui Gilberto? După ce am auzit că întemeietorul MAS și șefii supremi ai ambelor carteluri poartă doliu după comandantul unei grupări de gherilă, ce-mi mai lipsea să văd în țara asta era pe Julio Mario Santo Domingo și pe Carlos Ardila Lülle îmbrățișați, vărsând lacrimi pentru Tirofijo, mort după ce a înghițit o vadră de *refajo*! (Băutură ce reprezintă un amestec de 50% de bere Bavaria și 50% de răcoritoare carbogazoasă Postobón.)

El mă întreabă de ce mi s-au anulat și contractele de publicitate, iar eu îi explic că, după spusele ziaristului Fabio Castillo, de la *El Espectador*, „Pablo Escobar mi-a dăruit fabrica Medias Di Lido și un studio de televiziune ca să nu mă văd silită să ies din casă pentru a filma emisiunile". Familia Kaplan s-a simțit insultată și mi-a reziliat contractele. Cu argumentul că o celebritate din mass-media era prea costisitoare, am fost înlocuită de un fotomodel; nimeni n-a mai cumpărat produsele, iar marca a dat faliment. Adaug că aproape toți jurnaliștii din țară știu că în apartamentul meu n-ar încăpea un studio de televiziune, dar nici unul dintre ei nu a sărit de partea adevărului. Deși toate colegele mele știu că n-am fost bătută și că am o piele perfectă, femeile care de ani de zile țes intrigi ca să mă alunge din televiziune, mai ales vara lui Santofimio și fiica lui, nora fostului președinte Alfonso López, repetă dinaintea oricui este dispus să le asculte că, după ce am suferit o mulțime de desfigurări faciale urmate de un număr egal de intervenții de chirurgie plastică, m-am retras din media pentru a deveni doar o întreținută a lui Pablo Escobar.

– Femeile alea mi se par surorile vitrege ale Cenușăresei... *El Espectador* și Fabio Castillo au orchestrat acele ticăloșii pentru a te lăsa fără slujbă. Mi s-a spus deja că există un consens printre directorii din media de a-ți face acum ceea ce n-ar fi

îndrăznit atunci când erai cu mine. Iar colonelul de la poliție care a condus DEA la laboratoarele din Yarí a fost același care i-a oferit acelui nenorocit de ziarist o mulțime de informații pentru o carte plină de minciuni. Mă ocup eu de ei: „Așază-te în poarta casei pentru a vedea cum trece cadavrul dușmanului tău", fiindcă dușmanii tăi sunt, înainte de toate, ai mei.

Mă ridic de pe scaun și mă așez pe pat, aproape de picioarele lui. Îi spun că proverbele mele chinezești favorite sunt „Ce nu te omoară te face mai puternic" și „Ceea ce se întâmplă este cel mai bun lucru". Adaug că, dacă scapă de extrădare, trebuie să-mi promită că își va face planuri pentru jumătatea de secol de viață care îi rămâne dinainte și că va renunța la afurisita lui de obsesie față de ce spune media. Insist asupra faptului că nici unul din noi nu este judecător, călău sau Dumnezeu și îi ofer o sută de argumente pentru a-i dovedi că, departe de toți indivizii aceia perverși, acum sunt aproape fericită și nu duc dorul celebrității, al vieții sociale sau al carierei dinaintea camerelor de filmat.

El mă ascultă în tăcere, cercetându-mi ochii, buzele, fiecare milimetru al expresiei, cu privirea de *connoisseur* pe care o rezervă pentru ceilalți și pe care rareori o dezvăluie față de mine. Apoi, cu autoritatea pe care i-o oferă convingerea că mă cunoaște mai bine decât oricine, îmi răspunde că mă mint singură, că m-am retras pe insulă ca să nu mă gândesc la tot răul pe care mi s-a făcut și că m-am refugiat în brațele lui Rafael încercând să-l uit pe el. Îmi mângâie gânditor obrazul și adaugă că e ciudat că eu am sufletul atât de curat și că în toți acei ani nu s-a murdărit de la al lui, care este mai negru decât tăciunele. Brusc, se ridică, parcă împins de un resort, mă sărută pe frunte și îmi mulțumește că am călătorit până la Medellín ca să-i duc dovezile a ceva atât de grav. Înainte de a-și lua rămas-bun, mă silește să promit că o să-i dau numărul meu de telefon de câte ori îl schimb, că voi fi acolo de câte ori are nevoie de mine, cum va fi și el pentru mine, într-un loc foarte privat și sigur, și că nu voi dispărea cu desăvârșire din viața lui.

–Îți promit, dar numai până în ziua în care mă voi recăsători. Trebuie să înțelegi că, din momentul acela, nu vom mai putea vorbi.

Plec din Medellín ceva mai liniștită decât la venire, convinsă de faptul că, dacă se renunță la extrădare, Pablo va putea să-și refacă viața pornind de la moștenirea acelui spirit generos și de la acea perspectivă privilegiată de care mă îndrăgostisem cu aproape patru ani în urmă. Pe durata zborului spre Cartagena, mă rog pentru sufletele femeilor torturate, ca să-mi înțeleagă tăcerea. Nu știu dinaintea cui aș putea denunța toate crimele acelea împotriva umanității înfăptuite de asasini și de hoți aflați în slujba statului. Știu că, dacă aș vorbi despre ororile confirmate de Pablo, presa deținută de cei puternici ar cere să fiu aruncată în închisoare, pentru a fi participat la Dumnezeu știe ce, spre satisfacția unei țări unde lașii obișnuiesc să se ascundă după femei deoarece nu au curajul de a înfrunta bărbați precum Escobar.

În încercarea de a-mi alunga din minte imaginile acelea cu suplicii înfiorătoare și cu agonii îngrozitoare, pentru care nici măcar Pablo nu m-ar fi putut pregăti în ziua în care mi-a dat Beretta, mă cufund în apele mării și mă antrenez să înot până la insula mare care se află în fața noastră. Insula este cu adevărat virgină, mulțumită unei fundații a familiei Echavarría, care a cumpărat-o pentru a o feri de colonizare.

Sunt șase mile marine dus-întors de la San Martín de Pajarales, ceea ce înseamnă șase ore de înot, dacă marea e liniștită. Nu-i pomenesc lui Rafa de planurile mele, fiindcă nu înot bine în stil craul. Hotărăsc că, pentru a deveni o înotătoare bună, la următoarea călătorie la Bogotá îmi voi face o operație la ochi, ca să pot renunța la lentilele de contact.

Prima dată când îmi ating ținta, mulțumită labelor de înot, măștii și echipamentului de scufundare – care îmi îngăduie să înaintez fără prea mare efort și să înot fără a scoate capul din apă să respir –, mă felicit, radiind de mândrie și agitând

brațele în aer. Am plecat de acasă la șapte dimineața, deoarece în insule activitatea începe în zori, și m-am întors la zece dimineața. De-a lungul plimbării mele singuratice nu am văzut rechini sau animale de mari dimensiuni și conchid că este din pricina pescuitului cu dinamită și a motoarelor ambarcațiunilor turistice, care distrug recifele de corali și reprezintă, de fapt, singura primejdie în micul arhipelag. După ce mă odihnesc câteva minute pe plaja pustie, înțesată de turiști doar duminica, pornesc pe drumul de întoarcere, mult mai încrezătoare, și ajung la San Martín la ora unu, la amiază, tocmai la timp pentru masa de prânz. Când Rafa mă întreabă de ce sunt atât de mulțumită, nu-i spun adevărul, fiindcă știu că ar face infarct. Prefer să-i spun că n-o să mai înot atât de mult și o să mă apuc de scris în șopronul părăsit de pe o insuliță care se află la câțiva metri depărtare de noi. Îl lămuresc că, în dubla mea condiție, de persona non-grata în mass-media și de viitoare nevăzătoare, am visat dintotdeauna ca ai mei colegi să poată înregistra cărți, dacă rămân fără loc de muncă, pentru ca nevăzătorii să le poată asculta vocile minunate. Îmi spune că le-ar plăcea la fel de mult și oamenilor cărora le este lene să citească, însă el ar vrea să asculte poveștile mele, istorisite de mine.

– Despre ce o să scrii, *Pussycat*?

Îi spun că am să scriu povești despre mafioți, ca Nașul, și despre vânători și pescari, asemenea lui Hemingway.

– Uau! Povestirea despre rechin și cele despre animale sunt extraordinare! Dar nu care cumva să-ți treacă prin cap să scrii despre mafioții ăia degenerați care distrug țara! Recunoști un traficant de-ăștia numai când îl vezi sosind, chiar și în costum de baie: atitudinea aia de autosuficiență, felul lor de a merge, de a privi femeile, de a mânca, totul! Sunt infecți, dezgustători! Ar fi în stare să trimită pe cineva să te ucidă, iar eu aș rămâne fără *Pussytalinda* a mea!

A doua zi, când cobor pe scara de frânghie de la etajul doi, unde se află dormitorul nostru și terasa, pentru a vedea

al cui este iahtul uriaș staționat în fața casei, dau nas în nas cu Fabito Ochoa – fratele lui Jorge, asociatul lui Pablo – și nevasta lui, care admiră încântați micul acvariu din salon, în vreme ce Rafa le vorbește copiilor despre căluții de mare însărcinați, care sunt masculi, și „El Monstrico", mascota mea dintr-o specie neidentificată. Presupun că Rafa a făcut o excepție în cazul familiei regale a traficului de droguri din Antioquia, fiindcă adevărata profesie a familiei Ochoa este dragostea față de animale și creșterea celor mai frumoase exemplare de cai și de tauri. Cealaltă activitate este doar... un *hobby* foarte rentabil.

Aproape toți cei care trec prin insulă vizitează acvariul. Puținii care nu îl cunosc pe Rafa Vieira mă cunosc pe mine, ceea ce înseamnă că viața noastră socială este mult mai agitată decât s-ar putea crede. Într-o duminică, în vreme ce luăm prânzul cu Ornella Muti și Pasqualino De Santis – care filmează, la Cartagena, *Cronica unei morți anunțate*, ecranizarea romanului lui García Márquez, regizorul artistic rămâne cu privirea la mine. Comentează că sunt *veramente una donna cinematografica*[1] și nu-i vine să creadă că m-am retras din fața camerelor de filmat. Știu că mulți alții își pun întrebări în legătură cu absența mea de pe ecran și din fața microfoanelor. Știu, de asemenea, că eu și Pablo cunoaștem adevăratele motive. În orice caz, cuvintele acelei legende a cinematografului italian sunt motiv de fericire zile întregi, cu atât mai mult când reușesc să repet isprava cu cele 12 mile marine, în săptămâna următoare.

Eu și Rafa mergem des la petrecerile de pe insulele învecinate, mai ales la cele organizate de Germán Leongómez, a cărui soră este măritată cu amiralul Pizarro. Fiul acestora, Carlos Pizarro Leongómez, a devenit noul șef al grupării M-19 după moartea lui Iván Marino Ospina și Álvaro Fayad. Pizarro este cunoscut printre apropiați sub numele de „El Comandante Papito" deoarece este singurul șef de gherilă din istorie care

[1] „O femeie cu adevărat cinematografică" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

arată în fotografii precum Che Guevara, și nu ca un evadat din închisoarea Modelo din Bogotá. Și, în urma întorsăturilor neașteptate pe care le ia viața, bogatul său unchi, Germán, pe care eu îl cunoscusem în calitate de aspirant la mâna mult mai bogatei văduve a lui Rasmussen, avea să devină la scurt timp logodnicul singurei membre a Congresului columbian care putea aspira la o carieră politică în Franța: Ingrid Betancur.

Vreo două luni mai apoi, mă întorc la Bogotá, deoarece trebuie să nu port lentilele de contact două săptămâni, pentru a vedea dacă e posibilă operația la ochi. Hotărăsc să petrec acele zile în apartamentul meu din capitală, și nu pe insulă, unde aș putea suferi accidente, de pildă, să alunec și să sfârșesc între colții lui Pancho Villa Tercero. În ciuda faptului că doar 20 de persoane îmi știu acum numărul de telefon și că toată lumea e convinsă că locuiesc la Cartagena, găsesc sute de apeluri pe robotul telefonic, de la nelipsitele telefoane primite de la David Metcalfe și Armando de Armas la zeci de telefoane de la necunoscuți care închid, pur și simplu, sau închid după ce mă amenință cu violul și tortura. La câteva zile după sosirea mea, sună Pablo:

–În sfârșit, te-ai întors! Te-ai săturat de viața alături de Tarzan?

–Nu, nu m-am săturat de Rafael. Am venit să văd dacă îmi pot face operație la ochi înainte să orbesc. Dar tu? Te-ai săturat să faci ce ai făcut dintotdeauna?

–Nu, nu, scumpete: pe zi ce trece mă distrez pe cinste făcând și mai multe răutăți! Ai lucrat la scenariul meu sau la roman?

–Romanul nu merge... De câte ori termin un capitol, mă îngrozesc că l-ar putea citi cineva și-l fac bucățele. Cred că ești singurul om din lume căruia nu mi-ar fi rușine să-i arăt ce scriu...

–Îmi place la nebunie să aud așa ceva! E o adevărată onoare, scumpa mea! O să te sun de pe alt telefon la fiecare trei minute, în regulă? Schimb.

De-a lungul a șase apeluri succesive, Pablo îmi spune că vrea să-mi ofere cea mai bună afacere din lume: o șansă unică, despre care putem vorbi doar față în față, cu cea mai mare discreție și despre care nu-mi poate oferi nici un detaliu înainte. Susține că vrea să-mi asigure viitorul o dată pentru totdeauna, ca să poată sta liniștit, fiindcă l-a întristat teribil să audă că întreaga mea carieră s-a dus pe apa sâmbetei din pricina lui. Îi mulțumesc pentru ofertă și răspund că nu mă interesează să fiu bogată. A doua zi, mă sună din nou, insistând că vrea să mă recompenseze pentru pierderi, o dată pentru totdeauna. Mă roagă să-mi închipui ce se va alege de mine dacă, dintr-un motiv sau altul, mă despart de Rafael, dacă nimeni n-o să mai vrea să-mi dea de lucru și dacă, Doamne ferește, medicii nu-mi vor putea salva vederea.

– Îți dai seama că, dacă ai fi acceptat oferta de la televiziunea din Miami, nu te-ai fi bucurat de toată fericirea de acum? Închipuie-ți cum ar fi dacă ai adăuga la asta ceea ce-ți voi oferi, ca să poți lăsa în urmă răul ce ți s-a făcut și să-ți asiguri viitorul! Acum sau niciodată, draga mea, fiindcă săptămâna viitoare... aș putea fi mort! Promite-mi că, înainte să te întorci la Cartagena, treci pe aici. Nu mă face să sufăr, e spre binele tău și al copiilor tăi. Nu spuneai că vrei să ai copii?

– Nu știu... O să înființezi un canal de televiziune și vrei să lucrez pentru tine! Asta e, nu-i așa?

– Nu, nu, nu! E ceva mult mai grozav! Dar nu-ți pot dezvălui nimic, deocamdată.

– Bine. Vin, dar dacă nu e ceva care să merite, nu-ți mai vorbesc niciodată și renunț să mai fiu biografa ta. Îi las pe ziariștii ăia nemernici să-ți scrie povestea și să spună că ești un psihopat proprietar de girafe.

– Așa se vorbește, draga mea! Scrie că tu, mai bine decât oricine, știi că sunt un psihopat lipsit de suflet. Ca să fiu mai respectat și mai temut!

*

Medicii mă anunță că nu pot fi operată, dar că situația mea nu e gravă. Mă gândesc ce enervant e să fiu silită să port în continuare lentile de contact și abia aștept să-l iau în brațe pe Rafa, care mă sună zilnic să-mi spună că-mi duce dorul. La întoarcerea în Cartagena, mă opresc câteva ore la Medellín, ca să îmi respect promisiunea față de Pablo, care a trimis o persoană de încredere să gestioneze detaliile întâlnirii noastre. La apartament, mă sună să mă anunțe că întârzie și mă roagă să îl aștept vreo două ore; când cele două ore devin patru, știu că mă obligă să petrec noaptea în Medellín. Când ajunge, se scuză argumentând că, ori de câte ori urmează să se vadă cu mine trebuie să aștepte până când este cu desăvârșire sigur că nu sunt dușmani în apropiere, la pândă. Mă anunță că, după anonimele pe care le-am primit, s-a văzut silit să-mi intercepteze celălalt telefon, pe care îl cunoaște toată lumea, dar nu-mi putea spune până când nu ne vedeam personal. Se justifică spunându-mi că, în eventualitatea unei răpiri, identificarea tuturor vocilor care mă amenință ar putea conduce la locul în care mă aflu și ar putea ajuta la salvarea mea. Eu, în schimb, mă întreb câtă vreme va mai folosi Pablo Escobar atâtea forme subtile de control asupra mea. Hotărăsc că, doar dacă nu cumva afacerea pe care vrea să mi-o propună merită cu adevărat efortul, la momentul potrivit îi voi spune că sunt logodită cu Rafa și că nu ne mai putem vedea.

Mă întreabă dacă vreau „iarbă", fiindcă el o să fumeze puțină. Mă surprinde, fiindcă nu a mai fumat niciodată de față cu mine, iar eu răspund că aș accepta încântată, dacă marijuana ar avea asupra mea vreun efect interesant, dar mi se face doar somn și dorm adânc până a doua zi. Întreabă de unde știu și îi spun că soțul meu argentinian fuma adesea, iar eu încercasem de vreo două ori, fără prea mult succes.

– Individul ăla atât de bătrân? Asta da surpriză!

Îi povestesc: „Clanul Stivel", poate grupul de actori cel mai important și mai talentat din Argentina, mergea la psihanaliză

în anii 1970 și folosea LSD sub supravegherea unui psihiatru mai nebun decât ei toți laolaltă. Este singurul drog pe care mi-ar plăcea să-l încerc pentru a deschide porțile percepției pe care le descrie Aldous Huxley în romanul său omonim. Îi vorbesc despre admirația mea față de filosoful britanic, discipol al lui Krishnamurti, și față de studiile sale despre *peyotl* și mescalină. Adaug că, pe patul de moarte, Huxley i-a cerut soției să-i injecteze LSD ca să treacă pragul în lumea cealaltă în absența deplină a durerii și cu claritatea absolută pe care reușise să o întrezărească în alte ocazii și în care timpul, spațiul și materia dispăreau. Îl întreb dacă el mi-ar putea face rost de acid lisergic, ca să încerc o dată și să păstrez puțin pentru ziua în care voi muri.

– Sugerezi, cumva, să devin importator de droguri halucinogene? Ce propunere scandaloasă, „Almalimpia"[1]! Sunt șocat!

Din ziua aceea, Pablo avea să-mi spună așa ori de câte ori voia să mă ia peste picior sau să-și râdă de ceea ce el denumise „morala mea cvadripartită în materie de droguri": o ură viscerală față de cocaină, *crack* și heroină, un dispreț profund față de adorata lui cannabis, interesul meu față de ritualurile cu *peyotl* și *yajé* ale triburilor mezoamericane și amazoniene și fascinația mea secretă față de ideea unei substanțe care, în momentul în care străbat mitologicul râu Styx, în drum spre Hades, m-ar putea ajuta să înlocuiesc durerea sau frica cu acea înțelegere absolută care transcende toate experiențele rațiunii, descrisă de Huxley, laolaltă cu senzația de a pluti într-un eter ușor și diafan, dincolo de toate plăcerile și delectările cele mai sublime.

Pablo mă întreabă dacă în insule se consumă multe droguri, iar eu îi spun că toată lumea, în afară de Rafa, folosește, fumează și se droghează masiv. Stăruie să afle dacă acum îl iubesc pe Vieira cum l-am iubit odată pe el și, pentru a nu-i da răspunsul pe care vrea să-l audă, îl lămuresc că există tot atâtea

[1] Suflet curat (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

feluri de a iubi pe câte feluri de inteligență. Dovada acestui fapt este că lucruri excepționale, precum cochiliile, au fost concepute și construite de creaturi simple pe baza Proporției de Aur, 1:618033, folosită și în marele opere ale Renașterii, repetată în cele mai impresionante exemple din arhitectură, precum și în cele mai impresionante perspective asupra naturii, printre care și în multe portrete. Adaug că m-a fascinat întotdeauna ideea că minți atât de diferite precum cea a lui Dumnezeu, a geniilor și a moluștelor pot, rațional sau instinctiv, să aplice aceeași proporție la compoziții rectangulare, pentru a obține forme geometrice admirabile.

De pe patul pe care s-a întins, Pablo mă ascultă în tăcere, cufundat în ceea ce pare a fi o senzație idilică de pace. Din același loc în care cândva mă legase la ochi, pentru a mă mângâia cu un revolver, îl observ cu răceală pe regele drogurilor sub efectul halucinogenului produs de alte droguri. Brusc, se ridică și se îndreaptă spre mine cu lentoare. Îmi cuprinde fața în palme, ușor, ca și cum s-ar pregăti să mă sărute și n-ar vrea să mă sperie, o cercetează cu atenție și spune că poate proporțiile numărului divin sunt cele care îi inspiră fascinația pe care a simțit-o dintotdeauna față de mine. Stânjenită, răspund că nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap așa ceva și, încercând să mă eliberez, îl întreb despre ce voia să vorbim. Mă mângâie pe obraji și îmi spune că i-ar plăcea să știe dacă și altor bărbați bogați le vorbeam despre blesteme irlandeze și geometrie. Surprinsă, îi spun că nu, fiindcă de la ei doar învățam. Privindu-mă foarte fix și fără a-mi da drumul, întreabă dacă simt vreo afecțiune față de magnații aceia. Întrucât am vorbit doar despre marile concerne economice, dar nu despre alți bărbați, îi răspund că nu și stărui să-mi spună odată de ce m-a făcut să vin la Medellín. Mă întreabă dacă mi-ar plăcea să storc o pălărie de bani de la moșnegii ăia avari și, când râd și comentez că fantezia asta i-ar produce orgasme mentale oricui, el exclamă pe un ton triumfător că tocmai despre asta voia să-mi vorbească.

– O să-i răpesc pe cei mai bogați bărbați din țară și o să am nevoie de ajutorul tău. Îți ofer 20 la sută... 20 la sută din sute de milioane de dolari, scumpa mea...

Așadar, Armando de Armas nu mințea!

Pablo a ajuns în brațele mele pe când era încă un copil și, întrucât la vârsta lui eu eram deja femeie, m-am obișnuit să am grijă de el. El nu-i cunoaște încă pe bărbații aceia așa cum îi cunosc eu și, deoarece nu-mi vine a crede, îi spun:

– De ce ai nevoie să-i răpești pe bieții oameni pentru 200, 300 sau 500 de milioane de dolari, dacă tu ai trei miliarde sau chiar mai mult? Ești mai bogat decât ei toți laolaltă și, dacă devii răpitorul dușmanilor tăi, se va spune că ți-ai pierdut mințile, că ai sărăcit și te vor înghiți de viu! N-ai fumat *Samarian Gold*, ci *Hawaiian Platinum*, Pablo! Pentru Dumnezeu, cât de bogat vrei să fii?

– Am tras doar trei fumuri și, dacă îmi mai vorbești așa, n-o să-ți mai propun afaceri bune. Am nevoie de lichidități, fiindcă legile împotriva spălării de active ne-au făcut viața un infern. Aproape toate fondurile obținute din afaceri sunt blocate în străinătate. Nu mai pot aduce bani ascunzându-i în interiorul aparatelor electrocasnice, ca înainte; Botero nu-mi poate picta un tablou în fiecare zi; De Beers nu poate scoate mai multe diamante pe săptămână, iar automobilele Ferrari nu mai încap în garaj. Extrădarea va cădea, așa este, dar în momentul în care americanii ne vor deschide proces în Statele Unite vor pune un preț pe capetele noastre, mai ales pe al meu. Asta înseamnă că am nevoie de milioane de dolari aici, în Columbia, nu de miliarde în străinătate, pentru războiul care se apropie. Nimic nu e mai scump decât un război. Prietenii mei de la M-19 m-au învățat tot ce trebuie să știu despre răpiri, iar tu ești o expertă în marii magnați și una dintre puținele persoane care se bucură de încrederea mea deplină. Am considerat întotdeauna că ești o minune și în lumea mea

ai avea un succes fenomenal, dacă nu te-ar împiedica atâtea scrupule. Vrei să auzi care e planul sau redevii „Almalimpia"?

Pablo nu pare să-și fi dat seama că acum se numără și el printre magnați. Cu cel mai fermecător zâmbet al meu, îl întreb ce fel de asociere îmi propune, iar el, entuziasmat, cade în capcană.

– Primul meu obiectiv sunt cei doi proprietari de fabrici de îmbuteliere de băuturi: Santo Domingo este mult mai bogat decât Ardila, iar eu l-aș răpi la New York, unde se duce fără gardă de corp, sau în una dintre călătoriile sale. Acum un an ai fost văzută coborând dintr-un avion cu el și cu prietenul tău englez, îți aduci aminte? Carlos Ardila prezintă avantajul că nu poate evada, deoarece este imobilizat într-un scaun cu rotile. Luis Carlos Sarmiento îți dă numărul lui de telefon și stabilește întâlniri cu tine... Iartă-mă că-ți ascult convorbirile, scumpa mea... Cât despre evreul acela cu uleiuri și săpunuri care este prieten intim cu Belisario, vecinul tău, Carlos Haime, trebuie să mă lași să folosesc apartamentul tău cât timp ești la Cartagena pentru a-l supraveghea.

Pe măsură ce îmi oferă detalii despre cum își propune să-i răpească pe patru dintre cei mai bogați oameni din Columbia, îmi dau seama că are un plan pentru mine perfect pus la punct. Îi explic că Santo Domingo, Sarmiento Angulo, Ardila și Gutt au armate de la 100 la 150 de persoane, la fel de curajoase ca ale lui, antrenate în Statele Unite și Israel cu un singur scop: să evite cu orice preț ca gherilele să sechestreze pe oricare dintre membrii familiilor lor și să nu le poată stoarce nici un sfanț.

– Genul ăsta de teroare este unul dintre subiectele lor preferate de discuție, mai ales după răpirea lui Juan și Jorge Born în Argentina și a Camilei Sarmiento, a Gloriei Lara și a Adrianei Sarmiento aici, în Columbia. Până acum, cei foarte bogați nu s-au hotărât să te urască fiindcă, deși n-ar recunoaște asta niciodată în public, aplaudă în secret întemeierea MAS-ului. Dacă îl răpești până și pe unul dintre ei, ceilalți vor da uitării orice răcă și se vor uni împotriva ta. Și nici măcar nu visezi cum este

garda pretoriană a lui Carlos Ardila și nici calitatea dușmanului pe viață care poate deveni Julio Mario Santo Domingo! Dinaintea unei mulțimi de oameni, a ucis o viperă închisă în cușcă cu doar trei scuipați. Ar avea nevoie de numai patru sau cinci ca să te distrugă, Pablo!

– Vaaai, bietul animal! Nu-i urăști? Nu ți-au dat nimic, niciodată, iar acum au pus să fii dată afară, ca să mori de foame!

– Da, dar una este să îi detest dintr-un motiv sau altul și cu totul altceva să vrei să le faci rău. Cât despre Luis Carlos Sarmiento, ar trebui să te gândești mai degrabă să te întâlnești cu el: se pricepe cel mai bine la bănci din toată America Latină și ați putea concepe o formulă pentru mica ta problemă cu „milioanele excedentare". I-ai pus la dispoziție armata ta când i-au răpit fiica și îți convine să-l ai de partea ta, mai degrabă decât ca dușman. Nu-ți dai seama că este o afacere mai bună să speli un miliard de dolari decât să scoți de la el 500? Și, de vreme ce-mi asculți convorbirile, știi că nu a avut rezerve în a-l ajuta pe Gilberto Rodríguez.

Prin privirea lui săgetează un fulger.

– Spre deosebire de pușcăriașul ăla, mie nu-mi plac băncile sau cardurile de credit, ci mirosul teancurilor de bancnote! Urăsc impozitele aproape la fel de mult ca Santo Domingo; de aceea el, FARC și cu mine suntem cei mai bogați din țară! Să-i dăm uitării pe foștii tăi iubiți, fiindcă am impresia că vrei să-i protejezi. Să trecem la următorul nivel: cunoști familia Echevarría, pe cultivatorii de trestie-de-zahăr din Valle del Cauca, pe floricultorii din Sabana de Bogotá și pe toți oamenii aceia extrem de bogați care înainte îți erau prieteni. Nevestele lor ți-au întors spatele după cele întâmplate între noi... Eu vreau doar să-ți ofer pe tavă ocazia de a-ți scoate pârleala, scumpa mea: de la fiecare, pe rând! Iar asta e o altă mină de aur: colonia evreiască...

Îi arăt că, într-un moment în care guvernul Statelor Unite, statul columbian și presa sunt pe urmele lui, nu-și permite să-și atragă dușmănia magnaților și cu atât mai puțin a grupărilor de gherilă care, de bine sau de rău, nu îi mai creează probleme de la răpirea Marthei Nieves Ochoa.

–Tu ești Pablo Escobar, cel mai bogat magnat din America Latină, întemeietorul grupării Muerte a Secuestradores, nu Tirofijo! Răpirile sunt afacerea FARC! Ce părere ai avea dacă lui Tirofijo i s-ar năzări să devină noul Țar al Cocainei?

–L-aș distruge imediat! Nu te îndoi nici o clipă! Totuși, trebuie să recunoști că răpirile sunt atât de rentabile, încât FARC este mai bogată decât mine. Eu nu sunt un magnat, ai înțeles? Sunt cel mai mare criminal din America Latină și gândesc, vorbesc și mă port ca atare. Nu mă confunda cu exploatatorii ăia mizerabili, eu m-am născut cu alte valori!

Îi atrag atenția asupra faptului că nimeni, oricât de curajos, de temut sau de bogat ar fi, nu-i poate înfrunta în același timp pe americanii în străinătate și pe toată lumea în țară, fiindcă ar fi o sinucidere. Când epuizez toate argumentele logice, îi spun, pur și simplu, că moartea lui mi-ar frânge inima, că l-am iubit mai mult decât pe toți foștii mei iubiți laolaltă și că m-aș împușca în ziua în care îl vor distruge.

Mă privește în tăcere și-mi mângâie fața cu aceeași tandrețe din alte vremuri. Brusc, mă ia în brațe și exclamă fericit:

–Te puneam la încercare, „Almalimpia"! Acum știu că, chiar dacă nu m-ai mai iubi deloc, ba chiar dacă m-ai detesta, n-ai conspira cu nimeni ca să mă dai pe mâinile americanilor pentru nici o sumă de bani din lume, în ziua în care se va pune un preț pe capul meu!

Mă îndepărtează cu ambele brațe și, cu mâinile pe umerii mei, adaugă:

–În orice caz, vreau să-ți reamintesc că există o singură modalitate de a pune la încercare loialitatea cuiva: spunându-i ceva ce nimeni altcineva din lume nu știe, fără să conteze dacă

e adevărat sau nu. Dacă secretul se întoarce la urechile tale o lună, un an sau 20 de ani mai târziu, înseamnă că persoana respectivă te-a trădat. Nu uita niciodată lecția asta, fiindcă și eu țin foarte mult la tine.

Apuc doar să răspund că, dacă i-aș pomeni cuiva, vreodată, discuția noastră, nu numai că m-ar interna într-un sanatoriu, ci toți prietenii mei, familia și chiar servitorii ar fugi încotro ar vedea cu ochii, iar eu aș fi silită să-mi petrec restul zilelor nu pe insulița lui Rafa, ci pe o insulă pustie. Înainte de a ne lua rămas-bun, îi spun:

– Ești foarte inventiv, Pablo. Știu că o să găsești o modalitate de a obține banii fără să-i întorci împotriva ta pe magnați și pe luptătorii de gherilă, în același timp. Pentru numele lui Dumnezeu: „Du-te în pace și nu mai păcătui". E de ajuns cu lista aia de incinerați!

– Știu dinainte ce se va întâmpla. Nu-ți vei petrece restul zilelor cu Tarzan și nici nu vei avea copii cu el. Eu nu-ți pot oferi nimic, Virginia, dar mai devreme de trei luni vei fi aici, cu mine. Chiar dacă nu vrei, va trebui să-mi vezi fața și să-mi auzi numele în fiecare zi a vieții tale.

În timpul zborului spre Cartagena îmi spun că nu e adevărat că mă punea la încercare: deși pare să fi renunțat la ideea de a-i răpi pe proprietarii celor mai mari concerne economice din țară, știu că, mai devreme sau mai târziu, Pablo Escobar va deveni un răpitor, și încă unul incredibil de eficient. Cândva, eu însămi i-am spus că „cei îndrăgiți de zei mor tineri", asemenea lui Alexandru cel Mare. Deși n-aș băga mâna în foc, cred că Pablo și-a propus să-și pună viața la bătaie, ca la ruleta rusească sau într-un fel plănuit cu grijă, pentru ceva care ajunge dincolo de lupta lui împotriva extrădării și mult mai departe decât controlul unui imperiu. Dar, mai ales, mult mai departe de vremurile lui.

Ce repede ai uitat Parisul!

De vreo două ore mă străduiesc să trec de un banc de meduze care pare să cuprindă sute de mii, posibil milioane de animale. Dacă ar fi din specia „farfurie", aș fi moartă, dar, slavă Domnului, sunt din specia inofensivă, cea cu punctulețe maro. Din când în când, se mai ivește câte o meduză-farfurie, dar o pot ocoli, și, apoi, port costumul nou de lycra pe care l-am adus de la Miami ca să evit problema zilnică a înțepăturilor, și ceasul meu cu busolă, indispensabil pe mare. Am plecat de acasă la nouă dimineața și, cu toate că este deja amiază, încă nu am reușit să ajung la destinație, la care în alte dăți ajungeam într-un interval mediu de trei ore.

– Probabil nu sunt în formă fiindcă n-am putut închide un ochi toată noaptea... N-ar fi trebuit să plec de acasă așa de târziu... Ce multe rude de-ale lui Rafa au venit să petrecem Crăciunul pe insulă! Și m-am săturat de turiștii ăia care intră în casă să iscodească... De fiecare dată vor să facă fotografii și, când îi refuz, îmi spun că sunt o încrezută. De parcă eu n-aș ști de ce vor toți bărbații ăia o fotografie cu mine în bikini... Nici măcar foștii mei iubiți nu au o fotografie cu mine în costum de baie... Dar câte milioane de meduze există în Caraibe, pentru Dumnezeu? În fine, aproape am ajuns... Azi e duminică și pot ruga o ambarcațiune cu turiști să mă ducă înapoi...

Dar nu sunt obosită, iar asta ar însemna să cedez... Trebuie să am grijă să mă feresc de elice, să nu ajung carne tocată...

Plaja cândva pustie este azi înțesată de lume, oameni care sosesc cu duzinile pe bărci și iau prânzul la Acuario. Mă dezbrac de costumul de lycra și stau la plajă o vreme, în timp ce mă hotărăsc ce voi face. Căpitanul uneia dintre ambarcațiuni mă recunoaște și mă întreabă dacă vreau să mă ducă la San Martín. Îi spun că nu, fiindcă mă întorc înot. Comentează că n-a auzit niciodată de cineva care să fi făcut așa ceva și mă sfătuiește să plec cât mai repede, fiindcă după trei după-amiaza o să-mi fie mai greu, deoarece crește mareea. După vreo 20 de minute, mă simt suficient de odihnită cât să pornesc la drum și hotărăsc că, dacă obosesc, în apropiere de San Martín pot ruga o ambarcațiune să mă ia la bord.

Dar... Ăsta-i un miracol! N-a mai rămas nici o meduză! Unde s-or fi dus toate? Parcă le-ar fi curățat cu aspiratorul. Ce noroc am! Acum chiar că nu voi mai întâlni obstacole și mă voi întoarce în mai puțin de trei ore...

Mai târziu, scot capul din apă și văd că San Martín pare să fie mai departe decât de obicei. Mă întorc să privesc în urmă și am impresia că insula cea mare pare să se afle și ea la o distanță mult mai mare și, în orice caz, nu are rost să mă întorc, deoarece ambarcațiunile cu turiști au plecat deja. Nu înțeleg ce se petrece și mă întreb dacă nu cumva am năluciri din pricina lipsei de somn. Hotărăsc să înot din toate puterile, scoțând capul la suprafață la fiecare cinci minute, dar cele două insule se îndepărtează din ce în ce mai mult. Brusc, îmi dau seama că nu mă aflu pe linie dreaptă între ele, ci în vârful unui V: un curent puternic, același care a măturat milioanele de meduze în 20 de minute, mă târăște în largul mării. Nu se zărește nici o ambarcațiune, deoarece e ceasul prânzului, și, de asemenea, nu se zărește nici o barcă de pescari, fiindcă e duminică.

S-a făcut deja trei după-amiaza, bate briza și valurile se ridică până la doi metri. Socotesc că acum mi-ar lua vreo cinci

ore să ajung la San Martín. Deoarece la tropice întunericul începe să se lase pe la șase și jumătate după-amiaza, peste vreo trei ore se vor aprinde primele lumini și poate mai târziu voi reuși să înot spre ele. Știu că nimeni nu se poate îneca dacă are echipament de scufundare și labe de înot, fiindcă cele din urmă îți îngăduie să plutești și să înoți fără să obosești. Însă în largul mării sunt întotdeauna rechini și, cu excepția situației în care dau peste vreun iaht care s-a abătut de la cursul normal, e posibil să-mi mai rămână doar 72 de ore de trăit. Hotărăsc să mă pregătesc să mor de sete, dar, ciudat, nu mi-e frică. Îmi repet că cei îndrăgiți de zei mor tineri și mă întreb de ce mi-ar salva Pablo viața.

Pablo, din nou... Oare când o să înceteze să-i mai omoare pe toți cei care-i fac rău? Acum i-a asasinat pe colonelul care a condus DEA spre Tranquilandia și pe directorul ziarului care-l urmărește de patru ani! E ca o rană care nu se mai închide: de câte ori deschid un ziar, văd numele lui sub fotografia în care apare cu fața aia de răufăcător. Oare cum vor suna noile amenințări de pe robotul meu telefonic? Poate Dumnezeu vrea să mor pe mare, nu în mâinile măcelarilor... Da, va fi o ușurare să scap de atâta suferință... Îl iubesc mult pe Rafa, dar în țările acestea nu te căsătorești cu un bărbat, ci cu o familie... Familiile sunt îngrozitoare. Tatăl este un bătrân oribil... Cred că o să mă odihnesc, fiindcă e în zadar să lupt împotriva curentului și voi avea nevoie de toate puterile pentru a înota în urma unei ambarcațiuni, dacă apare vreuna.

La patru după-amiaza, ambele insule se deslușesc doar ca niște puncte aflate la mare distanță. În depărtare zăresc, în sfârșit, un iaht frumos care înaintează foarte lent. Pare să vină spre direcția în care mă aflu și-mi spun că sunt incredibil de norocoasă. Totuși, după o bună bucată de vreme reușesc să văd un cuplu de îndrăgostiți îmbrățișați, sărutându-se la provă, și un căpitan de pe insulă care fluieră la pupa. Încep să înot repede în urma iahtului, dar nu mă zărește nimeni. Îmi

dau seama că a fost o greșeală să cumpăr un costum negru de lycra, ca să par mai zveltă, în loc de unul portocaliu sau galben, cum m-a sfătuit Rafa. În următoarele două ore, strig până când rămân aproape fără voce, dar nu mă aude nimeni, din pricina zgomotului motoarelor. Știu foarte bine că, dacă m-aș apropia mai mult, curentul provocat de elice mi-ar putea smulge masca și, fără tubul pentru respirat și lentilele de contact, aș fi și mai pierdută. Înspre șase după-amiaza, când sunt pe cale să-mi pierd cunoștința din pricina epuizării, după sute de salturi printre valuri de doi metri și jumătate, mi se pare că pilotul face contact vizual cu mine. Oprește motoarele, iar eu mă folosesc de puterile care-mi rămân ca să fac un ultim salt. Strigă spre cuplu că se pare că îi urmărește un delfin, iar ei se apropie de pupa ca să-l vadă. Când sar din nou și cer ajutor, cu firul de voce care mi-a rămas, nu le vine să-și creadă ochilor că în largul oceanului se află o femeie. Mă urcă pe iaht și le spun că locuiesc la San Martín de Pajarales, că nu știu să înot craul, dar că mă aflu în apă de nouă ore și în largul mării de peste cinci, unde am ajuns târâtă de un curent. Mă privesc, nevenindu-le să creadă, iar eu mă prăbușesc pe o banchetă din plastic alb, întrebându-mă de ce naiba m-a salvat Dumnezeu de la moarte în ultima clipă, de 14 ori până acum.

Când ajung la San Martín, Rafa mă duce la duș și mă plesnește în repetate rânduri peste față, ca să-mi recapăt cunoștința. Apoi îi sună pe tatăl lui și pe vecinul Germán Leongómez, unchiul luptătorului de gherilă Pizarro de la M-19. Cei trei bărbați mă supun unui consiliu de război și hotărăsc că trebuie să plec cu primul avion. Le explic în repetate rânduri că am fost târâtă în larg de un curent și îl implor pe Rafa să mă lase să mă odihnesc până a doua zi, dar tatăl lui îi strigă să nu mă creadă și îi cere să mă alunge imediat de pe insulă – fără a-mi permite măcar să-mi strâng lucrurile –, în vreme ce Leongómez repetă întruna că am încercat să mă sinucid și că reprezint un risc pentru prietenii lui.

La cârma bărcii lui vechi, cu spatele la mine, Rafael conduce spre Cartagena în tăcere deplină. Uitându-mă la marea gri ca plumbul, îmi spun că omul alături de care am trăit aceste zece luni s-a dovedit a fi „băieţelul lui tati", căruia alţi laşi îi spun ce trebuie să facă cu femeia lui. Mă gândesc că Pablo avea dreptate, că Rafa nu e un bărbat, ci un copil de 35 de ani şi că, la vârsta lui, Escobar clădise deja un imperiu şi donase sute de case pentru mii de oameni. Când Rafa încearcă să mă sărute de rămas-bun, întorc faţa şi mă îndrept repede spre avion. Ajung la Bogotá la zece seara, dârdâind de frig în hainele mele de vară, fără ca familia Vieira sau vecinul lor, Leongómez, să-mi fi îngăduit să iau măcar o înghiţitură de apă. Dorm neîntrerupt zece ore şi, când mă urc pe cântarul din baie a doua zi, bag de seamă că am pierdut şase kilograme – aproape 12 la sută din greutatea mea – într-o singură zi.

N-o să-i mai răspund niciodată la telefon lui Rafael Vieira. Când încerc să aflu numele căpitanului şi al cuplului care m-au salvat în largul mării, pentru a le mulţumi şi a-i invita la cină, nimeni nu ştie să-mi spună nimic despre ei. Câteva luni mai târziu, cineva avea să mă anunţe că „erau nişte mafioţi şi că au fost ucişi", la care eu aveam să răspund „mafioţi sunt şi cei care construiesc vile şi afaceri pe pământuri pe care le-au furat de la stat".

La câteva zile de la întoarcere, mă îmbolnăvesc de o afecţiune respiratorie şi mă duc la un ORL-ist cunoscut, Fernando García Espinosa.

– Ai căzut în vreun canal, Virginia? Ai trei tipuri de streptococi care se întâlnesc doar în fecalele umane! Unul dintre ei ţi-ar putea afecta grav inima, în timp, şi va trebui să te supun la tratamente şi vaccinuri ani de zile.

Toate acele insuliţe galbene de la opt la zece metri în diametru pe care le întâlneam plutind pe mare şi de care mă feream cu scârbă, fiindcă erau alcătuite din plante în stare de descompunere amestecate cu gunoaie, răspândeau milioane de microbi

în jur. Dar, la începutul lui 1987, infecția era abia începutul acelei odisee urmate de o salvare miraculoasă în largul mării. Petrecusem noaptea de dinainte plângând, deoarece știam că, pentru a evita cu orice preț să mă întorc în televiziune, presa controlată de familiile prezidențiale avea să mă facă să plătesc pentru moartea directorului de ziar asasinat. Întrucât Pablo nu mai era amantul meu și, prin urmare, nu mă mai proteja, exista posibilitatea ca organele de securitate ale statului să-mi facă acum ce nu îndrăzniseră să-mi facă în timp ce eram cu el.

La câteva zile după întoarcerea mea în Bogotá, Felipe López Caballero sună ca să mă invite la cină. Editorul revistei *Semana* are trei obsesii în viață: Julio Mario Santo Domingo, Pablo Escobar și Armando de Armas. Deși sunt singura care îi cunoaște pe toți trei, am refuzat întotdeauna categoric să-i vorbesc despre ei. Felipe e un bărbat înalt, frumos și cu trăsături de sefard, asemenea fratelui său, Alfonso, care este veșnic ambasador în vreuna dintre marile capitale ale lumii. Deși afabil și aparent timid, Felipe e un bărbat de gheață care n-a putut înțelege niciodată de ce el, atât de puternic, de elegant și de „prezidențial" nu-mi poate inspira dragostea pe care o simt pentru acel argat urât, scund la stat și criminal *Summa Cum Laude*, pe nume Pablo Escobar.

Invitația de a ieși împreună pentru prima dată mă surprinde. Deși López a avut întotdeauna o căsnicie „deschisă", n-ar risca niciodată să fie văzut într-un restaurant cu cea care, ani de zile, a fost obiectul urii viscerale a soției și soacrei sale, fiica nerecunoscută a unchiului lui Santofimio. În timp ce luăm cina la „La Biblioteca", de la hotelul Charleston, îmi spune că ultimele scandaluri, despre care vorbește tot orașul, au fost picătura care a umplut paharul. A hotărât să divorțeze și locuiește pentru moment la fratele lui, Alfonso. Mă invită să văd apartamentul. Stând în fața unei mese foarte lungi de lemn cu două candelabre enorme de argint, Felipe mă întreabă dacă m-aș căsători cu el. E o întrebare pe care am auzit-o de

zeci de ori și, cu toate că am fost recunoscătoare de fiecare dată, nu mă mai impresionează de ceva vreme.

– *Semana* nu se mai satură să afirme că sunt amanta lui Pablo Escobar. Tu ai avut întotdeauna o căsnicie „deschisă", vrei să mă împarți cu el?

López mă roagă să nu acord atenție tuturor prostiilor de genul ăsta, fiindcă el nu poate controla ce scrie despre mine fiecare dintre reporterii lui.

– Atunci te pot întreba un singur lucru. Dacă însurat cu cea mai urâtă femeie din Columbia păreai regele cerbilor, cum ar fi dacă te-ai însura cu cea mai frumoasă? Eu nu le pun coarne iubiților și soților mei, Felipe, cu atât mai puțin în public. În afară de asta, cred că știu care e singurul bărbat cu care m-aș căsători din nou.

Mă întreabă cine este și îi spun că un intelectual european, cu 11 ani mai în vârstă decât mine și de familie nobilă. Cea mai atrăgătoare trăsătură a lui este faptul că încă nu știe că, într-o bună zi, va deveni singura alegere inteligentă din întreaga mea viață.

*

Hotărârea de a împiedica cu orice preț angajarea mea nu mai cunoaște acum limite impuse nici de etica jurnalistică, nici de logică: de la postul Caracol Radio – condus de Yamid Amat, ziaristul favorit al lui Alfonso López – în jos, toate posturile de radio din Columbia ciripesc că m-am aruncat în mare, vrând să mă sinucid, deoarece sufăr de SIDA. Alții jură că am murit și că am fost îngropată clandestin de familia mea, acoperită de rușine. O actriță și crainică, pregătită să-mi imite vocea, sună la cabinetele unor medici cunoscuți pentru a declara, plângând, că sufăr de cele mai rușinoase și contagioase boli, iar medicii lipsiți de scrupule repetă în dreapta și în stânga și la toate cocteilurile că am sifilis și că mă tratează.

În vreme ce la radio mi se cere să mă arăt în fața tuturor microfoanelor și camerelor de luat vederi, dacă sunt în viață, eu iau prânzul în liniște la Chanel și Salinas, cu soția directorului de la IBM, proprietara unui lanț de magazine de aparatură video. Pentru a uita cele întâmplate pe insulă și pentru a nu suferi din pricina tuturor zvonurilor, îmi propune să mergem împreună la *Festival del Vídeo,* de la Los Angeles. Beatriz Ángel este foarte bună prietenă cu Felipe López și îmi spune că va fi și el acolo, pentru a negocia distribuția pentru filmul său, *El niño y el Papa*. López a profitat de vizita lui Ioan Paul al II-lea în Columbia pentru a filma un lungmetraj cu fonduri de la Focine, regizat de prietena sa apropiată, María Emma Mejía. Toate acestea au contribui la ceea ce promite a fi un succes zdrobitor în catolica Americă Latină, întrecut doar de producțiile de talia unui *La niña de la mochila azul.*

Când mă îndrept spre avion – alergând, fiindcă sunt în întârziere –, vreo șase fotografi și reporteri mă urmăresc pe coridoarele din aeroport. Au fost trimiși de revista condusă de Diana Turbay, fiica fostului președinte Turbay. Titlul următoarei ediții, în care apar pe copertă cu ochelari de soare și haină din blană de nurcă, avea să fie: „Virginia Vallejo fuge din țară!" Articolul va sugera că nu fug de paparazzi, ci de justiție.

Eu și Beatriz ajungem la Beverly Wilshire. Felipe López, care s-a cazat la un hotel mai ieftin, sună ca să mă roage să-i permit să participe la evenimentul principal în calitate de soț al meu, ca să nu fie nevoit să plătească 50 de dolari la intrare. N-am de ales și accept, deoarece cum să refuz să-l ajut să economisească o asemenea avere pe un producător de film în inima Hollywoodului? După ce vorbim o vreme, López îmi spune:

– De o jumătate de oră, John Voight nu-și ia ochii de la tine, fiindcă ești cea mai frumoasă de la petrecere. Acum că sunt, în sfârșit, un bărbat liber, chiar nu vrei să fii logodnica mea?

Mă uit spre John Voight și, râzând, îi spun lui Felipe López că, judecând după ce scrie în *Semana*, temutul și tenebrosul

mafiot Pablo Escobar Gaviria nu e dispus să mă împartă cu fiul fostului președinte care l-a transformat într-un mit.

*

La întoarcerea în Bogotá, în timp ce îmi despachetez valizele, sună telefonul.

– Ce îți tot fac, draga mea? De ce tot spun că ai SIDA, că ești pe fugă și că ai sifilis? E adevărat că ai încercat să te sinucizi? Așa te chinuie? Uite cum facem: n-o să-mi răspunzi la întrebări la telefon. Mâine trimit un avion după tine ca să-mi povestești ceea ce pune la cale familia Vieira și ce se află în spatele a tot ceea ce-ți face haita asta de câini. O să pun să-i omoare pe toți măcelarii și felcerii ăștia și să-i castreze pe toți asasinii de la microfon! Și pe Tarzan, și pe taică-său!

Ce femeie în situația mea n-ar sări în sus de bucurie din pricina veștii, mai ales după serenada cu mariachi din seara aceea, cu „Amor del alma" și „Paloma Querida", dovadă incontestabilă a faptului că Sfântul Gheorghe o va apăra întotdeauna de balaur? Când, în seara următoare, mă învârte de două ori în brațe, spunând că tot ce contează e că m-am întors la el, mă simt cea mai protejată femeie din întregul univers. Nimeni și nimic nu-mi va mai putea face rău și, vreme de câteva zile, nu-mi mai pasă de amenințări și de scrisori anonime, de surori vitrege și de măcelari, de magnați și de vipere, de extrădare și de morți și nici dacă restul omenirii mă iubește sau mă urăște. Nu-mi mai pasă de nimic altceva, în afară de faptul că sunt lipită din nou de fața, de inima, de pieptul lui Pablo Escobar, în brațele lui. În vreme ce el îmi jură că, atunci când mă ține așa în brațe, restul femeilor dispar, că sunt prima, singura și ultima, că orele petrecute cu mine sunt singurul cer adevărat pe care un bandit ca el îl va cunoaște vreodată, eu plutesc în eterul ușor despre care

vorbea Huxley, deoarece alături de bărbatul acesta dispar din viața mea timpul și spațiul, toată substanța din care e plămădită frica și toată materia care ar putea cuprinde fie și o fărâmă de suferință. Alături de Pablo îmi pierd mințile; alături de mine, el își pierde judecata. Apoi rămân doar un bărbat urmărit de justiție și o femeie urmărită de presă, care se cunosc, își poartă de grijă și au nevoie unul de altul, în ciuda tuturor absențelor, dincolo de crimele lui și de păcatele ei, dincolo de toate durerile amândurora.

– Așadar, familia Vieira te-a silit să te urci într-un avion după ce te-ai luptat în largul mării cu un curent puternic și ai slăbit șase kilograme într-o după-amiază? Sunt niște asasini! Iar tu ești o eroină! Îi fac praf barca răsfățatului! Cunosc un terorist ETA expert în explozibili, care vrea să vină din Spania să lucreze cu mine. Mi s-a spus că e un geniu și vreau să văd dacă e adevărat.

– Pablo, dar... ETA nu e cam exagerat pentru Tarzan? San Martín de Pajarales nu este Kremlinul sau Pentagonul!

– Nu, sunt doar niște lași... Vreau ca omul meu să înceapă să exerseze de pe acum, fiindcă se apropie un război. Pentru Pentagon am alte planuri: indiferent de cât ar costa, o să fac rost de racheta aia chiar de-ar trebui să merg până la capătul pământului după ea!

Îl întreb la ce rachetă se referă și îmi amintește că e vorba despre cea la care se gândise inițial pentru a proteja spațiul aerian de la Hacienda Nápoles. Întrucât o rachetă se poate folosi o singură dată, s-a răzgândit: își propune să lovească un obiectiv care merită, nu avioanele Forțelor Aeriene și nici Palatul Prezidențial columbian. Acestea și Batalionul Gărzii Prezidențiale se pot neutraliza din câteva focuri de bazooka, fără să fie nevoie să risipească banii pe o rachetă extrem de scumpă și foarte greu de obținut. Dar, dacă lovești Pentagonul tocmai în centrul clădirii, cad toate sistemele de apărare ale Statelor Unite și toate mijloacele lor de comunicare cu aliații.

De aceea, încearcă să ia legătura cu Adnan Khashoggi, cel mai bogat vânzător de arme din lume și, de asemenea, un individ care nu se teme de nimic.

– Pentagonul? Uau... Uau... N-ai văzut filmele cu pantera roz în care un diamant de 1 000 de carate e protejat de o mulțime de raze care pot fi văzute doar cu lentile speciale? Cum să nu-ți aduci aminte, dacă așa e la Pentagon? Sau crezi că rușii nu ar fi lansat rachete împotriva americanilor de ceva vreme, dacă ar fi fost așa de ușor? Sunt mii și mii de kilometri de spațiu aerian protejat de o țesătură impresionantă de raze invizibile, da, care cred că se numesc laser! Cele de la Casa Albă și de la Fort Knox trebuie să fie la fel. Vai, dragul meu! Începi să semeni cu ticăloșii din filmele cu James Bond; indivizii precum Goldfinger, dispuși să distrugă omenirea doar pentru a-și atinge scopurile. Nu cred că extrădarea merită un asemenea efort...

Mă privește înnebunit de furie și am impresia că o să mă strângă de gât.

– Asta crezi tu, Virginia! Extrădarea merită toate astea și tot ce va trebui să fac! Totul, totul, totul! Să nu te mai aud cu asemenea prostii, că te arunc de la etaj! Pentagonul nu e protejat de raze, vizibile sau invizibile! Mi-am bătut capul gândindu-mă cum să trimit racheta aia... Oamenii sunt convinși că americanii sunt de neînvins și foarte inteligenți, dar nu e adevărat. Cum crezi că trimit acolo milioane de tone de cocaină, de a ajuns kilogramul de la 50 000 de dolari la 14 000, de când te cunosc? Nu ți-ai dat seama că noi, columbienii, suntem mult mai isteți decât ei?

Îmi spune că Reagan e obsedat să scape de el, iar Nancy, de afacerea lui, de aceea a inventat sloganul *Just say no to drugs!*[1]. El, în schimb, nu se declară învins nici în fața lor, nici a altora. Eu îi jur că am văzut un film în care o rachetă rusească ce se

[1] „Pur și simplu, spuneți nu drogurilor!" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

îndrepta spre Pentagon ajungea la limita spațiului aerian american și apoi, *ipso facto*, se întorcea împotriva teroristului care o lansase. Încerc să-l conving că, dacă racheta lui se întoarce din spațiul aerian american spre Medellín, o să se ajungă la 500 000 de morți, ca la Hiroșima sau Nagasaki.

– Vai, Doamne, ce spaimă! Cred că o să pornești al Treilea Război Mondial, Pablo!

El răspunde că filmele de la Hollywood sunt făcute de o grămadă de evrei republicani care privesc lumea din perspectiva lui Reagan și că i se pare că devin o fricoasă, la fel ca restul femeilor.

– Credeam că ești sufletul meu pereche și că numai tu mă înțelegi, dar se pare că nu ești doar o „Almalimpia", ci și o moralistă! În afară de asta, mai ești și o imperialistă! Așa nu se poate... Dar ia stai așa... Hiroșima, zici? Nagasaki? Vai, „Almalimpia"... Ești o minune, un geniu! Din care Ceruri te-ai pogorât, dragostea mea? Și eu, care credeam că va trebui să stabilesc o bază în vreo republică bananieră... Când formula e așa de simplă!

Și, de parcă tocmai ar fi rezolvat conjectura Taniyama-Shimura și ultima teoremă a lui Fermat, dansează, rotindu-mă în aer și cântând fericit.

– Închin pentru ziua în care ai sosit în viața mea, dragă porumbiță!

Eu îi spun că în curând o să ajungă în cămașă de forță la spitalul de nebuni. Apoi îl rog să nu se mai gândească la asemenea prostii, fiindcă uneori mă sperie.

– Noi vorbeam întotdeauna despre politică și despre istorie, dar, de când am plecat în insule, vorbești doar despre explozii, răpiri și bombardamente. Să neutralizezi Pentagonul? Te crezi ministrul apărării din URSS? În viață există lucruri frumoase, Pablo: gândește-te la Manuelita și la Juan Pablo... Folosește-ți mintea și inima pentru a construi ceva,

în loc să visezi la a distruge totul. Vreau și eu să-mi trag sufletul după atâtea amenințări și ticăloșii...

Cade pe gânduri o vreme, după care îmi spune:

–Da... Trebuie să-ți tragi sufletul un timp după atâtea amenințări. Călătorește după pofta inimii, câtă vreme o să vrei să te întorci la mine... Dar nu în Europa, fiindcă e înțesată de ispite și o să rămâi acolo... În Statele Unite, care sunt mai aproape, bine? Deși nu ne vom putea vedea în fiecare lună, înnebunesc de câte ori dispari. La întoarcere, voi fi rezolvat treaba cu Tarzan, ca să știe că nu se mai pot lega nici de tine... M-am săturat să văd că te chinuie, sărăcuța de tine!

*

Plec fericită la Miami și, la întoarcere, Pablo mă roagă să mă duc la Medellín. Îmi spune că l-a supravegheat constant pe fiecare dintre membrii familiei Vieira și are totul pregătit pentru a arunca în aer barca lui Rafa.

–O să-i pun bomba în portul unde Tarzan lasă barca atunci când pleacă la Cartagena! E mult mai ușor decât în largul mării, unde paza de coastă i-ar putea prinde pe băieții mei.

Îngrozită, exclam că, la Clubul de Pescuit, vor sări în aer zeci de lucrători umili și de turiști, în afară de sute de iahturi. Răspunde că tocmai asta e ideea.

–Ți-am spus că mai mult decât orice îmi place să fac răutăți, așa că nu-mi veni cu „Almalimpia". În felul ăsta, stabilim și un precedent pentru toți bolnavii mintal care te terorizează cu telefoane de ani de zile. Ucidem mai multe păsări dintr-o lovitură și nici măcelarii, nici viperele, nici surorile vitrege nu se vor mai lega de tine. Punct!

În ora care urmează, îl rog în toate felurile să nu pună bomba, să se gândească la toți oamenii nevinovați, la iahturile familiei Ochoa, la cel al cuplului care mi-a salvat viața,

dar nu se lasă convins. Trage câteva fumuri de marijuana și, pe măsură ce se liniștește, îmi dau seama, treptat, că bomba are patru scopuri: nu doar să pedepsească familia Vieira, ci pe Rafa Vieira; nu doar să trimită un mesaj de avertizare măcelarilor și reporterilor, ci, mai presus de ei toți, oricărui bărbat care m-ar putea despărți de el. Din momentul pachețelelor de cocaină pentru Aníbal și al divorțului meu fulger, Pablo a alungat doi rivali miliardari, a vrut să-mi răpească foști iubiți și s-a folosit de orice pretext pentru a se răzbuna pe cel pe care el hotărăște să-l învinuiască de despărțirile noastre după absențe atât de lungi, încât par definitive, și să-i urască pe cei care fac parte din trecutul meu. Acum mă întreabă dacă își poate așeza capul în poala mea și accept; îl mângâi pe frunte, iar el, privind în gol și vorbind parcă pentru sine, urmează:

–M-am săturat să fii umilită și hăituită din cauza mea. Vor să te alunge pentru totdeauna din viața mea... Iar tu ești singura prietenă de suflet pe care o am. Singura femeie care nu mi-a cerut niciodată nimic. Singura cu care pot vorbi despre lucruri pe care nu le discuți cu mama sau cu soția, ci cu alți bărbați... Nu mai pot avea încredere decât în trei persoane: „Osito", Gonzalo și Gustavo. Și nimeni nu e fericit cu fratele, „El Mexicano" locuiește în Bogotá, iar asociatul meu e foarte schimbat. În afară de asta, toți trei seamănă leit cu mine, iar eu am nevoie de cineva care să mă iubească, dar care să mă înfrunte... Să aibă altă scară de valori, dar să mă înțeleagă și să nu mă judece. M-ai împiedicat să fac multe greșeli și nu te pot lăsa să mai pleci... Cum ai făcut după întâmplarea cu Palatul de Justiție, când aveam nevoie de tine și nu te găseam pe nicăieri... Tu, care plecai întotdeauna cu cineva mai bogat decât mine... Cu proprietarul a doi delfini și a unui rechin! Cum vine asta?

Îi arăt că tocmai Pancho Villa Al Treilea nu justifică un atentat din partea ETA și a lui Pancho Villa Al Doilea. În cele din urmă, reușesc să-l conving să uite de bombă și să o înlocuiască, mai degrabă, cu vreo două telefoane, așa cum știe

el să le dea. În silă, promite că așa va face, dar numai fiindcă povestea cu explozia în port s-ar putea întoarce împotriva mea. Amintindu-mi o întâmplare recentă, îl întreb:

–Pablo, nu ți-a trecut niciodată prin cap să omori un om în bătaie?

Mirat, mă întreabă ce vreau să spun. Îi povestesc că, în timpul unei cine, acasă la o cunoscută impresară artistică argentiniană, „El Happy" Lora mi-a cerut numărul de telefon, iar eu i-am dat numărul de la portarul clădirii pentru ca, în caz că sună, portarul și șoferii mei să fie absolut impresionați. Apoi adaug, extrem de încântată:

–Asta chiar e o luptă pentru care toată lumea ar plăti să o urmărească: *Kid* Pablo Escobar *versus* provocatorul *Happy* Lora! Cred că, într-un meci cu 12 reprize, pariurile în favoarea campionului mondial ar fi de... 100 la zero?

–Nuuu, scumpa mea, nici să nu visezi! Ar fi de 100 la zero în favoarea lui *Kid* Escobar! Fiindcă... De ce crezi că a apărut ideea cu ciuruitul?

Râdem și vorbim despre alte personaje din viața națională. Îmi mărturisește că, prin intermediul lui Gabriel García Márquez, își propune să ia legătura cu Fidel Castro: singura modalitate simplă de a introduce droguri în Florida este să le transporte prin Cuba, iar el e dispus să fie mai generos cu Fidel decât a fost vreodată cu Noriega sau cu Ortega.

–Pablo, să ceri ajutorul unui laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în afaceri cu droguri cu Fidel Castro este ca și cum i-ai cere pictorului Fernando Botero să-i propună afaceri cu bordeluri lui Gorbaciov! Coboară cu picioarele pe pământ, dragul meu. Nici García Márquez, nici Castro n-or să-ți acorde atenție, ba, mai mult, or să-și râdă de tine. Transportă marfa pe la Polul Nord sau prin Siberia, dar uită de Cuba: Fidel are Guantánamo acolo și, după tot ce se petrece

cu Contras[1] fiindcă i-au pus pe sandiniștii ăia să lucreze cu tine, n-o să riște o invazie sau ca lumea întreagă să-l acuze că este un „tiran traficant de droguri"!

– Americanii au finanțat Contras cu bani proveniți din mărfuri confiscate, știai? Și nu cu cocaină, ci cu *crack*! Ăsta chiar e un drog care provoacă dependență și distruge oamenii... Eu am încercat să îl blochez, dar n-am reușit. Dacă ăsta nu e dublu standard, atunci ce-o mai fi? Oare de ce Nancy Reagan nu-i spune lui Oliver North: *Just say no, Ollie!*[2]? Numai ca să omoare comuniști, individul ăsta a bătut palma cu „La Piña", cu traficanți condamnați, ba chiar și cu diavolul!

Insist că ideea cu Castro e sinucidere curată și îl sfătuiesc să nu mai amestece atât de mult politica în afacerile lui. Ridicând din umeri, îmi răspunde liniștit:

– Cine a zis că singura opțiune este președintele unui guvern? De la generalii mexicani am învățat că militarii nu-și fac atâtea scrupule. Dacă un președinte nu-ți face pe plac, generalii care se află sub conducerea lui o vor face. În țările sărace, toți militarii au un preț, iar la asta slujește faima de bogătaș, draga mea. Toți, toți omoară ca să lucreze cu mine... Iar Cuba nu e Elveția, din câte știu. E o chestiune elementară de logică: dacă nu ajung la Fidel sau la Raúl Castro, voi ajunge la cei care-i slujesc pe Fidel sau pe Raúl Castro. Punct.

Încerc să-i arăt că, dacă Fidel Castro află că un individ din Cuba lucrează cu Pablo Escobar, este în stare să pună să fie împușcat.

– În ziua aceea, americanii n-or să trimită Contras în Columbia, ci împotriva ta! Mai bine îți vezi de ale tale, Pablo, fiindcă tu nu ești răpitor sau comunist, ci traficant de droguri. Ferește-te de greșelile politice, fiindcă ești stăpânul unui

[1] Grupare paramilitară de dreapta, activă în Nicaragua între 1979 și 1990 (n.tr.)

[2] „Ollie, spune nu, pur și simplu" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

imperiu și asta ar trebui să conteze pentru tine. Altfel, toate lichiditățile tale or să se ducă pe războaie și-o să ajungi mai sărac decât ai fost la început. Le umpli buzunarele cu bani dictatorilor și generalilor din Caraibe, în vreme ce îi distrugi pe toți cei care ți se pun de-a curmezișul în țara ta. Dacă vrei să rămâi în istorie drept un idealist, trebuie să știi că faci totul pe dos, deoarece „dovezile de caritate încep de acasă".

– Cine ți-a spus că vreau să rămân în istorie drept un idealist, scumpa mea? Nici nu-ți închipui ce planuri am ticluit!

*

Gustavo Gaviria m-a rugat să trec pe la biroul lui, ca să discutăm despre o chestiune foarte intimă. Când ajung, închide ușa și-mi mărturisește că sunt singura persoană căreia i-ar putea încredința un secret care îl frământă. Îmi închipui că-mi va vorbi despre crimele – sau *liaisons dangereuses* – asociatului său, fiindcă știu că afectează serios rentabilitatea afacerii.

– Am obosit, Virginia... Pablo și „El Mexicano" au intrat în clandestinitate, Jorge Ochoa este în închisoare, iar Carlos Lehder tocmai a fost extrădat. Practic, răspunderea pentru organizație cade pe umerii mei, iar uneori mă întreb dacă toate astea merită efortul... Slavă Domnului, de câte ori te întorci, Pablo își recapătă judecata, dar apoi vă despărțiți din nou, iar el rămâne fără nimeni care să-i pună frână, fumează iarbă înconjurat de asasini plătiți și de adolescente, de o familie care vede în el un dumnezeu atotputernic... Știi ceva? Mi-am dat seama că singurul lucru care merită efortul în viață, după ce le-ai asigurat un viitor copiilor și nepoților – dar nu poți călători în străinătate ca să cheltuiești banii –, nu este să aduni diamante, ci să fii fericit cu o femeie frumoasă care te iubește cum îl iubești tu pe Pablo. E singurul lucru care îți impune măsură... Înțelegi ce vreau să spun...

Îl întreb de cine e îndrăgostit și îmi spune că de o actriță de televiziune pe care probabil o cunosc. Jură că are nevoie de ea ca s-o adore, să se însoare cu ea, dacă îl acceptă, să-i fie credincios tot restul vieții. Repetă că e cea mai frumoasă ființă de la Facere încoace, că suferă îngrozitor la gândul că l-ar putea respinge și că, din dragoste pentru ea, s-ar retrage din afacere pentru a deveni un om de bine. Îmi oferă orice vreau, dacă o conving să vină la Medellín pentru a le face cunoștință, deoarece, din motive de siguranță, el nu-și poate părăsi teritoriul.

– Gustavo, nici măcar nu vreau să-i aflu numele, fiindcă nu-i doresc nici unei femei să treacă prin ce am trecut eu în anii aceștia. Mai cu seamă unei femei care lucrează în media. N-am fost niciodată codoașă, iar tu ești un bărbat cât se poate de căsătorit. Nu-mi cere așa ceva, pentru numele lui Dumnezeu, fiindcă mi-e de ajuns cu ultimele propuneri ale lui Pablo. Cu toată durerea, de dragul afecțiunii pe care ți-o port, nu vă pot face ție favorul ăsta și nici ei răul ăsta.

Mă întreabă ce mi-aș dori cel mai mult, care este visul meu de neatins. Răspund că viața mea a devenit un infern de amenințări și că îi voi încredința și eu un secret: aș vrea să părăsesc țara ca să studiez la școala de traducere simultană de la Geneva, din Elveția. Dacă ar trebui să rămân, scopul meu ar fi să-mi întemeiez propria companie de produse de frumusețe. Pablo, în schimb, se încăpățânează să mă transforme în martor, scenarist sau cronicar al unui șir îndelungat de procese care mă sperie din ce în ce mai mult.

– Dacă îmi faci cunoștință cu Ana Bolena Meza, Virginia, promit că n-o să-ți pară rău niciodată. Jur că te scot din țară ca să poți începe o viață nouă, departe de toate acestea. Nu meriți ceea ce ți se întâmplă din cauza noastră... Iar evenimentele care se apropie sunt mai grave decât tot ce ai văzut, însă nu-ți pot spune mai multe. Promite-mi că te vei strădui, ca să ieși o dată pentru totdeauna din incertitudinea asta care-ți alungă somnul. Știi că nu sunt promiscuu ca Pablo:

aparțin unei singure femei, sunt îndrăgostit foc de copila aceea și vreau doar s-o fac fericită. Ajută-mă, tu ai o inimă generoasă și nu-ți închipui cât de mult sufăr!

Mă mișcă atât de mult și îl simt atât de sincer, încât îi promit să mă gândesc.

Plec la San Francisco să admir milenarii copaci sequoia din Muir Woods, să văd din nou Sausalito și acea parte din paradisul pe pământ care cândva a aparținut unui general Vallejo, strămoș de-al meu, care nu mi-a lăsat moștenire nici un metru pătrat de pământ californian. La întoarcerea din Vestul Sălbatic, când dau să mă urc în avion, sunt reținută de doi agenți federali. Mă întreabă dacă am bani cash și, când îmi arată legitimațiile, observ că mâna celui mai tânăr tremură. Ajung la concluzia că Pablo le inspiră groază până și agenților FBI. Când deschid valizele ca să despachetez, bag de seamă că totul este răscolit și pare să fi fost cercetat minuțios, în căutare de bani; întrucât niciodată nu iau la mine mai mult de 1 000 de dolari când plec într-o țară străină, trag concluzia că lucrurile astea se întâmplă când călătorești mult și zici la vamă că te-ai pensionat fiindcă te-ai săturat să muncești.

Cu ceva vreme în urmă, logodnica lui Joaquín Builes mă sunase cu ochii în lacrimi să-mi spună că Hugo Valencia îi datora mai bine de două milioane de dolari pentru bijuterii și că refuza să i-i înapoieze. Mă ruga să vorbesc cu el, fiindcă nu mai reușea să îl găsească la telefon. În schimb, pe mine „El Niño" mă iubea și mă respecta foarte mult. Îl sunasem pe Hugo și-i explicasem că prietena mea are probleme grave cu furnizorii și că apela la generozitatea și la noblețea lui pentru a-i achita măcar o parte din suma pe care i-o datora. Nu mai vorbisem cu „El Niño" de doi ani, iar reacția lui mă îngrozise.

–Nu-mi vine să cred că m-ai sunat ca să încasezi datorii pentru terți! Ce-ar fi să-ți suni mai bine amanții, muiere nenorocită? Pe schizofrenicul ăla de Pablo Escobar sau pe pușcăriașul de Gilberto Rodríguez? Cum îndrăznești să-mi vorbești așa?

– Niño, dacă vrei ca oamenii să nu-ți vorbească așa, plătește-ți datoriile, așa cum fac oamenii înstăriți și decenți. Și știi foarte bine că nu am fost niciodată amanta lui Gilberto.

– Aaa, nu? Ei bine, nevastă-sa are un poponar care merge de la un post de televiziune la altul, plătindu-i pe reporteri ca să repete asta! Nu știai? Ai surzit sau nu mai locuiești în Columbia?

După ce-mi strigase la telefon preț de câteva minute lucruri pe care nici cei mai înverșunați dușmani ai noștri n-ar fi îndrăznit să ni le spună, mie și lui Pablo, Hugo îmi trântise telefonul în nas, furios. Două zile mai târziu, bijutiera sunase, radiind de fericire, pentru a-mi mulțumi, fiindcă „El Niño" tocmai îi virase în cont un milion de dolari. După ce-i repet insultele pe care a trebuit să le suport ca să-i fac o favoare, îmi răspunde că o persoană ca mine n-ar trebui să acorde atenție unor asemenea lucruri, fiindcă Huguito e doar un copil care trece printr-o perioadă proastă.

Cu ocazia unei călătorii la Cali pentru o lansare publicitară, hotărăsc să-i fac o vizită Clarei. Observ de la bun început că e foarte schimbată. După ce îi povestesc cele petrecute în insule, se duce în camera ei, se întoarce cu un etui Cartier, îl deschide și îmi arată un colier și o pereche de cercei cu smaralde și diamante, bijuterii demne de Elizabeth Taylor. Apoi, cu un amestec de furie și durere, îmi spune pe un ton acuzator:

– Știi că Pablito al tău l-a făcut bucăți pe Hugo Valencia? Da, pe „El Niño", care era prietenul nostru și cumpăra de la noi bijuterii în valoare de milioane de dolari pentru iubitele lui! Acum, Virgie, uită-te bine la dimensiunile acestor smaralde și ghicește cine le-a comandat de la Beatriz: ei bine, Pablo! Ghici pentru cine? Ei bine, pentru o fătucă oarecare! Da, cu setul ăsta de 250 000 de dolari, Pablo a cumpărat pentru un sfârșit de săptămână o târfuliță oarecare! Iar ție, cea mai elegantă și cea mai bine cotată vedetă de televiziune din țară, o frumusețe care ieșea doar cu nobili și cu miliardari, nu

numai că nu ți-a oferit nimic, ci te-a lăsat fără slujbă, subiect de bârfă al tuturor și victimă a amenințărilor cu moartea! Uite ce-i dăruiește amantul sau fostul tău amant cu mutră de șofer unei muieruști ordinare, pentru că a petrecut câteva nopți cu el! Ce ți-a oferit criminalul ăla nenorocit în cinci ani? Ce ți-a lăsat măcelarul ăla ție, care erai asemenea unei regine pe un piedestal? Uită-te bine: un sfert de milion de dolari pentru o servitoare ignorantă care n-o să-l poată purta niciodată în fața unei camere de luat vederi, la un bal în Monte Carlo și care, la nevoie, îl va vinde pe 5 000 de dolari! Privește, Virgie, ca să nu uiți niciodată că lui Pablo Escobar îi plac târfele scumpe din aceeași clasă socială cu el!

Nu i-am cerut nimănui bijuterii și nici nu am avut pretenția să mi se ofere. Cele cu care apăream la televizor erau gablonțuri de la Chanel, Valentino sau Saint Laurent; cele pe care le purtam pe copertele revistelor erau împrumutate de la Beatriz. Am considerat întotdeauna că, în comparație cu magnații avari, Pablo era cel mai generos dintre bărbați, singurul miliardar splendid căruia îi păsase și care vrusese să mă vadă fericită. Dar la vederea acelor smaralde demne de o împărătească și la auzul descrierii destinatarei, adăugate la cele petrecute cu „El Niño" și la cuvintele dure ale celei care de-a lungul anilor fusese cea mai bună prietenă a mea, mă smulg din visarea în care trăisem și cobor cu picioarele pe pământ. Îmi înghit lacrimile, îmi spun că a întrecut măsura și hotărăsc că e timpul să urmez sfatul Gloriei Gaitán și să caut finanțare pentru propria companie de produse de frumusețe. Solicit o întrevedere cu proprietarul a jumătate dintre laboratoarele din țară, care tocmai s-a întors după o ședere prelungită în Spania. Îmi trimite vorbă că mă primește imediat.

Nu mai călcasem niciodată într-o închisoare, dar aceasta este opusul a tot ce mi-am închipuit: pare un liceu, cu oameni veseli urcând și coborând pe scări; aproape că nu există gardieni – ci doar avocate zâmbitoare și bine îmbrăcate –, iar peste

tot răsună muzică salsa. La închisoarea din Cali, Deținutul Numărul Unu este aproape la fel de puternic precum papa de la Vatican, ceea ce înseamnă că nimeni nu întreabă cum mă cheamă, nu-mi deschide geanta și nu mă percheziționează. Unul dintre angajații săi mă conduce direct la biroul directorului și se retrage.

– A sosit fecioara preamilostivă ca să-i salute pe foștii extrădabili, exclam precum Scarlett O'Hara în *Pe aripile vântului*, când se duce să-l viziteze la închisoare pe Rhett Butler, îmbrăcată în rochia croită din perdelele de catifea de la Tara.

– Scumpa mea, ești o apariție pogorâtă din cer! exclamă Gilberto Rodríguez, îmbrățișându-mă cu afecțiune.

– Dacă opinia publică află că ești închis aici, jumătate din țară se va așeza la coadă ca să intre! E un hotel splendid! Crezi că mă vor primi și pe mine pentru șase luni, în ziua în care voi reuși să strâng o avere ilicită la fel de mare ca a ta?

Râde cu o oarecare tristețe și-mi spune că nu m-am schimbat deloc. Ne așezăm față în față la o masă lungă și stăm de vorbă. Îmi spune că, deși e un noroc că s-a putut întoarce acasă, pe teritoriul său, anii de închisoare petrecuți în Europa au fost cumpliți. Se gândea în fiecare clipă că spaniolii l-ar putea da pe mâna americanilor. După numeroase negocieri între guvernele lui Belisario Betancur și Felipe González, lui și lui Jorge Ochoa li s-au intentat procese în Columbia pentru delicte neînsemnate, pentru ca justiția columbiană să poată solicita aducerea lor în țară. Asta i-a salvat de la a fi trimiși în Statele Unite.

– Aici mi se aduce mâncare de acasă sau de la restaurantul de la care vreau, dar în Spania lucrurile stăteau altfel. Când te-ai învățat prost, draga mea, nici nu-ți închipui ce înseamnă să mănânci spaghete nesărate în fiecare zi... Și zgomotul porților cu gratii care se închid dimineața, după-amiaza și seara cu zgomot infernal, care nu mă lasă să dorm... Dar cel mai greu este să mă gândesc tot timpul că femeia mea îmi pune coarne...

– Cu cine să-ți pună coarne „La Fiera"? Sunt sigură că e o fiară credincioasă!

– Nu, nu, draga mea, nu mă refer la ea... Vorbeam despre ce-am avut noi la Paris. Îți amintești? Sau ai uitat deja? întreabă cu o tristețe vădită.

Nu i-aș putea spune niciodată ce mi-a făcut Pablo după ce aflase de „Paris". Acel episod îngrozitor este unul dintre cele mai intime secrete ale noastre și, în orice caz, l-am făcut să plătească cu sânge. Datoria a fost stinsă, iar durerea, uitată aproape în întregime. În afară de asta, mi-am jurat să nu mai vorbesc cu nimeni despre asta, niciodată. Îl privesc pe Gilberto cu afecțiune, îi spun că în acești trei ani am primit doar o scrisoare de la el și îl întreb când îl eliberează. Răspunde că peste vreo două luni și că i-ar plăcea să mă revadă. Apoi îmi cercetează părul, îl laudă și îmi sugerează să lansez un șampon cu numele meu. Îi mulțumesc pentru compliment și comentez că m-am gândit, mai degrabă, la o linie de produse de machiaj și de îngrijire a pielii, dar nu am capital. Îmi promite că vom discuta despre asta când îl vor elibera. Încercând să schimb subiectul, îl întreb de ce a fost ucis Hugo Valencia, care le datora mulți bani unei bijutiere, o cunoștință de-a mea, și câteva automobile prietenilor mei.

– Huguito nu-și plătea datoriile și și-a făcut niște dușmani serioși în Medellín. Slavă Domnului, aici, în Valle, nu se petrec lucruri atât de îngrozitoare... Dar să nu vorbim despre așa ceva, nu mai știu nimic despre treburile astea, fiindcă m-am retras. Serios! Nu mă crezi?

Îi spun că îl cred, dar că este o retragere forțată și provizorie. Îmi dau seama că nu mai râde cu ușurință și pare să fi pierdut mult din umorul malițios care-l caracteriza. Cred că bărbații cu aer de învinși ai momentului au, față de cei care par invincibili, un farmec deosebit pentru aproape toate femeile. Insist asupra faptului că ar trebui să se considere cel mai norocos din lume, iar el repetă că anii petrecuți în închisoare

l-au marcat profund și că nimic nu va mai fi ca înainte, deoarece stigmatul unui delincvent foarte cunoscut trece asupra copiilor săi. Îi spun că este prețul plătit pentru o moștenire „stigmatizată" de milioane de dolari, iar copiii săi ar trebui să fie recunoscători pentru sacrificiile pe care le-a făcut pentru ei. Cu adâncă nostalgie, îmi spune că n-o să mai poată ieși niciodată din Columbia, deoarece există riscul ca în altă țară să fie arestat la solicitarea guvernului american și să fie extrădat în Statele Unite. Asta ar însemna că toți banii lui nu vor reuși să-l mai aducă la Paris. Discutăm despre studiile și lecturile lui din închisoare, despre *Inima întunericului* a lui Joseph Conrad, și despre Stefan Zweig, autorul lui preferat, precum și despre faptul că i-ar fi plăcut să fie dirijor. Știu că este adevărat și când, două ore mai târziu, ne luăm la revedere, îmi promite că o să-mi facă o vizită de îndată ce iese de la închisoare. Când mă întorc acasă la Clara, trec pe lângă etuiul de catifea conținând niște diamante și smaralde de gheață – care la fel de bine ar putea valora un sfanț sau milioane –, îmi spun că „necunoscute sunt căile Domnului" și, asemenea lui Dinah Washington, cânt fericită:

What a difference a day makes, twenty-four little hours[1]...

*

Armando de Armas îmi propune să conduc revista *Hombre de mundo*, dar eu refuz, fiindcă știu că nu se poartă frumos cu celelalte directoare ale revistelor sale, iar cu mine ar fi nemilos. Întrucât toată lumea din jurul meu pare să dețină un imperiu de un fel sau altul, mă apuc să lucrez la al meu: studiez toate biografiile Helenei Rubinstein, ale lui Elizabeth Arden și Estée

[1] „Ce diferență înseamnă o zi, doar douăzeci și patru de ore" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

Lauder și hotărăsc că e timpul să creez o marcă latinoamericană de produse cosmetice practice, culori în ton cu pielea și cu trăsăturile femeilor de aici și la prețuri modeste, deoarece produsele de acest fel sunt scumpe numai din pricina reclamelor și a ambalajelor. Îl rog pe Hernán Díaz să-mi facă fotografii noi și descopăr că, la 37 de ani, chipul și silueta mea par să arate mai bine ca niciodată. Știu că o investiție minimă din partea lui Gilberto și uriașele sale lanțuri de distribuție m-ar putea ajuta să înființez o afacere de succes și de ce nu, dacă tot reușesc să le conving pe femei să cumpere tot ce promovez, cum ar fi creme care înlătură tăieturile de cuțit și vitamine care vindecă sifilisul și SIDA? Cumpăr tot felul de produse pentru a le studia în detaliu și pentru a hotărî care pot fi imitate sau îmbunătățite. Mă gândesc că, mai devreme sau mai târziu, voi lansa și produse pentru bărbați. Cred că sunt gata să încep și număr zilele care mai rămân până când potențialul meu asociat va ieși din închisoare. Totuși, hotărăsc să nu-i pomenesc, deocamdată, nimic despre planurile mele până când nu sunt sigură că-mi împărtășește entuziasmul. Câteva săptămâni mai târziu, ne auzim din nou:

–Mai am puțin și ies, dar în afacerea asta problemele nu se termină niciodată, scumpo. Acum, domnul acela din Medellín, prieten cu tine, ne amenință cu un război, fiindcă eu și asociații mei refuzăm să-i facem o favoare... Nu-ți pot mărturisi despre ce este vorba, fiindcă sunt lucruri între bărbați. Și tu trebuie să ai grijă, fiindcă își pierde mințile și ar fi în stare să trimită să te omoare.

Îi spun că este o idee nebunească, deoarece, deși nu mai suntem împreună, mă consideră cea mai bună prietenă a lui și ține foarte mult la mine. Îi propun să-mi îngăduie să mai netezesc drumul, fiindcă acum, când Luis Carlos Galán a aderat la partidul liberal aflat la guvernare și va fi următorul președinte, el și Pablo trebuie să se gândească să creeze un front unit și pacifist împotriva extrădării.

– Nu vreau să aud că vă ucideți între voi și nici să vă văd extrădați. Am suferit îndeajuns cu toții... Puneți capăt situației, fiindcă mi se rupe inima. Dă-mi voie să încerc să propun un armistițiu, bine?

Îmi mărturisește că e foarte sceptic, deoarece spiritele sunt deja foarte încinse, dar nu are nimic împotrivă să-i transmit lui Pablo dorința lui de a ajunge la o înțelegere.

Ce nu știu, în momentul acesta, e tipul de favoare pe care Escobar i-o cere clanului Rodríguez. Gilberto și Miguel au doi asociați principali: „Chepe" Santacruz și „Pacho" Herrera, unul dintre puținii traficanți care preferă băieții în locul fetelor. Pablo cere să-i fie predat Pacho – dușmanul său cel mai înverșunat –, ca plată pentru un favor pe care i l-a făcut lui Chepe la început de an: l-a anihilat pe Hugo Valencia. Genul de lucruri care nu se fac la Cali, dar se fac la Medellín.

Câteva zile mai târziu, mă întâlnesc, din întâmplare, la salonul de cosmetică, cu Ana Bolena Meza. Răspunsul pe care îl primesc de la copila aceea dulce este o lecție de demnitate pe care n-o voi uita niciodată. Schimbăm doar câteva fraze politicoase, dar ochii ei mari și albaștri sunt mai grăitori decât cuvintele. În adâncul inimii, simt o profundă ușurare față de eșecul intervenției mele, care se împletește cu un sentiment de nemărturisit și straniu de bucurie: mai există pe lume oameni care nu pot fi cumpărați.

*

Gilberto Rodríguez mi-a spus că abia așteaptă să mă vadă. Ieri a ieșit din închisoare, iar azi se află deja în Bogotá. E cinci după-amiaza și sunt în salon, încredințându-mă că totul este fără cusur: șampania, muzica, florile, priveliștea, romanul lui Zweig pe care încă nu l-a citit. Aud cum se deschide ușa de la lift și rămân surprinsă când aud hohote de râs.

Nu-mi vine să-mi cred ochilor când în încăpere pătrund doi bărbați purtând costume impecabile de culoare bleumarin și radiind de fericire: Gilberto Rodríguez se afișează cu Alberto Santofimio, iar candidatul lui Pablo Escobar se afișează cu Gilberto. Mă anunță că pot sta doar o oră, fiindcă se duc la fostul președinte Alfonso López Michelsen, care îi așteaptă la reședința lui cu Ernesto Samper Pizano, pentru a sărbători eliberarea lui Gilberto.

Am petrecut o viață întreagă dinaintea camerelor de luat vederi, am supraviețuit ani de-a rândul insultelor publice și cred că reușesc să ascund tot ce simt pentru Santofimio. Când amândoi își iau rămas-bun, știu că clanul Rodríguez îl va distruge pe Pablo; dar mai știu că, înainte ca asta să se întâmple, Pablo o să șteargă de pe fața pământului jumătate din omenire. Dacă pe lume ar mai rămâne doar el și Gilberto, cred că l-aș alege pe Pablo: e nemilos, dar știi la ce te poți aștepta de la el. La fel ca mine, Escobar e un om dintr-o bucată. În cinci ani de zile, probabil că l-am sunat de vreo șase ori, niciodată ca să-i spun că mi-e dor de el sau că vreau să-l văd. Totuși, azi hotărăsc să-mi urmez inima și să o fac pentru prima și ultima dată. Trebuie să ne vedem urgent ca să vorbim despre Cali, iar eu o să iau un zbor comercial. Nu-i spun nici lui, nici lui Gustavo că vin să-mi iau rămas-bun de la amândoi. De data aceasta, pentru totdeauna.

În ultimii cinci ani am devenit, treptat, un spectator neputincios la toate planurile acestor bărbați. Mâine voi face imposibilul pentru a-l convinge pe Pablo să nu pornească un război, fiindcă evenimentele care se pregătesc în mintea lui mă sperie. Tocmai îmi dau seama că asist la începutul sfârșitului a doi formidabili intrați de curând în lumea celor puternici. Când el și Gilberto se vor distruge reciproc, iar cei aflați la putere îi vor ajuta, nimic nu se va fi schimbat în țara aceea. Vor rămâne doar inteligențele meschine dintotdeauna, stăpânind încă un veac, cu buzunarele doldora de banii amândurora. Mâine îl voi

vedea pentru ultima dată pe singurul bărbat care m-a făcut cu desăvârșire fericită, cel care m-a tratat întotdeauna ca pe un egal și nu m-a subestimant niciodată, singurul de pe lume care m-a făcut să mă simt răsfățată și protejată. Mă privesc în oglindă și îmi spun că, peste câteva ore, îmi voi lua adio de la tot ce-am împărtășit. Mă privesc în oglindă plângând și, pentru o clipă, prin spatele imaginii care se reflectă în ea, am impresia că văd trecând iute *Țipătul* lui Munch.

Un diamant și un adio

Tratatul de extrădare a căzut în urmă cu câteva luni, din pricina unor vicii de formă, iar Pablo s-a reîntors să lucreze în biroul lui. Când ajung, sunt anunțată că el și Gustavo se află în ședință și sunt rugată să aștept câteva minute, până se eliberează. Mă gândesc că e prima dată când fac anticameră și îmi spun că, slavă Domnului, va fi și ultima. În timp ce aștept, unul din șoferii sau asasinii lui plătiți, *sicarios* – nume care acum li se dă în Columbia asasinilor plătiți de Mafie –, îmi privește picioarele pofticios și comentează spre colegul lui, suficient de tare cât să aud fiecare cuvânt, că urmașa mea nu are, clar, aceeași „clasă". De când am participat la campania publicitară pentru Medias Di Lido, mulți bărbați nu mi-au mai privit chipul, iar acum nu-și mai dezlipesc privirea de la picioarele mele, deoarece ființele simple cred întotdeauna mai mult în ceea ce le înfățișează presa decât în ceea ce văd cu propriii ochi.

Îi cercetez pe băieții ăștia cu privire fioroasă și limbaj obscen, care nu-și ascund disprețul față de societate și față de femei, și mă gândesc că va fi o ușurare să-mi iau rămas-bun pentru totdeauna de la elita aceasta a unei lumi din ce în ce mai tenebroase și mai puternice. Aseară am hotărât că o să-i cer bani lui Pablo, pentru prima dată de când îl știu. De-a lungul acestor cinci ani, cu ocazia zecilor de călătorii pe care

le-am făcut în străinătate, mi-a trimis întotdeauna sume considerabile pentru cheltuieli, pe care le-am socotit manifestări ale dragostei și generozității sale. Dar, de când a plătit datoriile canalului meu de televiziune, în schimbul spațiului publicitar în ianuarie 1983, nu mi-a mai trecut prin cap să-i cer nimic, deoarece am contat întotdeauna pe suficiente resurse provenite din munca mea. N-am avut niciodată ambiția de a aduna proprietăți sau bogății; vreme de 15 ani, am fost una dintre cele mai bine cotate profesioniste ale televiziunii columbiene și n-aș fi crezut niciodată că, la vârsta mea, aș putea rămâne fără slujbă. Toate acestea înseamnă, pur și simplu, că economiile mele îmi mai ajung doar pentru vreun an.

Ieri nutream iluzia de a putea vorbi pe îndelete cu Gilberto, după cei trei ani pe care i-a petrecut în închisoare, dar vizita cu Santofimio a fost un semnal de alarmă. Instinctul îmi spune că nu trebuie să-mi fac prea multe speranțe legate de el, în ceea ce privește afacerea cu produse cosmetice. De aceea, am hotărât că e mai bine să-i cer ajutorul lui Pablo, să plec în Europa, să învăț limbi străine și să lucrez în domeniul la care visasem din copilărie, până când mi-au ieșit în cale prima căsnicie, apoi televiziunea. Totuși, înainte de orice altceva, îmi propun să fac tot ce-mi stă în putere ca să încerc să-l opresc de la a porni ceea ce pare a fi un război iminent între cartelurile din Medellín și din Cali, adică între cei doi șefi supremi ai acestora: Pablo Escobar și Gilberto Rodríguez.

Ușa biroului lui Pablo se deschide, iar el iese însoțit de o femeie. Are în jur de 27 de ani, poartă o bluză roșie de lână, un lănțișor de aur cu un medalion mare cu Fecioara Maria pe piept și o fustă neagră. Deși destul de atrăgătoare, cu o siluetă frumoasă și o coafură înfoiată, n-ar putea fi niciodată manechin sau câștigătoare a unui concurs de frumusețe. Are aerul unei vânzătoare de produse cosmetice într-un magazin elegant sau de angajată într-un magazin de decorațiuni. Mi-o prezintă drept iubita lui, iar eu îl felicit fiindcă are alături o

fată atât de frumoasă. Ea îmi aruncă o privire dulce și lipsită cu desăvârșire de invidie, la vederea costumului meu scump de la Thierry Mugler, care îmi conferă o siluetă de sirenă și atrage toate privirile când intru într-un restaurant din Bogotá. L-am ales dintre peste o sută cincizeci de costume de firmă de la Milano, Paris și Roma, fiindcă am citit undeva că amintirea pe care o păstrăm despre cineva se leagă de cum arată ultima dată când vedem persoana respectivă. Oricât de mult aș mai ține la Pablo, am hotărât să-mi iau rămas-bun de la el pentru totdeauna, nu doar fiindcă nu ne mai iubim, ci fiindcă prietenia noastră a devenit, treptat, o sursă inepuizabilă de probleme, suferințe și primejdii pentru cineva atât de vizibil, dar atât de lipsit de apărare cum sunt eu. Îmi iau rămas-bun de la fată cu un zâmbet și câteva fraze cordiale, iar lui îi spun:

–O rog pe iubita ta să ne scuze câteva clipe, fiindcă am venit de la Bogotá doar ca să-ți aduc un mesaj de la Gilberto Rodríguez. Cred că trebuie să ți-l transmit urgent.

Mă îndrept spre biroul lui, fără a aștepta să mă invite să-l urmez. Cei doi schimbă câteva cuvinte, scurt, iar el intră în urma mea, închide ușa și se așază la birou. Văd că e descompus de furie. Ieri după-amiază spusesem „Cali" și, drept pedeapsă, n-a ezitat să mă expună dinaintea unei vânzătoare de magazin. În fața unei femei care nu poate avea prea multă importanță – nici pentru el, nici pentru mine –, celebritatea care a sacrificat totul din dragoste nu a ezitat să răspundă cu numele celui mai înverșunat dușman al său. Pablo mă privește și, într-o fracțiune de secundă, ochii aceia de urs grizzly îmi spun totul: tot ce mă așteaptă pentru restul vieții. Restul vieții fără el. Fără el, fără nimic. Nimic.

–Te previn că am doar câteva minute, fiindcă mă așteaptă iubita. Ce voiai să-mi spui?

–Gilberto și Samper or să te masacreze, Pablo. Însă nu-ți pot explica cum anume în doar câteva minute, fiindcă nu e chiar

așa de ușor să fii distrus. Și pe mine ai să mă respecți; altfel, mă urc în primul avion.

Își pironește privirea în podea și, după ce se gândește preț de câteva secunde, se uită la mine și spune:

– În regulă. Trimit după tine la hotel la nouă și jumătate dimineața și ne vedem la zece. Nu face fața asta, fiindcă acum am căpătat obiceiul de a mă scula devreme. Da, la nouă! Am o zi plină ochi de întâlniri și am devenit o persoană foarte punctuală. Gustavo te așteaptă. Pe mâine, Virginia.

Curiozitatea lui mi-a spus totul: un bărbat care a plătit 250 000 de dolari pe smaralde pentru un sfârșit de săptămână cu una dintre atâtea alte târfulițe, dar care numai când aude de Cali o expune pe femeia aceasta ca fiind iubita lui, pierde simțul măsurii și este, prin urmare, foarte vulnerabil. Laolaltă, cei patru mari capi ai cartelului din Cali au mai multă putere și mai multe resurse decât el. E singur, deoarece asociații săi nu împărtășesc ura viscerală față de ei și, mai ales, față de Gilberto Rodríguez. Cu mintea rece, Escobar e un calculator uman; cu mintea înfierbântată, își pierde toată chibzuința și ascultă numai de pasiuni dezlănțuite. Am știut întotdeauna că are sufletul înflăcărat al războinicilor, în vreme ce rivalul său are inima de gheață, la fel ca toți bancherii. Cunosc mai bine decât oricine punctele tari și punctele slabe ale lui Pablo Escobar și știu că, deși contează pe avântul, orgoliul și încăpățânarea celor excepțional de curajoși, suferă și de nerăbdarea, aroganța și încăpățânarea sinucigașilor potențiali care, într-o bună zi, hotărăsc să-și atace toți dușmanii, nu numai în același timp, ci și înainte de vreme. Simt o compasiune profundă – față de el, față de noi – și cea mai adâncă și mai dureroasă nostalgie pentru tot ceea ce ființa aceasta, formidabilă și unică, care deși nu a împlinit încă 38 de ani și pe care o credeam sortită pentru cele mai mărețe fapte, ar fi putut fi, dar nu va fi niciodată.

*

Un bărbat puternic nu este niciodată mai bărbat decât atunci când lasă să-i scape o lacrimă. O lacrimă fugară, pentru pierderea ireparabilă a unui copil, a unui părinte, a unui prieten de suflet. Sau pentru o femeie pe care nu o poate avea. Între acești alți patru pereți, cineva foarte asemănător cu Escobar, dar complet opus tuturor subalternilor care se află afară, nu-și poate ascunde durerea, aflând că singura ființă din lume pentru care și-ar da și viața și ar lăsa totul e o femeie pe care unul ca el n-o va putea avea niciodată. Gustavo Gaviria mă roagă să-i spun tot adevărul, oricât de dur ar fi, iar eu îi mulțumesc pentru încrederea pe care omul acesta, pe care-l credeam făcut din oțel, gheață și fier o are în mine. Îi mărturisesc că – numai la auzul numelui său și al legăturii cu Pablo Escobar – Ana Bolena Meza mi-a întors spatele, după ce mi-a spus scandalizată:

– Virginia, erai diva acestei țări, iar traficantul ăla de droguri ți-a îngropat cariera și bunul renume. Eu sunt o simplă actriță care își câștigă cinstit existența. Spune-i lui Gaviria că nu m-aș supune mizerabililor care au îngăduit să ți se facă așa ceva de către oameni și de către presă, pentru tot aurul din lume. Femeile ca mine simt doar dispreț față de ei. Prefer moartea mai degrabă decât să-i îngădui unui traficant de droguri să se apropie de mine!

Gustavo mă roagă să repet cuvânt cu cuvânt ce a spus femeia pe care n-o poate avea, dar de care e îndrăgostit nebunește. Când refuză să înțeleagă de ce copila aceea frumoasă cu ochi mari și limpezi îl disprețuiește atât de mult, îi reamintesc ce se scrie și se spune despre mine în ziare și la posturile de radio: povești cu amanți, traficanți de droguri care mă zvântă în bătaie pentru a-mi lua iahturile și vilele, femei pe care le trimit să mă taie cu lama ca să-mi fure automobile și bijuterii, autorități care fac razii pentru a descoperi în casa mea arme și droguri, medici care mă tratează de sifilis

și de SIDA. Adaug că, pentru a împiedica revenirea mea pe ecrane și în fața microfonului, mass-media pare a cere să mi se răpească – cu bătăi, cu amenințări – orice urmă de demnitate, talent, eleganță sau frumusețe și să mi se refuze orice drept la integritate, muncă și onoare.

Fără a mă putea stăpâni sau opri, știind că, mai devreme sau mai târziu, îi va împărtăși toate acestea celui mai bun prieten al său, încep să-i povestesc lui Gustavo tot ce nu i-aș putea spune niciodată lui Pablo. Nu-i vorbesc doar despre prețul pe care l-am plătit pentru a-i fi sprijinit breasla nerecunoscătoare atunci când a adoptat poziția naționalistă împotriva extrădării, ci și despre multe altele: despre cum orice amărât se poate întinde alături de o femeie care îl iubește cu adevărat, în vreme ce, în adâncul inimilor, ei toți, multimiliardari, știu că sunt nedemni de a fi iubiți și că vor fi osândiți toată viața să le plătească pe femei pentru a se bucura de o iluzie a dragostei. Adaug că Biblia spune „nu stricați orzul pe gâște" și că bărbații ca Pablo nu merită decât dragostea acelor prostituate scumpe care-i plac. Închei spunându-i că greșeala mea a fost că nu mi-am stabilit un preț de la bun început, când asociatul lui mă ruga să-i cer tot ce voiam, iar eu răspundeam că nu vreau nimic, fiindcă femeile demne și educate ca niște prințese nu iubesc un bărbat special pentru că e bogat sau sărac, nici ca să li se dăruiască lucruri, ci pentru a-l face fericit și a-l proteja de lumea înconjurătoare.

Gustavo mă ascultă în tăcere, privind pe fereastră. Cu tristețe în voce, recunoaște că eu, evident, am fost educată pentru a fi soția unui om de seamă, nu a unui bandit. Adaugă că ei toți sunt însurați cu femei care îi iubesc și au grijă de ei, fără să conteze dacă sunt bogați sau săraci. Eu răspund că toate femeile acelea suportă umilințele publice doar fiindcă le acoperă de blănuri și diamante. Dacă n-ar fi așa, aproape toate i-ar părăsi. Îi descriu podoaba de un sfert de milion de dolari – care nu se poate să fi fost comandată pentru fata aceea care purta un

medalion de aur la gât – și-l rog să mă ajute să-l conving pe vărul lui să-mi dea doar 100 000 de dolari, până când vând apartamentul, ca să pot lăsa în urmă țara aceea ostilă, pierdută în hilar, și să lucrez în Europa în domeniul la care am visat dintotdeauna, prin buna cunoaștere a șase limbi și cunoașterea de bază a limbilor nordice care seamănă cu germana.

Gaviria mă lămurește că vor avea nevoie de multe lichidități pentru războiul care se apropie și mă avertizează că trebuie să mă aștept ca asociatul lui să refuze o sumă pe care, cu câțiva ani în urmă și fiind vorba de mine, mi-ar fi cedat-o fără să stea pe gânduri. Adaugă, de asemenea, că Pablo n-o să fie de acord ca eu să părăsesc definitiv țara. Are nevoie să știe că prietena lui de suflet va fi întotdeauna acolo, pentru o mulțime de lucruri pe care nu le-ar putea discuta cu nici o altă femeie și nici cu femeile din familie.

Gustavo e un bărbat scund și mărunțel, care își înlătură veșnic o șuviță de păr de pe frunte și care, la fel ca vărul lui, nu te prea privește în ochi. După o tăcere îndelungată și un suspin adânc, se îndreaptă spre seif, scoate tăvile lui cu diamante și le așază pe o măsuță de cafea din fața canapelei pe care stăm de vorbă. Deschide etuiurile cu sute de inele cu briliante, ale căror dimensiuni variază între unul sau două carate, și-mi spune că vrea să-mi dăruiască unul, ca să-l am ca amintire, deoarece el îmi este recunoscător pentru ce-am făcut pentru ei.

Foarte mișcată, îl refuz și îi mulțumesc. Dar apoi, la vederea acelei mărunte fracțiuni din averea lui, îmi schimb părerea: iau o batistă de hârtie ca să-mi șterg lacrimile și exclam că îl vreau pe cel mai mare dintre toate. Nu doar fiindcă îl merit, ci și fiindcă era vremea ca un magnat afurisit să-mi dăruiască o bijuterie! El râde, încântat, spune că se simte onorat că este primul și insistă să îl aleg pe cel mai pur, unul de mai puțin de un carat. Răspund că-i las puritatea Sfintei María Goretti, deoarece doar el vede impuritățile, cu lupa lui. Eu îl vreau pe cel mai mare pe care îl are, chiar și cu defecte. Încerc

unul oval – neobișnuit, deoarece majoritatea diamantelor sunt rotunde (tăietură briliant) sau dreptunghiulare (tăietură smarald sau baghetă) –, cu inelul într-o mână și batista în cealaltă, când se deschide ușa.

– Bine, dar... Ce cauți tu aici? Credeam că ai plecat de ceva vreme! Și ce-i cu scena asta? Vedeta se logodește? Ni te măriți cu *don* Gilberto?

Gustavo mă privește cu ochii cât cepele și gura căscată, iar eu nu pot face altceva decât să izbucnesc în râs și să-i spun asociatului său că ar trebui să i se pună o cămașă de forță. Furios, Pablo exclamă:

– Ei nu i se dăruiesc diamante! Ea e diferită! N-o interesează diamantele!

– Cum adică, diferită? Are mustață, ca tine? răspunde Gustavo. Încă n-am cunoscut femeie care să urască diamantele! Le disprețuiești atât de mult, Virginia?

– Le ador! Vreme de cinci ani l-am mințit pe vărul tău aici, de față, ca să nu creadă că-l iubesc pentru banii lui murdari! Dar el pare să creadă că îl înșel de ani de zile cu un pușcăriaș și a trebuit să vin, ca Elena din Troia, să opresc războiul ăsta înainte să se căsăpească între ei și femeile din întreaga lume să se învești în doliu!

– Îți dai seama că e de partea cartelului din Cali? strigă Pablo furios către Gustavo, în vreme ce eu, vrăjită, admir primul meu diamant și mă pregătesc să-l apăr cu viața. Diamantele sunt pentru muierile care sunt de partea noastră!

– Lasă tâmpeniile, dacă Virginia ar fi fost de partea cartelului din Cali, n-ar fi venit! îi spune Gustavo, pe ton de reproș. Toți vor s-o lase să moară de foame, iar eu îi voi dărui ceva care să-i rămână, ceva pe care-l va putea vinde într-o zi, la nevoie. Nu trebuie să-ți cer voie ție sau altcuiva; în afară de asta, un diamant protejează. Și singura femeie cu adevărat grozavă pe care ai avut-o în viața ta e aceasta: înainte de a te cunoaște pe tine, milioane de bărbați suspinau după ea!

–Să se ocupe cu scrisul, în loc să pozeze pentru atâtea reviste și atâția fotografi! răspunde Pablo, privindu-mi inelul de parcă s-ar fi pregătit să-mi taie degetul, ca să-l arunce la WC. Da, cărți, nu atâta vorbărie! Are destule de spus!

–Groaznic! Virginia, promite-mi că, dacă te apuci de scris, n-o să spui niciodată nimic despre noi... Nici despre afacere, pentru numele lui Dumnezeu! mă roagă Gustavo, alarmat.

Îi jur că n-am s-o fac, iar el îi explică asociatului său motivul darului.

–N-o s-o mai vedem niciodată, Pablo. Virginia a venit să-și ia adio de la noi.

–Niciodată? întreabă vărul lui, nedumerit. Apoi, cu expresia și pe tonul pe care, cu siguranță, le folosește pentru a interoga orice sărman acuzat de a-i fi furat 100 de kilograme de cocaină: Cum adică, pentru totdeauna? E adevărat, Virginia? Te căsătorești, cumva? Mie de ce nu mi-ai spus nimic?

Îl ignor în continuare și îi promit lui Gustavo că, dacă mă aflu în primejdie de moarte, ca acum, voi freca diamantul de la el ca pe lampa lui Aladin, că n-o să-l vând niciodată și că mă vor îngropa cu el.

Pablo spune că mă credea diferită de celelalte femei. Eu ridic brațele, fericită, și exclam că s-a înșelat și că sunt exact ca și celelalte: tocmai am descoperit că și pe mine mă fascinează diamantele! Gustavo râde, iar vărul lui închide ușa, nu fără a spune înainte, cu un amestec de neplăcere și resemnare:

–M-ai dezamăgit, „Almalimpia"! În fine... noi doi ne vedem mâine.

Locul ultimei noastre întâlniri este o căsuță de țară cu pereți văruiți în alb și ghivece cu mușcate, la vreo jumătate de oră de drum cu mașina de la Intercontinental, din Medellín. Doi dintre oamenii săi au venit să mă ia de la hotel și, câteva minute mai târziu, apare și el, la volanul micului său automobil, urmat de un altul în care se află două gărzi de corp care se retrag imediat.

Virginia Vallejo, ziaristă de radio și televiziune
(arhiva personală a autoarei)

Alberto Santofimio și Pablo Escobar. Singura fotografie
în care Pablo poartă costum închis la culoare și cravată.
(*El Espectador*)

Câteva dintre cele aproape 100 de coperte
de reviste pe care am apărut.

La întoarcere din Germania,
în ziua în care am împlinit 41 de ani.
(*El Tiempo*)

„Nu pot trăi fără acest chip pe perna mea",
îmi spunea Pablo ca să mă întorc în brațele sale.
(Hernán Díaz)

Datorită acestor fotografii de Hernán Díaz
am primit o ofertă de a face film la Hollywood,
cu un an înainte de a-l cunoaște pe Pablo.

În anul în care m-am despărțit de Pablo, 1987 (Hernán Díaz)

Una dintre fotografiile favorite ale lui Pablo (Hernán Díaz)

Râsul din acei ani fericiți, 1984 (arhiva personală a autoarei)

În gondola mea, la Veneția, făcând reclamă ciorapilor DiLido, cu o lună înainte de asasinarea lui Rodrigo Lara, 1984 (arhiva personală a autoarei)

Cu Álvaro Gómez, eternul candidat la președinție al Partidului Conservator, asasinat în 1995 (arhiva personală a autoarei)

Discutând cu președintele Belisario Betancur, 1984 (arhiva personală a autoarei)

Avionul cu care Pablo și-a realizat primele transporturi de cocaină, la intrarea de la Hacienda Nâpoles.
(*El Espectador*)

De la stânga la dreapta: Julio Mario Santo Domingo, Virgina Vallejo, senatorul Miguel Faciolince și președintele Turbay, ascultându-l pe candidatul Alfonso López Michelsen (arhiva personală a autoarei)

Pablo Escobar, Jairo Ortega și Alberto Santofimio
în campanie, 1982 (*El Tiempo*)

O vedetă este mereu utilă într-o campanie
electorală, 1983. (*El Tiempo*)

Emisiunea mea de televiziune, în această ocazie transmisă de la o groapă de gunoi, l-a făcut faimos pe Pablo Escobar. (*El Tiempo*)

Pablo în costum tipic
regiunii Antioquia (*El Tiempo*)

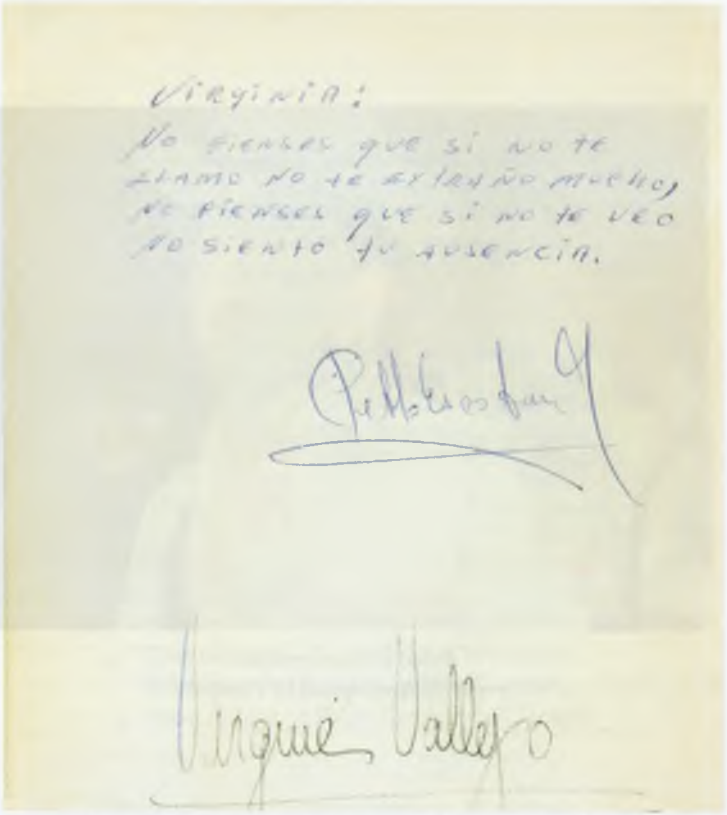

Singurul lucru care mi-a rămas de la Pablo: acest bilet.
(arhiva personală a autoarei)

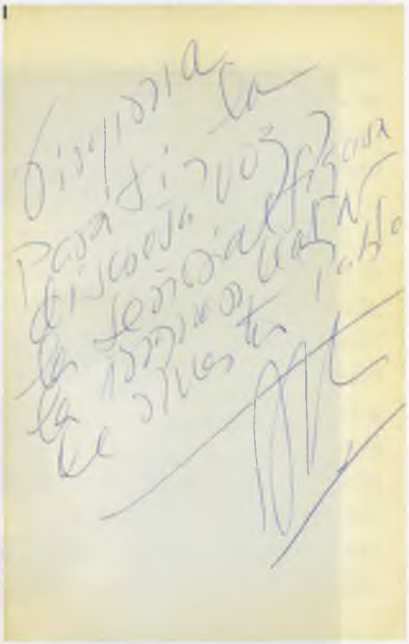

Dedicație de la Santofimio pentru Virginia (arhiva personală a autoarei)

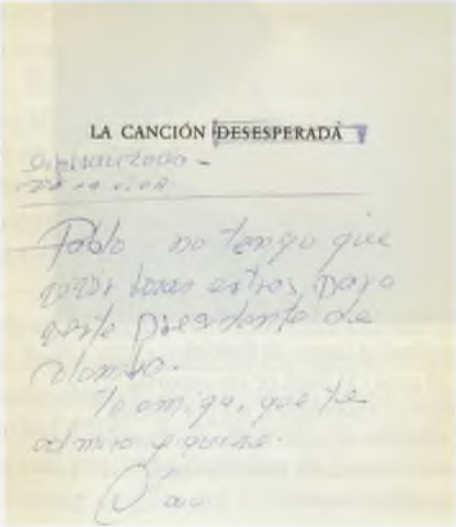
LA CANCIÓN DESESPERADA

Speranțele deșarte nutrite de prietena mea în legătură cu Pablo (arhiva personală a autoarei)

„Sunt profund și imens de fericită
și nu-mi vine să cred că, după ce am suportat
20 de ani de insulte și amenințări, mă pot bucura
de atâta fericire, libertate și pace, înainte ca lumina
să dispară pentru totdeauna din ochii mei."
(*El Tiempo*)

O femeie mătură podeaua salonului și mă cercetează plină de curiozitate. Din experiență, știu că oamenii siliți să se trezească la nouă dimineața sunt întotdeauna prost dispuși. Pablo nu se deranjează să o roage să se retragă și, de la bun început, îmi dă de înțeles că vine pe picior de război.

–Îți pot acorda numai 20 de minute, Virginia. Știu că ai venit să intervii în favoarea amantului tău și mi s-a spus că, în afară de asta, vrei să-mi ceri bani. Nu conta pe un sfanț de la mine și nici pe primul lucru, fiindcă am să-l fac praf și pulbere!

Femeia ciulește urechile, în vreme ce eu îl informez pe șeful ei că am venit să intervin doar pentru viața lui. Cineva care a petrecut trei ani în închisorile din Cádiz și Cali n-ar putea fi amantul unei femei care locuiește în Islas del Rosario sau în Bogotá. Adaug că n-am venit nici pentru a primi lecții de chitară de la cineva ca el, ci pentru a-l ruga să mă ajute să părăsesc țara înainte ca dușmanii lui să mă spintece. Îmi privesc unghiile și admir diamantul, apoi adaug cu un calm desăvârșit:

–Rodríguez și Ernesto Samper au de gând să-ți facă de petrecanie. Dacă vrei să știi cum, îți spun toate detaliile de față cu doamna.

Pablo o roagă să se retragă și să revină mai târziu. Femeia îmi aruncă o privire dezaprobatoare, plină de furie, și dispare. El se așază în fața mea pe o canapea mică, de două locuri, împletită din bambus și îmbrăcată într-o tapiserie cu flori de culoare cafenie, iar eu încep să-i povestesc totul despre vizita lui Gilberto cu Santofimio.

–Au stat mai puțin de o oră, fiindcă se duceau la Alfonso López, ca să sărbătorească eliberarea lui Gilberto, împreună cu fostul președinte și cu Ernesto Samper. Erau îmbrăcați foarte elegant, iar mie nu-mi venea să-mi cred ochilor și urechilor! Pablo, dacă pornești un război cu cartelul din Cali, nu mai poți avea încredere în Santofimio: nu uita că vărul lui e însurat cu fiica lui Gilberto, iar asociatul lui la Chrysler,

Germán Montoya, este acum bărbatul care șade în spatele guvernului lui Virgilio Barco.

Îl rog să nu uite de *divide et impera*, a lui Machiavelli, și îl implor să nu se implice într-un război care pare să fi fost conceput de DEA pentru a le face de petrecanie celor doi șefi supremi, război care va lăsa în urmă sute de morți, va readuce în discuție problema extrădărilor și le va reduce considerabil averile amândurora.

– Poate pe a lui. Cu a mea va fi mult mai greu!

Pe tonul cel mai convingător cu putință, îi reamintesc că, dacă ar fi atât de bogat sau, mai degrabă, atât de „lichid", nu mi-ar fi propus să-l ajut să răpească magnați. Adaug că, slavă Domnului, secretul a rămas între noi. El mă privește înfuriat, dar continui netulburată:

– Clanul Rodríguez nu trebuie să susțină o armată de 1 000 de oameni, Pablo, și nici toate familiile acestora. Socoteala îmi dă cam 6 000 de persoane...

– Câte ai învățat, Virginia! Sunt impresionat! Dar care e armata lui? Sute de membri ai Congresului și de reporteri mai scumpi decât toți oamenii mei laolaltă! Cred că, în materie de costuri, suntem pe picior de egalitate. Iar eu investesc în afecțiunea oamenilor, sunt cel mai bine cheltuiți bani din lume! Sau crezi că vreunul dintre senatorii ăia și-ar da viața pentru ei?

Îi repet că, pe teritoriul lor, clanul Rodríguez este protejat de guvernator, poliție, armată și de mii de taximetriști informatori. Nici gruparea M-19 nu se leagă de ei, fiindcă Gilberto a fost prieten cu Iván Marino Ospina și apropiat, toată viața lui, de familia comandatului Antonio Navarro, despre care a spus întotdeauna că „îi plac mult banii". Îl avertizez că dușmanul lui este prieten intim cu mai mulți președinți și că, între banii clanului Rodríguez și gloanțele lui Escobar, afectele nu vor șovăi în a alege. Îi arăt că scindează un grup care a pornit unit în jurul lui și care acum se atomizează în

zeci de carteluri de mici dimensiuni, sângeroase, fără urmă de măreție, gata să facă orice pentru a se bucura de admirație.

– O mulțime de profitori pescuiesc în ape tulburi, așteptând să vă omorâți între voi și să le lăsați cale liberă. În schimb, dacă tu și Gilberto vă uniți forțele, costurile se reduc la jumătate, forța se dublează și amândoi câștigați bătălia finală împotriva extrădării. Dacă Galán ajunge președinte, în ziua următoare depunerii jurământului va introduce extrădarea. Gilberto are relații cu aproape toți oamenii puternici din țara asta, iar tu inspiri alt fel de respect, genul de respect pe care nimeni în toate mințile n-ar îndrăzni să-l pună la îndoială. Nu vă mai folosiți milioanele ca să vă ucideți între voi și lăsați-i pe columbieni să trăiască în pace. Țara asta iartă totul. Ai știut dintotdeauna la ce folosesc oamenii, Pablo: slujește-te de mine ca să pui capăt acestui război. Haide, întinde mâna și dă un exemplu de măreție. Mâine plec din Columbia și nici unul din voi nu mă va mai vedea vreodată.

– El trebuie să facă primul pas. El știe de ce, dar tu nu trebuie să știi. Sunt chestiuni între bărbați, nu au nici o legătură cu tine.

Mă străduiesc să-i arăt că nu contează pricina care a declanșat conflictul, ci scopul la care îi folosește o alianță cu cartelul din Cali.

– Dacă individul acela ți se pare atât de bogat, important și puternic, de ce nu-i ceri lui banii ca să pleci?

Nu m-am simțit atât de jignită niciodată în viața mea. Reacționez ca o panteră: nu numai că aș fi incapabilă să-i cer bani altcuiva în afară de el, ci nici n-am avut o relație amoroasă cu Gilberto Rodríguez. Adaug că întreaga mea carieră s-a dus pe apa sâmbetei fiindcă Pablo Escobar a fost amantul meu vreme de cinci ani, nu din pricina unei aventuri de cinci minute, despre care știu doar trei persoane, precedată și urmată, într-adevăr, de zeci de discuții care mi-au arătat cât de ieftini pot fi președinții, guvernatorii și jumătate din

Congres. Întrucât văd că nu ajungem nicăieri, îi reamintesc că e un om foarte ocupat și că totuși ne certăm de aproape o oră.

Mă întreabă la ce oră decolează avionul meu. Răspund că la cinci după-amiaza și că trebuie să plec de la hotel la trei. Se ridică de pe canapea și, cu mâinile sprijinite pe balustrada balconașului aflat în dreapta mea, privește în depărtare.

– De ce vrei să pleci pentru totdeauna?

Îl lămuresc că vreau să mă pregătesc pentru interpretariat simultan la Geneva. Un interpret excelent câștigă mii de dolari pe zi. Am nevoie doar de un împrumut de 100 000, fiindcă mi-aș vinde apartamentul sau l-aș închiria, mobilat, unui diplomat. Adaug că, în afară de asta, un traducător care știe cinci sau șase limbi o să-i fie întotdeauna de mare folos, fiindcă îmi va putea încredința oricând genul de înregistrări sau de documente legale pe care n-ar vrea să le dea pe mâini străine.

– Ei bine, n-o să pleci cu banii mei! Există milioane de traducători, iar tu n-o să te măriți cu vreun bancher rotofei care se va afișa cu tine în restaurante prin Elveția, în timp ce eu îmi dau sufletul aici. Nu-mi mai pasă dacă mă iubești sau mă urăști, Virginia, dar vei rămâne aici și vei trăi evenimentele care se apropie, pentru ca mai târziu să scrii despre ele. Punct.

Încerc să-l conving că, în ziua în care voi face asta, corupții și dușmanii lui or să mă facă bucăți; egoismul lui mă osândește să mor de foame într-o țară care nu-mi mai poate oferi nimic altceva în afară de groaza de zi cu zi. Îl întreb unde a rămas îngropată măreția lui. Mă privește jignit și răspunde că în același loc unde a fost îngropată cariera mea. Apoi, vrând parcă să se justifice, suspină adânc și adaugă:

– Crezi, oare, că ne putem alege soarta? Nu, scumpete! O alegi doar pe jumătate, cealaltă jumătate îți este dată!

Mă ridic de pe scaun și ies pe balcon, de unde se poate zări un peisaj bucolic a cărui frumusețe, în alte împrejurări, aș fi admirat-o cu siguranță. Îi spun că un om care urmează să împlinească 38 de ani și dispune de mai multe miliarde de

dolari nu are nici un drept să se înfățișeze ca victimă a sorții și că ar fi trebuit să știu că, într-o bună zi, cruzimea lui înnăscută s-ar fi putut întoarce și împotriva mea.

– Hotărârea mea ține de motive pe care nu ți le pot mărturisi, dar pe care le vei înțelege într-o bună zi. Se pare că tu... mă cunoști și mă înțelegi mai bine decât oricine altcineva, iar eu te cunosc mai bine decât oricine. Știu că, deși nu mă mai iubești, ba poate ți-ai pierdut chiar și respectul pentru mine, mă vei judeca întotdeauna cu noblețe și nu-mi vei trăda niciodată amintirea. Povestea mea adevărată nu va putea fi scrisă nici de reporteri, nici de familie, nici de oamenii mei, fiindcă nici unul dintre ei nu a petrecut și nici nu va petrece sute de seri vorbind cu mine despre subiectele pe care noi doi le aveam în comun. Te-am ales pentru integritatea și generozitatea ta. Cred că numai tu ești în măsură să transmiți exact ce cred și ce simt... De ce am devenit, treptat, ceea ce sunt și ceea ce voi fi într-o zi... De aceea, trebuie să știu, chiar dacă nu mai ești cu mine, ci cu altul, chiar dacă nu mai vrei să mă vezi, să mă auzi sau să vorbești cu mine, că ești acolo, undeva, urmărind cu luciditatea ta inegalabilă nebunia care se apropie.

În fața unei asemenea confesiuni rămân fără cuvinte. Reușesc doar să spun că amândoi suntem experți în a-i ridica moralul celuilalt când este la pământ. Că toate acestea sunt doar pretexte pentru a nu mă ajuta cu un sfanț. Că are o nevastă și toate femeile pe care și le dorește și nu are deloc nevoie de mine. Că nu înțeleg nici acum de ce, dacă am fost cu adevărat atât de importantă pentru el, nu poate pune capăt suferinței mele dintr-un condei, cum a procedat cu datoriile companiei mele în urmă cu cinci ani. Când îmi răspunde că, în curând, va începe un război, râd fără să-mi vină să cred și îi mărturisesc că prietenele mele bune mi-au arătat o bijuterie de un sfert de milion de dolari, destinată unei femei pe care el, cu siguranță, a uitat-o deja. Se îndreaptă spre mine, îmi cuprinde bărbia între arătător și degetul mare și, cu toată ironia de care

este în stare, îmi spune pe un ton despre care nu-mi dau seama dacă e plin de reproș sau de amenințare:

–Iar a doua zi l-ai vizitat pe el la închisoare. Nu-i așa, scumpa mea?

Îmi dă drumul repede și schimbă subiectul. Mă întreabă ce părere am despre noua lui iubită. Îi spun că mă bucur că o femeie atât de frumoasă și dulce are grijă de el și îl iubește. Însă îl avertizez, de asemenea, în privința unui fapt dovedit, pe care l-a trăit cu sânge, sudoare și lacrimi.

–Nu uita că, în țara asta, când se știu iubite de cineva ca tine, femeile din clasa de mijloc sau de jos par să aibă un singur lucru în minte: un copil, un copil, un copil! De parcă omenirea s-ar sfârși odată cu ele! Nu uita că, în fața legii columbiene, fiecare copil al tău, legitim sau nu, valorează miliarde de dolari. Știu, cei din urmă te îngrozesc aproape la fel de mult ca pe mine și cred că din pricina asta am rămas atât de mult împreună: nu mi-ar fi trecut prin cap nici o clipă să te acaparez, Pablo, și nici să mă îmbogățesc de pe urma ta.

Cade pe gânduri o bună bucată de vreme și știu că și-a adus aminte de Wendy. Când mă întorc să-l privesc, observ pe chipul lui o tristețe profundă, ca și cum ar fi rămas brusc singur pe lume și n-ar avea unde să se ducă. Se apropie de mine, îmi petrece un braț pe după umeri, mă apropie de el și, privind spre un loc pierdut în depărtare, începe să-mi vorbească cu o nostalgie pe care nu i-o cunoșteam încă:

–Nu a fost din cauza asta, ci fiindcă îmi ofereai dragostea de care îmi păsa cu adevărat. Erai dragostea mea inteligentă, cu mintea și inima acelea care cuprindeau întregul univers... Cu vocea și pielea ta... Mă făceai incredibil de fericit și cred că vei fi ultima femeie pe care o voi fi iubit nebunește... Sunt perfect conștient de faptul că nu va mai exista alta ca tine. N-o să te pot înlocui niciodată, Virginia, în vreme ce tu te vei mărita cu un bărbat mai bun decât mine...

Cuvintele lui mă înduioșează până în adâncul sufletului și îi spun că, venind de la bărbatul pe care l-am iubit cel mai mult, sunt un omagiu pe care îl voi păstra întotdeauna ca pe un tezaur în cotlonul cel mai tainic al inimii mele. Însă am uitat că Pablo Escobar își compensează întotdeauna manifestările de afecțiune cu vedre de apă rece ca gheața: imediat după aceea, cu un calm desăvârșit, îmi spune că tocmai de aceea a hotărât să mă lase cu mâinile goale.

–În felul acesta, când vei scrie despre mine, nimeni nu va putea spune că-mi faci apologia fiindcă ți-am cumpărat sufletul sau inima. Știm amândoi că vor spune întotdeauna că banii mei ți-au cumpărat frumusețea...

Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Îi spun că, după cuvintele de recunoștință, memorabile și sublime, după toată generozitatea pe care mi-a arătat-o – a cuvintelor, a timpului, a banilor –, toate acestea nu sunt altceva decât o răzbunare primară izvorâtă dintr-un sentiment absurd de gelozie. Fără a mă privi, cu vocea plină de tristețe, îmi răspunde că n-a fost niciodată gelos și că, într-o bună zi, îi voi fi recunoscătoare pentru hotărârea luată, deoarece a știut dintotdeauna ce urmează să se întâmple. Sunt complet distrusă și, fiindcă aș vrea să rămân singură, ca să plâng după voia inimii, reușesc doar să-i spun că vorbim de două ore, iar el e așteptat de multe persoane.

Cu corpul aplecat și mâinile sprijinite de balustrada balconului, observă în tăcere depărtarea, ca și cum și-ar contempla soarta. Ignorând trecerea timpului, începe să-mi spună că a pornit pe un drum fără întoarcere spre un război total împotriva statului, în urma căruia și-ar putea pierde viața. Dar, înainte de a muri, își propune să distrugă cartelul din Cali și pe toți cei care i se pun de-a curmezișul. Începând de acum, nu va mai lucra cu gloanțe, ci cu dinamită, chiar dacă nevinovații vor fi siliți să plătească pentru păcătoși. În picioare, alături de el, privind de asemenea în gol, îl ascult speriată, cu fața scăldată în lacrimi, întrebându-mă de ce acest

om incredibil de bogat poartă o asemenea ură în suflet, nevoia aceea de a ne pedepsi pe toți, ferocitatea aceea și atâta disperare; de ce nu-și trage sufletul niciodată și dacă toată furia aceea reținută, pe cale să izbucnească, nu este, în fond, nimic altceva decât neputința de a schimba o societate controlată de alții, aproape la fel de nemiloși și de lipsiți de scrupule ca el. Brusc, se întoarce spre mine.

– Nu mai plânge ca Maria Magdalena, că n-o să fii văduva mea!

– Crezi că aș putea plânge pentru cineva ca tine? Plâng pentru mine, pentru averea pe care o vei lăsa văduvei tale, care nu va ști ce să facă cu ea! De ce vrei atâția bani, dacă alegi o asemenea viață? Și plâng pentru țara amândurora! Dinamită împotriva acestui popor sărman, pentru cauza ta egoistă? Câtă răutate zace în tine, Pablo! În loc să întărești securitatea și gata. Crezi, oare, că vreun pluton de soldați curajoși va îndrăzni să vină după tine?

Îmi răspunde că da. Mai devreme sau mai târziu, vor veni după el plutoane întregi și că, pentru toate, are nevoie de dinamită și de rachetă. Îi răspund că, dacă l-ar auzi cineva, l-ar arunca nu în închisoare, ci într-un sanatoriu și că, slavă Domnului, m-a avut pe mine ca să-mi mărturisească toate nebuniile care-i trec prin cap. Adaug că sunt foarte îngrijorată pentru el, deoarece seamănă din ce în ce mai mult cu Juan Vicente Gómez, tiranul venezuelean miliardar de la începutul secolului.

– Pe patul de moarte, maică-sa l-a silit să jure că o să-și ierte toți dușmanii și că n-o să mai tortureze și n-o să-i mai asasineze pe cei care i se opun. Când bătrâna și-a dat ultima suflare, președintele pe viață a părăsit încăperea și le-a spus zbirilor săi despre acea rugăminte: „Desigur, i-am putut jura pe Dumnezeu, fiindcă sărmana bătrânică nu se pricepe la politică: ultimul dintre dușmanii mei e îngropat de 20 de ani!" Diferența dintre tine și el, Pablo, este că Gómez a deținut puterea aproape 80 de ani, în vreme ce pe tine, în ritmul ăsta, nu te mai așteaptă nici cinci ani.

– Iar tu vorbești ca o nevastă bătrână care nu știe altceva decât să mă bată la cap!

Cât se poate de liniștită, răspund că nevestele bătrâne au întotdeauna dreptate în toate privințele, deoarece soții lor bătrâni sunt proști și încăpățânați. Îi reamintesc că Josefina era cu zece ani mai în vârstă decât Napoleon, pe când noi doi suntem la fel de „bătrâni", iar eu arăt cu zece ani mai tânără, fiindcă am o talie de 62 de centimetri, în vreme ce el arată mai în vârstă, deoarece s-a îngrășat de la atâta fasole. Închei spunându-i că vorbim deja de trei ore, iar Gilberto Rodríguez m-a avertizat, într-una din zilele acestea, că o să pună să fiu ucisă. Da, chiar și eu! La fel ca Juan Vicente Gómez, pentru că sunt, chipurile, de partea opoziției și pentru că aș putea ciripi!

– Tu, draga mea? E mai mizerabil decât îmi închipuiam! Mă rog lui Dumnezeu ca, în ziua în care îmi voi da ultima suflare, să nu fii cu el. Dacă te văd la morgă alături de el, mă împușc! După o scurtă pauză, întreabă: Ți-a promis ceva? Spune-mi adevărul, Virginia.

Răspund că mi-a promis că va ajuta la producerea și distribuirea unei mărci de șampon care îmi va purta numele, la care exclamă:

– Un șampon?! Evident, doar un poponar acordă atenție părului tău! Cu propriile laboratoare, cu fața și cu capul tău, eu aș construi un imperiu! Individul e un laș, draga mea. E mai îngrozit de vrăjitoarea aia cu care e însurat decât de mine. O să descoperi asta mai devreme decât ai crede...

Atunci îl rog să nu mă silească să-i cer ceva dușmanului său, singurul care mă angajează și se oferă să mă finanțeze, posibil cu o sumă foarte mică. Îi reamintesc că mi-e groază de sărăcie și că, practic, nu mai am familie, prieteni și pe nimeni altcineva pe lume. Îl implor în repetate rânduri să nu mă silească nici să îndur grozăviile pe care mi le-a înfățișat.

– De ce nu vrei să mă scutești de atâta suferință, Pablo? Mai bine trimiți un asasin plătit să-mi curme viața, dintr-aceia

care se supun poruncilor tale de parcă ai fi Dumnezeu. Știm amândoi că ai vrut s-o faci. De ce nu acum, până nu să ți-o ia altul înainte?

Se pare că ultima rugăminte atinge, în sfârșit, o coardă din inima aceea de gheață. Când o aude, zâmbește cu tandrețe și se apropie de capătul balconului unde mă aflu acum. Se oprește în spatele meu, mă cuprinde cu brațele și îmi șoptește la ureche:

–Nimeni nu-și ucide biograful, dragostea mea! Și n-aș îndura să văd un cadavru atât de frumos... Cu o talie de 62 de centimetri. Crezi că sunt un om de piatră? Dacă aș vrea să-l readuc la viață și n-aș putea?

Mă sărută pe păr și adaugă:

–Asta chiar ar fi o tragedie mai cumplită decât a lui Romeo și a Julietei. Nu, mai bine spus, decât a lui Othello și a Desdemonei! Da, și cea a lui Iago, Iago Santofimio!

Când aflu că s-a interesat cine e Iago, nu-mi pot reține râsul. Ușurat, comentează cu un suspin că, de-a lungul acestor ani, am învățat unul de la celălalt și am crescut mult împreună. Eu îi spun că eram asemenea unor copăcei de bambus, dar nu-i mărturisesc ce-mi trece prin minte: e ultima dată când îi voi simți îmbrățișarea, ultima dată când vom râde împreună, ultima dată când mă va vedea plângând... Știu că, orice s-ar întâmpla, orice ar face, o să-mi fie dor toată viața de bucuria pe care am trăit-o împreună. Întrucât simt durerea aceea inexplicabilă de a mă vedea silită să-l părăsesc, groaza de a nu-l putea uita, teama de a începe să-l urăsc, insist că, dacă ar pune să fiu ucisă cu un glonț, n-aș simți nimic, iar el mi-ar putea arunca rămășițele în bulboană, cu un buchet de flori de câmp. Adaug că din ceruri aș veghea asupra lui mai bine decât din Bogotá, ba chiar m-aș putea ocupa de relațiile publice cu toți cei „trimiși" acolo. Îmi miroase parfumul, rămâne tăcut o vreme, apoi îmi spune că nu s-a mai simțit atât de insultat: niciodată, niciodată n-ar putea să mă lase fără o lespede funerară pe cinste! Una de lux, furată, pe care să scrie:

Aici se odihnesc carnea minunată și oasele dumnezeiești
Care au împodobit-o pe Almalimpia, Frumoasa,
Cât timp a fost îngerul păzitor
Al lui Almanegra[1]*, Bestia.*

Îi laud talentul unic de a compune versuri și epitafuri instantanee și predispoziția genetică pentru tot ce are legătură cu afacerile funerare. El mă lămurește că e o chestiune de obișnuință: scrie zilnic zeci de amenințări cu moartea pentru toți dușmanii și le trimite prin poștă cu amprenta lui, ca nimeni să nu-i dispute calitatea de autor. Comentez că unul dintre ei va sfârși prin a-i tăia gâtul cu cuțitul și îmi trece prin cap să-l întreb dacă aș putea păstra Beretta lui, măcar o vreme.

– Ți-am spus să nu te desparți de el nici o clipă, draga mea, nici măcar când faci duș.

Mă cuprinde o ușurare teribilă și hotărăsc să nu-i cer portcheiul cu inimă din aur până în ziua în care nu-mi va cere revolverul înapoi. Mă mângâie pe obraji, jură că atâta vreme cât va fi în viață nimeni nu se va atinge de mine și îmi oferă un argument mai convingător decât toate plăcile de marmură laolaltă.

– Dacă îndrăznește cineva să se atingă de fețișoara asta, îi retez ambele mâini cu un fierăstrău electric! Apoi fac același lucru cu îngrozitoarele lui fiice, mamă, soție, amantă și surori. La fel cu ale tatălui și ale fraților, ca să stai liniștită!

– Ăsta va fi un adevărat premiu de consolare, Pablo! „Almanegra, Bestia"... O să fie numele ideal pentru personajul principal al romanului meu, un bandit care seamănă leit cu tine, dar are față de Tirofijo...

– Atunci te-aș azvârli de vie în bulboană, Virginia! În schimb, dacă va avea fața „comandantului Pepito" de la M-19, o să se vândă mai bine. Italienii or să facă un film după carte și o să-mi poți trimite un exemplar cu dedicația: „Ursitorului meu, care a inspirat această poveste. Alias Cenușăreasa."

[1] Suflet întunecat (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

Râdem împreună, apoi el se uită la ceas. E două după-amiaza, așa că mă anunță că o să mă ducă la hotel, iar băieții lui mă vor lua de acolo la trei. Dar, mai întâi, îmi voi machia nasul roșu, care seamănă cu o pătlăgică de la atâta plâns, deoarece angajații de la recepție vor răspândi zvonul că m-a luat la bătaie ca să-mi fure diamantul.

Întrucât nu ne vom revedea, acum îl pot întreba de ce am fost singura femeie căreia nu i-a dăruit niciodată blănuri sau bijuterii. Mă ia în brațe, mă sărută pe buze și îmi șoptește la ureche că nu a făcut asta pentru a păstra iluzia că n-a trebuit niciodată s-o cumpere pe cea mai frumoasă dintre toate; pe cea mai curajoasă și mai credincioasă, deși întru câtva infidelă... Îmi pudrez nasul cu un zâmbet de satisfacție, în vreme ce el mă privește cu o expresie de mândrie. Spune că machiajul e cu adevărat o minunăție și că e păcat că el nu are laboratoare de cosmetică, așa ca poponarul de la Cali, ci doar laboratoare de cocaină. Adaugă că, dacă aș „pirata" formula și i-aș da numele meu, aș ajunge mai bogată chiar decât el. Râzând, mă întreb când o să se gândească și la o afacere legală. Cu un hohot sonor de râs, răspunde:

– Niciodată, draga mea. Niciodată! O să fiu toată viața cel mai mare bandit din lume!

Înainte să părăsesc căsuța – și cu o strălucire stranie în privire –, mă anunță că are pentru mine un cadou-surpriză, ca să nu plec tristă: o lună întreagă la Miami, să mă odihnesc după atâtea amenințări.

– Carlos Aguilar, „El Mugre", se află acolo împreună cu unul dintre oamenii mei de încredere. Ei te vor lua de la aeroport la sosire și te vor conduce la întoarcere, ca să nu evadezi în Elveția. Distrează-te, iar la întoarcere te sun ca să stăm de vorbă despre un lucru pe care ți-l vor arăta ei. Cred că o să-ți placă foarte mult și aș vrea să știu ce părere ai.

Plecăm cu el la volan, urmați de alt automobil în care se află doar doi dintre oamenii lui. Mă surprind ceea ce par a fi

măsuri minime de siguranță, iar el mă lămurește că acum inspiră un asemenea respect în Medellín, încât nimeni n-ar îndrăzni să se atingă de el. Comentez că, în limba mea, „respectul" înseamnă uneori teroare și întreb pe cine o să asasineze de data asta în absența mea. Mă ciupește ușor de obraz și-mi spune că nu-i place să-i vorbesc așa.

Îi mărturisesc că, din câte mi-au ajuns la urechi, poveștile acelea despre traficanți de droguri care mă lasă fără iahturi par să fi luat naștere în biroul lui, după povestea cu Vieira. Ridicând din umeri, Pablo răspunde că nu poate controla tot ce spun oamenii lui. Dacă soția domnului din Cali a conceput formula aceea pentru a-i zugrăvi soția drept o psihopată, iar pe el, drept un imbecil, nu e vina lui că acum oricine poate suna la un post de radio și spune că „Tarzan" era un traficant de droguri, barca lui, veche, iahtul și situația de urgență din largul mării, o tentativă de sinucidere.

– Trebuie să accepți că, grație acelei vipere, de acum înainte presa va lua întotdeauna drept traficant de droguri pe orice bărbat care se va apropia de tine.

– Nu, Pablo, nu fi atât de optimist! În urmă cu câteva luni, Felipe López m-a întrebat dacă vreau să mă căsătoresc cu el. Probabil știi asta deja, fiindcă îmi interceptezi convorbirile. E fiul celui mai puternic fost președinte din Columbia, înalt și frumos, un boboc de Cetățean Kane. Iar revista *Semana* te-a tratat întotdeauna suspect de bine, având în vedere că erai ceva mai mult decât... un simplu rival al proprietarului.

Nici nu mă întorc să-l privesc. După câteva secunde, mă întreabă ce răspuns i-a dat „Cenușăreasa", iar eu îi repet, cuvânt cu cuvânt:

– „Parcă tu aveai o căsnicie deschisă, Felipe. Vrei, oare, să mă împarți cu Pablo Escobar, pe care l-ai transformat în mit? Căsătorit cu cea mai urâtă femeie din Columbia, păreai regele cerbilor. Cum ar fi dacă te-ai însura cu cea mai frumoasă?"

Râde în hohote și spune că Felipe López ar fi în stare de orice ca să afle toate secretele lui și ale magnaților avari. Eu îi spun că, mai degrabă, ar prefera toate contribuțiile generoase primite de tatăl său de la cele două carteluri de droguri. Și îi povestesc cum clanul López urmează riguros preceptele lui Winston Churchill și ale lui George al VI-lea: într-o bună zi, regele și-a întrebat premierul de ce îi adusese în cabinet „pe toți laburiștii ăia îngrozitori". Churchill, care folosea același limbaj ca George al VI-lea, deoarece era nepotul ducelui de Marlborough și, în orice caz, erau între bărbați, i-a răspuns, însoțindu-și cuvintele cu un gest elegant al mâinii, descriind două arcuri de cerc: „*Sire*, deoarece e de preferat să stea înăuntru și să se pișe în afară decât invers!"

Râdem în hohote, iar el spune că îi vor lipsi mult poveștile mele. Răspund că ale lui sunt mai bune și că de aceea vrea să mă păstreze în „Cabinet". Adaugă că nu va uita niciodată că eram singura femeie care deschidea larg ușile de la ascensor, ca un Superman, și nu plângea din cauza gazelor lacrimogene, în schimb vărsa râuri de lacrimi din alte pricini, fără a-i păsa de machiaj. Adaugă că nu a mai cunoscut niciodată pe nimeni care să aibă 20 de vieți, iar eu îi reamintesc că el are doar una și, în ziua în care o va pierde, și eu o să vreau să mă împușc. Ne urmăm ping-pongul verbal dintotdeauna, ultimul din nenumărate altele, și brusc ne oprim la un semafor pe roșu. Nu mai făcusem niciodată așa ceva, fiindcă noaptea conducea întotdeauna ca un fugar din calea justiției, nu conducea în ritmul lent din seara aceasta. Întorc capul spre dreapta și bag de seamă că șoferița din mașina de alături ne-a recunoscut și nu-i vine a-și crede ochilor. Amândoi o salutăm, iar Pablo îi trimite o sărutare. Ea zâmbește încântată, iar eu îi spun că, acum, când e pe cale să devină un sex simbol, va trebui să-mi jure că va face mai multă dragoste și mai puțin război. Râde, îmi ia mâna, o sărută, îmi mulțumește fiindcă i-am dăruit atâta fericire și, cu

o ultimă privire strengară, îmi promite că de acum înainte va încerca să mănânce mai puțină fasole. Iar eu spun:

– În seara asta, când femeia aceea îi va povesti fericită soțului că ai cochetat cu ea, el îi va spune doar să-și facă o programare la psihiatru sau la oftalmolog. Pe un ton de zeflemea, fără a-și dezlipi ochii din ziar, va exclama că e o mitomană și că ar trebui să țină regim. Sau că tu te faci vinovat de adulter, iar eu sunt o păcătoasă. De aceea sunt atât de plicticoși soții...

Și, deoarece nu mai am nimic de pierdut în ceea ce-l privește, profit de atmosfera veselă pentru a reveni la motivul inițial al vizitei mele.

– Pablo, Luis Carlos Galán va fi următorul președinte și va reintroduce extrădarea. Trebuie să închei imediat o alianță cu Gilberto și, împreună, să ajungeți la o formulă de împăcare cu M-19, care sunt oameni inteligenți și prieteni cu voi doi.

– Nu, scumpa mea, Galán n-o să fie niciodată președinte!

– Nu te amăgi, va fi ales cu 90 la sută dintre voturi. Însă toți au un preț și, dacă cineva știe asta, acela ești tu.

– Se poate să fie ales, dar nu o să intre în funcție! Îmi sugerezi, cumva, să-l cumpăr?

– Nu, n-ai reușit. Cred că prețul lui Galán ar fi o formulă de pace, dacă „El Mexicano" ar da uitării ura oarbă pe care le-o poartă comuniștilor și ar încerca să ajungă la un armistițiu cu Uniunea Patriotică și cu FARC, iar tu ai renunța la războiul ăsta stupid cu cartelul din Cali, pentru a face front comun cu Gilberto și El Eme. În schimb, dacă îl ucizi pe Galán, istoria îl va transforma în alt Jorge Eliécer Gaitán, iar pe tine, în alt Roa Sierra. Tu nu ești așa ceva, dragul meu. Nu vreau să te văd murind așa, fiindcă nu meriți o asemenea soartă. Ai un talent formidabil de a conduce, statură, prezență, control asupra presei. Mulți oameni au nevoie de tine, Pablo, mii de oameni săraci. Nu-i poți lăsa în voia sorții.

– Lucrurile sunt mult mai complicate decât crezi: am pe urmele mele poliția și DAS-ul, care sunt înhăitați cu cartelul

din Cali. Eu și „El Mexicano" avem nevoie de armată. Și, în comparație cu serviciile militare de informații – B2, ale noastre –, poliția și Serviciile Secrete sunt o nimica toată! „El Santo" are, de asemenea, numeroase contacte în serviciile de securitate și printre ofițerii superiori; știu foarte bine că prestează servicii ambelor carteluri, deoarece politicienii nu sunt loiali nimănui, însă eu mă folosesc de el așa cum se folosește clanul Rodríguez. Se vor întâmpla lucruri cumplite aici, Virginia. Nu poți face nimic, absolut nimic pentru a schimba cursul evenimentelor.

Încerc să-l conving că stăpânii celor mai perverse minți care conduc țara asta trebuie să-și frece mâinile, mulțumiți. Cu DAS-ul, care este al lor, și cu banii de la clanul Rodríguez, niște ariviști atât de naivi din punct de vedere politic, cum este el, își vor ține frumos gura și-i vor lăsa pe el și pe Gonzalo să-i scoată din joc pe candidații la președinție care le amenință nepotismul, ambasadele și spațiile publicitare din media.

– Veți fi doar niște idioți folositori pentru familiile prezidențiale și concernele economice. Când te vor ucide, Gilberto îți va prelua afacerea, iar Alfonso López și Ernesto Samper vor rămâne pe vecie la putere. Și eu știu tot ce se va petrece cu tine.

Repetă că nu-i place când îi vorbesc așa. Îl cercetez cu privirea și bag de seamă că pare obosit și, dintr-odată, îmbătrânit. Vorbim de patru ore și jumătate, i-am mărturisit toate adevărurile pe care înainte n-aș fi îndrăznit să i le dezvălui, l-am pomenit în repetate rânduri pe rivalul lui și-mi iau rămas-bun de la el pentru totdeauna. Comentez că problema lor, a tuturor, este tocmai faptul că nu au pe nimeni care să le spună adevărul, fiindcă în spatele unui om dezgustător de bogat nu se ascunde decât o mare complice sau o mare sclavă. Se întoarce să mă privească și, surprins, mă întreabă ce vreau să spun. Știu că vorbele mele îi vor răsuna în urechi și i se vor întipări în amintire, așa că îi explic:

– Soția ta e o sfântă, iar soția dușmanului tău, o viperă. Ceva îmi spune că ele vor fi pierzania amândurora. Nu mă

întreba de ce. Îți pot spune doar că te voi purta în inimă toată viața. Dumnezeu fie cu tine, dragostea mea.

Ne oprim la câțiva metri de la intrarea hotelului și ne luăm rămas-bun pentru totdeauna.

El mă cuprinde cu palma pe după ceafă și mă sărută pe frunte pentru ultima dată.

În tăcere desăvârșită, ne mângâiem chipurile pentru ultima dată.

Cu privirea încărcată doar de absențe nesfârșite, ne privim pentru ultima oară.

Mă contemplă câteva clipe, cu privirea aceea care părea să cuprindă toate primejdiile și să vestească toate tragediile.

Ochii lui negri și triști care par să poarte toate ostenelile și toate osândirile.

Ca să-și amintească de mine cum am fost întotdeauna, înainte de a coborî din mașină fac un efort supraomenesc ca să-mi înghit lacrimile și îi dăruiesc ultimul sărut, ultimul meu zâmbet radios, ultima pereche de palme drăgăstoase și o privire care-i mai poate făgădui doar lucrurile simple despre care cânta Billie Holiday cu vocea sa de vis, în „I'll Be Seeing You"[1].

*

Când ajung la aeroport, cei doi oameni ai lui îmi arată un domn tânăr cu aer de om important. Când mă vede, zâmbește și se îndreaptă de îndată spre noi. El și cei doi însoțitori ai săi se salută călduros cu însoțitorii mei. Nu-l mai văzusem de câțiva ani pe acel politician promițător, cu privire inteligentă și expresie de om învățat. Mă bucur că-l pot felicita fiindcă tocmai a fost ales senator. Stăm de vorbă câteva minute și, când își ia rămas-bun cu o îmbrățișare afectuoasă, le spune oamenilor lui Pablo:

[1] „Ne mai vedem" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

– Salutați-l pe Patrón din partea mea!

Bărbatul care se așază lângă mine în avion se dovedește a fi unul dintre numeroșii cunoscuți ai lui Aníbal Turbay. Sunt avantajele de a călători din nou cu un avion de linie, nu cu unul particular.

– Te-am văzut cu oamenii lui Pablo Escobar, stând de vorbă cu Álvaro Uribe Vélez. Fără el, Pablo n-ar fi miliardar; fără Pablo, Alvarito n-ar fi senator! Uribe e văr cu familia Ochoa și rudă îndepărtată a lui Escobar, nu știai asta? Pe ce lume trăiești, Virginia? În Medellín, toate astea sunt istorie!

Se apucă să-mi povestească viața și miracolele întregii tagme: cine era Alberto Uribe Sierra, tatăl lui Alvarito, când va începe războiul, cine va câștiga și cine va pierde, câte kilograme trimite unul în Cali și câte, celălalt în Medellín, câte a pierdut cutare și câte a plasat cutărică. Și cum a scăpat el din mâinile unor agenți federali într-un tribunal din Manhattan, în timpul pauzei între două procese, pentru ca mai apoi judecătorul să pronunțe sentința și, la al doilea *„Guilty!"*[1], să fie condamnat la închisoare pe viață. După o odisee de-a dreptul cinematografică, a ajuns în țară un an mai târziu, a sărutat pământul patriei și a jurat că nu mai părăsește niciodată Columbia. Acum trăiește cu soția lui pe o moșie modestă, fericit, fiind singurul fost traficant de droguri din istorie fără nici un sfanț!

Îmi trece prin minte că omul acesta, incredibil de simpatic, care, atunci când râde, dezvăluie un șirag de dinți asemenea celor ai lui Mackie-șiș și care odinioară le vindea „marfă" mafioților italieni din New York, este, categoric, o comoară mult mai de preț decât cele pe care le căuta odinioară Manolito de Arnaude. În următorii cinci ani și jumătate, aproape până la moartea lui Escobar, aveam să-l consider pe acel partener guraliv de conversație drept propria mea versiune locală a lui

[1] „Vinovat!" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

„Deep Throat", misteriosul personaj din viața reală, romanțată și ecranizată în *Oamenii președintelui*.

Ziua în care mi-am luat adio de la Pablo a fost, de asemenea, a doua și ultima oară când am vorbit cu primul președinte reales al Columbiei (2002–2006–2010). Nu aveam să-i revăd niciodată – nici pe Escobar, nici pe „Doptor Varito" – și urmam să mai vorbesc cu Pablo doar la telefon. Totuși, mulțumită întorsăturilor stranii ale Providenței și grație lui „Deep Throat", în următorii cinci ani, aveam să aflu tot, absolut tot ce se întâmpla în viața și în lumea lui Pablo Escobar. Lumea aceea cu suișuri și coborâșuri, îngrozitoare și fascinantă, a „Bandei verilor".

PARTEA A TREIA

ZILELE ABSENȚEI ȘI ALE TĂCERII

I have no mockings or arguments... I witness and wait.[1]
WALT WHITMAN,
Fire de iarbă

[1] „Nu mai am pricini sau argumente... Observ și aștept." (în limba engleză, în original) (n.tr.)

Conexiunea cubaneză

Cândva, îl învățasem pe Pablo că hotărârile importante din viață trebuie luate având în minte cel puțin trei obiective; în felul acesta, dacă dai greș cu unul sau două, rămâne întotdeauna consolarea că riscul a meritat efortul și s-a obținut ceva, nu doar dezamăgirea de a fi făcut o greșeală foarte costisitoare și de a nu fi obținut nimic.

Călătoria pe care mi-a dăruit-o la despărțire atinge cel puțin șase obiective. Primul este, evident, să încheiem frumos relația, astfel încât să nu-i port pică și să aibă garanția că rămân în Columbia. Al doilea este să o îndepărteze pe fosta lui amantă de eternul său rival care, la o zi după ce a ieșit din închisoare, merge deja la brat cu președintele și candidatul său. În curând, aveam să aflu celelalte motive, dar și să descopăr capacitatea de a pune la cale intrigi a acelei minți monstruoase.

La câteva săptămâni după vizita pe care mi-o făcuse cu Santofimio, Gilberto Rodríguez mă sună de la Cali ca să mă întrebe care a fost răspunsul „domnului aceluia al meu" la propunerea de a ajuta la rezolvarea problemei dintre ei. Pablo îmi pusese aceeași întrebare cu două săptămâni în urmă, iar eu îi răspunsesem că nu vorbisem deocamdată cu „domnul din Valle", dar, dacă avea să mă sune, nu aveam de gând să-i spun că-și propune să-l facă terci și, cu atât mai puțin,

să-i transform pe amândoi în a treia versiune a lui Bonnie și Clyde, zăcând pe podeaua de la morgă. Amintindu-și ce spusese Gloria Gaitán despre noi, Pablo mă rugase să o salut și stabiliserăm să vorbim la întoarcerea mea.

Cred că Escobar îmi interceptează în continuare telefonul, de aceea am grijă la fiecare cuvânt pe care îl rostesc. Îi spun lui Gilberto că el, care a avut întotdeauna renume de cavaler, ar trebui să-i întindă mâna acelui „domn din munți", deoarece e dispus să rezolve problema dintre ei. Adaug că ne-am luat rămas-bun pentru totdeauna și că mi-a sugerat să plec la Miami o vreme. Prin urmare, voi lipsi câteva zile, pentru a încheia definitiv acest capitol din viața mea.

La celălalt capăt al liniei se așterne tăcerea. Apoi, nevenindu-i să creadă, Rodríguez exclamă:

–Dacă ar fi fost deschis la dialog, ne-am fi întâlnit la tine acasă, nu te-ar fi scos din țară! Nu știu ce i-ai spus, draga mea, dar acum este mai nebun decât înainte! Într-atât încât a trebuit să vin în Cali și cred că nici măcar nu mă voi mai putea întoarce la Bogotá! La întoarcere, vreau să vii să vorbim despre afacerea noastră. Aș vrea, de asemenea, să o invit și pe prietena ta Gloria Gaitán, fiindcă abia aștept să o cunosc. Spune-i că îl venerez pe tatăl ei: după Dumnezeu și maică-mea, Jorge Eliécer Gaitán este omul la care țin cel mai mult!

Răspund că va accepta aproape cu siguranță și că, de îndată ce mă întorc, mă voi duce la Cali ca să discutăm despre afacere și ca să-mi explice, o dată pentru totdeauna, ce se petrece cu domnul prost dispus, deoarece la despărțire a spus doar că îl apreciază foarte mult și că ne urează succes cu proiectul nostru. Gilberto îmi spune că, pentru a-mi petrece vacanța cu adevărat mulțumită, de îndată ce ajung la hotel, unul dintre oamenii lui din Florida îmi va aduce *twenty grand* (20 000 de dolari) de cheltuială.

Sunt surprinsă și mulțumită, mă gândesc că este un semn foarte bun. De data asta, hotărăsc să păstrez banii pe care mi

i-a pus Pablo în seif, alături de Beretta, să depun jumătate din darul de la Gilberto în contul meu bancar, în sume mici, și să cheltuiesc doar cealaltă jumătate. Mă întorc fericită la Miami, ca să uit de Pablo Escobar și ca să-mi cumpăr haine.

Nu mă mai întâlnisem niciodată în străinătate cu persoane care aveau legătură cu traficul de droguri. Întotdeauna mă întâlnisem doar ocazional cu oamenii lui Pablo și schimbasem câteva cuvinte de complezență. Carlos Aguilar e un bărbat tânăr, prezentabil, care nu arată a delincvent, în ciuda faptului că i se spune „El Mugre". Deoarece nu i-aș putea spune niciodată așa unui om, îi spun „Águila". Celălalt e un băiat înalt, slab, lipsit de farmec, care nu zâmbește niciodată, cu o expresie austeră, sprâncenele împreunate și ochi albaștri care strigă: „Primejdie ambulantă, pistolar al Mafiei!" Nu mi-am putut aminti numele lui, dar, câțiva ani mai târziu, l-am recunoscut într-o fotografie dintr-un ziar, printre sutele de morți din zecile de războaie purtate de Pablo de-a lungul vieții.

Îi întreb cum procedează pentru a intra și a ieși din Statele Unite fără să fie arestați. Cu un zâmbet condescendent, îmi răspund că la asta folosesc pașapoartele (pluralul de la „pașaport") și îmi mărturisesc că, de data aceasta, „Patrón" i-a trimis să mute 800 de kilograme dintr-o ascunzătoare în alta, fiindcă se pare că locul e „fierbinte" și în orice clipă s-ar putea ivi DEA sau *federicos* (agenții FBI).

– 800 de kilograme? Uau! exclam eu, uluită de valoarea mărfii și de curajul lor. Și cum le transportați? Câte 100 o dată?

– Nu fi așa de naivă, Virginia! Pe ce lume ai trăit în tot acest timp? spune Aguilar, de data aceasta privindu-mă țintă și cu milă profundă. Pentru Pablo Escobar 800 de kilograme sunt pâinea de zi cu zi! Mutăm mai multe tone în fiecare săptămână, iar eu trimit banii în Columbia: zeci de milioane de dolari bani gheață, zeci! Uneori, se mai pierd, dar aproape toți ajung la destinație.

Știu foarte bine că, fără autorizarea lui Pablo, oamenii din cartel n-ar vorbi niciodată despre dimensiunile afacerii cu reporteri sau civili, dar, mai ales, nu cu o femeie. Fostul meu amant îmi cunoaște inima mai bine decât oricine altcineva și știe perfect ce voi simți când aud ce-mi mărturisesc oamenii lui.

Cred că, în ziua aceea, am încetat definitiv să-l iubesc pe Pablo și am început să-l urăsc pe Escobar. Fiindcă este al șaptelea cel mai bogat om din lume, fiindcă i-a cerut directorului său financiar să mă facă să mă simt cea mai săracă și mai pedepsită femeie din lume. Fiindcă m-a silit să cerșesc la dușmanul lui, pe care și-a propus să-l alunge înainte să apuce să-mi dea banii. Fiindcă m-a folosit drept sac de box pentru a-și revărsa toată ura împotriva cartelului din Cali și fiindcă a vrut să mă facă să mă simt vinovată de un război care avea să lase în urmă sute de morți.

Cândva, îi povestisem lui Pablo despre Quirky Daisy Gamble, un personaj din musicalul de pe Broadway, *On A Clear Day You Can See Forever.* Daisy știa lucruri pe care nu le mai știa nimeni altcineva și putea face lucruri care, pentru oamenii obișnuiți, ar fi cu neputință. După ce i-am povestit totul de-a fir a păr și am râs o vreme, am ajuns la concluzia că – în zile care nu erau prea înnorate – doar eu puteam ghici corect tot ceea ce numai el era în stare să conceapă, să planifice și să pună în aplicare.

La câteva zile după sosirea mea la Miami, Carlos Aguilar mă anunță:

– „Patrón" ne-a ordonat să te plimbăm cu avionul ca să vezi Florida Keys. Îți trimite vorbă că, din aer, într-o zi senină, se poate zări coasta Cubei, care va fi întotdeauna acolo. O să alegem o zi însorită săptămâna viitoare și te anunțăm...

„El Mugre" și însoțitorul său – care, după cum îmi arată, are un revolver ascuns în fiecare ciorap – mă iau de la hotel și mă conduc la o școală de aviație, aflată cam la o oră distanță. Acolo îmi prezintă trei băieți care se antrenează ca să intre

în slujba lui Escobar. Sunt foarte tineri – au între 23 și 25 de ani –, mici la stat, zvelți și bruneți. Bag de seamă că au o privire neobișnuit de aspră pentru niște băieți de vârsta lor și nu fac nici cel mai mic efort de a-și ascunde surprinderea pe care le-o provoacă sosirea mea sau stânjeneala pe care o simt în prezența mea. Am cunoscut vreo 12 piloți ai organizației și îmi dau seama de îndată că acești tineri n-ar putea corespunde niciodată profilului de pilot pentru traficanții de droguri, care, în mod normal, sunt bărbați bogați, cu aspect de oameni de afaceri de succes, din clasa de mijloc sau superioară, cu desăvârșire siguri pe sine și veșnic zâmbitori. Aceștia, în schimb, arată ca niște bărbați de oțel, cu origini umile, și îmi spun că nu se pot pregăti pentru altceva decât ca să transporte cocaină în Cuba sau poate ca să o aducă de acolo. Totuși, pentru a introduce tonele de cocaină din Caraibe în Florida, Pablo a contat întotdeauna pe cei mai experimentați piloți americani sau columbieni, ceea ce înseamnă că nu are nevoie de boboci... Pe de altă parte, marfa nu se transportă către alte destinații cu avionul și, în orice caz, distribuția pe tot teritoriul american, din câte știu eu, este treaba clienților din cartelul de la Medellín, nu a lui Escobar sau a asociaților săi principali...

Brusc, adevăratul motiv al călătoriei mele cade asupra mea ca un asteroid și mă strivește: Pablo vrea să-mi spună că se strică de râs în fața sfaturilor și a avertismentelor mele, că orice magnat care mi-a fost iubit este regele a ceva și că orice Gilberto poate fi viitorul rege al cocainei. El, în schimb, își propune să devină legendă înainte de a muri. Da, el se pregătește să treacă în istorie nu ca un rege oarecare, ci în calitate de Rege al Terorii. Vrea ca eu să știu asta și, înainte să dispar din viața lui pentru totdeauna, o să-mi arate de ce este în stare mintea lui monstruoasă: va expune dinaintea biografului său tot ceea ce nu i-ar fi putut dezvălui niciodată amantei, femeii care îl încuraja, celei care l-ar fi bătut la cap, celei care procesează

informațiile într-un fel pe care doar el îl știe, stăpâna unei minți pe care el a învățat să o manipuleze la perfecție.

„El Mugre" mă anunță că băieții sunt din Nicaragua și că au sosit de curând în Statele Unite. Au pătruns prin „El Hueco", adică au trecut ilegal frontiera cu Mexicul. Știu ce înseamnă asta: sunt sandiniști, foarte posibil soldați, și aproape cu siguranță comuniști fanatici, gata să facă orice pentru Revoluție. Pablo vrea să-mi dovedească faptul că, atunci când banii intră cu toptanul și sunt gestionați cu grijă, toate, toate răutățile se materializează. Vrea să văd cu ochii mei că acești tineri piloți în pregătire, cu expresie încruntată și înfățișare modestă, se pregătesc pentru ceva ce un pilot american sau columbian n-ar fi dispus să ia în considerare pentru tot aurul din lume.

Pablo îmi dă de înțeles, de asemenea, că, pentru a face afaceri cu Cuba, nu are nevoie de aprobarea lui Castro și că, atunci când un dictator îi ignoră propunerile, fiindcă se teme de americani sau de Contras, generalii din subordinea lui au un preț pe care cineva atotputernic în materie de resurse lichide, asemenea lui, este capabil să-l plătească de un milion de ori.

Instinctul îmi spune să nu accept invitația de a mă urca în unul dintre avioane, pentru a vedea de la înălțime ceea ce noi doi am putea vedea mereu într-o zi senină. Când ajungem la mallul unde vreau să fac niște cumpărături și ne oprim să luăm prânzul, mă bucur că am luat hotărârea asta: brusc, două flash-uri fotografice ne orbesc. Încercăm să ne dăm seama de unde provin, dar în zadar. Pentru prima dată de când îl cunosc pe Escobar, îi văd pe oamenii lui speriați. Amândoi mă roagă să plecăm imediat de acolo. Hotărăsc și eu că două săptămâni în Miami au fost de ajuns și că mă voi întoarce în Columbia a doua zi.

Este 11 octombrie 1987. Când ajung la aeroport, se apropie de mine doi agenți FBI care vor să-mi pună niște întrebări. Mă gândesc că, de data asta, mă vor lua la întrebări despre băieții sau despre piloții din ziua anterioară, dar, din nou, vor doar

să știe dacă am bani lichizi. Uşurată, le răspund că astfel de bani călătoresc în Columbia în aceleași recipiente în care sosesc drogurile, nu în poșeta crainicelor de televiziune cu doctorat în domeniul traficului de droguri. Le spun toate acestea cu calmul desăvârșit pe care mi-l inspiră faptul că știu că DAS-ul trimite un raport despre mine autorităților din străinătate ori de câte ori plec din țară și cu certitudinea absolută că acești agenți speciali ne-au făcut fotografii cu o zi înainte, pentru a verifica împreună cu omologii lor columbieni cine erau însoțitorii mei.

Când ajung la ghișeul companiei aeriene, aflu că Aeroportul Internațional din Bogotá a fost închis: avocatul Jaime Pardo Leal, candidat al Uniunii Patriotice la președinția Columbiei, a fost asasinat la volanul modestului său automobil, după ce a fost oprit la un punct militar de pază.

În țara care oferă vehicule blindate și escorte oricărui funcționar amărât, mașina primită și lipsa totală de atenție din partea DEA-ului față de candidatul la președinție al stângii este o avertizare a ceea ce îl așteaptă pe cel care nu este de partea foștilor președinți din cele două partide tradiționale și a unșilor acestora pentru a le urma la putere. Familiile prezidențiale columbiene, care își împart ambasadele și înaltele funcții publice, în vreme ce, prin mijloacele de comunicare pe care le dețin, exploatează spațiile publicitare ale statului, lasă treburile murdare în mâinile generalului Miguel Maza Márquez, directorul Serviciilor Secrete, însărcinat cu protecția candidaților. Directorul DAS, la rândul lui, lasă treburile murdare în seama Serviciilor Militare de Informații. B-2 lasă treburile murdare în mâinile lui „El Mexicano", Gonzalo Rodríguez Gacha, același care a exterminat deja sute de activiști din rândurile Uniunii Patriotice. Pentru grupul restrâns de monarhii pe viață și ereditare, care controlează atât opinia publică, cât și resursele țării, marii capi ai traficului de droguri se dovedesc a fi instrumentul perfect pentru a-și elimina opozanții fără a-și murdări mâinile de sânge și pentru

a se eterniza la puterea de pe urma căreia își vor obține mijloacele de existență de-a lungul mai multor generații.

Știu că Escobar nu are nici un amestec în moartea lui Pardo Leal, fiindcă este un liber gânditor liberal care nu asasinează pe nimeni din motive ideologice. El îi ucide doar pe cei care îl fură sau care l-au vânat ani de zile. Când ne-am luat rămas-bun, mi-a spus că nu puteam face nimic, absolut nimic pentru a schimba cursul evenimentelor. Știu că nu și-ar declara niciodată neputința dinaintea a ceva, nici vreo slăbiciune sau o învingere în fața cuiva, drept urmare înțeleg ce a vrut să-mi spună cu adevărat prin aceste cuvinte: nu va exista nimic, nimic pe care el, cu toată ferocitatea și miliardele sale de dolari, să-l poată face împotriva puterii oficiale, a organismelor de securitate aflate în slujba acesteia și a obsesiei celui mai bun prieten și asociat al său, luate împreună, de a extermina pe oricine miroase a comunist.

La o zi de la întoarcere, îi trimit o scrisoare lui Pablo. O scriu cifrat și semnez cu una dintre multiplele porecle pe care le folosea pentru mine. Îi recomand să nu uite că Fidel are o influență foarte mare printre Statele Nealiniate și pe lângă toate guvernele din lume. Îl avertizez că, în ziua în care Castro va descoperi ce pun la cale subalternii lui, va trimite să fie împușcați cu toții și va capitaliza isprava în favoarea imaginii sale. Îi reamintesc că, mai devreme sau mai târziu, va fi silit să plece din Columbia cu întreaga sa familie, că nici o țară nu-i va primi, că în clipa aceea Castro le va bloca intrarea în toate țările din Lumea a Treia aflate sub dictatură care i-au acordat pașapoarte și că, dacă îi lasă să intre, cu siguranță o vor face cu intenția de a-i vinde mai apoi americanilor, în schimbul unei recompense. Îi spun că, dacă își închipuie că-i poate înfrunta de unul singur pe capii cartelului de la Cali, statul columbian, pe Fidel Castro și pe americani în același timp, înseamnă că a pierdut orice simț al măsurii, că e pe cale să-și piardă și judecata – singurul lucru pe care nu-l poți pierde, chiar dacă ți s-a

luat totul – și că se îndreaptă direct spre sinucidere. Închei declarând că m-am săturat să fiu urmărită în același timp de dușmanii lui și de serviciile secrete, că n-o să risc anularea vizei mele americane, că nu mai suntem prieteni, că n-am de gând să devin observatoare-complice la viața lui și că voi încerca să uit toate motivele pentru care, într-o zi îndepărtată, m-am îndrăgostit de inima aceea de leu, pentru a deveni, de acum înainte, doar cel mai sever observator-judecător al faptelor sale.

– Dacă deschizi gura, ești moartă, dragostea mea, șoptește într-o noapte pe la trei și îmi dau seama că a fumat marijuana.

– Dacă aș vorbi, nu m-ar crede nimeni și m-ar băga la nebuni, împreună cu tine, drept care am de gând să mă scutesc de un asemenea supliciu. Știi că, dacă mă omori, îmi faci cel mai mare favor din viața mea. Dacă mă mutilezi, mă duc direct la presă și nici o femeie nu se va mai apropia de tine toată viața ta. Din ambele motive – și fiindcă n-o să mai pot aștepta niciodată nimic de la tine – îmi permit luxul de a fi singura ființă neînsemnată care nu se teme de tine. Închipuie-ți că nu m-ai cunoscut niciodată. Uită-mă și nu mă mai suna niciodată. Adio.

*

În noiembrie, mă întâlnesc în Cali cu Gilberto Rodríguez Orejuela. De câte ori îl văd, pare alt om. În închisoare, părea trist și învins; în ziua în care se îndrepta cu Santofimio spre Alfonso López părea cel mai fericit și mai triumfător dintre miliardarii din lume; acum pare nespus de îngrijorat. Dacă mai există cineva pe lume care nu se teme de Escobar, el este acela. E la fel de bogat sau poate mai bogat decât Pablo. Însă cartelul de la Medellín le-a declarat război și este doar o chestiune de zile sau de săptămâni înainte ca una din cele două părți să tragă primul foc. De față cu mine, Gilberto îi telefonează directorului general al laboratoarelor sale și îi ordonă:

– Să știți că țin foarte mult la Virginia Vallejo, care se află aici și aude discuția noastră. O să vă sune și vă cer de pe acum să colaborați cu ea în toate privințele.

Nu spune nimic mai mult și adaugă doar că, de îndată ce va rezolva niște probleme, vom vorbi din nou. Știe că n-am un sfanț, iar eu știu foarte bine ce înseamnă asta: totul depinde dacă va porni sau nu un război cu Escobar. Deocamdată, sunt doar un motiv în plus de conflict între ei. Unul mai cu seamă sensibil, nu deoarece Pablo ar mai fi îndrăgostit de mine, ci fiindcă nu va îngădui ca secretele și slăbiciunile sale – tot tezaurul acela de informații pe care-l port în minte și în inimă – să cadă în mâinile celui mai înverșunat dușman al său. Îmi dau seama că Pablo îmi interceptează în continuare convorbirile și că, într-un fel, i-a dat de înțeles lui Rodríguez că, în această privință, s-ar putea dovedi mult mai teritorial decât toți hipopotamii lui laolaltă.

În decembrie, Gilberto ne invită pe mine și pe Gloria Gaitán la Cali. Am impresia că sunt încântați că s-au cunoscut, iar a doua zi mă văd singură cu el. Îmi confirmă ceea ce Pablo mi-a spus că se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu, și ceea ce presimțeam deja.

– De câte ori „La Fiera" te vede pe ecran, îl cheamă pe fiul meu de 11 ani: „Vino s-o vezi pe mama ta vitregă la televizor!" Ești visul oricărui om bogat și fantezia oricărui proprietar de laboratoare de cosmetice, dar ai ajuns târziu în viața mea.

Deoarece se referă, în mod evident, la vârsta mea, și nu la altceva, comentez că sunt în cea mai bună perioadă.

– Nu, nu e nimic din ceea ce crezi! Vreau să spun că am fost însurat de două ori cu femei dintr-o clasă socială inferioară, pe când tu ești o prințesă, Virginia. Dar aseară „La Fiera" a încercat să se sinucidă. Când și-a revenit, mi-a spus că, dacă mă mai văd vreodată cu tine, fie chiar și pentru a lua masa, îmi ia copilul, campion la carturi, pe care-l ador mai presus de orice pe lume, singurul motiv pentru care mai sunt

cu ea, singurul motiv al carierei mele de delincvent. Am fost silit să aleg între fiul meu preferat și afacerea cu tine.

Îi răspund că, dacă îmi finanțează afacerea cu cosmetice cu o sumă decentă, îi jur că voi construi un imperiu și nimeni nu va ști că suntem asociați. Pentru restul vieții sale, va putea recurge la acele fonduri legale în orice situație de urgență, deoarece noile legi împotriva îmbogățirii ilicite – așa-numita lege de recuperare a creanțelor – vor începe să-i strângă cu ușa fără milă. Cu o expresie paternalistă și cu o atitudine condescendentă, îmi răspunde că are deja sute de companii legitime care plătesc o adevărată avere sub formă de impozite.

După ce-mi iau rămas-bun de la el pentru totdeauna, mă gândesc că bărbatul acela cu aer viclean este mult mai primejdios decât Pablo Escobar și Gonzalo Rodríguez laolaltă și că necunoscute sunt căile Domnului. Înapoi, la Bogotá, în timp ce mă privesc în oglindă, hotărăsc să-mi fac curaj prin celebrele cuvinte ale lui Scarlett O'Hara, din *Pe aripile vântului*:

– Asta e: și mâine e o zi. Vom vedea în 1988 ce se va petrece. N-au decât să se căsăpească între ei, dacă asta vor. Eu nu pot face nimic. Gilberto e și el om, iar când Pablo i se pune cuiva în cale, chiar și cel mai bărbat și mai bogat dă bir cu fugiții. Îmi rămân 12 000 de dolari în bancă și 30 000 în seif. Arăt bine, am un coeficient de inteligență egal cu numărul de rochii și costume de firmă și o să mă duc la Careyes, despre care se spune că e minunat.

Careyes, aflat în Pacificul mexican, se dovedește a fi unul dintre paradisurile celor mai bogați și mai eleganți oameni din lume. Angelita, frumosul manechin, mi-a făcut o invitație, ca să nu mă trezesc singură printre francezi și italieni. Iubitul ei, jucător de polo parizian, supraveghează construirea piscinei. Nu-l pomenim deloc pe Pablo, care în urmă cu cinci sau șase ani suspina după ea, și nu vorbim nici despre viața mea din ultimii ani. În prima seară, fac cunoștință cu Jimmy Goldsmith, care șade în fruntea unei mese lungi întesate de

copii, iubiți și iubite ai copiilor săi, femei din trecut și din prezent, nepoți și prieteni, cu toții frumoși, bronzați și fericiți. Când legendarul magnat franco-englez îmi strânge mâna și îmi zâmbește, mă gândesc că e posibil să fie cel mai atrăgător bărbat pe care l-am văzut în viața mea, că trebuie să fie prieten cu David Metcalfe și că e adevărată zicala: „Bărbatul care se însoară cu amanta lasă postul vacant".

Sir James tocmai a vândut toate acțiunile companiei sale înainte de o cădere de la bursă și s-a ales cu un profit de șase miliarde de dolari. A fost însurat cu fiica lui Antenor Patiño. Privindu-le pe descendentele magnatului bolivian al staniului și ascultându-i pe cei mai grozavi mariachi din lume la petrecerea de ziua de naștere a fiicei sale Alix, mă întreb de ce magnații avari nu pot trăi cu puțin stil, cum ar zice Metcalfe. De asemenea, mă gândesc la faptul că Pablo și Gilberto, care au jumătate sau o treime din averea acestui bărbat, dar numai două treimi din vârsta lui, în loc să fie fericiți într-un loc precum acesta, bucurându-se de lucrurile frumoase și de perfecțiunea vieții, precum marea aceea, clima, *infinity pools*, stilul arhitectural inegalabil, cu rădăcini uriașe care acoperă coloanele ce susțin acoperișurile din stuf ale acelor vile unice, nu se gândesc la altceva decât să se omoare între ei.

Oare de ce nu vine „El Mexicano" să-i asculte pe acești mariachi, în loc să asasineze candidați la președințe? De ce Pablo o preferă pe *Miss* Putumayo, în locul acestor copile atât de frumoase? De ce Gilberto nu vede potențialul acestei zone înzestrate cu atâtea minunății, care va valora o avere în câțiva ani? Europenii bogați și nobili care le știu pe toate și-au dat deja seama de asta și au dat năvală să o colonizeze din timp!

Conchid că educarea bunului-gust și dobândirea unei oarecare poleieli, pentru ca oamenii să nu ia în derâdere excesul de avere câștigată rapid, durează câteva generații. La cum stau lucrurile în materie de longevitate, magnaților urâți le va lua cel puțin jumătate de secol să atingă acest obiectiv.

La întoarcerea în Bogotá, după ce iau cina, într-o seară, cu niște prietene, ajung acasă pe la 11 și jumătate. Cinci minute mai târziu, sună portarul și mă anunță că William Arango îmi aduce un mesaj urgent de la șeful lui. Individul este secretarul lui Gilberto Rodríguez Orejuela și, deși mă miră că vine atât de târziu, îi spun să urce. Mă gândesc că șeful lui se află în Bogotá sau poate s-a răzgândit în privința afacerii ori a războiului și nu vrea să-mi spună la telefon. Așa cum fac ori de câte ori apăs pe buton ca să urce ascensorul care se deschide în holul apartamentului meu, îmi strecor opera de artă preferată în buzunarul sacoului.

Individul sosește beat criță și, când intră în salon, unde mă aflu, se prăbușește pe canapea, în fața banchetei pe care sunt așezată. Aruncă o privire sticloasă spre picioarele mele și îmi cere un whisky. Îi răspund că în casa mea whisky-ul este pentru prieteni, nu pentru șoferii lor. Îmi spune că șeful lui își bate joc de mine în fața tuturor prietenilor și angajaților și că psihopatul ăla degenerat de Pablo Escobar face același lucru în fața asociaților și asasinilor săi. Adaugă că Gilberto Rodríguez l-a trimis pe el să strângă „resturile" celor doi capi, fiindcă era vremea ca și cei săraci să se aleagă cu ceva. Cu un calm desăvârșit, îl lămuresc care e problema mea: unde s-a așezat el au stat, de-a lungul ultimilor 17 ani, șase dintre cei mai bogați bărbați din Columbia și patru dintre cei mai frumoși. Un pitic sărac lipit pământului cu o moacă porcină ca a lui nu se califică pentru a le lua locul. Atunci exclamă că sunt cu adevărat o târfă, așa cum spune *doña* Myriam, și de aceea îmi aduce un cadou de la ea. Impasibilă, răspund că dacă el îi spune *doña* acelei femei din clasa de jos, un șofer ca el ar trebui să-mi spună mie „*doña* Virginia", și nu „Virginia", deoarece fac parte din clasa superioară de 20 de generații și nu sunt infantă de Spania și nici nu sunt căsătorită cu vreun Don mafiot.

Zbiară că o să-mi dea ce merit și că acum o să mă învăț minte. Se străduiește să se ridice de pe canapea, care e foarte

joasă, în vreme ce vâră mâna în buzunar. Se împleticește pentru o clipă și se sprijină de măsuța de cafea, ca să nu-și piardă echilibrul. Șase lumânări și două candelabre de argint cad zgomotos pe jos, iar individul coboară privirea. Când o ridică, dă peste un Beretta de 9 mm țintindu-l direct între ochi, la o jumătate de metru distanță. Pe tonul cel mai calm, îi spun:

– Ridică ambele mâini, șofer spurcat, înainte să te ciuruiesc și să-mi pătez canapeaua.

– Cineva atât de *jailosa* ca dumneata, Virginia, nu e în stare să omoare un om, sărăcuța de tine! Iar pentru pistolașul ăla nu ai permis de portarmă din partea armatei! exclamă râzând în hohote, cu sângele-rece al celor care se știu sprijiniți de marii capi. Hai să punem pariu că e de jucărie. Dacă e adevărat, nici măcar nu e încărcat. O să vedem chiar acum, ca să mă duc să te denunț la DAS, să te arunce în închisoare pentru port ilegal de armă și pentru că ești fosta târfă a lui Escobar!

Când se ridică în picioare, îndepărtez siguranța revolverului, îi spun că nu pleacă nicăieri și îi poruncesc să se așeze lângă telefon. Se supune, deoarece îl lămuresc că are dreptate: într-adevăr, nu am permis de portarmă, pistolul nu e al meu, ci l-a uitat șeful lui când a venit să mă vadă în după-amiaza aceea, iar doi dintre secretarii lui șoferi sunt în drum spre mine, ca să i-l ducă înapoi.

– Aici, pe mâner, e inscripționată sigla PEEG. Se pronunță „Pig!", cuvântul pe care îl strigă șeful tău de câte ori te cheamă. Probabil nu știi engleză, așa că îți voi traduce: ai auzit de „El Chopo", „El Tomate", „El Arete", „La Quica", „La Garra" și „El Mugre"?

Bărbatul pălește.

– Vezi cât de ușor a fost să ghicesc numele șefului? Nu ești atât de prost pe cât te credeam! Fiindcă ești atât de isteț, iar eu am mâinile ocupate, o să te rog să te porți ca un adevărat secretar și să mă ajuți să formez numărul acela de telefon. Le vom spune să se grăbească, fiindcă am ajuns deja acasă și stabiliseră

să ajungă între 11 și 12, fiindcă psihopatul de Pablo Emilio Escobar Gaviria și-a rătăcit revolverul în timp ce făcea amor cu târfa lui – nu cu fosta lui târfă – tocmai în locul unde te-ai așezat și pe care mâine îl voi dezinfecta. Haide! Ce mai aștepți?

– Nu, *doña* Virginia! Nu-i veți lăsa pe asasinii lui *don* Pablo să mă ucidă! Ați fost întotdeauna o doamnă bună!

– Cum poate aștepta un geniu ca dumneata ca o „prostituată", din pricina căreia se va porni un război între un hoț de automobile și un vânzător de drogherie, să fie o dulceață? Formează numărul în continuare, dacă sună ocupat înseamnă că psihopatul degenerat vorbește cu Piño Noriega... Din fericire, conversațiile lor nu sunt niciodată foarte lungi. Și cum crezi că o să-i las să te facă bucăți dinaintea mea? Nu, nu, ce scârbos! N-aș vrea nici să văd cum le fac asasinii ăștia fiilor, fiicelor, mamei și surorilor dumitale ce ai venit să-mi faci mie. Slavă Domnului, vor ajunge în curând... Mâine trebuie să mă scol devreme, ca să-l duc la aeroport pe nebunul ăla furios care, cică, vrea să-mi arate un avion nou!

– Nu, doamnă Virginia! Nu i-ați lăsa pe asasinii ăia, mă scuzați, domnii aceia să se atingă de familia mea!

– Aș vrea să te ajut, dar proprietarul pistolului are cheile acestui apartament. Când secretarii lui mă vor vedea țintind cu el spre secretarul lui Gilberto Rodríguez, n-or să mă creadă că șeful suprem al cartelului din Cali a trimis un bețiv scârbos să fumeze pipa păcii cu șeful suprem al cartelului din Medellín, nu? Am și eu un dar pentru dumneata, poți alege una din două: pentru dumneata, personal, ce preferi? Niște fierăstraie electrice pe care tocmai le-a primit din Germania dulgherul ăla sadic – și abia așteaptă să le vadă la treabă – sau șase leoaice de la Hacienda Nápoles, care sunt la regim de o săptămână fiindcă s-au îngrășat de la toată carnea primită? Nu are rost să mai încercăm să-i prindem la telefon, probabil au plecat de ceva vreme și vor ajunge în curând...

Când mă satur să-i descriu tot ce-i vor face bietei femei care este silită să doarmă cu un porc respingător ca el și să-i aducă pe lume plozii, îi spun să-i mulțumească lui Dumnezeu că sunt îngerul păzitor al familiei sale și îl dau afară din casa mea înainte să ajungă măcelarii și să-l taie în bucăți. Cu Beretta ațintit spre capul lui, îi ordon să urce în lift și, chiar dacă în ultima clipă îmi vine să-l lovesc cu picioarele, mă stăpânesc: m-aș putea pierde cu firea, iar Pablo m-a învățat că, atunci când ții o armă în mână, trebuie să gândești nu la rece, ci la temperaturi mult mai scăzute.

„Necunoscute sunt căile Domnului." După ce pleacă depravatul acela, trimis de Gilberto Rodríguez ca să se răzbune pe Pablo Escobar – sau de nevasta lui, ca să se răzbune pe mine –, încui toate ușile apartamentului și ale camerei mele, sărut Beretta și binecuvântez ziua în care omul care mi-a luat inima de aur a lăsat revolverul pentru ziua în care dușmanii lui aveau să vină după mine. Îi jur lui Dumnezeu că nici un traficant de droguri nu va mai călca în casa mea și nu va mai avea numărul meu de telefon. Îl blestem pe toți să nu aibă parte de o zi de fericire toată viața, ca nevestele lor să plângă cu lacrimi de sânge, să-și piardă averile și toți descendenții lor să fie numiți *Los Malditos* (Blestemații). Îi făgăduiesc Fecioarei că, în semn de mulțumire pentru protecția ei, începând de acum voi colabora cu agențiile antidrog din străinătate ori de câte ori le voi putea fi de folos, voi ieși în fața casei mele pentru a vedea cum se perindă cadavrele lor și ale copiilor lor și îi voi urmări pe supraviețuitori cum se urcă, încătușați, într-un avion al DEA, chiar de-aș fi silită să aștept un veac.

Într-una din zilele următoare, o sun pe singura prietenă care n-ar spune nimănui ceea ce-i voi destăinui. Solveig este suedeză, elegantă ca o prințesă de cleștar, discretă și diferită de toate femeile și ziaristele pe care Pablo le-a numit întotdeauna „vipere". Nu ne-am făcut niciodată confidențe, fiindcă întotdeauna am înghițit durerea în singurătate și, în ultimii

ani, m-am obișnuit să nu mai am încredere în nimeni. Azi îi povestesc cele întâmplate, nu fiindcă am nevoia să mă descarc, ci fiindcă știu că acum, mai mult decât înainte, Escobar îmi interceptează convorbirile și le înregistrează, pentru a afla dacă mă mai întâlnesc cu dușmanul lui. Știu, de asemenea, că, deși îl urăsc, iar el nu mă mai iubește, Pablo o să țină întotdeauna la mine și mă va asculta la telefon, în vreme ce prietena mea uluită mă întreabă de ce o persoană ca mine s-a amestecat cu oameni de teapa lui, de ce l-am lăsat pe individul acela să intre în casa mea. Eu îi răspund că am făcut asta deoarece credeam că mai pot opri un război care va lăsa în urmă sute de morți. Întrucât servitorii și secretarii nu acționează niciodată fără autorizația șefului, nu-i dezvălui lui Solveig numele lui William Arango, fiindcă știu că Pablo l-ar face bucăți a doua zi cu un fierăstrău electric și nu vreau să am moartea asta pe conștiință. Singurul scop al destăinuirii mele față de Solveig este ca Escobar să-i urască și mai mult pe cel pe care l-a numit întotdeauna „un porc arivist" și pe nevasta lui bolnavă de răutate, care, prin intermediul telefoanelor acelora date în media, în care o acuza pe Victoria de Escobar că taie fețe ca să fure cadouri, a fost cea care a pornit, de fapt, războiul între cele două carteluri.

Ceva mai târziu primesc prin poștă o tăietură dintr-o pagină smulsă dintr-un ziar: un frizer din Cali a fost ucis cu 46 de lovituri de cuțit – nu zece, nu 20, nu 30 – în timpul unei orgii de homosexuali. Deoarece creierele care dau ordine sunt de o mie de ori mai vinovate decât bestiile care le execută, mă rog pentru iertarea lui și îi ofer lui Dumnezeu toată durerea și umilirea mea provocate de elitele acestei lumi infame – care nu se deosebesc nicidecum, nici genealogic, nici moral, de asasinii și servitorii lor – pentru a mă folosi drept catalizator al unor procese care să-i șteargă de pe fața pământului, cu tot cu averile adunate din rușinea țării mele, din sângele victimelor și din lacrimile femeilor columbiene.

Pe 13 ianuarie 1988, izbucnește războiul. În vreme ce Pablo se află la Hacienda Nápoles, o bombă puternică zdruncină din temelii conacul Mónaco – reședința soției și a celor doi copii ai săi, aflat într-unul dintre cartierele cele mai elegante din Medellín – și tot cartierul. Victoria, Juan Pablo și micuța Manuela, care dormeau acolo, scapă de la moarte, ca prin miracol, teferi și nevătămați. Doi paznici, în schimb, își pierd viața. „Deep Throat" îmi spune că a fost răzbunarea lui Pacho Herrera, al patrulea om din ierarhia supremă a cartelului din Cali, căruia Pablo voia să-i facă același lucru pe care i-l făcuse lui „El Niño" la cererea lui Chepe Santacruz, al treilea din ierarhie, după Gilberto și fratele acestuia, Miguel. Din clădire, ocupată în întregime de familia și de gărzile de corp ale lui Escobar, a mai rămas doar structura din ciment. Colecția lui valoroasă de automobile vechi și cea de opere de artă a soției sale au fost afectate iremediabil.

Războiul lasă în urmă 30 de morți pe zi. Devine ceva obișnuit ca în Cali și Medellín să înceapă să apară și cadavrele unor tinere fotomodele torturate cu sălbăticie, deoarece conflictul se extinde până la saloanele de înfrumusețare, unde cartelurile angajează informatori. Dușmanii lui Pablo știu că nu mai sunt cu el, dar cred că ține și acum la mine, ceea ce mă pune într-o poziție dublu vulnerabilă, deoarece nu mă mai bucur de protecția lui. Amenințările sunt mai cumplite ca niciodată și nu folosește la nimic să schimb numerele de telefon. Din ce în ce mai puține persoane au numărul meu, iar eu încep să mă izolez de toată lumea. Banii din bancă se termină repede, deoarece prioritatea mea este să plătesc ratele la apartament, până se vinde vreunul dintre tablourile mele. Nici unul dintre ele nu valorează mai mult de câteva mii de dolari, iar în Columbia vânzarea unei opere de artă care nu aparține celor șase pictori naționali celebri durează luni, dacă nu ani de zile. Când îmi ofer puținele bijuterii magazinelor unde am fost clientă de la 20 de ani, mi se oferă zece la sută

din valoarea lor, aproape la fel de puțin ca la o casă de amanet. Hotărăsc să nu-mi vând apartamentul, care m-a costat aproape 20 de ani de muncă și de sacrificii, fiindcă ar trebui să las să pătrundă în viața mea privată zeci de curioși și să mă supun la tot felul de întrebări indiscrete.

Pentru a-mi ține mintea ocupată, mă apuc să-mi organizez notițele pentru cartea pe care o voi publica într-o bună zi, dacă mă salvează un miracol. Asta nu face decât să-mi întipărească în amintire, de neșters, nostalgia pentru tot ce am pierdut de când blestemul pe nume Pablo Escobar mi-a ieșit în cale. După bombă și la mai puțin de o săptămână, Pablo l-a răpit deja pe Andrés Pastrana, candidat la primăria orașului Bogotá, fiul fostului președinte Pastrana Borrero, și l-a asasinat fără milă pe procurorul Carlos Mauro Hoyos. Întrucât s-a reintrodus extrădarea, are de gând să aducă statul în genunchi. Acum plătește 5 000 de dolari pentru fiecare polițist ucis. Pe măsură ce războiul se polarizează, 800 de angajați ai poliției sunt asasinați. Pentru a dovedi că are muniție din belșug cu care să se apere de cartelul din Cali și de stat pentru o vreme, cadavrele unora dintre victime sunt ciuruite acum de peste 100 de gloanțe. E evident că zilele cu puține lichidități – necunoscute de opinia publică – au rămas în urmă și că noua conexiune cubaneză îi aduce adevărate averi.

Defilarea de teroare, amenințări și morți m-a cufundat treptat într-o tristețe adâncă: nu mă mai interesează aproape nimic, rareori ies din casă și hotărăsc că, de îndată ce mi se vor termina banii din seif, o să mă împușc în ureche, unde mi-a arătat Pablo, fiindcă nu mai suport teama de sărăcia pe care o văd apropiindu-se cu pași repezi. Familia mea nu simte decât dispreț față de mine, iar insultele lor se adaugă la cele pe care le aud ori de câte ori merg la un supermarket. Știu că n-o să pot conta nici măcar pentru o pâine pe nici unul dintre cei trei frați bogați ai mei, care mă învinuiesc pentru batjocurile pe care trebuie să le îndure la Jockey Club, în restaurante și la petreceri.

M-am dus să-mi iau rămas-bun de la Dennis, un astrolog american care se va întoarce curând în statul său natal, Texas, deoarece a fost amenințat cu răpirea. Vreau să-l întreb când se va sfârși suferința asta îngrozitoare prin care trec. Îmi cercetează harta astrală și niște tabele speciale ce îi îngăduie să afle care va fi poziția planetelor în viitor și mă anunță îngrijorat:

–Suferința abia începe... Și va dura multă vreme, draga mea.

–Bine, dar câte luni? Spune-mi.

–Ani... ani... Va trebui să te ții tare ca să înduri ceea ce se apropie. Dar, dacă trăiești suficient de mult, vei primi o moștenire uriașă.

–Vrei să spui că o să fiu nefericită și, apoi, o să devin văduva unui bărbat foarte bogat?

–Știu doar că vei iubi un bărbat din țări îndepărtate, de care vei fi departe întotdeauna... Să nu-ți treacă prin cap să comiți vreo crimă, fiindcă vei avea probleme legale cu străinii, care vor dura ani de zile, dar, în cele din urmă, justiția va trece de partea ta! O! Nu ești condamnată numai la singurătate, ci ți-ai putea pierde și vederea în ultimii ani. Vei suferi până când Jupiter va părăsi casa dușmanilor ascunși, a închisorilor și a sanatoriilor. Totuși, dacă ești puternică, peste 30 de ani vei putea spune că a meritat efortul! Destinul stă scris în stele... Nu putem face nimic pentru a-l schimba, *my dear.*

–Dennis, ți se pare că ceea ce-mi înfățișezi e un destin? E o crucificare! îi spun, înghițindu-mi lacrimile. Și spui că abia începe? Ești sigur că tabelele nu sunt pe dos? Nu cumva durerea e pe cale să ia sfârșit?

–Nu, nu, nu. Va trebui să plătești o karmă, fiindcă te-ai născut cu Chiron în săgetător. Asemenea centaurului mitic, îți vei dori să mori ca să scapi de durere, dar nu vei putea!

În seara aceea, îi povestesc la telefon Gloriei Gaitán că mă gândesc la sinucidere, ca să scap de durerea de a muri de foame. Îi spun că, pentru ca totul să fie rapid și definitiv, am de gând să mă împușc. Ea e prietenă cu Fidel Castro, așa că nu-i pomenesc

nimic despre dorința de a scăpa de durerea de a fi silită să aștept 30 de ani într-o închisoare americană până ni se va dovedi nevinovăția, a mea și a dictatorului cubanez. Sau într-un sanatoriu, alături de Pablo – un Săgetător – până când se dovedește că sunt sănătoasă mintal și, pe patul de moarte, centaurul acela să-mi lase averea fiindcă l-am bătut la cap 30 de ani.

Câteva săptămâni mai târziu, accept o invitație de la o cunoștință de-a mea să-mi petrec câteva zile în casa ei de la țară. Sunt convinsă că, în curând, îmi voi lua rămas-bun de la viață, așa că vreau să văd natura și animalele pentru ultima dată. Când mă întorc la apartament, unde totul este păstrat întotdeauna în perfectă ordine, îmi dau seama că în absența mea a fost vizitat de un hoț. Biroul e răscolit și au dispărut primele 78 de pagini din cartea la care lucram, scrise de mână, cu răbdare, de mai multe ori – fiindcă nu am mașină de scris, iar calculatorul personal nu s-a inventat încă –, împreună cu casetele pe care înregistrasem interviurile cu Pablo din primii ani, bilețelele care însoțiseră buchetele de orhidee primite de la el și singurele două scrisori pe care mi le-a scris vreodată. Cuprinsă de o presimțire îngrozitoare, dau fuga în camera unde se află seiful și îl găsesc deschis. Cei 30 000 de dolari – tot ce-mi mai rămăsese – au dispărut și, cu excepția celor două seturi de chei de la apartament, seiful e gol. Deși etuiurile de catifea cu bijuteriile mele neatinse sunt deschise pe birou, hoțul mi-a luat brelocul de aur și, de asemenea, micul meu iaht *Virgie Linda I.* Dar, cel mai rău dintre toate, mi-a luat Beretta. Într-adevăr, era al lui, dar știa foarte bine că devenise al meu și că era ultima speranță care îmi mai rămăsese.

Furtul banilor, al lunilor de muncă intensă și al revolverului, cea mai de preț companie a mea, mă cufundă într-o deprimare profundă. Omul crud pe care l-am iubit atât de mult și-a pierdut mințile și mă osândește la o agonie de luni de zile. Mama a plecat la Cali, ca să îngrijească o soră bolnavă, și nu mi-a lăsat numărul de telefon, fiindcă familia mea nu

mai există. N-aș îndrăzni să cer bani altcuiva sau să le vorbesc depre sărăcia mea unor prieteni din ce în ce mai distanți sau unor rude îndepărtate. Nici măcar nu mai am puteri să mă duc să vând ceva și hotărăsc că nu voi aștepta 30 de ani ca să-mi plătesc karma. O să mă las să mor de foame, cum a făcut Eratostene când a aflat că, în curând, avea să-și piardă vederea.

Știu că, dintr-un loc în univers, spiritele nobile ale nemuritorilor aud vocile rugătoare ale sărmanilor muritori, așa că îl rog pe acel înțelept din vechea Grecie să-mi dea putere pentru a îndura cele trei luni care mă așteaptă, dacă nu se întâmplă vreun miracol. Am citit că primele zile sunt cele mai cumplite, după care te învăluie o luciditate unică și abia dacă mai suferi. La început, nu simți nimic; dar în a cincea și a șasea zi încep durerile. Se întețesc cu fiecare oră care trece, însoțite de un sentiment extrem de abandon și de disperare, de o asemenea agonie încât – cu inima sfâșiată, ca și cum tot ce ar rămâne din ființa noastră ar fi doar niște fâșii de carne cuprinse de flăcări – ajungi să crezi nu că viața ți se scurge din trup pentru totdeauna, ci puțina judecată care-ți mai rămâne fuge îngrozită spre infern. Pentru a nu o pierde și pentru a găsi consolare, recurg la singura parte din ființa mea care pare să mai conțină ceva: În clipa aceasta, aproape un miliard de persoane trec prin aceeași agonie ca mine. Am văzut cum trăiesc oamenii cei mai bogați de pe pământ, am văzut și cum trăiesc cei mai săraci în groapa aia de gunoi. Acum știu cum moare unul din cinci copii în lume. Dacă în viața mea are loc un miracol, peste 30 de ani voi putea concentra toată durerea pe care o port în suflet într-o carte despre Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul, pe care o voi intitula *Evolution* vs *Compassion*. Sau poate într-o zi vor exista filantropi adevărați și voi face o emisiune de televiziune despre ei, pe care o voi intitula *On Giving*.

Din Olimpul în care sălășluiește acum, milostivul Eratostene pare să mă audă: 11 zile mai târziu, sună mama, care s-a întors la Bogotá. Când îi spun că nu am reușit să vând nimic,

îmi împrumută puținii bani de care dispune. Câteva săptămâni mai târziu, se petrece miracolul și se vinde un tablou. Atunci hotărăsc că pentru a încerca să recuperez milioanele de dendrite pierdute în timpul postului negru, trebuie să studiez urgent ceva care să fie o provocare pentru minte.

Da, o să învăț germana ca să pot traduce în șase limbi *Escolios* ale filosofului Nicolás Gómez Dávila, fiindcă sunt o minune de înțelepciune, metrică și sinteză: „Adevăratul aristocrat își iubește poporul tot timpul, nu doar în timpul alegerilor". Oare, din punctul de vedere al înțeleptului columbian de dreapta, care urăște aparatura modernă, acel Pablo Escobar pe care l-am cunoscut avea mai mult dintr-un aristocrat decât veșnicul Alfonso López?

Trei luni mai târziu, prietena mea Iris, logodnica unui consilier de la Ambasada Germaniei în Bogotá, îmi dă o veste:

– Există o bursă disponibilă la Institut für Journalismus din Berlin pentru un reporter care știe engleză și ceva germană. Bursa pare ideală pentru cineva atât de pasionat de temele economice ca tine. De ce o nu soliciți, Virgie?

În august 1988 – grație unui act al Divinei Providențe, care, după Dennis, stă scris în stele, și grație acelei jumătăți de destin, care, după Pablo, te însoțește de la naștere –, plec fericită spre Berlin. Nu o fac dintr-un motiv anume, nu. Plec fericită dintr-un milion de motive, câte stele există pe firmament.

Regele terorii

– Oamenii din Berlinul de Est se topesc de plictiseală și de tristețe... Nu mai suportă și vor dărâma zidul acela dintr-o clipă în alta! Parcă văd bulevardul ăsta grandios unit în mai puțin de un an, îi spun lui David, care se află alături de mine, admirând Reichstagul și Poarta Brandenburg dintr-un turn de observație.

– Ți-ai pierdut mințile? O să fie acolo mai mult decât Zidul lui Adrian și decât Marele Zid Chinezesc!

Destinul m-a purtat în Berlinul de Vest în ultimul an de existență a celor două Germanii și cu un an înainte de căderea Cortinei de Fier. Asemenea unuia dintre acele tsunami puternice, care nu se pot vedea de la suprafață, o serie de întâmplări subterane se petrec în locul care, 15 luni mai târziu, va deveni epicentrul prăbușirii comunismului în Europa. Însă nu tocmai din motive politice acum, când ajung pe un aeroport internațional, par să se aprindă toate beculețele roșii. DAS-ul din Columbia știe că traficantul cel mai mare de droguri exportă tone de droguri în containere, transferă bani în numerar în congelatoare industriale și încă nu are nevoie de fosta lui amantă drept „catâr", nivelul cel mai de jos din industria aflată în plină creștere și devenită multinațională, concepută de el și de vreo zece asociați sau rivali miliardari.

Mi-am dat seama că interesul brusc pe care mi-l arată FBI-ul și poliția europeană pare să coincidă cu faptul că, în ultima vreme, de câte ori plec din Bogotá spre altă țară, persoane care au legături cu elita traficanților de droguri ocupă o bună parte din locurile de la clasa întâi din avion.

De asemenea, am observat că de câte ori se întorc bursierii guvernului german la Berlin, printre care și eu, după călătorii în alte orașe, în camera mea de la căminul studențesc hârtiile și flacoanele cu produse cosmetice nu se află în ordinea milimetrică în care le lăsasem. Angajații de la Institut für Journalismus au început să mă privească bănuitor și să-mi pună tot felul de întrebări, de exemplu, de ce port haine de afaceristă, și nu de studentă. Știu ce cred și ce au aflat autoritățile despre mine. Știu că m-au urmărit și știu de ce. Sunt absolut fericită.

Într-o bună zi, mă înarmez cu curaj și hotărăsc să dau un telefon la consulatul Statelor Unite la Berlin – în 1988, ambasada se află la Bonn – de la un telefon public, ca să-mi ofer colaborarea. Îi spun celui care răspunde că am informații despre un posibil complot al lui Pablo Escobar cu sandiniștii și cubanezii. La celălalt capăt al liniei, operatorul întreabă: „Pablo who?", adaugă că sute de disidenți comuniști dau telefon tot timpul pentru a spune că rușii or să arunce în aer Casa Albă cu o bombă atomică, după care îmi trântește telefonul în nas. Când mă întorc, întâlnesc privirea unui bărbat pe care am impresia că l-am văzut cu câteva zile înainte la grădina zoologică, aflată în apropiere de Europa Center – unde se află și Institutul – și unde merg adesea pentru a mă relaxa, gândindu-mă că, față de Grădina Zoologică din Berlin, cea de la Hacienda Nápoles pare Zidul Berlinului pe lângă Marele Zid Chinezesc.

Câteva zile mai apoi, un bărbat îmi taie calea înainte să mă urc în avion. Se identifică drept agent antidrog al Bundes Kriminal AMT, BKA sau Interpol Wiesbaden. Când îmi spune că ar vrea să-mi pună câteva întrebări, îl întreb dacă ei m-au

urmărit la grădina zoologică în ziua în care am dat telefonul la ambasada americană, dar mă încredințează că nu a fost BKA-ul.

Mă întâlnesc cu el și cu superiorul său și, de la bun început, mă informează că am dreptul de a-i da în judecată pentru amestec în viața mea privată: mi-au percheziționat camera în fiecare săptămână, mi-au interceptat convorbirile telefonice, mi-au deschis toată corespondența și au verificat fiecare persoană cu care m-am întâlnit. Îi lămuresc că, departe de a-i da în judecată, vreau să le ofer numele și ierarhiile tuturor, ale absolut tuturor traficanților de droguri și spălătorilor de dolari pe care i-am cunoscut și de care am auzit vreodată, deoarece simt o ură viscerală față de criminalii aceia care mi-au distrus bunul renume și pe cel al țării mele. Dar, mai întâi, le cer să-mi spună cine e persoana care m-a denunțat de câte ori am călătorit. După zile de discuții, îmi spun numele: este Germán Cano, de la DAS.

Atunci chiar încep să le dezvălui totul. Primul lucru pe care îl spun este că, în avionul în care așteptam să mă îmbarc, cu biletul meu de studentă, călătorea la clasa întâi unul dintre cei mai vizibili membri ai cartelului din Medellín, însoțit de asociatul său, un spălător de dolari din una dintre cele mai bogate familii evreiești din Columbia. La sosirea pe aeroportul din Frankfurt, amândoi au mers drept înainte, ca la ei acasă, în vreme ce toți polițiștii s-au îngrămădit să-mi percheziționeze valizele, ca să vadă dacă e adevărat că amanta sau fosta amantă a celui de-al șaptelea cel mai bogat om din lume aducea vreun kilogram de cocaină și risca zece ani de închisoare pentru a câștiga 5 000 de dolari pentru încă un costum de la Valentino sau de la Chanel.

– Germán Cano nu știe care sunt capii supremi ai cartelurilor de droguri sau marii spălători de bani, fiindcă serviciile secrete columbiene îi protejează. Cred că Departamentul pentru Străinătate de la DAS are oameni pe liniile aeriene care îi anunță când călătoresc; ei transmit informația mai departe traficanților

de droguri cu care sunt pe mână și, când sosește ziua, mă folosesc pentru a distrage atenția autorităților din străinătate. Se întâmplă de fiecare dată, iar eu nu cred în coincidențe.

Adaug faptul că poliția antidrog din țara mea a fost ani de zile în slujba DEA și n-o să pretind să-mi spună dacă DAS-ul are sau nu ceva de câștigat de la Interpol. Dar le arăt că e perfect plauzibil să primească cu o mână de la colegii europeni și, cu cealaltă, de la marii traficanți de droguri.

– Spuneți-mi cum vă pot ajuta. Vă rog doar să-mi eliberați un document sau un pașaport de călătorie, pentru ca DAS-ul să nu afle când plec din Columbia sau când mă întorc. Fac asta din principiu și nu am nici cea mai mică intenție de a cere guvernului țării dumneavoastră azil, loc de muncă sau bani. Singura mea problemă este că am jurat că n-o să mai văd niciodată pe nimeni implicat în afacerea asta și singura mea sursă de informații este un fost traficant de droguri. Totuși, pare a fi cel mai bine informat din lume.

În felul acesta începe colaborarea mea cu agențiile antidrog internaționale, ca urmare a problemelor pe care mi le-au creat șefii celor mai puternice carteluri și din pricina denunțurilor serviciilor secrete columbiene. Mă gândesc că, în loc să se agite să-mi percheziționeze valizele, ca să vadă dacă transport 10 000 de dolari sau mai mult pentru un Pablo fără lichidități, FBI-ul ar fi fost mai eficient în urmărirea constantă a lui „El Mugre" și a piloților de avion sandiniști, ar fi putut distruge în câteva săptămâni impresionanta „Conexiune cubaneză" a cartelului din Medellín și structura sa financiară. Dacă, în loc să mă urmărească pe mine și pe eleganții mei prieteni din Europa, Interpolul ar fi făcut lucrul acesta cu marii traficanți de droguri și spălători de bani care călătoreau în același avion cu mine, ar fi putut reteza din rădăcină, de asemenea, „Conexiunea europeană" a cartelului din Cali, care s-a dezvoltat în anul următor.

Pentru polițiștii din toată lumea, colegii vor fi întotdeauna mai de preț decât informatorii. De aceea, le dezvălui

acelor europeni prieteni cu DAS toate numele traficanților de droguri și ale complicilor acestora, dar hotărăsc să nu le pomenesc nimic despre politica din Caraibe și să aștept, mai degrabă, să se ivească ocazia potrivită pentru a lua legătura direct cu americanii. Colaborarea mea nu este necesară: legătura lui Pablo cu Cuba cade pe 13 iunie 1989 și, până pe 13 iulie, Fidel Castro îi va fi împușcat deja pe generalul Arnaldo Ochoa – erou al Revoluției și în războiul din Angola – și pe colonelul Tony de la Guardia. Primesc vestea morții generalului cu profundă durere, deoarece Ochoa a fost întotdeauna un om de un curaj extraordinar, care nu merita să moară executat, acuzat de trădare de patrie.

Nu există nimic mai costisitor pe lume decât un război. Trebuie cumpărate arme cu tonele, dinamită cu tonele. Trebuie plătiți generos nu doar soldații, ci și miile de spioni și de trădători și, mai ales în cazul lui Pablo, autoritățile din Bogotá și Medellín, politicienii și reporterii prieteni. Aceste sute, posibil mii de persoane echivalează cu lista de plată a unei corporații și nu există suficiente tone de cocaină pentru a compensa utilizarea zilnică a acestor resurse. Știu că, în acest moment, Escobar se confruntă cu două probleme: pentru public, evident, extrădarea; însă, pentru cei bine informați, cum suntem eu și „Deep Throat", banii. După căderea Conexiunii cubaneze, Escobar se confruntă cu nevoia urgentă de lichidități pentru un război care îi polarizează toți dușmanii: cartelul din Cali, DAS-ul și poliția. L-a costat deja sute de oameni și, cum nu părăsește niciodată familiile celor care și-au dat viața pentru el, fiecare asasin ucis se înmulțește cu mai multe guri de hrănit. Dar cel mai grav lucru dintre toate este că războiul a declanșat goana spre Valle del Cauca a multora dintre foștii săi asociați, deoarece Pablo a început să încaseze taxe de la traficanții lui, pentru lupta împotriva extrădării. Cel care nu plătește în bani, cu marfă, vehicule, avioane sau proprietăți, plătește cu viața. Sătui de extorsiuni și de cruzimea metodelor sale, mulți dintre

capi, precum cel care călătorea în același avion cu mine, au trecut de partea cartelului din Cali.

Știu că, pentru a face rost de resurse, Escobar va recurge din ce în ce mai des la răpiri și că, pentru a îngenunchea statul, va distruge Bogotá și se va folosi de presă cu din ce în ce mai mult cinism. Din pricina disprețului pe care îl simte față de mijloacele de comunicare care îl atacaseră fără milă când era cu mine – și fiindcă era cu mine – a botezat una dintre casele sale *Marionetas* (Marionete). Din singurătatea mea, observ în tăcere cum colegii care mă insultaseră folosindu-se de cele mai cumplite epitete, fiindcă îl iubeam pe „Robin Hood Paisa", îngenunchează acum dinaintea Regelui Terorii. Îl curtează cu toții nerăbdători, dar el este cel care are nevoie disperată de ei. Iar megalomanul obsedat de celebritate, escrocul care cunoaște mai bine decât oricine prețul președinților învață să-i manipuleze, pentru a vinde imaginea că devine, pe zi ce trece, mai înspăimântător și mai puternic, tocmai deoarece devine din ce în ce mai vulnerabil și mai sărac. Marionetele acelui păpușar al istoriei îi transformă pe „El Chopo", „El Arete", „El Tomate" și „La Garra" în „Aripa militară a cartelului de la Medellín", iar pe „El Mugre" în „Aripa financiară a cartelului de la Medellín", adjudecându-i lui Pablo, în fața presei străine, aproape condiția de șef al unei organizații naționaliste precum OEP, ETA sau IRA. Totuși, în vreme ce acestea luptă pentru dreptul la o patrie palestiniană, sau pentru o cauză separatistă, sau pentru o parte din Irlanda, Aripa Militară și Aripa Financiară ale cartelului din Medellín luptă pentru o cauză individuală: ca „Patrón" să nu fie extrădat.

În vreme ce aproape 1 000 de polițiști își pierd viața, justiția columbiană – acest etern instrument al călăilor –, care întârzie 20 de ani în a-și face datoria, devine, de asemenea, victima propriei indiferențe față de ceilalți: în 1989, traficanții de droguri asasinează peste 200 de funcționari din

Justiție și nici un judecător nu mai îndrăznește să mai dea vreun verdict în procesele împotriva lor.

În 1989, mă întorc în Europa cu toate informațiile pe care am reușit să le strâng pentru Interpol. Am impresia că, în materie de trafic de droguri, germanii preferă să se înțeleagă cu FBI-ul sau cu DAS-ul și să lase poliția columbiană pe seama DEA, față de care nu par să nutrească o admirație deosebită. Însă adevărul este că, în luna august a acelui an, nu mă prea gândesc la evenimentele politice sau la știrile din Columbia, deoarece tatăl meu este pe moarte și mă îngrijorează suferința mamei. Abia mai târziu am aflat că, pe 16 august, fostul meu amant ordonase asasinarea magistratului care-i intentase proces pentru uciderea directorului ziarului și că, în dimineața zilei de 18 august, procedase la fel cu comandantul de poliție din Antioquia, colonelul Valdemar Franklin Quintero, deoarece curățase instituția de polițiștii aflați în slujba lui Pablo Escobar și fiindcă le reținuse pe Tata și pe Manuela câteva ore, pentru a le interoga și a afla unde se ascunde. Pe 19 august, moare tata și în seara aceea îi spun mamei că nu mă voi duce în Columbia pentru înmormântare, fiindcă el nu m-a iubit niciodată și fiindcă din 1980 nu mai vorbise cu mine.

Dar mai există un motiv care mă împiedică să fiu alături de ea, o groază pe care nu i-o pot împărtăși nimănui. În seara de dinaintea zilei în care a murit tata, Pablo a comis o crimă care a fost doar una dintre miile de cifre din statisticile lui, dar cea mai îngrozitoare dintre toate: pe 18 august 1989, 18 asasini plătiți cu legitimații de membri B-2 l-au asasinat pe cel care urma să fie președintele Columbiei, între 1990 și 1994, cu 60 la sută dintre voturi și poate singurul nepătat de la îndepărtatele vremuri ale singurului om de stat columbian adevărat din a doua jumătate a secolului XX. Cu o lună înainte, generalul Maza Márquez înlocuise gărzile de încredere cu un grup de oameni aflați sub comanda unui oarecare Jacobo Torregrosa. Știu că, dacă aș merge la înmormântarea tatălui

meu, serviciile secrete m-ar aștepta, cu siguranță, la aeroport, pentru a mă interoga în legătură cu Escobar și cu numeroasele mele călătorii în Germania. Voi ajunge pe mâna unei duzini de animale, într-o pușcărie a DAS sau la Școala de Echitație a armatei. Știu, de asemenea, că presa, însetată de răzbunare, va crede orice va vrea să spună despre mine generalul Maza și va aplauda sonor toată cruzimea ieșită din comun pe care DAS sau B-2 o vor folosi cu mine, cum au făcut de-a lungul anilor. Candidatul la președinție se numea Luis Carlos Galán, iar pentru Pablo Escobar era primul și ultimul, cel mai înverșunat de pe o listă tot mai lungă de dușmani adunați pe durata unei vieți care a stat sub semnul urii și a fost dedicată numai celor mai implacabile modalități de răzbunare.

La trei luni după asasinarea lui Luis Carlos Galán, Pablo Escobar aruncă în aer un avion Avianca cu 107 persoane la bord, cu care urma să călătorească galanistul César Gaviria – acum candidat oficial la președinție din partea Partidului Liberal –, care în ultima clipă hotărâse să nu se urce în avion. Pentru această crimă, asasinul „La Quica" avea să primească, mai târziu, zece condamnări pe viață într-un tribunal din New York. Investigatorii aveau să ajungă la concluzia că explozibilul întrebuințat a fost același Semtex pe care-l folosesc teroriștii din Orientul Mijlociu și detonatorul, foarte asemănător cu cel folosit de Muammar Gaddafi pentru a arunca în aer, în decembrie 1988, avionul Panam cu care călătoreau 270 de persoane, deasupra satului scoțian Lockerbie (de curând, Libia a fost silită să plătească o indemnizație de milioane pentru fiecare dintre familiile victimelor). Manolo, teroristul ETA, îi învățase pe Pablo și pe oamenii lui să fabrice cele mai puternice bombe. În felul acesta, s-a dovedit din nou că terorismul internațional se bazează pe o rețea solidă de legături, asemenea celor dintre traficul de droguri și puterea din țara mea și din aproape toată zona aflată în jur.

În noiembrie 1989, cade Zidul Berlinului. E începutul oficial al erei Cortinei de Fier și al guvernelor comuniste din Europa de Est. În luna decembrie a aceluiaș an, guvernul lui George W. Bush invadează statul Panama, generalul Noriega este înlocuit în funcție și mutat în Statele Unite, fiind judecat pentru trafic de droguri, crimă organizată și spălare de fonduri. Carlos Lehder devine cel mai valoros martor dintre traficanții de droguri împotriva fostului dictator, iar sentința îi este redusă de la aproape trei condamnări pe viață la 55 de ani.

În luna decembrie a aceluiași an, un autobuz cu 8 000 de kilograme de dinamită zguduie din temelii clădirea DAS. Scapă doar generalul Maza, și asta fiindcă biroul lui era protejat de ciment consolidat cu armătură din oțel. Atentatul se soldează cu aproape 100 de morți și 800 de răniți. În fața acelei scene dantești, nu mai plâng pentru cei morți, ci pentru cei vii. Două săptămâni mai târziu, într-o ambuscadă a armatei pe coasta Caraibilor, își pierde viața Gonzalo Rodríguez Gacha. În vreme ce țara se bucură văzând slăbiciunea cartelului din Medellín, în satul lui Pablo, aflat în apropiere de Bogotá, regatul absolut al lui „El Mexicano", mii de persoane plâng moartea binefăcătorului lor. Știu că, de acum încolo, generalul Maza și cartelul din Cali vor reprezenta un bloc de ciment și de oțel împotriva lui Pablo, care a rămas fără singurul prieten și aliat necondiționat de talia lui. Cu extrema stângă, potrivnică lui Gonzalo, aliată cu dușmanii săi de extremă dreaptă, acei paramilitari vor deveni, cu timpul, cel mai feroce catalizator al tuturor motivelor de ură pe care le-a inspirat.

Acel șir de războaie, consecință a primului, se polarizează tot mai mult pe zi ce trece. Bernardo Jaramillo – următorul candidat la președinție din partea partidului Uniunea Patriotică – și Carlos Pizarro Leongómez, de la mișcarea M-19, acum destrămată, ridică la patru numărul candidaților la președinție care au fost asasinați. Nimeni nu îndrăznește să

ceară explicații instituției însărcinate cu protecția lor și inamovibilului director al DAS.

*

În afară de bursa mea și de colaborarea cu Interpolul, mai exista un motiv întemeiat pentru care să petrec în Germania o bună parte din cei patru ani scurși între despărțirea mea de Pablo, în 1987, și următoarele mele contacte cu el.

În 1981, fusesem singurul reporter columbian trimis la Londra la nunta lui Charles, prinț de Wales, cu Diana. După o transmisiune maraton de șase ore, mă întorceam mândră și fericită fiindcă atât BBC-ul, cât și Centrul de Informare al Coroanei Britanice îmi oferiseră de lucru. Refuzasem, deoarece speranța de a deschide propriul post de televiziune împreună cu Margot depășea orice film de la Hollywood sau orice ofertă de la o companie internațională de prestigiu. Pe durata zborului de la Londra la Paris, unde urma să fac o escală lungă pentru a mă îmbarca spre Bogotá, o tânără fermecătoare se așezase alături de mine și vorbiserăm, fericite, despre nunta regală. Când am ajuns la Paris, mi-a făcut cunoștință cu fratele ei care o aștepta pe aeroportul Charles de Gaulle, ca să plece apoi împreună spre sudul Franței. În timp ce ea se dusese cu nepoțelul să-i cumpere o înghețată, eu stătusem de vorbă cu el. Mi s-a părut că, la fel ca mine, acel fiu al unui nobil german și al unei frumuseți lombarde nu avea o căsnicie fericită. Când ne-am luat rămas-bun, am știut amândoi că, într-o zi nu foarte îndepărtată, aveam să ne revedem. Când, în seara sosirii mele la Bogotá, David Stivel îmi spusese că mă părăsește pentru actrița lui, îi răspunsesem foarte calmă:

– Poți pleca din seara asta, fiindcă ieri l-am cunoscut la Paris pe singurul bărbat cu care m-aș mai căsători. E frumos, cu zece ani mai tânăr decât tine și de o sută de ori mai interesant. Trebuie doar să semnezi actele pe care avocatul meu ți le

va trimite peste câteva zile. Sper să fii la fel de fericit cum îmi propun să fiu eu în viitor.

Unul dintre cele trei motive pentru care m-am îndrăgostit de Pablo a fost darul libertății mele: într-o zi de luni a lui ianuarie 1983, îmi spusese că, în vinerea aceea, de îndată ce mă eliberez de fostul meu soț, trebuia să iau cina cu el, înainte ca alt căpcăun să-mi taie calea. Din seara aceea, ne iubiserăm atât de mult, încât rareori mă mai gândisem la celălalt, aflat într-o țară îndepărtată. Omul superior cu care, după Pablo, aveam să mă mărit într-o zi – și cel pe care, după Dennis, aveam să-l iubesc – avea să revină în viața mea pentru a-mi dărui, în scurt timp, toate formele de fericire pe care le credeam rezervate doar celor drepți, aflați în paradis. Și avea să se întoarcă pentru a juca cel mai straniu rol față de moartea lui Pablo și unul încă și mai straniu față de viața mea.

E divorțat de doi ani și, când sora lui îi spune că sunt în Germania, vine să mă vadă a doua zi. Bavaria este unul dintre paradisurile mele pe pământ, iar München, unul dintre paradisurile mele urbane, orașul neoclasic perfect al Regelui Nebun și al compozitorului Tetralogiei Nibelungilor. Pe durata câtorva săptămâni, vizităm Alte Pinakothek, cu tezaurele sale din toate timpurile și minunatele opere rubensiene, precum *Răpirea sabinelor*, și Neul Pinakothek, cu tot atâtea odoare din vremurile noastre. Ne plimbăm pe câmpia bavareză, una dintre cele mai bucolice pe care le-a creat Dumnezeu, și suntem incredibil de fericiți. Ceva mai târziu, mă cere de soție și, după ce mă gândesc câteva zile, accept. Îmi pune pe deget un inel de logodnă cu un diamant de opt carate – cifra infinitului – și stabilim data nunții în mai, anul următor. Mama lui îmi spune că în curând vom merge la Paris pentru a comanda cu șase luni înainte rochia de mireasă pe care vrea să mi-o dăruiască de la Balmain Haute Couture. Pentru prima dată în viața mea, totul se apropie de perfecțiunea divină visată de

cel mai sibarit dintre epicurieni sau de adoratul meu poet sufit din secolul al XIII-lea.

Câteva săptămâni mai târziu, viitoarea mea soacră trimite șoferul fiindcă vrea să semnez niște documente înainte de căsătorie. Când ajung acasă la ea, îmi pune dinainte un contract prenupțial: în caz de divorț sau de deces al fiului ei – unul dintre principalii moștenitori ai celui de-al doilea soț miliardar al ei –, îmi va reveni un procent atât de ridicol din averea soțului meu, încât nu-l pot interpreta decât ca pe o insultă, ceea ce, evident, și este. Cu glas rece, îmi spune că, dacă nu semnez, își dezmoștenește fiul. Când îi cer o explicație pentru schimbarea bruscă de atitudine față de mine, scoate din birou un plic plin de fotografii cu mine și cu Pablo Escobar, însoțite de o scrisoare anonimă. O întreb dacă logodnicul meu știe tot ce se petrece și, cu cea mai adâncă ironie, ea răspunde că nu s-ar putea pune niciodată în calea fericirii fiului ei, dar că, la momentul potrivit, va afla toate motivele care se află în spatele hotărârii luate de ea și de soțul ei. Îi spun că logodnicul meu știe despre relația aceea și că ea ne distruge toate visurile, fiindcă nu m-aș putea căsători niciodată cu cineva care nu-mi va fi asociat și tovarăș în deplină egalitate, în toate împrejurările vieții, la bine și la rău, și fiindcă fără mine fiul ei nu va mai fi fericit niciodată.

Nu ajută cu nimic faptul că logodnicul meu mă roagă să-i acord un răgaz de câteva zile, să încerce să-i schimbe părerea mamei sale: îi înapoiez inelul și, în aceeași seară, mă întorc în Columbia, cu inima sfâșiată.

*

Când ajung, primesc vestea morții violente a doi dintre cunoscuții mei, două persoane cu desăvârșire opuse: Gustavo Gaviria Rivero și Diana Turbay Quintero.

Moartea celui dintâi mă umple de tristețe vreme de multe zile. Nu doar din pricina lui, ci și din pricina faptului că, fără

stânca de neclintit care era vărul său, Pablo va înnebuni și mai mult, iar țara va plăti consecințele. Rămâne fără fortărețe, fără sprijinul capilor întemeietori ai „industriei" și doar cu fratele său Roberto. Deși este un om de deplină încredere în materie de contabilitate, „Osito" nu stăpânește afacerea la fel de bine ca Gustavo, nu e frământat de obsesia de a o controla pe deplin, nu are severitatea implacabilă absolut necesară pentru a conduce un imperiu al crimei organizate, cu atât mai puțin unul în care celălalt asociat e aproape întotdeauna absent și cere din ce în ce mai multe resurse pentru un război împotriva unui stat ce dispune de forțe armate și de agenții guvernamentale organizate. Știu că, în ciuda loialității necondiționate și a tuturor talentelor fratelui său, fără vărul său Gustavo, afacerea lui Pablo se va duce de râpă, iar cea a dușmanilor săi va înflori. Mai știu ceva ce știe și el: următorul care va muri va fi el și, cu cât mai crudă îi va fi moartea, cu atât mai măreț va fi mitul.

Pablo a știut dintotdeauna că femeile suferă mai mult și că victimele feminine inspiră mai multă compasiune decât bărbații. Din acest motiv, a ales-o pe Nidia Quintero, fosta soție a președintelui Julio César Turbay, drept purtătoare de cuvânt a cauzei sale. În vreme ce guvernul extrem de dur al lui Turbay Ayala este creditat cu mii de dispariții, dimensiunile sarcinii sociale pe care și-a asumat-o Nidia au transformat-o în una dintre cele mai îndrăgite persoane din Columbia. Când fiica ei, Diana Turbay, se îndreaptă să-i ia un interviu pentru programul de știri preotului spaniol Manuel Pérez, șeful ELN (Armata de Eliberare Națională), oamenii lui Escobar o răpesc. Acum cea mai admirată femeie columbiană din ultima vreme îl roagă pe noul președinte, César Gaviria, să-i asculte pe extrădabili și să salveze viața fiicei sale, pentru a pune capăt războiului. Gaviria nu sacrifică statul de drept pentru omul care i-a asasinat predecesorii orientați către galanism și care a aruncat în aer un avion în care el urma să călătorească, iar guvernul trece la atac cu toate armele: în încercarea

de a o elibera pe Diana, o polițistă orbită de furie împotriva oamenilor lui Escobar și disperată să răzbune moartea a sute de colegi confundă victima – care poartă o pălărie – cu unul dintre răpitorii ei. Diana moare în timpul schimbului de focuri, iar țara întreagă acuză armata că mai întâi a tras și apoi a pus întrebările, iar pe președinte îl acuză de lipsă de compasiune față de rugămințile fierbinți ale mamei victimei, ale presei, ale bisericii și ale unei țări întregi care s-a săturat să vadă la televizor, zi și noapte, numai înmormântări ale unor oameni simpli și înmormântări care adună mulțimi ale unor oameni cunoscuți. Escobar anunțase deja:

–Singurul lucru care s-a democratizat în țara asta e moartea. Înainte, doar săracii aveau parte de o moarte violentă. Începând de acum, și cei puternici își vor pierde viața în același fel!

Însă durerea pe care nu o voi uita niciodată este cea a prietenei mele ziariste – iubita unui căpitan din M-19, al cărei nume îl voi păstra sub tăcere pentru totdeauna – plângând în hohote în brațele mele, în vreme ce-mi povestește cum a fost violată de niște agenți DAS care au pătruns noaptea în apartamentul ei. Au avertizat-o că, dacă îi denunță, or s-o tortureze până la moarte. Înainte de a părăsi apartamentul, în timp ce ea plângea în baie, au introdus arme fără permis de portarmă în altă parte a apartamentului. Câteva minute mai târziu, s-a înființat poliția cu un mandat de percheziție, iar ea a fost aruncată în închisoare, acuzată de port ilegal de armă și de colaborare cu gherila.

–Virginia, pe tine te-a salvat teroarea absolută pe care o inspiră Pablo Escobar, mă avertizează. Să nu-l vorbești niciodată, niciodată de rău, fiindcă pe tine te protejează convingerea lumii că l-ai părăsit de dragul neamțului, iar el te-a silit să te întorci. E de preferat să creadă asta, nu să se arunce asupra ta ca animalele și apoi să-ți pună în cârcă arme ilegale sau droguri. Dacă unei frumuseți ca tine i-ar face ce mi-au făcut mie, toată presa ar jubila zile la rând, deoarece aici presa e mai bolnavă decât în restul lumii. Știu că le cunoști prețul multora și abia

așteaptă să fii ucisă sau să te sinucizi, ca să duci secretele lui cu tine în mormânt. Nu înțeleg de ce te-ai întors... Puținii oameni care țin la tine spun, pe la spate, că nu te-ai putut întoarce în infernul ăsta decât din dragoste pentru Pablo Escobar. Să nu-ți treacă prin cap să dezminți zvonurile astea! Când ești întrebată de el, spune doar că nu permiți să se deschidă acest subiect.

Odată cu Diana, Pablo răpește doi cunoscuți de-ai mei de-o viață – Azucena Liévano și Juan Vitta, doi cameramani și un reporter german, care mai apoi sunt puși în libertate. Moartea Dianei devine cel mai eficient și mai convingător argument pentru a exercita presiuni asupra noului guvern. Dar lucrurile nu se opresc aici: pentru a-i sili pe exponenții cei mai de seamă ai galanismului să se pronunțe în favoarea dialogului și să accepte condițiile pe care le impune, Escobar le răpește pe cumnata lui Luis Carlos Galán și pe asistenta acestuia, apoi pe Marina Montoya, sora secretarului președinției din guvernul lui Barco și asociat al lui Gilberto Rodríguez în cadrul companiei Chrysler, pe care mai apoi le ucide cu sânge-rece, ca răspuns la o tentativă de a le elibera. În septembrie, îl răpește pe Francisco Santos, fiul unuia din cei doi proprietari ai ziarului *El Tiempo*, pentru a sili cea mai mare publicație periodică din țară să se pronunțe în favoarea unei Adunări Constituante care să amendeze Constituția și să interzică extrădarea.

Acesta este climatul pe care îl găsesc când îl părăsesc pe bărbatul dintr-o țară îndepărtată și mă întorc în Columbia. Fiica Nidiei și verișoara lui Aníbal, ucisă din pricina omului cu care chiar el îmi făcuse cunoștință. Prietena mea, violată de dușmanii lui Pablo și ai grupării M-19. Colegii mei, Raúl Echavarría și Jorge Enrique Pulido, asasinați de bărbatul pe care îl iubisem atât de mult. Persoane îndrăgite, precum Juan și Azucena, răpite de „Robin Hood Paisa" al meu, împreună cu colegi de școală, precum Francisco Santos și Andrés Pastrana, rudă cu mine. Toți aceștia, personalități din media, îi garantează lui Pablo o voce în fața opiniei publice într-o țară copleșită din punct de vedere

emoțional și convinsă, în continuare, că el este al șaptelea cel mai bogat om din lume. Doar noi, cei care am făcut cândva parte din cercul lui intim, știm că valul acesta de răpiri este provocat tocmai de disperarea lui pricinuită de epuizarea forțelor și a resurselor de lichiditați. În fața dificultăților pe care i le ridică armatele celor patru magnați de seamă, Escobar coboară acum la următorul nivel al averilor columbiene și-l răpește pe Rudy Kling, ginerele lui Fernando Mazuera, unul dintre cei mai bogați oameni din țară și bun prieten cu unchii mei. Aproape toate noile victime ale lui Pablo au acum legătură cu mine: un prieten sau fiul unor prieteni de familie, un coleg sau o rudă, un coleg de școală sau un cunoscut de-o viață. Când un editor de la *El Tiempo* sună în numele tatălui lui Francisco Santos, cu rugămintea să intervin pentru fiul lui, iar eu răspund că nici măcar n-aș ști cum sau unde să dau de Pablo, îmi dă de înțeles că nu mă crede. De câte ori intru într-un restaurant, citesc disprețul pe fețele oamenilor. Nu am alte mijloace de apărare, drept care devin din ce în ce mai distantă și mă refugiez în eleganța pe care o rafinasem atât de mult în ultimele luni, pentru a fi la înălțimea canoanelor exigente ale viitoarei mele soacre. Lucrul acesta nu face decât să întărâte ura, fiindcă eleganța mea e pusă pe seama averii.

Fostul meu logodnic mă sună permanent, ca să-mi spună că e îngrijorat de climatul de ostilitate și de impunitate în care trăiesc. Eu îi răspund că, din păcate, țara asta e tot ce am. Îmi promite că vine să mă viziteze peste câteva săptămâni, fiindcă nu mai poate sta departe de mine, dar îl rog să nu facă una ca asta, întrucât nu voi semna contractul prenupțial și nu voi îngădui să fie dezmoștenit. De asemenea, nu voi trăi cu el, dacă nu ne căsătorim, și insist că, spre binele amândurora, trebuie să încerce să mă uite.

Am vândut tabloul de Wiedemann și mașina, iar cu banii obținuți am reușit să-mi plătesc cheltuielile și să-mi salvez apartamentul. Totuși, resursele mele sunt din nou pe cale să se epuizeze.

Cu ani în urmă, lucrasem pentru Caracol Radio, dar directorul de acum, Yamid Amat, unul dintre ziariștii de căpătâi ai lui Pablo Escobar din zilele declarației sale publice de dragoste față de Margaret Thatcher, reacționează scandalizat când îi cer de lucru. La fel se întâmplă cu directorii de la RCN Radio y Televisión, postul lui Carlos Ardila, magnatul băuturilor carbogazoase. În cele din urmă, Caracol Televisión, postul lui Julio Mario Santo Domingo, mă sună ca să-mi spună că au slujba perfectă pentru mine. Îmi închipui că vor să-mi facă o ofertă pentru un post de crainică, deoarece adevărul este că mi se cere să revin la televiziune, iar vestea întoarcerii mele în țară a dat naștere la tot soiul de zvonuri și de speculații. Zvonul meu preferat este că, cu milioanele lui Pablo, Ivo Pitanguy a fost silit să mă aranjeze din cap până-n picioare, fiindcă silueta mea avusese mult de suferit după ce născusem gemeni într-un ospiciu din Londra! Deoarece fosta mea asociată, Margot Ricci, spunea întotdeauna că oamenii din Columbia dau drumul la televizor nu pentru a mă vedea sau auzi pe mine, ci pentru a-mi admira costumele, mă îndrept, fericită, spre interviul cu directoarea postului, îmbrăcată într-un costum de Valentino. Știu că o prezentatoare profesionistă, cu o garderobă precum a mea, este un lux pentru orice canal dintr-o țară în curs de dezvoltare, iar ea mă întreabă:

– Cine e creatorul tău de modă?

Răspund fără șovăire, cu cel mai sigur și mai radios zâmbet al meu:

– Valentino, la Roma și Chanel, la Paris!

În lipsa mea absolută de informații despre ultimele evenimente locale, am uitat că postul Canal Caracol nu este Televisa al lui „El Tigre" Azcárraga și nici O Globo al lui Roberto Marinho. Pentru femeia aceea, cine se află acolo și cere de lucru nu e alta decât fosta sau actuala amantă a celui mai mare criminal din toate timpurile. Într-adevăr: nici mai mult, nici mai puțin decât piromanul care a incendiat casa de

țară a omului căruia ea îi datorează funcția: Augusto López, președintele Grupului Santo Domingo!

Directoarea îmi oferă rolul principal într-o telenovelă și, surprinsă, menționez că nu sunt actriță. Ridică din umeri și răspunde că nimănui nu-i pasă de asta, după 20 de ani petrecuți în fața camerelor de luat vederi. Nu am refuzat oferte de la Hollywood?

– Telenovelele ajung la toate nivelurile socio-economice. Le urmăresc și copiii! Reprezintă un produs de export în zeci de țări. Acum vei deveni celebră pe întregul continent!

Semnez contractul și, câteva zile mai târziu, încep să sosească telefoane de la diferite posturi radio-TV, prin care mi se solicită interviuri. În total, acord 32 de interviuri pentru radio și televiziune. *Alό*, revista principală a Editurii El Tiempo, insistă să le ofer un interviu exclusiv pentru publicație. Când refuz în repetate rânduri, deoarece declarațiile mele în presa scrisă au fost întotdeauna distorsionate, pentru a-mi atribui afirmații pe care nu le-am făcut, directoarea îmi promite că îmi va respecta dreptul de a aproba fiecare cuvânt din răspunsurile mele înainte de publicare. Când accept, prima întrebare pe care mi-o pune este dacă o să mă revăd cu Pablo și îmi cere numele și adresa fostului meu logodnic. Nu voi îngădui ca omul pe care-l iubesc să fie amestecat cu un criminal care mi-a făcut atâta rău și-mi rezerv datele. Despre Escobar, comentez:

– Nu l-am mai văzut de ani de zile. Dar de ce nu-l întrebați, mai bine, pe el despre mine, când îi veți lua un interviu? Dacă vi-l acordă, fiindcă înțeleg că nu a mai acordat...

La două zile după publicarea interviului cu mine, sună telefonul. Acum toată presa are numărul meu de telefon și răspund chiar eu.

– De ce spui lucrurile acelea așa de urâte despre mine?

– N-o să te întreb cum ai făcut rost de numărul meu, dar o să-ți spun: fiindcă m-am săturat ca de mere pădurețe să mi se tot pună întrebări despre tine.

Îmi spune că are un telefon nou – anume pentru mine – și de aceea vom putea sta liniștiți de vorbă, înainte să fie pus sub ascultare. A trimis deja pe cineva să-mi verifice telefoanele înainte de a suna – ca să știe dacă sunt ascultate – și a descoperit că ambele sunt curate!

– Voiam să-ți urez bun venit, fiindcă se pare că mai multe milioane de persoane ți-au dus dorul, nu doar eu... Cum ți se pare țara, după atâta vreme?

– Cred că am citit în *El Tiempo,* pe la pagina 28, într-o coloană și cinci rânduri, că anul trecut au avut loc în Columbia 42 000 de crime. Vin dintr-o țară în care trei decese sunt un masacru care ocupă prima pagină, așa că, pentru a-ți răspunde cu un minimum de rigoare, ar trebui să te întreb, mai întâi, câte mii dintre acești morți îți datorăm ție, Onorabil Părinte al Patriei?

Cu un suspin adânc, răspunde că acum, că se apropie Adunarea Constituantă, țara va reveni la normalitate, deoarece toată lumea s-a săturat de atâtea războaie. Eu comentez că mulți jurnaliști par să fie de aceeași părere, anume că „domnul acela din Valle" i-a cumpărat deja pe 60 la sută dintre membrii Congresului, și îl întreb dacă deține aceeași proporție dintre membrii Adunării Constituante.

– Eeei, draga mea... Știm amândoi că ei se mulțumesc cu ceva bănuți pe ici și pe colo. Eu, în schimb, le ofer bani adevărați. Îi am la mână pe tipii cei mai duri din Magdalena Medio – cei cu gloanțele –, care, cu un procent ridicat din ceva ce nu-ți pot spune la telefon, îmi garantează succesul deplin. Vom reforma Constituția și nici un columbian nu va putea fi extrădat!

Îl felicit pentru proverbiala eficiență a prietenului său Santofimio. Extrem de deranjat, Pablo exclamă că nu e prietenul, ci mesagerul său și că, de îndată ce trece Adunarea Constituantă, n-o să mai aibă deloc nevoie de el. Mai degrabă îl iartă pe Luis Carlos Galán – oriunde s-ar afla – decât pe Santofimio. Foarte surprinsă, întreb dacă asta înseamnă că se căiește pentru „acel lucru", la care răspunde:

– Nu mă căiesc pentru nimic! Ești foarte inteligentă și știi foarte bine ce înseamnă asta. Schimb telefonul.

Peste câteva minute, sună celălalt. Pe un ton foarte diferit, întreabă:

– Să vorbim despre tine. Am aflat despre logodnicul tău german. De ce nu te-ai căsătorit cu el?

Răspund că asta nu-l privește. El jură că ține foarte mult la mine, își închipuie cât de tristă trebuie să mă simt și stăruie asupra faptului că lui i-am putut spune întotdeauna orice. Doar ca să știe prețul pe care-l plătesc în continuare pentru fosta mea relație cu el, hotărăsc să-i spun despre scrisoarea primită de mama logodnicului meu, cu fotografiile cu noi, și despre contractul prenupțial pe care am refuzat să-l semnez. Mă roagă în repetate rânduri să-i mărturisesc cât era procentul și, sătulă de atâtea insistențe, îi spun.

– Îți ofereau salariul acela de vicepreședinte, ca să te ocupi de mai multe case?! Pe bună dreptate spuneai că în spatele oricărui mare magnat se află fie o mare complice, fie o mare sclavă: baba e complicea soțului și voia ca tu să fii sclava fiului! Ce vrăjitoare! Cum reușești să atragi tot timpul indivizi din ăștia dezgustător de bogați? De ce nu-mi spui care e secretul?

– Știi foarte bine. Probabil că, cu cât înaintez în vârstă, cu atât devin mai elegantă... Cred că ajută și cele 80 de coperte de revistă... Ocupi la fel de multe, dar din alte motive, desigur.

– Da, da... Dar pe coperta de la *Aló* arăți îngrozitor! Nu voiam să-ți spun, dar pari îmbătrânită... Schimb telefonul.

Mă gândesc ce să-i spun când va suna din nou, lucru care se întâmplă după câteva minute. Imediat ce vorbim, în general, despre întoarcerea mea la lucru, după ani de interdicție, comentez că pe ecran arăt mai bine ca niciodată și, categoric, mai bine decât el. La 41 de ani, am 55 de kilograme și arăt de 30 de ani. Îi explic motivele pentru care au publicat o fotografie făcută neglijent, singura fotografie urâtă și cu adevărat trivială din toată viața mea:

– Cum să nu facă asta, dacă l-ai răpit pe proprietarul revistei? M-am văzut silită să cer de lucru de la oameni cărora le dai foc la case și care au jurat să mă folosească drept figura centrală a unei telenovele de doi lei, cu amorezi de mâna a treia, înainte de a mă arunca în stradă ca să mor de foame, cică la ordinele lui Santo Domingo, căruia îi arunci avioanele în aer cu ginerii prietenelor mele cu tot.

– De ce îmi vorbești așa, scumpa mea, când eu țin atât de mult la tine? Un vis de femeie ca tine nu s-a născut ca să fie sclava acelor tirani... Tu meriți să fii fericită. O să vezi că bărbatul pe care l-ai părăsit o să vină în curând după tine! Poți trezi o dependență teribilă... Dacă eu nu știu...

Răspund că, într-adevăr, are să vină peste câteva zile, dar am hotărât că nu mă voi supune pentru restul zilelor mele hachițelor mamei sale. După un moment de tăcere, Pablo îmi spune că, la vârsta mea, ar trebui să mă gândesc să devin, mai degrabă, o femeie de afaceri. Își ia rămas-bun și îmi spune că după Adunarea Constituantă o să mă mai sune, cu siguranță.

Logodnicul meu sosește la Bogotá patru zile mai târziu. Din nou, îmi pune pe deget inelul de logodnă și stăruie că, dacă ne căsătorim și-l fac foarte fericit, cu siguranță că mama lui se va răzgândi în foarte scurt timp și va anula contractul acela. Eu îi spun că nu pot rezilia contractul cu Caracol, deoarece risc să plătesc de trei ori suma pe care o voi primi sub formă de onorarii, și că, de îndată ce o să am o filmare cu materiale recente, o să plec pentru totdeauna din Columbia și, cu siguranță, voi primi oferte excelente în Statele Unite. El mă imploră să nu fac așa ceva, iar eu îi spun că mă pune într-o situație foarte dificilă. În câteva ore, trebuie să plec spre Honda, unde se filmează primele episoade din telenovelă, așa că ne luăm rămas-bun și stabilim să ne vedem vinerea următoare, undeva în Caraibe.

La cocteilul de lansare din Bogotá au fost invitate vreo 300 de persoane. Amparo Pérez, șefa biroului de presă de la Caracol, mă ia cu mașina și, pe drum, mă întreabă:

– Nu se mai știe nimic despre logodnicul tău german, nu?

– Ba da, am vești. A fost aici acum două săptămâni și mi-a lăsat asta.

Îi arăt diamantul, de patru ori mai mare decât cel de la Gustavo și *D-Flawless*.

– Vai, dă-ți jos bijuteria asta atât de ostentativă înainte ca Mábel să creadă că e cadou de la Pablo și să te concedieze fiindcă te asociezi din nou cu indezirabili!

– El nu mi-ar putea da niciodată un inel de logodnă, Amparo, fiindcă e însurat. O să-i dau înapoi diamantul, fiindcă, evident, pentru oamenii din țara asta, Pablo Escobar este singurul om din lume care are cu ce să cumpere un briliant.

A doua zi de dimineață, logodnicul meu sună să întrebe cum a fost la Honda și la lansare. Îi descriu filmările de seară, norii de țânțari și căldura infernală emanată de lămpi, din pricina cărora temperatura a depășit 45 de grade. După o scurtă tăcere, cu o tristețe nedisimulată în voce, îmi spune în germană:

– Nu înțeleg de ce ai semnat un asemenea contract... Mai e ceva ce trebuie să-ți spun: în drum de la aeroport spre casa ta am fost urmăriți... Știu că a fost el. Cred că mai e îndrăgostit de tine, *Kid*.

Simt că-mi cade cerul în cap. Cum am putut fi atât de proastă? Cum e posibil ca în acest punct să nu-l cunosc pe Pablo Escobar? Ar fi trebuit să știu că, după furtul din 1988 și după trei ani și jumătate de despărțire, nu putea să sune ca să-mi spună cât ține la mine, ci ca să se încredințeze de adevărul celor auzite, adică dacă eram supărată pe bărbatul pe care tocmai îl părăsisem sau pe familia lui și dacă aceste lucruri i se puteau dovedi folositoare!

Înainte de a închide, speriată, apuc doar să-i spun, tot în germană:

– Nu, nu, nu. Nu mai e îndrăgostit de mine de multă vreme. E vorba de ceva mai rău. Nu mă mai suna niciodată. O să te sun eu mâine-dimineață și vei înțelege totul.

Două zile mai târziu, la miezul nopții, sună Pablo.

– Știm amândoi că nu-ți mai iubești soții sau logodnicii la o zi după ce-i părăsești. Nu-i așa, scumpa mea? Nu știu cum reușești, dar ne înlocuiești întotdeauna în 48 de ore! Ceea ce-ți face Caracol e *vox populi*, iar eu vreau să-ți asigur viitorul. Mă îngrijorezi... Nu întinerești, sau mă înșel? De aceea, o să-ți trimit în scris o propunere foarte serioasă. Nu uita că pot sili presa să spună despre tine orice vreau eu: chiar să-i bombardez cu telefoane vreme de o săptămână... Și nu vei mai lucra niciodată. Adio, dragostea mea.

În bilet mi-a scris că are toată informația de bază, dar are nevoie de colaborarea mea. Propunerea reprezintă 25 la sută din „utilități" și este însoțită de o listă simplă: câteva adrese, câteva numere de telefon, niște date financiare, niște numere de cont, numele copiilor, dacă există, și data viitoarei vizite a fostului meu logodnic în Columbia sau a următoarei mele călătorii în Europa. Pe altă listă cu nume și tăieturi din ziare lipite pe o foaie galbenă de hârtie, sosește adaosul:

> Ultima oră Caracol, Yamid Amat!
>
> Într-o încercare de răpire, a fost ucis domnul Cutare, fiul doamnei Cutărică, soția domnului Cutărescu, Președintele Companiei Cutare, întemeiată în orașul Cutare. Fosta prezentatoare de televiziune Virginia Vallejo, acuzată de o posibilă implicare în crimă, se află în prezent în închisoarea DEA, unde este interogată.

Ore în șir îmi storc creierii, întrebându-mă cum a putut face rost de nume. Îmi amintesc de vocea lui cu opt ani în urmă: „Dacă pui totul la cale cu grijă, toate, toate răutățile se materializează" și ajung la concluzia că un om din organizația lui a călătorit, probabil, în același avion cu logodnicul meu. În Germania, după câteva zile de supraveghere constantă, a aflat despre cine este vorba. Altă posibilitate era să fi pus să fiu urmărită într-una dintre călătoriile mele... Mă întreb dacă știe despre Interpol,

dacă bărbatul de la grădina zoologică nu era cumva trimis de el, dacă fotografiile și scrisoarea trimise viitoarei mele soacre n-or fi tot răzbunarea lui... Îmi trec prin minte toate posibilitățile și îmi dau seama că, având în vedere unde lucrează logodnicul meu, este relativ ușor să afli cine este. Știu doar că, atunci când e vorba de obținut rapid bani și în cantități mari, pentru Pablo *Paris vaut bien une messe*[1]. Când sună din nou, de data aceasta de dimineață, îmi spune că, mai devreme sau mai târziu, cu sau fără ajutorul meu, își va atinge obiectivul.

– Ai văzut că niște telefoane în plus la DAS te-ar putea vârî câțiva ani în închisoare, până se află dacă este sau nu adevărat ce declară martorii mei. Pe cine crezi că vor crede: pe Maza și pe dușmanii tăi din presă sau pe tine, sărăcuța? Ce n-ar da baba aia nazistă să-și recapete băiatul! Nu-i așa, draga mea?

Încremenesc, în timp ce el îmi explică, prin acele fraze scurte întrerupte de tăceri cu care sunt mai mult decât obișnuită, că are nevoie de mine pentru a grăbi lucruri care, altfel, i-ar lua luni întregi, deoarece nu are traducători de încredere care să lucreze în mai multe limbi. E doar o chestiune de alegere, nu între bani și gloanțe, deoarece știe că moartea nu mă sperie, ci între bani și închisoare. O să mă sune peste câteva zile și în zilele următoare îmi va face o demonstrație, pentru a-mi dovedi că vorbește serios. Și închide.

Primesc un telefon de la Stella Tocancipá, ziarista care se ocupă de interviul meu pentru revista *Semana*. Mă anunță că a preferat să renunțe, mai degrabă decât să spună despre mine ticăloșiile pe care superiorii ei aveau de gând să o oblige să le scrie. În schimb, un individ care nu are nici curajul, nici scrupulele Stellei scrie tot ce i se dictează și, după ce sunt concediată de la Caracol, el este răsplătit cu postul de consul la Miami.

Materialul care apare în *El Tiempo* este și mai groaznic: acum sunt amanta altui traficant de droguri, al cărui nume

[1] „Parisul merită o mesă." (în limba franceză, în original) (n.tr.)

nu-l știe nimeni, și am devenit doar o hoață josnică de tot felul de articole de lux, din care pricină am fost din nou bătută și desfigurată fără milă. Pablo Escobar îmi dă de înțeles că – la fel cum s-a întâmplat mai înainte cu Rafael Vieira – pentru restul vieții mele, orice bărbat cu care voi avea o relație va fi descris de către ziariștii care vor primi ordine de la asasinii lui drept „un alt traficant de droguri, însă anonim". În loc să-mi petrec restul vieții condamnată la singurătate și șomaj, ar trebui, mai bine, să încep să gândesc ca femeie de afaceri și să renunț la scrupule. Întrucât autoritățile care nu slujesc cartelurile de droguri sunt în slujba dușmanilor mei, îmi este imposibil să denunț șantajul la care mă supune Escobar. Poveștile acelea sunt atât de sordide – iar hărțuirile la telefon și bătăile de joc pe care le aud de câte ori merg la supermarket, atât de numeroase –, încât devin anorexică și, preț de câteva zile, iau în serios posibilitatea de a mă sinucide.

Atunci îmi aduc aminte de Enrique Parejo González. Ambasador al Columbiei în Ungaria, în 1987, ministrul justiției galanist, care avea să semneze primele extrădări după asasinarea predecesorului său, Rodrigo Lara, a devenit singurul supraviețuitor al unui atentat pus la cale de Pablo Escobar: cinci focuri de armă de la mică distanță, în garajul casei sale din Budapesta, trei dintre ele în cap. Acest om curajos – astăzi vindecat pe deplin în mod miraculos – întrupează ca nimeni altcineva puterea traficului de droguri de a ajunge în locurile cele mai îndepărtate de Columbia, atunci când e vorba de a pune în practică o răzbunare. Deoarece, în țara mea lipsită de memorie, memoria lui Escobar nu iartă.

Știu că Pablo are deja multe informații despre familia logodnicului meu, dar instinctul îmi spune că, atâta vreme cât el nu vine în Columbia, iar eu nu mă duc în Germania, nu va fi în primejdie. După ce mă gândesc toată noaptea, conștiința îmi dictează singura alegere pe care o mai am: voi rămâne singură și, deoarece nu am materiale recente pe care să le pot

prezenta în fața unei agenții internaționale, îmi voi accepta destinul și voi trăi în țara mea. Îl sun pe logodnicul meu de la o cabină Telecom și îl rog să ne întâlnim urgent la New York. În cea mai tristă zi din viața mea, îi înapoiez inelul de logodnă și îi spun că, atât timp cât monstrul acela e în viață, nu-l voi mai putea revedea sau suna, fiindcă va fi răpit sau asasinat, iar eu voi fi acuzată de complicitate la crimele lui. Aveau să treacă mai bine de șase ani înainte ca amândoi să ne eliberăm din respectivele circumstanțe, dar, spre sfârșitul lui 1997, el era deja foarte bolnav, iar pentru mine începea ultimul dintre calvarurile declanșate în viața mea de Pablo Escobar.

Când mă întorc la Bogotá, îmi schimb din nou numerele de telefon și nu le dau nimănui pe cele noi, cu excepția a patru persoane. Sunt atât de îngrozită de posibilitatea de a fi răpită, încât, când două prietene apropiate de extrema stângă mă întreabă de logodnicul meu, le răspund că a fost doar o născocire a presei.

*

Adunarea Constituantă din 1991 cufundă țara într-un climat plin de speranță și de dialog, la care participă partidele tradiționale, grupările armate, minoritățile etnice și religioase și studenții. Antonio Navarro de la M-19 și Álvaro Gómez de la Partidul Conservator își dau mâna și, după câteva luni, se amendează Constituția, se renunță la extrădare, iar oamenii buni și răi din Columbia se pregătesc să pășească într-o nouă eră, într-un cadru de înțelegere și armonie.

Totuși, într-o țară unde statul de drept este sacrificat întotdeauna pe altarul păcii – care, pentru grupul de narcoteroriști traficanți al momentului va însemna mereu să apeleze la un fel sau altul de amnistie, pentru a eluda sistemul judiciar și a nu fi extrădați –, lucrurile nu sunt așa de simple. La începuturile

anilor 1990 ia naștere gruparea „Los Pepes" („Perseguidos por Pablo Escobar"[1]). Din nou, până și ultimul prost de la țară știe că membrii acesteia fac parte din grupările paramilitare comandate de frații Fidel și Carlos Castaño, de la cartelul din Cali, de disidenți ai cartelului din Medellín, de poliția și serviciile de informații victime ale lui Escobar, precum și de câte un consilier din străinătate, în stilul Contras. După noua – și, din câte se pare, definitiva – abrogare a extrădării, pentru a se apăra de Los Pepes, care îl încolțesc din ce în ce mai nemilos, Escobar se declară de acord să se predea, dacă se construiește la Envigado o închisoare anume pentru el, pentru oamenii aleși de el, cu personal de supraveghere aprobat de el, perspectivă de 360 de grade, spațiu aerian protejat, gard electrificat și, desigur, toate utilitățile și distracțiile fundamentale pe care le oferă viața modernă, deoarece clasele avute din Columbia se vor bucura întotdeauna de un concept juridic care nu există decât în țara aceasta, denumit „Casa drept pușcărie". Pentru a câștiga timp, guvernul lui Gaviria îi spune:

– De acord! Construiți-vă terenul de fotbal, barul, discoteca și invitați la dans pe oricine doriți, dar îngăduiți-ne să ne tragem sufletul!

Predarea lui Pablo devine evenimentul anului. Obsedat de singurul lui punct slab – acela pe care îl cunoaștem atât de bine amândoi –, cere ca nici un avion să nu survoleze spațiul aerian al orașului Medellín în ziua aleasă de el pentru a se îndrepta, însoțit de o caravană de vehicule oficiale și de presa națională și internațională, spre noul său refugiu, plătit de guvernul columbian.

Problema președinților disperați și a oamenilor de treabă din Columbia este că nu-l cunosc nici acum pe proprietarul „Marionetas". Cred cu toții în oboseala și în bunele sale intenții; dar, din închisoare, botezată „Catedrala", el conduce

[1] Urmăriți de Pablo Escobar (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

în continuare imperiul crimei cu o mână de fier. În timpul liber, invită celebrități ale fotbalului, precum René Higuita, să joace cu el și cu oamenii lui, iar seara, înainte de o binemeritată odihnă, aduce zeci de fete vesele să se distreze cu toți cei de acolo. Asemenea unui rege, își primește familia, politicienii, ziariștii și capii din alte regiuni ale țării, care nu s-au afiliat încă la gruparea Los Pepes. Toată lumea comentează că „în Columbia crimele se plătesc", dar orice protest este înăbușit cu furie în numele păcii, deoarece, în sfârșit, Pablo s-a liniștit.

Numai al treilea post de radio îmi mai oferă de lucru, dar cu condiția să îmi obțin propriul spațiu publicitar. Îi solicit o întâlnire lui Luis Carlos Sarmiento Angulo, în prezent cel mai bogat bărbat din țară, și îl implor să-mi salveze viața, întrucât cei care controlează marile trusturi de presă par să se fi pus de acord să mă lase să mor de foame. Bărbatul acela nobil îi oferă lui Todelar reclame în valoare de vreo 10 000 de dolari pe lună, iar postul îmi plătește procentul stabilit de 40 la sută, ceea ce-mi îngăduie să trăiesc fără griji pentru prima dată, după mulți ani. Întrucât nu am birou, toată lumea îmi știe din nou numărul de telefon. (După moartea lui Pablo, contractul meu avea să fie reziliat fără explicații, iar Todelar va rămâne cu 100 la sută.)

Într-o zi, „Deep Throat" îmi spune că niște prieteni de-ai lui i-au făcut o vizită lui Pablo la închisoare. Cineva a comentat că un cunoscut mă văzuse cu câteva zile în urmă într-un restaurant din Bogotá, că eram foarte frumoasă și că ar da orice să poată ieși cu mine. Când auzise una ca asta, Pablo exclamase:

– Oare prietenul tău nu a aflat că Virginia a încercat să-și însușească iahtul unuia dintre colegii noștri și că a fost nevoie să-i fie luat cu de-a sila? Mi-e milă de sărmanul tău prieten: e orb și ar trebui să-și pună ochelari! Cine ar putea iubi o asemenea muiere, când sunt atâtea femei tinere? Ea e doar o femeie de 40 de ani, singură și foarte săracă, silită să lucreze pentru un post de radio de doi lei ca să nu moară de foame, fiindcă nimeni nu mai vrea s-o angajeze în televiziune!

–Prietenilor mei nu le venea să-și creadă urechilor, îmi spune „Deep Throat", vizibil deranjat. Au zis că era ultima mârșăvie pe care mai trebuia s-o facă ticălosul ăla!

Și îmi povestește în continuare:

–Închipuie-ți că unul dintre ei este cunoscut cu porecla de „Rambo" – Fidel Castaño, șeful grupării paramilitare AUC (Autodefensas Unidas) din Columbia – și, în urmă cu câteva zile, eram la moșia lui din Córdoba când, brusc, apare individul pe o bicicletă. A stat o vreme cu noi, după care a plecat tot așa cum venise: singur și pedalând liniștit! În țara asta, toată lumea se cunoaște... Și pe bună dreptate se omoară unii pe alții! Rambo ăsta pare făcut din oțel: deși merge neînarmat și pe bicicletă, nimeni în toate mințile n-ar îndrăzni să se lege de el. Ăsta e tipul care, mai devreme sau mai târziu, o să-i vină de hac lui Pablito cel Nerecunoscător...

–Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Pablito cel Posesiv! Oare i-ai putea spune prietenului tău să-i descrie lui Rambo cu lux de amănunte ura pe care mi-o poartă Escobar, poate Los Pepes nu mă mai chinuie? Roagă-l pe prietenul tău să-i povestească lui Castaño despre bărbații care sună la miezul nopții, îmi pun la telefon un fierăstrău electric și șoptesc că îl ascut pentru „târfa psihopatului de la Envigado". Nu-ți închipui groaza cu care trăiesc: în fiecare seară când plec de la serviciu și aștept un taxi și văd sosind o camionetă SUV cu geamuri închise la culoare, îmi închipui că sunt Los Pepes care au sosit după mine! Spune-i că-l implor să pună capăt amenințărilor, fiindcă sunt doar una dintre persoanele urmărite de Pablo Escobar și singura lui victimă care a supraviețuit. Și, când o să-mi acorde un interviu pentru postul de radio de doi lei, poate îmi povestește cum are de gând să-i vină de hac Monstrului de la Catedrală.

După câteva zile, numărul telefoanelor se reduce considerabil. Se pare că, de data asta, sărăcia sau vârsta m-au salvat și acum par să fiu sub protecția întemeietorului grupării Los Pepes. În sfârșit, pot dormi liniștită până va apărea următorul dușman

al lui Pablo, deoarece în materie de amenințări mai lipsesc doar racheta de la Pentagon și bomba atomică de la Kremlin.

Fierăstraiele electrice au devenit una dintre armele preferate ale tuturor grupărilor. Am citit undeva că urletele de durere ale victimelor torturate într-un centru de operațiuni al AUC din Antioquia sau Córdoba se auzeau de la un capăt la altul al așezării, în timp ce membrii grupărilor paramilitare, drogați, violau femeile de față cu copiii de cinci, șase, șapte, opt și nouă ani ai acestora. Când Escobar află că familiile Moncada și Galeano, asociați ai săi, au ascuns cinci și, respectiv, 20 de milioane de dolari, îi invită la închisoare, unde se apucă să-i facă bucăți cu arma aceea, pentru care nu e nevoie de permis, deoarece se folosește în atelier. După ce îi silește să-i spună unde au ascuns prada, pune mâna pe ea cu ajutorul oamenilor săi aflați în libertate și le ia urma de îndată tuturor asociaților și contabililor ambelor organizații, pentru a-i sili, sub tortură, să-i cedeze capitalurile rămase, inclusiv moșii, ferme de vite, avioane și elicoptere.

Când vestea că Escobar și-a construit închisoare și cimitir sub nasul gardienilor săi ajunge la Palatul Prezidențial, César Gaviria consideră că a întrecut măsura. Viceministrul justiției, fiul unor vechi prieteni ai săi, este trimis să verifice dacă un lucru atât de înfiorător este adevărat sau sunt doar născociri ale cartelului din Cali ori ale familiilor Moncada și Galeano. Avertizat de sosirea armatei cu scopul de a-l muta în altă închisoare, Escobar crede că guvernul are de gând să-l dea pe mâna celor de la DEA. Prin urmare, de îndată ce tânărul viceministru pătrunde în incinta închisorii, îl ia ostatic. După o serie de evenimente neclare, asupra cărora există tot felul de versiuni, Pablo iese printre gardieni – care nu mișcă un deget pentru a-l împiedica – și fuge cu oamenii săi printr-o rețea de tuneluri la care lucraseră de luni de zile. Începe o transmisie maraton în direct, prin intermediul tuturor canalelor media din țară. În vreme ce noul director al Noticiero

Todelar – aflat în slujba cartelului din Cali – nu-mi îngăduie să pun mâna pe microfon toată după-amiaza, Pablo îl face pe Yamid Amat de la Caracol să creadă că e ascuns de trei ore într-un canal din apropierea Catedralei când, în realitate, se află deja la kilometri distanță, protejat de desișul selvei.

Eu sunt fericită, deoarece știu că evadarea lui Pablo i-a dictat sentința la moarte. Se creează de îndată Bloque de Búsqueda[1] al poliției, antrenat în Statele Unite, cu singura misiune de a-i veni de hac o dată pentru totdeauna. Din prima clipă, Los Pepes le oferă toată colaborarea lor. După antrenamente intense, Navy Seals și Trupele Delta se alătură, de asemenea, entuziasmați celor de la Bloque de Búsqueda, iar DEA, FBI și CIA sosesc cu veterani din Vietnam. Mercenari germani, francezi și britanici îi urmează – atrași de o recompensă de 25 de milioane de dolari – și un total de 8 000 de oameni sunt aleși în diferite țări, pentru un război multinațional împotriva unui singur individ, pe care americanii îl vor viu, iar columbienii, mort, deoarece numai moartea garantează tăcerea.

Drept răspuns la interogatoriile și la uciderea câtorva martiri din clasa de jos, în numele statului de drept, Escobar pune o bombă după alta, practic câte una pe săptămână, iar asasinii lui, deveniți acum vedete în media, încep să apară pe copertele revistelor și pe prima pagină a tuturor ziarelor. Ca și cum Pablo ar fi fost unul dintre liderii Rezistenței, presa și televiziunea fac public tot ce le spun asasinii și tot ce le dictează el:

– Terorismul este bomba atomică a celor săraci! Deși este împotriva principiilor mele, trebuie să recurg la așa ceva!

Pablo Escobar a știut dintotdeauna să facă pe săracul atunci când îi convine. În 1993, scap ca prin minune de la cel mai cumplit atentat dintre cele recente, cel de la elegantul Centro 93, dar îmi dau lacrimile la vederea căpșorului unei fetițe

[1] Detașamentul de căutare (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

decapitate, rămas în vârful unui stâlp de iluminat, și a sutelor de morți și de răniți.

Până atunci, apartamentul meu avea să se vândă, fiindcă nu mai suportam să mi se urmărească telefoanele și nu mai rezistam nici la insulte. Am închiriat un apartament la primul etaj al elegantului complex Residencias El Nogal, unde locuiesc o fostă primă doamnă rudă cu tatăl meu, trei fii ai unor foști președinți și nepoata lui Santo Domingo. Toate gărzile lor de corp îmi garantează o protecție relativă, vreo șase vecini îmi sunt rude de sânge și, în sfârșit, mă pot odihni deoarece nu mai aud la telefon zumzetul fierăstraielor electrice. După vânzarea apartamentului, „Deep Throat" îmi cere un împrumut de 2 500 de dolari. Deși din ziua respectivă dispare, îmi spun, cu resemnare, că toate informațiile obținute în ultimii șase ani valorează tot aurul din lume.

Ultimul lucru pe care mi-l spusese informatorul meu era că Pablo se ascunde în case pe care le cumpără în cartierele clasei de mijloc din Medellín. Mă surprinsese, deoarece, în etapa cea mai clandestină a relației noastre, oamenii care mă conduceau la ascunzătorile lui comentau întotdeauna că avea 500 de căsuțe la țară, risipite prin toată Antioquia. De la prietenii lui „Deep Throat" știu că, secondați de Bloque de Búsqueda, Los Pepes sunt hotărâți să-i răpească pe membrii familiei mai apropiați de Pablo Escobar pentru a-i da la schimb pe oameni de-ai lor care au ajuns în mâinile lui. Deoarece e disperat să-și scoată familia din Columbia, sunt convinsă că va amâna despărțirea pentru clipa în care nu va mai avea nici o soluție. Întrucât, cu siguranță, nu-i va revedea, în ziua aceea inima i se va frânge. Dacă mai are inimă...

În orice țară din America Latină, membrii familiei Escobar sunt o țintă sigură pentru dușmanii lui Pablo Escobar, care i-ar putea răpi sau șantaja pentru restul vieții lor. Statele Unite nu-i vor primi niciodată și nu există zboruri din Columbia către Orient sau Australia. În 1993 – înainte de încheierea acordului

Schengen, în 2001 –, Germania este singura țară din Europa spre care există zboruri directe din Bogotá și unde columbienii pot intra fără viză și fără a fi supuși la prea multe controale de frontieră. Știu că mai multe rude ale lui Pablo se află deja în Germania și că, mai devreme sau mai târziu, soția și copiii lui, mama și frații lui se vor îndrepta, și ei, spre Europa.

Nu mai simt pentru ei altceva decât compasiune. Totuși, cea pe care o simt pentru morții lui este și mai adâncă deoarece, după zece ani de insulte și de amenințări, m-am văzut silită să îndur durerea tuturor victimelor lui Escobar și furia dușmanilor săi. Picătura care umple paharul este moartea lui Wendy. În timpul unui prânz acasă la Carlos Ordóñez, marele guru al gastronomiei columbiene, o comediană celebră îmi povestește că a fost măritată cu un unchi al lui Wendy și că ea a fost ucisă la ordinul lui Pablo, în timpul unei călătorii pe care o făcuse din Miami, unde locuia, la Medellín. El o adorase pe Wendy și îi lăsase o avere de două milioane de dolari în 1982, echivalentul a vreo cinci milioane de azi. Eram firi opuse în toate privințele și, deși nu am cunoscut-o niciodată, povestea avortului pe care l-a făcut la un veterinar m-a cutremurat de groază și am simțit întotdeauna față de ea o milă teribilă. Mă gândesc că asta, și nu faptul că m-a calomniat în media sau că și-a bătut joc în fața apropiaților de sărăcia ori de singurătatea la care mă condamnase, este ultima mârșăvie care mai lipsea de pe lista acestui monstru. Gilberto îmi spusese deja, cu șase ani în urmă, că, într-o bună zi, Pablo va pune să fiu și eu ucisă... Din toate aceste motive, dintr-un punct imaterial îndepărtat, o forță inexplicabilă, poate spiritul celeilalte sărmane femei care l-a iubit aproape la fel de mult ca mine, îmi spune că a sosit timpul să îmi aduc umila contribuție, pentru ca toată infamia asta să se sfârșească, o dată pentru totdeauna.

*

Aștept de șase ani să-mi sosească momentul. După ce mă gândesc preț de câteva zile, iau o hotărâre: într-o zi de la sfârșitul lui noiembrie 1993 mă îndrept spre o cabină Telecom și sun la o instituție europeană cu sediul la Strasbourg. Am avut întotdeauna numărul de telefon al fratelui bărbatului cu care aș fi putut fi fericită și care mi-a purtat întotdeauna o mare afecțiune. În următoarea jumătate de oră, îi explic de ce cred că, în orice clipă, acele persoane se vor îndrepta spre Europa și că vor încerca să intre prin Frankfurt. Slujindu-mă de toate argumentele care îmi vin în minte, îl implor să explice guvernului german de ce, de îndată ce-i va ști într-o țară sigură, Pablo Escobar va avea libertatea de a-mi distruge țara după bunul lui plac. Deși sute de persoane de diferite naționalități n-au reușit să-l prindă, totul pare să indice că Bloque de Búsqueda și americanii l-au încercuit, mulțumită celui mai avansat sistem din lume de urmărire a convorbirilor. Deși Escobar e expert în telecomunicații, e doar o chestiune de săptămâni sau de luni înainte să fie localizat și ucis. După câteva minute, prietenul meu mă întreabă de ce sunt atât de interesată de subiect și cum de cunosc *modus operandi* al unui asemenea terorist.

Lui nu i-aș putea mărturisi că, în urmă cu nouă sau zece ani, criminalul acela cheltuise peste două milioane de dolari pe cherosen ca să mă aibă alături de el sau în brațele sale preț de peste 2 000 de ore. Nu i-aș putea explica nici că – în fața unei femei care îl iubește și îl înțelege din perspectiva inteligentă a unei inimi libere – un bărbat dezvăluie slăbiciuni pe care nu i le mai cunoaște nimeni altcineva. Omului care mă ascultă îi pot mărturisi doar că știu fiecare cotlon al minții acelui monstru mai bine decât oricine din lume și, de asemenea, știu mai bine decât oricine care este, pentru el, călcâiul lui Ahile. La celălalt capăt al liniei îi aud surprinderea și, apoi, șocul. Și continui:

– O să facă tot ce se poate ca să găsească o țară care să-i primească familia, deoarece dușmanii lui, Los Pepes, au jurat să-i extermine pe toți ca pe niște gândaci. Persoane din

organizația lui au fugit deja în Germania și, dacă le permiteți intrarea singurelor persoane de care-i pasă cu adevărat pe lume, mai devreme sau mai târziu va veni și el, iar după el vor veni Los Pepes. Escobar este, în prezent, cel mai priceput răpitor din întreaga lume. În clipa de față, vremurile Baader-Meinhof vi se vor părea o joacă de copii! Dacă nu mă crezi, roagă-l pe fratele tău să îți arate scrisoarea pe care mi-a trimis-o Pablo Escobar în urmă cu trei ani.

Cu o nuanță de reproș în voce, îmi spune:

–Acum locuiește în Statele Unite, *Kid*... S-a săturat să te aștepte și s-a recăsătorit în martie. Mai întâi, o să vorbesc cu el și, apoi, cu un prieten de-al meu de la Washington, specializat în contraterorism, ca să aflu ce se petrece... E un tip care se pricepe foarte bine la asemenea lucruri. Nu reușesc să înțeleg de ce ești așa de sigură că familia lui Escobar se îndreaptă spre Germania, dar voi face niște cercetări și o să te sun de îndată ce aflu ceva.

Nu doar într-o zi senină poți înțelege totul mai clar ca niciodată. Poți și într-o zi înnorată, și într-o zi înnegurată, și într-una dintre cele mai triste zile din viață. De ce a trebuit să dau telefonul acela, Dumnezeule? Ca să primesc o asemenea veste, o asemenea pedeapsă, o asemenea găleată de apă rece ca gheața?

În drum spre post, prin ploaie, mă gândesc că sunt cea mai singură femeie de pe pământ. Mi se pare groaznic să n-ai pe nimeni căruia să îi mărturisești durerea adâncă din tine. În seara aceea adorm plângând, dar a doua zi de dimineață mă trezește un telefon de la fostul meu logodnic. Îmi spune că știe cum trebuie să mă simt din pricina căsătoriei lui și reușesc doar să-i spun că știu cum se simte el, urmărit de bărbatul care ne-a despărțit. În franceză, îmi spune că fratele lui a început să facă o serie de verificări la Washington: după toate probabilitățile, *krimi* se află cu adevărat în etapa finală. Va încerca să convingă ministerul german să supravegheze îndeaproape aeroportul unde aterizam eu întotdeauna. Îi urez

multă fericire în căsnicie și, când închide, știu că singurul lucru pe care mi-l mai inspiră Pablo este o dorință arzătoare de a i se veni de hac cât mai curând.

La ora prânzului primesc un telefon de la Strasbourg, iar prietenul meu mă roagă să vorbim de la cabina Telecom. Spune că, în sfârșit, a înțeles ce s-a petrecut cu mama lui și cu mine și mă întreabă dacă sunt de părere că Escobar va porni represaliile împotriva unor cetățeni sau companii europene. Răspund că, acum că fratele său se află în Statele Unite, mă simt profund ușurată, fiindcă ar fi fost prima țintă a lui Escobar în Germania. Îl lămuresc că, în alte vremuri, cu siguranță ar fi aruncat în aer ambasada și filialele Bayer, Siemens și Mercedes din Bogotá. Dar a fost întotdeauna cu desăvârșire ignorant în chestiuni germane și, în împrejurările de acum, pentru a planifica atentate de amploare în Bogotá, s-ar vedea silit să se ocupe de prea multe fronturi și să pregătească o logistică extrem de complicată. Disperarea de a-și scoate familia din țară, în schimb, îl va sili să se concentreze asupra acestui unic lucru, ceea ce va reprezenta o adevărată binecuvântare pentru cei care-i urmăresc convorbirile telefonice.

– A! Avertizează Berlinul că vor călători, cu siguranță, într-o duminică, pentru a nu acorda timp agenților guvernamentale să se mobilizeze și să le blocheze intrarea. Ar fi sinucidere curată să ia un zbor comercial, fiindcă ar afla toată lumea... De aceea, sunt convinsă că vor încerca să zboare cu un avion particular, deși în Columbia – cu excepția avioanelor câtorva magnați care nu i le-ar împrumuta niciodată – nu există, din câte știu eu, avioane cu o asemenea autonomie de zbor. Totuși, cartelul închiriază avioane de 15 ani și probabil că în Panama există zeci de avioane disponibile... Îți pot spune doar că bag mâna în foc că se îndreaptă spre Europa. Dacă le permiteți să intre prin Frankfurt, în mai puțin de o lună Los Pepes vor pune bombe unde se află familia lui Escobar, iar Escobar va arunca în aer catedrala din Köln! E vorba de un individ care visează

de ani de zile să arunce în aer Pentagonul, crede-mă. Spune-le că singurul lui punct slab este familia, familia, familia. Și-ar da viața pentru familie!

Duminică, 28 martie, dorm când mă trezește un telefon. De la New York primesc vestea cea mai neașteptată.

– Ai dreptate, Kid. S-au îndreptat spre țara mea, dar te-ai înșelat într-o privință: au făcut greșeala de a lua o cursă Lufthansa! Fratele meu a vorbit deja cu guvernul și mă roagă să-ți spun că îi așteaptă o armată întreagă, care nu îi va lăsa să calce nici în Germania, nici în altă țară din Europa. O să-i trimită înapoi în Columbia, ca să îi facă familiei lui exact ceea ce le-a făcut el victimelor sale! S-a confirmat, dar știm doar de vreo 12 persoane. Nu trebuie să sufli o vorbă, pentru siguranța ta și a noastră. Experții de la Washington susțin că o să înnebunească tot căutând pe cineva care să-i primească, spun că l-au încercuit și nu-i mai dau nici o lună. Acum, ține pumnii pentru Bayer, Schwarzkopf și Mercedes!

Joi seara, când mă întorc de la serviciu, sună telefonul.

– Bravo, *Kid*! „The wicked witch is dead!" („Vrăjitoarea cea rea a murit" este unul dintre cele mai faimoase cântece de pe coloana sonoră a filmului *Vrăjitorul din Oz*).

Pablo e mort de la trei după-amiaza.

Azi e sărbătoare în infern

Pe hubloul micului avion al guvernului american privesc pentru ultima dată pământul și cerul patriei mele. Altcuiva, nouă ore de călătorie i s-ar părea o eternitate, dar eu sunt obișnuită să petrec zile întregi fără a schimba o vorbă cu nimeni. În acest interval, îmi defilează prin amintire toate motivele pentru care mă îndrept spre Statele Unite și pentru care nu mă voi mai putea întoarce niciodată, poate doar pentru a fi înmormântată... Toate întâmplările din ultimele zile s-au înlănțuit pentru a mă transforma în martor-cheie al procuraturilor din două țări și în procese prezente sau viitoare de o importanță covârșitoare: asasinarea unui candidat la președinție în Columbia, un proces în Statele Unite pentru mai bine de două miliarde o sută de mii de dolari, holocaustul suferit de puterea judiciară din țara mea, o spălare de miliarde de dolari... Acum mă îndrept spre țara care mi-a salvat viața, deoarece, dacă Pablo Escobar n-ar fi fost amantul meu, n-aș avea drept singur capital două monede de 25 de cenți în portofel și toate numele complicilor săi în memorie.

Cum să uit toate cele întâmplate, după ce familia lui a fost trimisă din Germania înapoi în Columbia... Vocea aceea a lui Pablo, care s-a auzit a doua zi la toate posturile de radio, amenințând să transforme în „obiectiv militar" cetățenii, turiștii

și companiile germane... Vocea aceea despre care doar cei care-i cunoscuserăm celelalte nuanțe știam că este a unui om istovit, asediat, copleșit de durere, fără puterea de a mai teroriza pe nimeni; cu familia alungată rușinos din elegantul cartier Santa Ana, refugiată acum la Hotelul Tequendama, proprietate a poliției milostive care își îndeplinea datoria de a-i proteja pe soția și copiii călăului, în vreme ce țara întreagă protesta, înfuriată.

Cu răbdare, dinaintea microfonului în timpul zilei și în fața televizorului seara, așteptam deznodământul evenimentelor.

În joia următoare, la patru zile după întoarcere și disperat fiindcă nici o țară nu mai este dispusă să le primească pe singurele ființe de care îi pasă pe lume, Pablo vorbește cu fiul lui de 16 ani timp de 20 de minute, un lucru pe care nu l-ar fi făcut în alte împrejurări. În ciuda faptului că, de la evadarea din Catedrală, a păstrat o disciplină obsedantă în materie de comunicații și rareori își mai folosește telefoanele, începe să sune disperat, pentru a găsi o cale de a-și trimite la loc sigur familia, pe care Los Pepes au jurat să o ucidă. În eterna lui obsesie de a manipula presa, Pablo îi spune cu lux de amănunte fiului său cum să răspundă la întrebările care îi vor fi puse de reporterii de la revista care de-a lungul anilor l-a onorat, în repetate rânduri, cu apariții pe copertă. O angajată eficientă a poliției, care de 15 luni îi monitorizează neîncetat convorbirile, îl localizează prin sistemul de triangulație radiogoniometrică și transmite de îndată informația căre Bloque de Búsqueda. Câteva minute mai târziu, poliția localizează casa unde se află într-un cartier din Medellín și îl zăresc pe Escobar la fereastră, în timp ce vorbește la telefon. El și garda lui de corp zăresc, de asemenea, poliția și începe un schimb de focuri care scapă de sub control și care, la fel ca în cazul lui Bonnie și Clyde, se prelungește preț de o oră. Cu arma în mână, Escobar fuge desculț și pe jumătate dezbrăcat, încercând să sară pe acoperișul unei case învecinate, dar totul este în zadar: câteva secunde mai târziu, se prăbușește, împușcat

de două ori în cap și de mai multe ori în corp. Acum cel mai căutat om din lume, inamicul public numărul unu al națiunii din întreaga sa istorie, cel care zece ani a supus statul de drept delirurilor megalomaniei sale, e doar un monstru de 115 kilograme sângerând în fața a peste 20 de dușmani care sărbătoresc victoria cu armele ridicate, delirând de mândrie și înnebuniți de o bucurie nemaivăzută până atunci.

Paroxismul se răspândește printre 30 de milioane de columbieni, iar strofele imnului național, „Cesó la horrible noche"[1], răsună la toate posturile de radio din țară. Până în ziua de azi îmi amintesc două evenimente asemănătoare fenomenului colectiv care a urmat: căderea dictaturii generalului Rojas Pinilla, când aveam șapte ani, și un meci de fotbal Columbia – Argentina, pe care Columbia l-a câștigat cu 5 la 0 și care s-a soldat cu 80 de decese. Ascultând și observând toate acestea, din singurătatea mea și din tăcerea impusă de directorul, care acum jubilează, al programului de știri Todelar, cota lui Gilberto Rodríguez Orejuela, pot doar compara dimensiunile acelei izbucniri de bucurie cu cele descrise de Pablo în urmă cu opt ani, când, la amiază, sub cerul de la Hacienda Nápoles, îmi jurase să ia cu el în infern, în clipa morții sale, doar imaginea trupurilor noastre lipite în epicentrul a 360 de grade înmulțite cu un miliard de miliarde.

Dar asta se întâmpla cu multă vreme în urmă, deoarece, când suferi atât de mult, opt ani pot reprezenta o întreagă eternitate... Iar bărbatul acela care a ajuns în brațele mele pe când era un copil și le părăsise ca un om hotărât să se preschimbe într-un monstru, pentru a trece în istorie transformat în mit, reușise: acum președintele Statelor Unite, Bill Clinton, felicită Bloque de Búsqueda, „întreaga omenire", cum ar spune Imnul Național, și Columbia. În vreme ce sărbătorile din întreaga țară durează zile întregi, iar clanul Rodríguez Orejuela plânge

[1] „S-a sfârșit noaptea groazei", vers din imnul național al Columbiei (n.tr.)

de bucurie în Cali, în Medellín, zeci de bocitoare, sute de beţivi şi mii de săraci se aruncă peste coşciugul lui Pablo, vrând, parcă, să rămână cu ceva de la el, ca la groapa aceea de gunoi, unde, cu 11 ani în urmă, mă îndrăgostisem de el, pe vremea când era o fiinţă umană şi se purta ca atare, când nu-şi etala în faţa mea bogăţia, ci curajul şi inima pe care le avusese cândva. Acum, la vederea cadavrului cu chipul desfigurat de egoism, grăsime, răutate, cu o mustaţă asemănătoare cu a lui Adolf Hitler – deoarece Bloque de Búsqueda a luat ca amintire un capăt, iar DEA, pe celălalt –, însăşi mama lui a exclamat:

– Omul ăsta nu e fiul meu!

În faţa acelui spectacol respingător, şi eu îmi spusesem, plângând:

– Monstrul acela n-a fost amantul meu.

Acum telefonul nu-mi mai sună. Am rămas fără prieteni, iar duşmanii lui Pablo m-au lăsat, în sfârşit, în pace. Nici unul dintre colegii mei nu sună, deoarece ştiu că aş închide fără un cuvânt. „Aşază-te în poarta casei pentru a vedea cum trece cadavrul duşmanului tău", îmi spun, privind la televizor marea de 25 000 de persoane care asistă la înmormântarea lui.

– Iată-l pe călăul meu şi al ţării mele, învăluit de uri viscerale, acoperit de infamie, înconjurat de toată scursura societăţii... Da, acelea sunt familiile asasinilor şi ale tuturor acelor tineri care îl credeau un Dumnezeu fiindcă a îngenuncheat un stat slab şi corupt până în măduva oaselor... Fiindcă a fost foarte bogat şi îndrăzneţ ca nimeni altul... Fiindcă i-a pus la încercare pe americani... Da, un om îndurerat pentru fiecare dintre victimele sale, asta e totul.

Ceva mai târziu, în căutarea unei explicaţii plauzibile, îmi spun, nevenindu-mi a crede:

– Dar... 25 000 nu sunt cam mulţi oameni pentru cineva care a făcut atâta rău? Dacă ar fi făcut numai bine? Oare în mulţimile acelea nu se amestecă asasinii cu miile de săraci

recunoscători? Nu cumva, în urmă cu 11 ani, când a început totul, nu mă înșelam chiar așa de mult?

Și îmi amintesc cum fusese Pablo pe vremea când era încă foarte tânăr, iar eu eram încă foarte naivă... Cum își propusese să mă cucerească la groapa de gunoi, nu în insulele Seychelles sau la Paris... Cum trimitea după mine Pegasul în fiecare săptămână, ca să mă țină în brațe ore în șir... Cum – fiindcă dragostea ne face să fim buni – fiecare din noi inspira ce era mai bun în celălalt, iar el spunea că eu urma să fiu Manuelita lui... Cum m-a iubit și cum, în vreme ce-l iubeam, visasem să devină un mare om... Cum s-au risipit visurile noastre, iar cei care le-au distrus au pierit, treptat...

Deoarece, după ce s-a stins bucuria de la început, inima mea a devenit o mare ceapă roșie, doar o biată ceapă în carne vie, o ceapă însângerată din care, din oră în oră, cineva smulgea fără anestezie un strat de nervi, pentru a o învălui mai apoi fără milă în metri întregi de sârmă ghimpată până la ora următoare. Mă duc la bibliotecă și caut volumul *Douăzeci de poeme de iubire,* al lui Pablo Neruda, singurul lucru primit de la el pe care Pablo n-a reușit să mi-l ia în ziua în care mi-a furat banii, manuscrisul, scrisorile, casetele, *Virgie Linda I* și Beretta, fiindcă era pierdut printre sutele mele de cărți. Recitindu-i pe Neruda și pe Silva, poetul meu îndrăgit și sinucigaș, mă las învăluită de *las sombras de los cuerpos que se juntan con las sombras de las almas en las noches de negrura y de lágrimas*[1] și mi-l amintesc pe Pablo așa cum era în acea toamnă în care ne văzuserăm pentru ultima dată, iar vocea mea căuta încă vântul pentru a ajunge la urechile lui.

Îmi amintesc seara cu pricina, seara uneia dintre acele zile când amantul meu de 33 de ani primea aproape 100 de

[1] „Umbrele trupurilor care se alătură umbrelor sufletelor în nopțile de întuneric și de lacrimi" (José Asunción Silva, „Nocturnă") (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

milioane de dolari pe lună, era iubit de frumusețea elegantă cea mai celebră din țara lui și, mândru peste poate, ieșea din casa ei cu toți prietenii săi cei mai buni, pentru a se îndrepta spre casa celui mai puternic președinte din Columbia, cu visul de a deveni și el, într-o zi, unul... În seara aceea de rău augur, precum cea din „Nocturna" lui Silva, cea a casetei video pe care apărea viitorul ministru Lara, când Pablo ghicise pentru prima dată, poate văzuse cu autentică spaimă, posibilitatea de a pierde tot ce-i căzuse din cer, la fel de brusc cum primise... Seara aceea de neuitat în care toți cei de față, fericiți, n-am dat atenție „Cântecului de disperare" care încheie acea operă fatalistă și plină de tandrețe ce a inspirat *Il Postino*... Acum, odată împlinite toate premonițiile sale, odată materializate toate groazele sale, mă cufund în durerea sfâșietoare, cu adâncimi oceanice, care descrie ca nimic altceva dezonoarea destinului său, condamnat și blestemat, precum cel al lui Iuda, și toată tragedia destinului nostru, născută din neputința lui de a schimba ceva și din neputința mea de a-l schimba pe el.

Acum el își doarme somnul de veci și zace singur în pământul rece... Îmi amintesc cum, atunci când credea că dorm, mă săruta ușor, ca să nu mă trezească... Apoi mă săruta din nou, ca să vadă dacă sunt trează... Cum îmi spunea că inima mea poate cuprinde întreg universul, iar eu îi spuneam că voiam să cuprindă doar universul lui... Inima aceea enormă, de aur, a bărbatului care, dinaintea mea, dinaintea privirii mele îngrozite, fără ca eu să pot face nimic pentru a-l împiedica, a preschimbat treptat inima aceea uriașă în plumb, în inima unui monstru... Inima aceea de leu n-a reușit să schimbe nimic, dar m-a învățat să simt totul și să plâng gândindu-mă la ce nu s-a putut schimba, pentru ca, într-o zi senină și nu foarte îndepărtată, toată furia și toate dorințele sale să poată călători alături de durerile mele, în cărțile și în povestea mea.

Cărticica aceea veche, pe care am fost la un pas de a o arde de o sută de ori, cu două semnături ale sale și un catren trist,

cu coperta pătată de lacrimile pe care le-am vărsat zece ani și zece luni după seara aceea *de perfumes y murmullos y de musica de alas*[1], va fi continentul mut al visurilor destrămate a doi *star crossed lovers*[2] și poate va ajunge într-o bună zi în spatele sticlei groase a unui muzeu unde se află resturile iubirilor naufragiate și ale pasiunilor osândite. Cu timpul, va fi tot ce-mi va rămâne de la Pablo, deoarece, cinci ani mai târziu, la Buenos Aires, doi hoți îmi vor smulge în câteva secunde ceasul de aur cu diamante care mă însoțise vreme de aproape 15 ani. Nu i-am simțit lipsa nici o clipă, deoarece nu voi duce niciodată dorul bijuteriilor pierdute, ci doar dorul *los pájaros perdidos que vuelven desde el más allá a confundirse con un cielo que nunca más podré recuperar*[3].

*

Pe 11 septembrie 2001, o altă fantezie îngrozitoare la care visa Pablo Escobar, sub cerul de la Hacienda Nápoles, se materializează, când toate planurile sale referitoare la Pentagon devin actul terorist cel mai marcant și de cele mai mari dimensiuni din istoria Occidentului.

În noiembrie 2004, când văd la televizor un extrădat cu cătușe la mâini urcând într-un avion al DEA spre Statele Unite, acuzat de trafic cu 200 000 de kilograme de cocaină, nu pot decât să-mi spun:

– Azi e sărbătoare în infern, Gilberto.

La fel ca el și fratele său, am ajuns și eu sub acest cer și pe acest pământ într-un avion al DEA, dar din alte motive.

---

[1] „Parfumuri și murmure și melodii de aripi" (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

[2] „Îndrăgostiți prigoniți de soartă" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

[3] „Păsărilor rătăcite care se întorc din lumea de dincolo pentru a se pierde pe un cer pe care nu-l voi putea recăpăta niciodată" (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

În septembrie 2006, fără a merge la judecată și înainte să pot depune mărturie împotriva lor, frații Rodríguez Orejuela se declară vinovați de toate acuzațiile. Primesc o sentință de 30 de ani de închisoare și li se confiscă toată averea, de două miliarde o sută de mii de dolari, care este împărțită în mod egal între guvernul Columbiei și al Statelor Unite.

Azi nu pot spune decât că misterioase sunt căile Domnului și că, uneori, ne condamnă la cele mai lungi și mai cumplite forme de suferință doar pentru că ne-a ales drept catalizatori ai celor mai ciudate, inclusiv istorice, procese.

*

Din pământ scot un craniu: tot ce mai rămâne din Pablo, craniul lui îngrozitor, acoperit de infamie. La 13 ani de la moartea lui, i-au exhumat cadavrul pentru un test de paternitate, la care mama lui se împotrivea. Mă întreb cine o fi mama copilului său și simt doar o compasiune adâncă față de femeile care l-au iubit cândva și care acum își dispută averea lui, deoarece nici una nu dorește să-i poarte numele. Mă gândesc la durerea celor trei sau patru femei pe care le-a iubit – noi, cele care l-am făcut cu adevărat să viseze sau să sufere, să râdă sau să se înfurie – și la cele trei care, direct sau indirect, am avut legătură cu moartea lui. Soția, pentru care și-a sacrificat viața, cu o nouă identitate, închisă pentru o vreme în Argentina, care a renunțat la numele de Escobar și la numele pe care el le alesese pentru fiii săi – dar nu și la averea lui – și, făcând asta, l-a lăsat fără urmași pentru posteritate. Mama celuilalt copil, cerșind ani de zile un test de paternitate. Wendy, ucisă de mercenarul laș care le invidia pe amantele lui Pablo și se îmbrăca în femeie și care, la moartea lui, a trecut în slujba lui Gilberto, pentru a plânge ca o muiere când a fost extrădat. Și

eu, condamnată să mor de foame și de singurătate, aruncată în gura lupilor ca să fiu sfâșiată.

– Ce i-ai spune lui Pablo, dacă l-ai putea vedea cinci minute? mă întreabă o fetiță dulce, care a venit pe lume în noaptea de Anul Nou din 1993, la trei săptămâni după moartea lui.

Cu gândul la durerea celor pe care el le-a iubit nebunește și la durerea noastră, a celor care l-am iubit atât de mult – ucise sau aduse în pragul sărăciei de Pablo, expuse la amenințările celor mai înverșunați dușmani ai săi, terfelite de ziariștii cei mai mârșavi, țintele batjocurii familiei lui lipsite de măreție, calomniate de asasini fără suflet –, răspund fără șovăire:

– L-aș întreba în cine s-a reincarnat: dacă în una dintre fetițele acelea terorizate din Darfur, spintecate de 20 de bestii asemenea lui... Sau dacă într-un înger al compasiunii, precum prietena mea, sora Bernardette de la Misionarele Carității... Sau dacă în versiunea următoare ori definitivă a Anticristului... Cred că, din eternitatea aceea insondabilă, alcătuită din nopțile înghețate și singurătatea nesfârșită a celor fără de mântuire, vocea lui mi-ar spune, aproape cu siguranță: „Draga mea... Știi mai bine decât oricine că noi, demonii, am fost cândva îngeri!" Apoi, înainte de a pieri pentru totdeauna pe un firmament în tonurile cele mai întunecate ale nopții, dar fără lună și stele, acel suflet negru ar adăuga, probabil: „Știi că, în cele din urmă, am înțeles cum funcționează legea cauzei și a efectului? Aveai dreptate, Virginia! Poate... dacă acolo jos, pe Pământ, tu ai smulge câte o petală de la un milion de crini, de aici eu aș putea face un milion de stele să scânteieze..." Firmamentul meu, *liebchen*, este întotdeauna aprins, îi spun zâmbind acelei ființe înțelepte care pricepe totul.

*

S-au scurs 86 de zile de la sosirea mea și tocmai m-am mutat în micul apartament la care visasem dintotdeauna.

Treizeci și cinci de etaje mai jos se poate zări cartierul financiar din Brickell și, împrejur, mai multe zeci de apartamente de lux, printre bulevarde tivite de palmieri care par clonați. În sfârșit, pot privi la orice oră din zi marea, de care am avut întotdeauna nevoie ca de o a doua piele, navele cu vele și iahturile care se îndreaptă către pod, pescărușii care dansează în fața balconului meu, pe fundalul unui cer perfect, de un intens albastru cobalt. Sunt profund și nesperat de fericită și nu-mi vine să cred că, după 20 de ani de insulte și de amenințări și opt ani de frică și de sărăcie, pot, în sfârșit, să mă bucur de atâta frumusețe, libertate și pace, înainte ca lumina să-mi părăsească ochii pentru totdeauna.

Când se lasă seara, ies pe balcon să admir luna și stelele. Cu o privire de copil fascinat, urmăresc avioanele care sosesc din toate părțile, cu turiști, afaceri și iluzii, elicopterele care se duc și vin dinspre aeroport și South Beach. Mai departe, în Key Biscayne, cineva își sărbătorește ziua de naștere cu jocuri de artificii pe care, de pe malul acesta, le primesc ca pe un alt dar neașteptat de la Dumnezeu. În depărtare se aud sirenele vapoarelor și, sus și jos, murmurul motoarelor care piere încet e o muzică vitală ce, împreună cu mirosul de salpetru și cu briza ușoară, mă învăluie într-o rapsodie ale cărei note le credeam uitate. Mii de lumini de la bănci și apartamente s-au aprins în orașul care scânteiază dedesubt și, cu inima plină de recunoștință, admir uriașa iesle care este acest viitor Manhattan tropical. Se pare că, de acum încolo, nopțile de care mă voi mai putea bucura înainte de a-mi pierde vederea vor scânteia ca o zi de Crăciun.

Spectacolul este o sărbătoare a simțurilor și mă întreb dacă, într-o bună zi, voi iubi și eu cu pasiune sau voi cânta pământul acesta privilegiat unde am fost atât de fericită și unde aproape toate visurile sunt posibile: națiunea care are Statuia Libertății, Marele Canion din Colorado, Cahokia, California și New York, cea cu universitățile unde un milion de laureați

ai Premiului Nobel îi învață să gândească pe viitorii laureați, orașul inventatorilor, al arhitecților și al inginerilor vizionari, orașul uriaș al cinematografiei, muzicii și sportului, al călătoriei pe Lună, al lui Hubble și al Sondei Galileo, al filatropilor, al miilor de etnii și sunete din toate colțurile lumii, al celor urmăriți de oameni, al întreprinzătorilor care într-o zi au sosit aici cu buzunarele goale și l-au ridicat din temelii, prin ambiție și sacrificii, cu o idee încăpățânată în cap, un vis al libertății în minte și cu un cântec al credinței în inimă.

Eu sunt doar unul dintre atâția refugiați care, într-o zi oarecare, dar istorică în viețile lor, fugind de dușmani sau de foame, au pus piciorul pe plajele sale. Din locul în care am sosit în ziua aceea de neuitat a anului 2006 am putut, în sfârșit, să spun povestea unui bărbat și a unei femei din două lumi diferite, care s-au iubit cândva într-o țară chinuită de război, fiindcă în locul unde m-am născut și pe care, în ziua aceea de bucurie, am fost silită să-l părăsesc pentru totdeauna, mi-ar fi fost imposibil să încep să o spun, să o termin de scris sau să visez măcar la a o publica.

La o lună după sosirea mea, Diego Pampín și Cristóbal Pera de la Random House Mondadori, una dintre cele mai prestigioase edituri din lume, întâmpină cu entuziasm ideea de a-mi așterne pe hârtie perspectiva intimă asupra minții criminale celei mai înfricoșătoare și mai complexe din vremurile recente.

De acum înainte, poate Pablo nu va mai apărea în cărțile mele. Dar „Almanegra, Bestia" va călători întotdeauna cu ele, în noile mele povești de dragoste și de război din țara aceea cu un milion de morți și trei milioane de strămutați, locuită de oamenii cei mai cruzi sau mai tandri din lume, la veșnica milă a grupărilor armate și a câtorva dinastii care, cu șleahta lor de complici, curteni și zbiri, își treceau puterea din mână în mână și își împărțeau prada din generație în generație, cu clasa aceea politică care, într-o bună zi, a descoperit ce afacere profitabilă este să întinzi punți de aur între grupările criminale

și grupările prezidențiale și cu mijloace de comunicare care curând aveau să descopere o altă sursă de profit, mult mai bogată: aceea de a masca furibund un trecut imperfect și de a-i acuza în gura mare pe cei care îndrăznesc să-l aducă la lumină. Oscar Wilde afirmase deja despre călăii vremurilor sale:

What seems to us bitter trials are often blessings in disguise.[1]

SFÂRȘIT

[1] „Ceea ce ni se pare nouă o grea încercare nu este adesea decât o binefacere ascunsă." (Oscar Wilde, *Ce înseamnă să fii onest*, București, Editura pentru Literatură Universală, 1967, p. 289, traducere în limba română de Alex. Alcalay și Sima Zamfir) (n.tr.)

Tipar: ARTPRINT
E-mail: office@artprint.ro
Tel.: 021 336 36 33

R.

În iulie 2006, un avion al Agenției de Combatere a Drogurilor din SUA o scotea pe Virginia Vallejo din Columbia. Viața sa era în pericol pentru că acceptase să fie martorul-cheie în cele mai importante două procese penale din a doua jumătate a secolului XX din țara sa: asasinarea unui candidat la președinție și asaltul asupra Palatului de Justiție, ocazie cu care muriseră circa o sută de persoane, printre acestea magistrați, forțe de ordine și civili.

Cu 28 de ani mai devreme, Virginia Vallejo era prezentatoare de televiziune în Columbia și model care apărea pe copertele principalelor reviste.

În 1982, îl cunoștea pe Pablo Escobar, un misterios om politic de 33 de ani care, în realitate, manevra ițele unei lumi de o bogăție inegalabilă, în care mare parte din fluxul continuu de bani provenind din traficul de cocaină se canaliza către proiecte caritabile și campanii electorale ale unor candidați la președinție aleși pe placul lui.

Această carte este o pasionantă poveste de dragoste transformată într-o cronică a ororilor și a rușinii. În paginile sale este descrisă evoluția uneia dintre mințile criminale cele mai sinistre ale timpului nostru: capacitatea sa de a semăna teroare și de a genera corupție, legăturile dintre afacerile sale ilicite și diverși șefi ai statului, asasinatele cărora le-au căzut victime candidați la prezidențiale și războiul în care a împins o țară întreagă. *Iubindu-l pe Pablo, urându-l pe Escobar* este și unica mărturisire intimă despre legendarul baron al drogurilor, plină de strălucire și de spirit de supraviețuire, fără a fi lipsită de umor. Virginia Vallejo ne spune această poveste așa cum nimeni altcineva nu ar fi putut-o face.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2071-2
9 786063 320712

eBook disponibil